

Trọng Sinh Nhược Thủy

Contents

Trọng Sinh Nhược Thủy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	17
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	46
20. Chương 20	50
21. Chương 21	53
22. Chương 22	55
23. Chương 23	58
24. Chương 24	61
25. Chương 25	64
26. Chương 26	67
27. Chương 27	69
28. Chương 28	72
29. Chương 29	75
30. Chương 30	78
31. Chương 31	81
32. Chương 32	83
33. Chương 33	86
34. Chương 34	89
35. Chương 35	93
36. Chương 36	95
37. Chương 37	98
38. Chương 38	101
39. Chương 39	104
40. Chương 40	108
41. Chương 41	111

42. Chương 42	114
43. Chương 43	116
44. Chương 44	119
45. Chương 45	122
46. Chương 46	124
47. Chương 47	127
48. Chương 48	130
49. Chương 49	133
50. Chương 50	135
51. Chương 51	138
52. Chương 52	140
53. Chương 53	142
54. Chương 54	145
55. Chương 55	149
56. Chương 56	153
57. Chương 57	156
58. Chương 58	159
59. Chương 59	161
60. Chương 60	165

Trọng Sinh Nhược Thủy

Giới thiệu

Đời trước của mình, là như thế nào? Đời trước, Hách Liên Nhược Thủy bị bà ngoại cùng các dì giết d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-nhuoc-thuy>

1. Chương 1

“Nhược Nhược, con muốn ở cùng ba hay mẹ?”

Luật sư hòa ái ngồi xổm xuống hỏi Hách Liên Nhược Thủy, kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời theo dự kiến.

“Ba ba, ba về sau còn có đứa con khác sao?” Ngoài dự đoán, cô gái nhỏ không trả lời vấn đề của luật sư, mở to đôi mắt đen như mực, chuyển hướng nhìn ba ba đang lặng im không nói.

Hách Liên Thành đang đau thương không lời nào có thể miêu tả, sau khi nghe con gái nhỏ nói, sững sốt một hồi lâu, mới giật mình vui mừng nhìn về phía bảo bối, rõ ràng lưu loát trả lời: “Sẽ không, ba ba chỉ có mình Nhược Nhược.” Nhất thời, khuôn mặt mỗi một tiểu tụy mấy ngày liền cũng khôi phục không ít.

Người phụ nữ ôn nhu bên cạnh làm như muốn nói gì, nhưng Hách Liên Nhược Thủy không cho cơ hội mở miệng, khi Hách Liên Thành vừa nói xong, con gái nhỏ đã quyết định —— “Con ở cùng ba ba.”

Nháy mắt dung nhan tinh xảo của Lâm Mộng Thi trắng xanh, không thể tin nhìn con gái: “Bảo bối, không phải nói ở cùng mẹ...” Nhìn đến ánh mắt con gái trong trẻo vô tà, cô ta bỗng nhiên có chút chột dạ, lại nói không nên lời.

“Con muốn ở cùng ba ba.” Con gái tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng thần sắc trên mặt kiên định như người lớn, lặp lại quyết định của chính mình một lần nữa.

Hách Liên Thành cơ hồ muốn rơi lệ, anh vui sướng ôm lấy con gái, hôn một cái, một câu đều nói không nên lời, đỏ đôi mắt nhìn đứa bé trong lòng, ôm thật chặt, chỉ sợ nháy mắt một cái, con gái sẽ bị người phụ nữ kia cướp đi.

Luật sư Hà đỡ kính mắt viền tơ vàng, cười như không cười, công thức hoá nói: “Nếu bạn học nhỏ lựa chọn đi theo ba ba, như vậy vấn đề chia tài sản cần điều chỉnh một chút ...”

Năm ấy Hách Liên Nhược Thủy tám tuổi bị ba ba ôm, nghe chú luật sư nói liên miên các thủ tục, liệt kê tài sản của hai vợ chồng và phân chia lại, thấy vẻ mặt Lâm Mộng Thi tuyệt không buồn che giấu, thần sắc tức giận cùng thất vọng nhích khóe miệng.

Một màn này, Hách Liên Nhược Thủy đã suy nghĩ rất nhiều năm, không ngờ tới, còn có cơ hội gặp lại nhau.

Đời trước của mình, là như thế nào?

Đời trước, Hách Liên Nhược Thủy bị bà ngoại cùng các dì giết dây lửa gạt, nên nhận định ba ba là phản bội lại người mẹ ôn nhu, xinh đẹp, cho nên khi hai người ly hôn, dứt khoát kiên quyết lựa chọn ở với mẹ. Sau đó, người mẹ ôn nhu và xinh đẹp ấy mang theo toàn bộ tài sản trong nhà cùng Nhược Thủy, nhanh chóng gả cho ba kẻ Từ Chính Hoa.

Bình tĩnh nghĩ lại, Từ Chính Hoa vẫn đối tốt với Nhược Thủy, tuy rằng luôn kém so với con gái ruột Từ Tử Huyền, nhưng ít nhất ở phần vật chất đều giống nhau, cho Từ Tử Huyền cái gì thì Nhược Thủy cũng nhất định có một phần. Chính là đáng tiếc, cách cư xử như vậy, chính mẹ Nhược Thủy lại không làm được.

Lâm Mộng Thi là một người cả đời đều sống ở trong ảo tưởng, bởi vì cô ta ở trong nhà được cha mẹ yêu thương, lại xinh đẹp, không chỉ có ông bà ngoại Nhược Thủy đau cô con gái út Lâm Mộng Thi này nhất, các anh chị cũng đem cô ta nâng niu trong lòng bàn tay, từ nhỏ giống như công chúa mà lớn lên.

Cũng bởi vì ở nhà được nuông chiều, sau khi lớn lên Lâm Mộng Thi vẫn duy trì tâm tính mơ mộng như trước. Hách Liên Thành cùng Lâm Mộng Thi đến với nhau nhờ đi xem mặt. Hách Liên Thành anh tuấn trầm ổn, gia thế lại tốt, Lâm Mộng Thi cơ hồ là nhất kiến chung tình, nên hai người rất nhanh liền kết hôn.

Hôn nhân cùng tình yêu là hai chuyện khác nhau, củi gạo dầu muối tương dấm trà, lo liệu công việc hai bên nội ngoại, cũng không phải là phong hoa tuyết nguyệt mà Lâm Mộng Thi am hiểu. Hách Liên Thành cũng đau lòng cô ta, chính mình ôm đồm toàn bộ công việc nhà, vẫn như trước nuông chiều vợ mười ngón tay không dính nước xuân.

Nhưng tâm ý Hách Liên Thành, Lâm Mộng Thi lại hoàn toàn không hiểu, trong cảm nhận của cô ta, sau khi kết hôn, Hách Liên Thành càng ngày càng nhiều việc, rất ít có thời gian bên cạnh cô ta, dần dần, cô ta cảm thấy, cô ta không hề yêu chồng. Cho rằng tình yêu là trên hết, mặc dù có con nhưng lại vẫn là tâm tính cô gái tuổi teen, đây là chuyện đáng sợ và đáng buồn!

Ngay tại thời điểm Lâm Mộng Thi vì tình yêu biến mất mà mờ mịt không biết làm sao, thì Từ Chính Hoa xuất hiện. Đời trước, khi trưởng thành Nhược Thủy biết sự tình từ đầu đến cuối, mỗi khi nghĩ đến đây, sẽ cười lạnh một tiếng.

Từ Chính Hoa tựa như thiên sứ trên trời phái tới cứu vớt Lâm Mộng Thi. Phong độ, tao nhã, từ khi vợ qua đời vì khó sinh, hần liền vẫn độc thân, một mình nuôi lớn con gái Từ Tử Huyền, sủng nịch hết mực, bởi vì sợ con gái chịu ủy khuất, chậm chạp không tái hôn.

Đàn ông si tình lại có trách nhiệm như vậy, cô gái Lâm Mộng Thi sao lại có thể không động tâm? Cô ta rất nhanh liền cùng Từ Chính Hoa rơi vào bể tình, yêu chết đi sống lại, hoàn toàn đem người chồng vừa gặp đã thương, không phải anh không lấy chồng năm đó cùng con gái nhỏ quảng ra sau đầu.

Sau khi hai người kết hôn, Lâm Mộng Thi tâm địa thiện lương, đau lòng Từ Tử Huyền còn nhỏ tuổi đã mất mẹ, đối với con bé rất tốt, mọi chuyện đều vì Từ Tử Huyền trước tiên. Mà Hách Liên Nhược Thủy tuổi nhỏ, ba mẹ ly dị, gia đình sụp đổ, kinh ngạc nhìn mẹ con bên kia hoà thuận vui vẻ, lần đầu tiên hiểu được cảm giác lòng chua xót.

“Nhược Nhược suy nghĩ cái gì? Nhập thần như vậy!” Hách Liên Thành cười nheo nheo mũi con gái nhỏ, ánh mắt sùng ái.

Con gái nhỏ trắng ngần hoàn hồn, nhìn ba ba trước mắt, cười đến cảm thấy mỹ mãn, đỏ đôi mắt.

“Ba ba...” Nhược Thủy kêu một tiếng.

“Ôi chào, như thế nào? Ai nha, bảo bố sao khóc...” Hách Liên Thành nhất thời luống cuống tay chân, vừa vội giúp con gái lau nước mắt, vừa dỗ, vừa khuyên.

Hách Liên Nhược Thủy cười, nước mắt ngừng rơi.

“Ba ba...” ở cùng ba, thật tốt.

2. Chương 2

“Hách Liên Nhược Thủy, mày xem, cái gì cũng đều là của tao, ngay cả anh ấy cũng không ngoại lệ.” Bình thường Từ Tử Huyền yên tĩnh tốt đẹp, mặt lúc này đã có chút dữ tợn: “A, mày nhất định cái gì cũng không được như tao.”

Một câu lại một câu, giống như búa tạ hung hăng gõ trong lòng Nhược Thủy. Nhược Thủy lui ra phía sau hai bước, thẳng tắp nhìn về phía chàng trai anh tuấn cao ngất, hơi hơi cúi đầu, thân mật dùng khăn tay lau khóe miệng cô gái bị lây dính tương ớt, ánh mắt đều là ôn nhu sùng nịnh. Cảnh tượng quen thuộc như vậy, bạn trai của mình cùng em gái. Cỡ nào buồn cười!

“Gi? Kia không phải Huyền Huyền cùng Vũ Hàng?” Mẹ ở bên cạnh đi tới chỗ bọn họ, mắt từ ái cùng hai người nói chuyện.

Cảnh tượng lại biến hóa, cho tới bây giờ mẹ luôn ôn nhu nhân nhả lại xanh mặt đỏ với cô: “Mày làm chị, liền nhường em gái một chút không được sao? Huyền Huyền từ nhỏ không có mẹ, nay thật vất vả tìm được người trong lòng, mày liền không nên chặn ngang một cước!”

Hách Liên Nhược Thủy trợn to mắt, không thể tin nhìn mẹ ruột của mình, cả người run run. Từ Tử Huyền bên cạnh mặt đầy nước mắt tựa vào lòng Nghiêm Vũ Hàng, nức nở nói: “Mẹ, mẹ đừng la chị, đều là lỗi của con...”

Lâm Mộng Thi thấy thế, lại đau lòng Từ Tử Huyền, còn định nói thêm, chỉ thấy Hách Liên Nhược Thủy đã xoay người bước nhanh chạy ra cửa.

“Oành!” Tiếng động thật lớn, trời đất xoay chuyển...

Hách Liên Nhược Thủy từ trong mộng bừng tỉnh, im lặng nửa ngày, sờ lên mặt, vẫn là vẻ mặt lạnh như băng. Nhẹ nhàng đẩy chăn ra, đặt chân đi xuống giường, lặng yên không một tiếng động đi đến bên cửa sổ, kéo một góc rèm cửa sổ ra.

Trời đã sáng, bầu trời lộ ra màu lam, thật xinh đẹp khác thường, giống như bóng đêm qua đi, sức sống cùng hy vọng đã ngủ đông đang từ từ thức dậy.

Mọi chuyện đều đã qua, hiện tại tôi là Hách Liên Nhược Thủy tám tuổi, hết thấy đều đã không như đời trước. Hách Liên Nhược Thủy không tiếng động nói, trong mắt như có tia sáng lướt nhanh.

Chạng vạng, thời điểm tan học, trước cổng trường tiểu học Thi Nghiêm phá lệ náo nhiệt. Trừ bỏ các học sinh tiểu học đang tan học về nhà, còn có không ít ba mẹ tới đón con.

Nhược Thủy vừa ra khỏi cửa, liền thấy ba ba đứng cách đó không xa, xoay người cười nói với mấy đứa bé bên cạnh: “Ba mình tới đón mình, mình đi trước.” Không đợi trả lời, tùy tiện phất phất tay rồi hướng Hách Liên Thành đi đến.

Mấy cô bé này là bạn học tiểu học của Hách Liên Nhược Thủy, ngày đầu tiên Nhược Thủy đến trường sau khi nghỉ bệnh, đã bị các bạn nhiệt tình vây quanh. Nhìn trường tiểu học Thi Nghiêm có chút xa lạ, trong lòng Nhược Thủy kỳ thật thực phức tạp.

Đời trước, sau khi lựa chọn theo Lâm Mộng Thi, bởi vì mẹ nhanh chóng tái giá với Từ Chính Hoa, Hách Liên Nhược Thủy cũng đi theo mẹ chuyển đến Từ gia, lúc ấy Từ Tử Huyền cùng tuổi với Nhược Thủy không thể vào học trường tốt nhất thành phố – tiểu học Thi Nghiêm mà ở một trường tiểu học gần Từ gia. Vì Từ Tử Huyền làm nũng tỏ vẻ muốn cùng chị gái học chung một trường, Lâm Mộng Thi không chút do dự làm thủ tục chuyển trường cho Nhược Thủy, đem con gái ruột từ trường tốt nhất chuyển tới một trường tiểu học bình thường.

Cho nên khi trở lại trường học Thi Nghiêm, Hách Liên Nhược Thủy có cảm giác giống như mộng, những người bạn gái nhiệt tình này cô cũng không nhớ rõ tên, chỉ có thể cười nghe các bạn nói chuyện. Kết quả các bạn học nhỏ quá mức nhiệt tình, đối đãi với Hách Liên Nhược Thủy như người “Bệnh nặng mới khỏi” “Còn không có dưỡng bệnh tốt cho nên không nói chuyện được”, vài cô bạn thể hiện tình yêu cùng quan tâm rất nhiệt tình, cho đến lúc tan học còn lo lắng, cùng với cô đi ra cổng trường học.

Từ rất xa, Hách Liên Thành cũng nhìn thấy con gái bị bạn bè vây quanh, ần ần có chút không kiên nhẫn, lại vẫn cố cười, con gái chợt vừa nhìn thấy anh, vẻ mặt như được giải thoát, làm cho ba ba Hách Liên nhin không được muốn cười. Bất quá chỉ chớp mắt, thấy rõ người phụ nữ bước nhanh tới tiểu Nhược Thủy, anh lập tức liền cười không nổi.

Tinh tế đánh giá nét mặt tỏa sáng của người phụ nữ trước mặt một phen, trong lòng Nhược Thủy cười lạnh. Quả nhiên, đối với Lâm Mộng Thi mà nói, Hách Liên Thành cùng cô đều là gánh nặng, hiện tại bỏ xuống gánh nặng này, tuy rằng đã không có tài sản, nhưng Lâm Mộng Thi cho tới bây giờ cũng không thèm để ý vật ngoài thân có hay không? Đối với người mẹ này mà nói, có thể cùng người yêu một chỗ, vậy là tốt nhất.

Thấy con gái nhìn thấy mình cũng không chào mẹ, mà mặt không chút thay đổi nhìn mình, Lâm Mộng Thi có chút tức giận lại có chút kích động, có phải hay không Hách Liên Thành ở trước mặt đứa nhỏ nói mình cái gì? Nghĩ như vậy, lúc nhìn thấy Hách Liên Thành, Lâm Mộng Thi hung hăng oán anh vài lần, trong lòng thấy nhân phẩm chồng trước thật hèn mọn, lại một lần nữa cảm thấy quyết định ly hôn là chính xác.

Hách Liên Thành thấy thái độ vợ trước như thế, cũng không thèm để ý, muốn nói cảm tình, nhiều năm trôi qua như vậy, làm sao có thể không có? Mà khi anh phát hiện người vợ mình tận tâm bảo hộ, lại gạt anh cùng với người đàn ông khác qua lại, hơn nữa đã lên lút với nhau từ lâu, anh vô cùng phẫn nộ. Sau khi biết, anh cũng từng nghĩ tới cho Lâm Mộng Thi một cơ hội, hai người còn có con gái, nếu có thể bỏ qua, anh không muốn ly hôn, nhưng khi Lâm Mộng Thi bị phát hiện, cảm thấy không còn cố kỵ, cả ngày kêu gào muốn ly hôn. Mỗi ngày cứ như vậy, dần dần Hách Liên Thành không còn một chút cảm tình đối với vợ mình.

Nay được quyền nuôi nấng con gái, Hách Liên Thành cảm thấy thập phần thỏa mãn, nhìn thấy vợ cũ, cũng chỉ thản nhiên, trong lòng không cảm thấy gợn sóng gì.

Gặp ba ba lại đây, Tiểu Nhược Thủy trực tiếp vòng qua người phụ nữ trước mặt, nhu thuận kêu một tiếng “Ba ba”, lập tức Hách Liên Thành ôm cô lên, Nhược Thủy có điểm xấu hổ, nhưng do tình huống không đúng cho nên không nói thêm gì, nhưng trong lòng âm thầm nghĩ, lần sau phải nhớ nói ba ba không cần bế.

Nhìn gương mặt con gái như quả táo nhỏ, Hách Liên Thành hôn một cái nói: “Tạm biệt mẹ đi, chúng ta trở về nhà.”

Nhược Thủy phối hợp lau nước miếng trên mặt, cho ba ba một ánh mắt ghét bỏ, ngoan ngoãn mở miệng: “Mẹ gặp lại. Ba ba, nhanh về nhà, con đói bụng.”

“Ôi chào, tuân mệnh.” Hách Liên Thành cười hì hì cùng con gái đùa giỡn, ôm Tiểu Nhược Thủy đi đến chỗ dừng xe.

Nhìn thấy một màn phụ từ nữ hiệu này, Lâm Mộng Thi chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, nhìn con gái lúc trước luôn dán mình nay đối với mình liền giống như người xa lạ, nhất thời đỏ đỏ hốc mắt, may mắn cô ta nhớ tới mục đích đến đây của mình, nhịn xuống hai hàng nước mắt sắp rơi, gọi ba con Hách Liên.

Hách Liên Thành ôm con gái đặt vào chỗ ngồi phía sau ghế lái, giúp con bé thắt dây an toàn, xong mới xoay người nói với Lâm Mộng Thi: “Nói như vậy, cô muốn cho Nhược Nhược đi gặp kẻ cô sắp tái giá cùng con gái của hần?”

Lâm Mộng Thi cứng đờ, sắc mặt xấu hổ nhìn anh, ngượng ngùng.

Bên trong xe, Tiểu Nhược Thủy tự động mở cửa kính xe, đôi mắt to chớp chớp nhìn hai người, lúc này, hồn phách Hách Liên Nhược Thủy 20 tuổi làm ra vẻ thiên chân vô tà lặp lại một lần: “Mẹ sắp tái giá?”

3. Chương 3

Hách Liên Thành nghe lời nói của con gái, buồn cười, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ, nói với Lâm Mộng Thi đang lúng túng: “Tôi không có ý kiến gì, Nhược Nhược tự mình quyết định.”

“Con không đi, con không biết bọn họ, tại sao phải đi gặp mặt và ăn cơm với họ?” Lúc này, bộ dáng Nhược Thủy hoàn toàn là một cô gái nhỏ đang phát cáu, một Lolita non nớt, khuôn mặt nhỏ nhắn cùng giọng nói trẻ con, ngược lại vô cùng đáng yêu.

Lâm Mộng Thi yên tâm lại, dự đoán con gái là một trong số sở trường không nhiều lắm của cô ta.“.... Nơi đó có một em gái không khác Nhược Nhược nhiều lắm, Nhược Nhược không phải nói không có chị em để chơi cùng sao? Em gái nhỏ kia rất ngoan, Nhược Nhược nhất định sẽ thích em.” Giọng nói ôn nhu đến mức có thể hóa thành nước, với cách dỗ dành trẻ con kiểu này, khiến Hách Liên Nhược Thủy không nhịn được run lên, nổi hết cả da gà.

Bất kể Lâm Mộng Thi nói thế nào, Nhược Thủy vẫn không mở miệng, không bao lâu, Lâm Mộng Thi liền có chút tức giận, nhưng hôm nay đã không còn người để ý cô ta có tức giận hay không. Nhược Thủy nhìn miệng cô ta đóng đóng mở mở cực kỳ không nhịn được, cuối cùng trực tiếp lớn tiếng nói với Hách Liên Thành: “Ba, con đói bụng”

Hách Liên Thành thấy con gái đói bụng, đâu còn sức lãng phí thời gian nghe Lâm Mộng Thi nói chuyện, đối với vợ trước sững sờ tại chỗ tùy ý phát tay, liền lái xe nghênh ngang rời đi, để lại một làn khói xe.

Về đến nhà, bảo mẫu đã nấu cơm xong. Trên bàn cơm, Hách Liên Thành tinh tế hỏi Nhược Thủy chuyện xảy ra ở trường học hôm nay, kiên nhẫn lại dịu dàng.

Lòng Nhược Thủy vô cùng chua xót, đời trước, trước lúc ba mẹ ly hôn cũng như vậy, mỗi ngày tan học về nhà, ba mẹ cũng sẽ hỏi ở trường học cô có chuyện thú vị gì, khi đó Nhược Thủy, kể cả chuyện Tiểu Mập Mập bàn sau hắt hơi một cái cũng sẽ kể chi tiết cho ba mẹ nghe.

Sau đó, khi theo mẹ đến Từ gia, điều này lại thành đặc quyền của Từ Tử Huyền, trên bàn cơm mỗi ngày, chỉ nghe Từ Tử Huyền hăng say nói về chuyện thú vị trong lớp ở trường học. Lâm Mộng Thi cùng Từ Chính Hoa vừa nghe vừa cười, thỉnh thoảng gấp cho nó món ăn, chen vào một đôi lời. Mà Nhược Thủy chỉ im lặng, lặng lẽ ăn cơm, nếu cô cũng mở miệng nói gì, tất nhiên sẽ bị mẹ trách cứ-“Ăn cơm thì ăn đi, sao mà nói nhiều lời như vậy.”

Ấm áp đã lâu, khiến mũi Nhược Thủy có chút chua, cô chỉ có thể cúi đầu ăn cơm, không để cho ba nhìn ra dấu vết. Nhưng Hách Liên Thành là người thế nào, con gái của mình, khác thường một chút anh cũng nhận ra được. Mấy ngày nay, anh cảm thấy Nhược Thủy bình tĩnh có chút kỳ quái, cho là việc ba mẹ ly hôn ảnh hưởng lớn đến con gái, nên anh cũng không hỏi nhiều nữa, hôm nay nhìn Nhược Thủy đang ăn cơm không, liền cúi đầu khó chịu, chuyện này không được.

Hách Liên Thành buông bát đĩa xuống, đem con gái nhỏ ôm vào trong ngực, nhỏ giọng dỗ dành: “Nhược Nhược làm sao vậy? Trong trường học có người ăn hiếp con hả?” Thấy con gái lắc đầu, vẫn cúi đầu không

nói, anh có chút chần chừ: “VẬY..... Nhược Thủy là muốn mẹ sao?”

Nhược Thủy kinh ngạc ngẩng đầu lên, lắc đầu nói: “Không phải đâu, con không nhớ bà ấy.”

Nhìn phản ứng của con gái trong mắt Hách Liên Thành, lại là một ý nghĩa khác, khiến anh vừa đau lòng vừa áy náy.

Nhược Thủy vừa nhìn sắc mặt của ba, liền hiểu rõ ba hiểu lầm, nhưng cô lại không thể giải thích, không thể làm gì hơn là vắt hết óc suy nghĩ một chủ đề khác: “Ba, con muốn ở nhà mới.”

Quả nhiên, Hách Liên Thành lập tức liền chú ý đến ý tưởng đột xuất này của con gái, kỳ quái hỏi: “Nhà này không tốt sao? Nhược Nhược sao lại đột nhiên muốn ở nhà mới?”

Nhược Thủy làm như nghiêm túc nói bừa: “Hôm nay, Tiểu Thu ngồi trước con nói nhà bạn ấy có bàn đu dây, nhà chúng ta không có. Người ta nói nhà của Tiểu Thu là biệt thự, nhà của chúng ta là nguyên căn hộ đơn, cho nên không có xích đu. Cho nên con cũng muốn ở biệt thự như vậy, còn phải có một sân vườn thật lớn, như vậy con liền có thể nhảy dây trong sân, còn có thể trồng cây đào rồi.”

Lời nói trẻ con khiến Hách Liên Thành bật cười, quả nhiên quên mất chuyện lúc trước vẫn còn lo lắng. Anh nhìn “Nhà” đã ở nhiều năm một vòng, khắp nơi đều là dấu vết của người phụ nữ kia, đúng là nên đổi căn phòng khác: “Được, ngày mai ba sẽ đi xem nhà ở, mua biệt thự cho Nhược Nhược”

Nhược Nhược mới vuốt nhẹ mồ hôi lạnh, thở phào nhẹ nhõm, liền bị lời nói hùng hồn của Hách Liên Thành dọa ngu, này, mua biệt thự cái gì.....

Lúc này, Nhược Thủy mới mơ hồ nghĩ đến, nhà mình thật ra rất giàu có. Đời trước, cô đi theo Lâm Mộng Thi, Hách Liên Thành chỉ trông mong con gái yêu có thể trôi qua ngày đều tốt, dĩ nhiên là cái gì cũng không muốn, lúc ấy hai người đã bàn bạc kỹ, tất cả đều là đặt dưới tên của Nhược Thủy, hôm nay xem ra, số lượng tài sản kia rất là lớn, tối thiểu vào hơn mười năm trước cho tới bây giờ là tương đối khả quan.

Nhưng khi Nhược Thủy tuổi còn nhỏ đâu biết những thứ này, sau lại đến Từ gia, không lâu Từ Chính Hoa liền mua nhà mới, hôm nay xem ra, trong này không thể không có công của công chúa Lâm Mộng Thi.

Lúc này mới khiến Nhược Thủy suy nghĩ, nếu cô lựa chọn đi theo ba, vậy Lâm Mộng Thi tự nhiên sẽ không cách nào lấy thân phận người giám hộ mà lợi dụng Hách Liên Thành chuyển toàn bộ tài sản dưới tên của Nhược Thủy, mà Lâm Mộng Thi bên ngoài xảy ra chuyện kia (Edit: là ngoại tình đó:3), trong phán quyết ly hôn lần này, bà ta không thể chiếm được một chút tiện nghi nào.

Hách Liên Thành quả nhiên là người lưu loát dũng cảm, điểm này khi năm đó anh dứt khoát từ bỏ làm nhân viên công vụ, ngược lại lựa chọn đi theo con đường kinh doanh cũng có thể thấy được. Cũng thật may anh vẫn là ông chủ, nếu không, cũng không thể mỗi ngày đưa đón con gái đi học, vẫn còn thời gian đi xung quanh tìm nhà mới.

Hơn mười năm trước cũng không giống như bây giờ, chung quanh quảng cáo nhà đang xây để bán hoặc cho thuê, nhà chung cư cực ít, huống chi là biệt thự. Hách Liên Thành vốn cũng không định mua nhà có sẵn, chủ yếu vẫn là xem xét vị trí địa hình một chút, chọn một chỗ vị trí tốt, rồi mình tìm đội thi công tới xây.

Đúng lúc, một vị đối tác làm ăn với Hách Liên Thành có người thân muốn bán nhà, nghe nói anh có ý muốn mua nhà mới, nên nói cho Hách Liên Thành. Hách Liên Thành nghĩ để con gái vui vẻ, dĩ nhiên là càng sớm càng tốt, hôm nay đã có sẵn, lẽ tất nhiên sẽ không bỏ qua, liền hẹn chủ nhà đi xem biệt thự.

Biệt thự nằm bên trong một khu riêng biệt, vị trí tốt, yên tĩnh, nơi tốt nhất trong thành phố L và các vùng lân cận, xung quanh đều là gia đình giới tri thức cao cấp cùng cán bộ kỳ cựu về dưỡng lão. Mà biệt thự cũng thiết kế rất đẹp, đặc biệt có một sân vườn khá lớn, hoàn toàn phù hợp theo mong muốn có xích đu của Nhược Thủy, yêu cầu trồng cây đào, Hách Liên Thành rất hài lòng, thậm chí còn nghĩ đến, nếu có thể đào hồ nước nhỏ, nuôi mấy con cá, Nhược Nhược rất thích những vật nhỏ này. Chỉ có chút bất tiện là nhà cách trường tiểu học Thi Nghiêm có chút xa, cho nên Hách Liên Thành tính toán trở về hỏi ý kiến con gái.

Hách Liên Nhược Thủy nghe ba miêu tả xong, nội tâm khẽ động, mở lớn hai mắt, nói với Hách Liên Thành: “Con muốn ba dẫn đi xem cho biết.” Hách Liên Thành suy nghĩ một chút rồi đồng ý, cuối tuần liền mang

con gái đi nhà mới.

Nhược Thủy bày ra dáng vẻ hài lòng, sau khi khích lệ ba Hách Liên một phen, đối với người ba đang bị khen lằng lằng nói ra vấn đề đã suy nghĩ rất nhiều ngày mới đưa ra quyết định: “Ba, nếu nơi này cách trường học quá xa, vậy con không đi học nữa, có được hay không?”

“Được.... cái gì?” Hách Liên Thành suýt nữa đáp ứng, may mắn kịp thu hồi lời nói, chỉ thiếu chút nữa cần phải đầu lưỡi.

4. Chương 4

Nói như vậy, trong gia đình Trung Quốc truyền thống, người bạn nhỏ trong nhà từ trước đến giờ khéo léo lại bày tỏ không muốn đi học nữa, gia đình cũng sẽ cho rằng con mình ở trường học bị ức khuất, hoặc là sinh ra tâm tình chán ghét học tập. Làm một người ba Trung Quốc bình thường, Hách Liên Thành cũng không ngoại lệ.

Sau khi liên tục giải thích là không có ai bắt nạt mình, thầy giáo cũng rất tốt, tất cả đều bình thường, rốt cuộc cũng trấn an được người ba đang lo lắng trùng trùng. Nhược Thủy nâng trán, âm thầm than thở, mình không muốn lãng phí thời gian sáu năm tiểu học một lần nữa a, nhưng mà nhìn vào tình huống trước mắt, ba như thế nào cũng không đáp ứng, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Nhược Thủy không muốn đi học, một đám con nít cả trai lẫn gái cãi nhau đuổi đuổi đánh đánh, bài thi đơn giản đến mức khiến Nhược Thủy trợn mắt, tất cả... tất cả... đều giống như một cơn ác mộng... Nhưng Nhược Thủy chỉ có thể nhịn, bởi vì cô không nghĩ ra được biện pháp để thoát khỏi tình huống này.

Ngày hôm đó là ngày chủ nhật, Nhược Thủy rảnh rỗi ngồi ở nhà, đang cầm tiểu thuyết say sưa đọc ngon lành, bảo mẫu trong nhà chỉ cho là cô đang đọc sách vẽ tranh, cũng không cảm thấy một cô gái nhỏ tám tuổi đọc sách thì có cái gì kỳ quái.

Khó có được lúc cuối tuần mà ba không ở nhà, hôm đó sau khi Nhược Thủy nhìn nhà mới xong thì khen ngợi, Hách Liên Thành liền nhanh chóng mua căn nhà kia, tuần này hai người đều bận rộn tu sửa nhà mới. Hôm nay trái lại không có đến nhà mới bên kia, bởi vì cô của Nhược Thủy- Hách Liên Minh Tú từ Bắc Kinh trở lại thăm em trai, Hách Liên Thành đặc biệt ra sân bay đón.

Đời trước Nhược Thủy có rất ít thời gian nhàn rỗi, bởi ở nhà luôn bị đối xử không công bằng, Nhược Thủy liền đem tất cả tâm tư dành cho việc học, sau khi lên đại học liền học xa nhà một chút, nhưng bởi vì học tại trường đại học trọng điểm, học tập cũng không dễ dàng, hơn nữa bởi vì Nhược Thủy hi vọng sớm rời khỏi Từ gia, cho nên bình thường còn đi làm thêm kiếm chút tiền, cuộc sống đại học so với cuộc sống bình thường của sinh viên đại học khổ cực bận rộn hơn rất nhiều.

Giờ đây tai họa ngầm lớn nhất đã giải quyết xong, sau này cuộc sống sẽ đi theo một quỹ đạo mới, có một thì làm ra ba, Nhược Thủy không cần vì tình trạng kinh tế nhà mình mà lo lắng, dù mất thời gian đứng dậy cũng hết sức thoải mái. (Editor: ý là mất thời gian chấp nhận và thay đổi cuộc sống mới)

“Đinh đinh đinh....” chuông cửa vang lên.

Nhược Thủy ban đầu còn chưa để ý, lúc này căn hộ đơn cũng không giống đời trước là đến người thân cũng không biết, gần đây có lẽ vì chuyện ly hôn của gia đình Hách Liên, thỉnh thoảng một số hàng xóm quen biết cố ý tới chơi một chút, tìm hiểu một phen, thỏa mãn tâm lý thích bàn tán chuyện của mình sau lại tỏ ra thương hại đối với Nhược Thủy tuổi nhỏ mà phải gặp cảnh cha mẹ ly dị và sống trong gia đình đơn thân, làm ấy người nhà Hách Liên phiền chết đi được.

“Nhược Nhược, dì lớn (Đại di) tới thăm con này.” Âm thanh cuồng nhiệt của bảo mẫu – thím Trương.

Nhược Thủy nhú mày, dì lớn? Không chờ cô phản ứng kịp, người tới sầm sầm đi vào thư phòng không chút khách khí, mở rộng cửa cười nói: “Nhược Nhược đang đọc sách a. Biết bao nhiêu chữ à nha?”

Nhìn dì lớn so với trí nhớ không khác là bao, Nhược Thủy chỉ nhàn nhạt đáp vâng, liền cũng không nói gì.

Thấy cháu ngoại ngày trước hoạt bát đáng yêu, hôm nay thấy mình cũng chỉ một vẻ mặt tỉnh táo hờ hững, chị cả Lâm Mộng Thi là Lâm Mộng Cầm có chút kinh ngạc, nhưng sau đó cô ta nghĩ đến chuyện cha mẹ Nhược Thủy vừa mới ly hôn, thái độ như vậy có thể hiểu được, cũng không để trong lòng.

Sau khi trải qua bao nhiêu năm một đời trước như vậy, Nhược Thủy đối với Lâm Mộng Thi cùng người bên nhà mẹ của bà ta là hoàn toàn chán ghét và thất vọng. Năm đó, chính cái người dì lớn Lâm Mộng Cầm này ở trước mặt cô nói Hách Liên Thành là người xấu, thậm chí thuê một tiểu tam giả để lừa gạt Nhược Thủy đi theo mẹ, khi đó Nhược Thủy mới lớn được bao nhiêu? Hơn nữa mặc dù sau khi trưởng thành một chút, dần dần hiểu ra ba đối với đoạn hôn nhân này hoàn toàn không có bất kỳ sai lầm nào, Nhược Thủy còn nghĩ đến, có phải bà ngoại cùng dì lớn không bỏ được mình, cho nên mới trăm phương nghìn kế làm ình lựa chọn mẹ.

Nhược Thủy cười lạnh, vì mình? Sợ là vì tài sản dưới tên mình đi. Nhìn vị dì lớn này hôm nay vô cùng nhiệt tình tỏ ra thương yêu Nhược Thủy, về sau làm ra một số chuyện liên quan tới giấy tờ về phần tài sản của cô, đều quá đủ khiến Nhược Thủy hiểu, ngày trước cô có bao nhiêu ngây thơ.

Nhược Thủy không muốn để ý đến Lâm Mộng Cầm, nhưng lại không thể mở miệng đuổi cô ta ra ngoài, chỉ có thể tiếp tục ngồi ở bàn đọc sách, cũng không mở miệng, cũng không nhìn cô ta, trong lòng yên lặng chờ ba về, muốn ba đuổi người bảo mẫu này.

Lâm Mộng Cầm vốn còn bao lời muốn nói cùng nhiệt tình lập tức thối lui không ít, cười nói với Nhược Thủy: “Nhược Nhược sao lại ở một mình nha, ba đi nơi nào?”

“Không biết.”

“Ha..... Nhược Nhược nha, gần đây thế nào mà không đi đến nhà bà ngoại chơi, bà ngoại rất nhớ con, hôm nay bà ở nhà làm một bàn món ăn, đặc biệt bảo dì lớn đến đón con. Đến đây, chúng ta đi nhanh, nếu không món ăn cũng sẽ hết mất.”

Nói xong, Lâm Mộng Cầm đưa tay kéo Nhược Thủy, Nhược Thủy nhướn mày, nghiêng nghiêng người, tự mình đứng lên, từ bàn đọc sách đi vòng ra bên ngoài, đi thẳng về phía cửa, vừa đi vừa nói:

“Vâng, con ra ngoài nói cho thím Trương một chút đã.”

Bước tới căn nhà quen thuộc, trong lòng Nhược Thủy ngũ vị tạp trần. Nơi này, trong ký ức là nơi cô có tuổi thơ đẹp nhất, nhưng cũng có một cảnh tượng chói mắt đâm đau mắt khiến cho trái tim cô lạnh giá mà nói lời lạnh nhạt.

Kim hãm sự xúc động trong lòng, Nhược Thủy khẽ chớp mắt, đã cách nhiều năm, một lần nữa bước vào chỗ này.

Lâm Mộng Cầm đã sớm đứng chờ ở cửa, không nghĩ tới Nhược Thủy đứng một lát rồi mới đi vào, vừa thấy cháu gái đi vào, liền đặc ý vừa lòng hướng vào trong nhà cười nói: “Mọi người xem ai đến rồi đây!”

Bà ngoại Nhược Thủy rất nhanh liền ra đón, vừa thấy Nhược Thủy, liền kéo đến ôm trong ngực mà nói: “Trái tim nhỏ của bà, tại sao lâu như thế không đến thăm bà ngoại? Để cho bà xem nào, sao gầy như vậy, ba cháu như thế nào cũng không chăm sóc tốt cho cháu.”

Ánh mắt lão nhân gia lúc này hiện rõ ràng yêu thương khiến Nhược Thủy không nhịn được mềm lòng, nhưng mà câu sau lại nói tới ba mình, lập tức dựng lên tất cả phòng bị.

Bà ngoại dắt tay Nhược Thủy vào phòng khách, mọi người trong nhà thì nhau nhìn sang.

Nhược Thủy cũng quét mắt thật nhanh qua phòng khách, tới một chỗ, trong nháy mắt cứng đờ, chặt chẽ nhìn chăm chăm vào người đã khiến cho cô nhận bị kịch hơn mười năm—Từ Tử Huyền.

Lúc này Từ Tử Huyền cũng chỉ có tám tuổi, nhưng là đã có thể thấy chiêu bài bày ra vẻ mặt đáng yêu của con bé rồi. Nhược Thủy hít sâu một hơi, nỗ lực khôi phục thái độ bình thường.

Từ Tử Huyền tựa hồ trong nháy mắt đó cũng cảm thấy Nhược Thủy nhìn chăm chú, xoay đầu lại, nhìn thấy lão nhân gia dắt một cô bé xa lạ tầm tuổi mình đi vào, tò mò hỏi: “Bà ngoại, đây là ai vậy?”

Tiếng nói vừa dứt, bên trong nhà lúng túng trầm mặc, cháu gái ruột từ hôn nhân hợp pháp đến, sau khi thấy cô bé kia gọi thân thiết, giống như đó là bà ngoại của cô bé kia, không lâu sau Từ Tử Huyền mới biết người Lâm gia cũng cảm thấy có chút khác thường.

Nhưng những người Lâm gia này không bao gồm Lâm Mộng Thi, cô ta vốn đang ngồi cạnh Từ Tử Huyền xem tivi, nghe lời Từ Tử Huyền nói còn chưa phản ứng kịp, đợi cô ta phản ứng, lập tức liền mở miệng phá vỡ không khí khác thường trong nhà, cười hì hì nói với Từ Tử Huyền: “Huyền Huyền nha, đây là chị Nhược Nhược. Các con năm nay cùng tuổi a, Nhược Nhược, cùng em gái làm quen một chút.” Nói xong vẫy vẫy tay với Nhược Thủy. (Editor: không còn gì để nói về cách cư xử của bà này)

5. Chương 5

“Em gái?” Nhược Thủy lạnh nhạt cười: “Mẹ từ khi nào thì lại cho con thêm một em gái lớn đến như vậy?”

Giọng điệu Nhược Thủy mặc dù điềm đạm lạnh nhạt, nhưng mọi người đều nghe thấy giọng cô không vui, vốn đang cười tủm tỉm nhất thời vẻ mặt Lâm Mộng Thi có chút khó coi, nếu như bình thường thì cũng thôi đi, nhưng ở đây còn có Từ Chính Hoa bên cạnh, Lâm Mộng Thi như thế nào cũng không thể khiến Từ Tử Huyền chịu ủy khuất, vì vậy mặt cô ta khẽ trầm xuống, trầm giọng nói: “Nhược Nhược con lại nói chuyện không lễ phép như thế, ai dạy con?.”

Nhược Thủy nghiêng đầu nhìn đồng hồ treo ở đại sảnh một chút, tính toán thời gian, ước chừng đã đến lúc rồi, cô vốn cũng không định ăn cơm ở đây, cũng như đã đoán trước ở chỗ này gặp mấy người đang sốt sắng về tài sản của cô.

“Mẹ dạy con nha. Con có một người mẹ như vậy, chính mình dạy dỗ, còn có ai dạy tốt hơn?” Giọng Nhược Thủy bình thản, lại có thể đủ sức tức chết người.

Quả nhiên, một câu nói ra, mọi người trong phòng khách cũng thay đổi sắc mặt, trong đó rõ nhất là Lâm Mộng Thi. Cô ta mặc dù vẫn tự xưng là hành động đều là vì theo đuổi tình yêu tốt đẹp thuần khiết, nhưng việc cô ta vứt chồng bỏ con là sự thật không thể thay đổi. Cho tới nay, cô ta đều là người phụ nữ chú trọng mặt mũi, chính cô ta đều hiểu những thứ này nhưng cố quên, hôm nay ngay trước mặt người nhà nhất là Từ gia bị chính con gái ruột thịt nói toạc ra, cô ta làm sao mà có thể không thẹn quá hóa giận?

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

Lâm Đại Cầm như vừa mới tỉnh mộng vội vàng chạy ra mở cửa, chỉ để lại Nhược Thủy cùng đám người bên trong mắt to trừng mắt nhỏ.

“Đây. Đây là thế nào? Sao tất cả mọi người đều ngồi, mà bảo bối Nhược Nhược nhà chúng tôi lại đứng.” Âm thanh thanh thúy vang lên, trong nháy mắt hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Nhược Thủy cũng quay đầu lại nhìn, này vừa nhìn—chỉ thấy một phụ nữ đứng ở cửa, người phụ nữ tuổi cũng không nhỏ lại có nhan sắc đẹp đến mức khiến người kinh ngạc.

“Cô.” Nhược Thủy vui mừng cực kỳ, đây không phải Hách Liên Minh Tú thì còn là ai?

“Ha ha, Nhược Nhược. Tiểu bảo bối của cô, tới cô ôm, để cho cô xem có cao hơn không!” Hách Liên Minh Tú cũng không để ý đến mọi người bên trong hóa đá, nhìn đến cháu gái đáng yêu như ngọc tuyệt diệu dàng gọi mình, mừng đến mặt mày hớn hở, liền đưa tay đem cháu gái nhỏ bế lên.

Nhược Thủy lúc này vẫn là hết sức yêu thương cô của mình, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Ở đời trước, Nhược Thủy bị mẹ mình che mờ mắt dẫn tới làm nhiều chuyện sai lầm, khiến cho cô cực kỳ thất vọng, mặc dù sau này cô có thi đỗ trường đại học trọng điểm ở thủ đô thì cũng rất ít gặp mặt Hách Liên Minh Tú ở cùng trường.

Giờ đây trở lại khi còn bé, cô ấy là người thương cô như châu như bảo, cô có thể nào không vui mừng?

Nhìn thấy Hách Liên Minh Tú xuất hiện, sợ hãi trong mắt Lâm Mộng Thi chợt lóe lên. Cô ta là vô cùng sợ vị này- người chị thân phận bất phàm, khí thế bức người này. Ngày trước, lúc cô ta cùng Hách Liên Thành kết hôn, cô ấy liền ra sức phản đối, cảm thấy Lâm Mộng Thi không biết xử lý việc trong nhà, cả ngày chỉ biết xuân buồn thu đau phong hoa tuyết nguyệt, không phải là đối tượng phù hợp để kết hôn. Nhưng tại

thời điểm ấy, tuổi Hách Liên Thành không còn nhỏ nữa, mà gia thế Lâm Mộng Thi trong sạch, đang là sinh viên đại học, dáng vẻ cũng thực xinh đẹp, nhìn theo những điều kiện bên ngoài, Hách Liên Thành tuyệt đối không chịu thiệt; thứ hai chính là trong lòng Hách Liên Thành cũng đồng ý, Hách Liên Minh Tú thấy em trai thích, nên cũng không can thiệp nhiều hơn. Sau khi hai người cưới nhau, Hách Liên Minh Tú cũng cố gắng hết sức giữ hòa khí, chỉ là trải qua cuộc sống thương lưu một thời gian dài sinh ra một khí thế quá mạnh mẽ, mỗi lần đều khiến Lâm Mộng Thi không ngóc đầu lên được.

“Nhược Nhược sao lại đứng chỗ này, cô vừa mới đến nhà cháu, liền nghe thím Trương nói cháu bị dì lớn đó đón đến đây.” Nói xong cười nhìn Nhược Thủy, lúc này mới quay lại cười cười với mọi người trong sảnh, khi nhìn thấy Lâm Mộng Thi cùng cha con Từ gia, sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống.

Nhược Thủy biết cô rất lợi hại, lúc này càng chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói: “Cô ơi, mẹ con mới vừa bảo người kia gọi con là chị, còn nói để con làm quen em gái một chút. Nhưng mẹ cháu chỉ sinh một mình con, con không có em gái nha.” Ánh mắt cực kỳ trong suốt vô tội với tiếng nói non nớt ngây thơ, Nhược Thủy đem ưu thế bên ngoài phát huy đến cực hạn.

“A?” Hách Liên Minh Tú nghe xong, chân mày cau lại, ánh mắt lợi hại quét qua chỗ một nhà ba người, cuối cùng rơi trên người Lâm Mộng Thi, cười nói: “Mộng Thi, thế nào mà không giới thiệu một chút?”

Mặt Lâm Mộng Thi đỏ lên, đôi môi đóng đóng mở mở, nửa ngày không nói ra một chữ, nhìn Từ Chính Hoa bên cạnh một cái, lại cúi đầu nhìn con gái, sắc mặt đen tối khó phân biệt. Từ Tử Huyền bị tức không nhẹ, trong mắt nước mắt nhẹ nhàng như sắp rơi ngẩng đầu nhìn mọi người.

Hách Liên Minh Tú nhìn Lâm Mộng Thi như thế, cũng không làm khó cô ta nữa, chỉ quay sang nhìn về phía bà ngoại Nhược Thủy, dì lớn cùng một nhà cậu hai, nói rõ ràng: “Em trai tôi là người tính tình ôn hòa, chuyện lớn như vậy nó cũng nhịn xuống, mấy ngày trước mới nói với tôi, tôi nghe xong liền chạy đến. Cái khác cũng thôi đi, nhìn a Thành nó ở cùng vợ trước nhiều năm như vậy, nên cũng không so đo, chỉ có một chút – -”. Dừng một chút, quét qua đám người Lâm gia đứng ngồi không yên, cười nhẹ nói: “Nếu Nhược Nhược tự mình lựa chọn đi theo ba, Lâm Mộng Thi nhà các người lại làm ra chuyện như vậy, cũng đừng đem đến tai tiếng cho con gái. Các người không sợ người ta nói, tôi còn sợ Nhược Nhược bị danh tiếng mẹ con bé ảnh hưởng, tương lai còn dài, người ta biết con bé có mẹ như vậy, không thể thiếu ở sau lưng nói hai ba câu. Các người không đau lòng, nhưng tôi vô cùng đau lòng. Con gái nhà Hách Liên chúng tôi, tự có người Hách Liên gia chúng tôi dạy bảo.”

Dứt lời, sắc mặt người Lâm gia ai nấy đều khó coi, lại nhìn Lâm Mộng Thi đang xấu hổ muốn chết: “Nếu ly hôn, cô muốn tái giá với người nào, hay là gấp gáp làm mẹ ghẻ người ta đều không phải việc tôi quản được. Chỉ là cô nhớ cho rõ ràng, Nhược Nhược của nhà họ Hách Liên chúng tôi, từ nhỏ năng niu trong lòng bàn tay còn sợ con bé ủy khuất, nhưng không phải là chị gái của người kia.”

(Edit: ầy ầy dà, chị Minh Tú chửi người mà ta cứ mát lòng mát dạ à nha)

Nhược Thủy sùng bái nhìn khí phách tỏa ra từ cô, trong lòng liền kích động vô cùng, hận không được trực tiếp nâng tay lên mà hung hăng vỗ. Hách Liên Minh Tú nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của cháu gái nhỏ, khẽ mỉm cười, nhéo gò má mũm mĩm, kéo tay cháu gái dịu dàng nói: “Cùng mọi người chào tạm biệt, chúng ta về nhà ăn cơm, ba vẫn còn đang chờ dưới nhà đấy.”

Nhược Thủy khéo léo nhìn vào bên trong phòng khách, không để ý sắc mặt ai, phất tay nói bai bai với mọi người, vui sướng theo cô đi xuống lầu.

6. Chương 6

Ở trên xe, Nhược Thủy ngồi sau ghế lái, thỉnh thoảng len lén nhìn về kính chiếu hậu. Lúc vừa mới lên xe, Nhược Thủy liền phát hiện về mặt của ba Hách Liên không tốt, cúi thấp đầu ngồi ghế tài xế, bộ dáng rất sa sút, thấy chị gái cùng con gái yêu, thần sắc mới tốt hơn một chút.

Thật ra thì trong lòng ba Hách Liên vẫn luôn để ý. Trong lòng Nhược Thủy có chút khổ sở, mình đã trải qua nhiều năm như vậy, hôm nay nhìn lại, vẫn cảm thấy đau lòng như cũ, hướng chỉ là ba.

Những người kia vốn là những người mình thân cận nhất, lại khắp nơi tính toán. Máu mủ tình thân, sao lại đến nỗi này? Nhược Thủy vĩnh viễn không cách nào hiểu nỗi suy nghĩ của bọn họ.

Chỉ là, cô (Hách Liên Minh Tú) đã đem lời nói ra đến tình trạng này rồi, nhiều như vậy hẳn có thể yên ổn được một thời gian, người Lâm gia trừ người đầu óc bất thường khác người là Lâm Mộng Thi ra, những người khác vẫn là chú trọng mặt mũi như người bình thường.

“Chị nói Nhược Nhược nó là nghĩ như thế đây? Hỏi nó nó cũng không nói là có phải ở trường học bị bắt nạt hay không, em đây muốn đến trường học hỏi thăm một chút, nó cũng không cho. Con gái cái tuổi này không đi học thì muốn làm cái gì đây?” Hách Liên Thành rất nhanh liền mang tâm sự nói ra, sau khi ăn cơm, dụ dỗ Nhược Nhược trở về phòng ngủ, liền vội kéo chị gái lại để bàn về vấn đề đi học của con gái, vẫn là lo lắng không dứt như cũ.

Hách Liên Minh Tú ngược lại không có kinh ngạc, nhìn em trai gấp đến mức đi đi lại lại, chỉ hận rèn sắt không thành thép, trợn hai mắt lên nhìn: “Xem bộ dáng em kìa, nào có dáng vẻ gì của một người ba. Ngồi đi, cứ đi vòng vòng làm chị sắp ngất đây.”

Thấy Hách Liên Thành ngoan ngoan ngồi xuống, lúc này cô mới nói về vấn đề chính: “Không muốn đi học thì thế nào? Em không phải đã nói ư, trường học dạy cái vấn đề gì Nhược Nhược đều biết, cấp cao cũng biết, đây tỏ rõ Nhược Nhược nhà chúng ta thông minh. Con nhà mình thông minh là không giống như mọi người bình thường kia.” Hách Liên Minh Tú đưa ra kết luận khẳng định.

Hách Liên Thành có chút không kịp suy nghĩ, không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Nhưng năm đó Hạo Sơ la hết đời bỏ học mà đi du lịch thế giới, còn không phải bị chị ngăn lại...” Trịnh Hạo Sơ, là con của Hách Liên Minh Tú, anh họ Nhược Nhược, lớn hơn tiểu Nhược năm tuổi, năm nay ra nước ngoài lần đầu. (Edit: trên bản convert ghi là: so sánh với nước lớn năm tuổi, năm nay thượng mùng một/ chữ “thượng” kia ta không biết dịch kiểu gì:3)

Hách Liên Minh Tú trợn mắt, Hách Liên Thành lập tức ngồi ngay ngắn trật tự, không dám nói nhiều.

“Hạo Sơ có thể so với Nhược Nhược sao? Nó là con trai, sao có thể cho nó thích gì làm nấy, cha của nó còn trông cậy nó trong tương lai tiếp quản Thượng Quân kia, không học thì nó muốn làm gì.” Vừa dứt lời xong, giọng nói của cô nhu hòa không ít: “Chị ở Bắc Kinh cũng nhìn thấy không ít trẻ nhỏ nhà người ta không đi học, đều ở nhà mời thầy giáo đến dạy, muốn học cái gì thì học cái đó, sao có thể so sánh với trường học?”

Ánh mắt Hách Liên Thành sáng lên: “Là vậy nha, trước đây sao em không nghĩ tới.” Nghĩ cho cùng, Hách Liên Thành cũng không muốn cho con gái cùng người Lâm gia tiếp xúc, nhưng Lâm Mộng Thi đợi đến khi có quyền thăm hỏi, mặc dù không có đến nhà, nhưng cũng có thể đến trường học tìm đi. Nếu Nhược Thủy ở nhà có thầy giáo đến dạy, như vậy cái vấn đề kia dĩ nhiên được giải quyết. Về phần vấn đề tốt nghiệp trung học, dù sao Nhược Nhược bây giờ còn nhỏ, tương lai đến tuổi học trường sơ trung đi cũng không muộn. (Edit: sơ trung là trường cấp 2)

Nghĩ như vậy, Hách Liên Thành liền sáng khoái đồng ý chuyện con gái không đi đến trường học nữa, theo như Nhược Nhược kiên quyết yêu cầu, ngày thứ hai liền cho Nhược Nhược đến trường tiểu học làm thủ tục tạm nghỉ. Mà Hách Liên Minh Tú dự định muốn Nhược Nhược lên lớp ở nhà, nhờ mấy người bạn của mình, tìm người hỏi thăm một chút để mời thầy giáo.

Nhược Thủy thấy thời khóa biểu tạm thời ngoài số học, ngữ văn, ngoại ngữ còn có Piano, học nhảy, đàn vi-ô-lông, trong nhảy mắt cảm thấy trời đất quay cuồng. Đây mới chính là bê đá đập chân mình.....

Nhược Nhược từ sáu tuổi bắt đầu học đàn Vi-ô-lông, đời trước cô cũng vẫn học, cho tới khi không lâu sau đó cùng Lâm Mộng Thi đến Từ gia, Từ Tử Huyền ngọt ngào làm nũng với Lâm Mộng Thi, muốn chị gái theo cô ta học Piano, Lâm Mộng Thi nào có thể không đồng ý? Hơn nữa, chi phí học Piano cao hơn một chút so với đàn Vi-ô-lông, Lâm Mộng Thi trong lòng thầm than Từ Tử Huyền là đứa nhỏ thiện lương, đặc biệt uyển chuyển tự nói với mình muốn cho chị gái học Piano đắt đỏ hơn.

Ngay lúc đó Nhược Thủy cũng không phải rất hiểu chuyện, trẻ nhỏ học nhạc khí vốn là cực khổ, lúc ấy cô cũng đối với đàn Vi-ô-lông có chút chán ghét, khi Lâm Mộng Thi vui vẻ nói không muốn cho cô học tiếp đàn Vi-ô-lông mà ngược lại cùng Từ Tử Huyền học Piano, cô cũng không kháng cự. Chỉ là sau này mới phát hiện ra, Từ Tử Huyền đã học Piano được một năm rồi, không phải là thứ mà người mới nhập môn như cô có thể so sánh, cùng nhau đi với Từ Tử Huyền, thầy dạy đều tập trung trên người Từ Tử Huyền, không có rảnh để ý đến Nhược Thủy. Mỗi khi về đến nhà, Từ Tử Huyền lại thể hiện nhuần nhuyễn bài học hôm nay một lần, mà Nhược Thủy lại đàn ra ghập ghềnh, đứt quãng.

Hơn nữa khi về nhà Từ Tử Huyền lại ưa thích kể lại cảnh tượng ở lớp học, thầy giáo khích lệ cô ta..., dần dà, Lâm Mộng Thi cũng cảm thấy cho Nhược Thủy đi học Piano hoàn toàn lãng phí tiền, cho nên nửa năm sau, Nhược Thủy không thể tiếp tục đi học được nữa.

Hôm nay một hàng danh sách của Hách Liên Minh Tú, những thứ không vui trong nháy mắt hiện lên, cô trầm mặc hồi lâu, lâu đến mức khiến Hách Liên Minh Tú có chút áy náy vì cho cháu gái nhỏ của mình học quá nhiều môn, mở miệng hỏi Nhược Nhược có muốn giảm đi một môn hay không.

Nhược Thủy ngẩng đầu lên cười, lắc đầu một cái, đôi mắt toát nên vẻ trong suốt sau cơn mưa trời lại sáng.

Xuân đi thu tới, thời gian trôi qua cực nhanh, đảo mắt Nhược Thủy liền mười tuổi rồi. Mà mùa thu năm nay, thành phố Giang Nam này không có nửa phần xào xạc, vẫn là ý xuân dào dạt, chỉ bầu trời trên cao không có được màu xanh bình thường mới có thể nhìn ra dấu hiệu.

Nhược Thủy sinh vào mùa thu.

Gần đây, ba Hách Liên rất kỳ quái. Ngày trước bất kể Nhược Nhược đàn Piano khó nghe ra sao, ba luôn nghe với vẻ mặt cảm động hạnh phúc, giống như Nhược Nhược đàn là khúc nhạc trên trời. Nhưng gần đây, ba thường thường lẳng lẳng nghe rồi nghĩ đi đằng nào, hoặc là nhìn Nhược Nhược với vẻ mặt rối rắm, khiến Nhược Nhược trăm mối không cách nào hiểu.

Rất cuộc, có một ngày sau bữa cơm trưa, ba Hách Liên quyết định thăng thần cùng con gái.

Anh mang theo Nhược Thủy đến ghế sofa ngồi xuống, nhìn Nhược Nhược ăn trái cây, muốn nói lại thôi, đến một lúc lâu mà không nói được tiếng nào.

Nhược Thủy nổi giận, cái vẻ mặt khiến người mất khẩu vị. Cô dùng sức đem trái cây và nĩa trong mâm để xuống, nghiêm nghị nói: “Ba, ba có phải hay không có chuyện gì gạt con?”

Hách Liên Thành liền giật mình chột dạ, ánh mắt né tránh nửa ngày, mới ấp úng nói: “Nhược Nhược, ừ, cái đó, có một dì muốn đến sinh nhật con, con...”

Nhược Thủy mở to mắt, nhất thời có chút không thể tiếp nhận. Đây là, ba đang tìm đối tượng?

Chỉ là, tính toán, tựa hồ đời trước cũng là khoảng thời gian này ba tái hôn. Không phải là, chính là dì kia nữa chứ?

Nhược Thủy đề xuống cảm giác hưng phấn dưới đáy lòng, nhàn nhạt liếc nhìn vẻ kinh hoàng, bất an của ba Hách Liên một cái, khí thế như nữ hoàng mà phất tay một cái, đúng vậy.

Tác giả có lời muốn nói: hôm nay nhận được di động mới, thật là cao hứng... ~()/~ lạp lạp lạp

Chỉ là không biết dùng như thế nào, hý hoáy một buổi chiều vẫn là kiến thức nửa vơi, sau khi nhìn hướng dẫn trên web, hoàn toàn choáng váng đầu óc rồi!

7. Chương 7

Nhược Thủy nhìn người trước mắt này, bên ngoài uy danh hiển hách mà ở trước mặt mình như có chút câu nệ cẩn thận, thậm chí cười có chút ngượng ngùng, bây giờ đang là thư ký của phó Thị ủy, là thư ký tương lai của Thị ủy – quý cô Ngụy Như Tuệ, có hồn. Quả nhiên vẫn là dì này, nhưng... cũng khác biệt quá lớn đi?

Đời trước mặc dù Lâm Mộng Thi trăm phương ngàn kế ngăn cản Hách Liên Thành và Nhược Thủy gặp mặt, nhưng sau này Nhược Thủy dần dần lớn, bị bà ta làm cho tâm lạnh, cũng gặp ba vài lần. Chẳng qua khi đó ba con đã nhiều năm không gặp, Nhược Thủy ở cùng Lâm Mộng Thi đã bị người Lâm gia tẩy não chung quy cũng là trước sau đối với ông có khúc mắc, hơn nữa lúc ấy, Hách Liên Thành đã sớm cùng Ngụy Như Tuệ kết hôn, gặp mặt càng thêm lúng túng, việc Nhược Thủy cùng với vị mẹ kế này tiếp xúc cũng coi như cực ít.

Hơn nữa, Ngụy Như Tuệ bởi vì xuất thân từ gia đình quan chức cấp cao, tự nhiên có một cỗ khí thể không giận mà nghiêm, đối với con gái đã trưởng thành của Hách Liên Thành, ngày đó bà cũng chưa có quen biết lắm, theo như ngày trước được biết thì cảm thấy đây là một đứa trẻ không phân biệt phải trái, vì vậy lúc gặp mặt cũng không tỏ vẻ thân thiết. Như vậy mới khiến Nhược Thủy hiểu lầm Ngụy Như Tuệ cho đến nay, chỉ cảm thấy bà là một người có chức vị cao, uy nghiêm khó thân cận, mặc dù cảm thấy sùng bái đối với người phụ nữ đạt thành tựu như vậy, nhưng cũng không hơn.

Cho nên sau lần gặp mặt này, nhìn thấy vẻ thận trọng của Ngụy Như Tuệ, Nhược Thủy lúc đầu suýt nữa bị hù dọa ngã xuống. Chỉ là, không chỉ Nhược Thủy, nếu như để những người Thị ủy đó nhìn thấy Ngụy Như Tuệ xưa nay uy nghiêm trang trọng, nay lại là một người nhu hòa dễ tính, e rằng cũng bị rớt hết mắt kiếng.

Nguyên bản là Ngụy Như Tuệ yêu cầu tự mình xuống bếp làm tiệc sinh nhật cho Nhược Thủy, nhưng sau khi suy nghĩ một hồi, cảm thấy lần đầu tiên gặp mặt mà để người ta xuống bếp thì không hay lắm, vì vậy đổi thành đặt đồ ăn từ cửa hàng đưa tới.

Sau một bữa cơm, cảm tình của Nhược Thủy đối với Ngụy Như Tuệ tăng lên nhiều. Nhược Thủy mặc dù lúc này chỉ mới mười tuổi, nhưng qua cách cư xử đối với người xung quanh làm bà phải lần nữa xác thực lại số tuổi, khả năng thể hiện quá tốt so với một cô gái nhỏ mười tuổi (Edit: nguyên văn là tấn chức tấn trách), nhưng sống nhiều năm như vậy cũng không phải là uống phở, ít nhất người nào giả tình hay thật ý vẫn còn phân biệt được, xác định rõ. Ngụy Như Tuệ thật tình thương yêu cô, rất kỳ lạ là người có tính tình kiên cường như vậy, tay chân lại luống cuống khi đối mặt người yếu đuối, đối với vẻ ngoài điềm đạm ôn nhu đáng yêu của trẻ con không lực sát thương lại càng quá mức.

Nhược Thủy sau này mới biết, Ngụy Như Tuệ xuất thân cực cao, vốn từng có một đoạn hôn nhân môn đăng hộ đối kéo dài bảy năm, chồng trước của bà, Tạ An Quốc lúc ấy cũng là nhân vật nổi tiếng trong thành phố. Năm đó, Ngụy Như Tuệ sau khi kết hôn nhiều năm mà không sinh được con, đến bệnh viện khám kỹ, lúc này mới phát hiện ra bà không thể sinh con. Dĩ nhiên, nếu chỉ là vấn đề không thể sinh con, đối với một đôi vợ chồng mà nói, chung quy vẫn không đủ để khiến bọn họ ly hôn.

Tại thời điểm không lâu sau khi Ngụy Như Tuệ biết mình không thể sinh con, phòng ngoài (Edit: phòng ngoài=tình nhân) Tạ An Quốc ẩn núp nhiều năm tìm tới cửa, còn mang theo một trai một gái, con trai lớn đã năm tuổi, cô gái nhỏ cũng hơn ba tuổi, thông qua người phụ nữ kia khóc lóc kể lể, Ngụy Như Tuệ lúc này mới biết được, bà cùng Tạ An Quốc kết hôn được hai năm, Tạ An Thủy liền ra khỏi quỹ đạo.

Nhiều năm như vậy, Ngụy Như Tuệ đối với Tạ An Quốc tình cảm rất tốt, vì để làm một người vợ nội trợ đảm đang, bà buông tha con đường làm quan rộng mở, chỉ làm cái chức vị nhân tân, an tâm ở phía sau hỗ trợ chồng. Tạ An Quốc cũng vẫn một bộ dáng tình thâm ý trọng, thậm chí khi biết vợ không thể sinh con, còn lúc nào cũng an ủi bà. Ai mà chẳng muốn một người chồng tốt như vậy, thế nhưng đã sớm ở bên ngoài nuôi tình nhân nhiều năm như vậy, còn có với nhau hai đứa con riêng.

Nấn lòng thoái chí, Ngụy Như Tuệ được truyền từ ba mình – Ngụy lão tướng quân tính kiên cường quả quyết, tính cách rết cuộc sau nhiều năm dẹt dẹt mà biểu hiện ra, bà gọn gàng nhanh chóng ly hôn đem Tạ An Quốc đuổi ra khỏi cửa. Ngụy gia tuyệt đối bao che khuyết điểm, lúc ấy mặc dù còn ngại mặt mũi hai nhà mà không có đem chuyện này làm đến cùng, nhưng mà con đường thăng tiến của Tạ An Quốc bị rơi thảm hại, mặc dù có Tạ gia che chở nên mới không rơi vào trong vũng bùn, nhưng cuộc đời này muốn đi đến nơi hiển hách hơn là không thể nào.

Ngụy Như Tuệ tự trách vì mình khiến gia đình mất mặt, vì vậy liền xin chuyển đến thành phố L, nơi này cũng là ý của lão gia nhà Ngụy gia. Ngụy lão tướng quân mưu tính sâu xa, sau khi thấy Ngụy Như Tuệ ly hôn một lòng theo đuổi sự nghiệp, liền theo ý bà, thành phố L không mấy người biết chuyện riêng của Ngụy Như Tuệ, lời đàm tiếu có ít hơn hẳn, đối với Ngụy Như Tuệ lúc này, là không thể tốt hơn.

Về phần Hách Liên Thành đến tốt cùng như thế nào quen Ngụy Như Tuệ, cái vấn đề này Nhược Thủy trước sau cũng không biết, hai con người trong cuộc này cũng nói năng cẩn thận, Nhược Thủy cũng chỉ có thể tự mình tưởng tượng ra thôi.

Bởi vì Ngụy Như Tuệ không thể có con, cộng thêm bà lại vốn là người tính tình dịu dàng, chỉ là mấy năm này bởi vì lý do thân phận đặc thù mới thể hiện ra bộ dáng cường thế, cho nên nhìn thấy Nhược Thủy mới thận trọng như vậy, có chút không biết làm sao. Trong lòng bà cực kỳ thích Nhược Thủy, nhưng lại không biết nên cư xử với cô như thế nào mới tốt, về sau đối với Nhược Thủy hầu như là muốn gì được đó, coi cô như con gái chính bà sinh ra cũng không đủ hình dung.

Lúc này Nhược Thủy còn chưa biết nhiều như vậy, cô chỉ đơn giản cảm thấy Ngụy Như Tuệ rất tốt, xứng với ba mình. Về vấn đề hai người chung sống cùng nhau, chính là trong lòng cô có kế hoạch nhỏ, cho nên cũng không phải quá để ý, dù sao, nếu có thể theo kế hoạch của cô thì thời gian chung đụng với Ngụy Như Tuệ sẽ không quá nhiều, cái gì mâu thuẫn, tự nhiên không có chỗ nảy sinh.

Hách Liên Thành cùng Nhụy Như Tuệ đều là kết hôn lần thứ hai, cho nên cũng không có khoa trương gì. Vốn theo lẽ thường, Hách Liên Thành còn phải tới Ngụy gia chào hỏi một phen, đời trước cũng là như vậy. Chỉ là trái lại hôm nay có Nhược Nhược – linh hồn tồn tại trái lẽ thường, lòng Ngụy Như Tuệ đều hoàn toàn hướng về Hách Liên gia, sau tiệc sinh nhật của Nhược Thủy, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai cùng Hách Liên Thành nhận giấy kết hôn, sau đó mới nghĩ đến phải nói cho nhà mẹ một tiếng.

Ngụy gia nhận được tin tức, tất nhiên là rất kinh hãi. Mặc dù trong lòng cũng âm thầm trách Ngụy Như Tuệ qua loa, nhưng càng thêm thương bà đã một mình bên ngoài nhiều năm, hôm nay thấy bà rút cuộc tái giá, vẫn là hết sức vui vẻ, trong lòng mọi người không khỏi có mấy phần tò mò đối với Hách Liên Thành.

Vốn Nhược Thủy còn đang suy nghĩ, lúc này có muốn theo ba cùng đi Ngụy đến Bắc Kinh một chuyến hay không, không nghĩ tới Ngụy gia ở Bắc Kinh rất nhanh liền truyền lời đến, hai người lớn Ngụy gia tự mình đến thành phố L.

Nhược Thủy có chút bất an, cảm thấy như vậy rất thất lễ, đặc biệt tìm ba thương lượng một chút, không nghĩ tới, Ngụy Như Tuệ vừa vặn đi qua nghe được, Ngụy Như Tuệ nhìn tiểu đại nhân Nhược Thủy bình thường hiểu chuyện, trong bụng như có dòng nước ấm chảy qua, sau đó liền đem cô thương yêu tới tận xương tủy.

Sau khi Hách Liên Minh Tú biết được tin tức hai người kết hôn, cũng hết sức kinh ngạc, trách cứ hành vi thất lễ của Hách Liên Thành một hồi. Sau khi biết hai người lớn Ngụy gia đến thành phố L, cô cũng đặc biệt sắp xếp thời gian đến, cùng Hách Liên Thành và tiểu Nhược chuẩn bị một bữa tiệc.

Chỉ là, ai cũng không nghĩ tới, chuyến đi này lại khiến Hách Liên Minh Tú cùng hai người lớn Ngụy gia phát hiện—hắc, thì ra đều là người quen....

Tác giả có lời muốn nói: chúc phúc cho bọn nhỏ hôm nay thi tốt nghiệp.

Thời gian trôi qua thật là nhanh a, năm ngoái lúc ta còn đang đau buồn vì buổi sáng không thi tốt tiếng anh, buổi chiều thấy tất cả thật đáng sợ.

Quả nhiên thi tốt nghiệp không như ước nguyện, mà là trời xui đất khiến. Nhưng nếu lúc ấy viết văn không có lạc đề, hôm nay ta sẽ ở nơi nào đây?

8. Chương 8

Nếu như nói trong lòng Nhược Thủy còn có chút bất an không yên, khi cô thấy Hách Liên Minh Tú tự nhiên đi tới nói chuyện cùng vợ chồng Ngụy lão tướng quân, thì rốt cuộc bình tĩnh trở lại.

Nói chuyện nửa ngày, hóa ra là hàng xóm cũ của cô nha.

Thì ra tổ tiên nhà Nhược Thủy là y dược thế gia, nhưng truyền đến thế hệ ba ba Nhược Thủy__ là con trai duy nhất lại không có chút nào hứng thú với y học thâm sâu của gia đình, dần dần học xong đại học rồi vào công tác tại cơ quan nhà nước, sau đó liền từ chức đi làm kinh doanh, cùng học vấn gia truyền không có nửa điểm quan hệ.

Mặc dù Hách Liên Thành không theo nghiệp gia truyền, nhưng Hách Liên Minh Tú cũng không chịu thua kém, một đường thi đỗ Viện y học tốt nhất cả nước, bà thực ra dự định là tiếp tục học lên cao, nhưng bởi vì cha mẹ lần lượt qua đời, em trai còn nhỏ cần tiếp tục việc học, đành từ bỏ ý định ban đầu mà vào bệnh viện làm việc.

Dượng Trịnh Xuân của Nhược Thủy (Edit: là chồng của Hách Liên Minh Tú), xuất thân từ gia đình quân nhân, một đường từ lính quen thăng tiến, hôm nay đã đến cấp trung tướng. Hai người gặp nhau như vậy, có thể nói, thực sự là duyên phận.

Cụ thể hai người gặp nhau như thế nào, Nhược Thủy cũng không quá rõ ràng, dường như đây là kỷ niệm xưa đẹp nhất giữa vợ chồng Trịnh Xuân cùng Hách Liên Minh Tú, mỗi khi Nhược Thủy nhắc tới, Hách Liên Minh Tú luôn cười cười mà không nói, sau đó sẽ nhìn Trịnh Xuân mà cười ôn nhu.

Sau khi gả cho Trịnh Xuân, Hách Liên Minh Tú cũng chuyển công việc tới Bắc Kinh theo chồng, lúc ấy cha dượng Trịnh Xuân vẫn còn sống, rốt cuộc có thể sum họp một nhà cùng con trai, liền nói gì cũng không muốn cho bọn họ chuyển ra ngoài ở, vì vậy, một nhà ba người Trịnh Xuân liền ở tại nhà cũ, cùng Ngụy gia kết thành hàng xóm. Cho đến sau này, cha dượng Trịnh Xuân qua đời, lúc này mới chuyển vào đại viện.

“... Hai vợ chồng Bá Bình thực ra cũng muốn tới, nhưng Lập Thành phải lập tức ra nước ngoài phỏng vấn, lúc này mới không thể tới.” Ngụy lão gia cười ha hả giải thích.

Nhược Thủy sợ hết hồn, Ngụy Bá Bình?? Là người mỗi ngày đều xuất hiện trên bản tin?? Quá đáng sợ.

Ngụy lão phu nhân cũng cực kỳ dễ gần, kéo Nhược Thủy tới bên người, một lớn một nhỏ nói chuyện, nghe lão đầu từ nhà mình nói như vậy, bà cười làm như nghĩ ra cái gì đó, cười nói: “Thúc An mới vừa rồi nói sắp đến, như thế nào nửa ngày vẫn chưa tới?”

Lời nói vừa dứt, chuông cửa vang lên, sau khi mở cửa, người phục vụ mặc sườn xám liền dẫn một người con trai đi vào.

Người con trai vừa đi vào vừa nói xin lỗi, cũng chào hỏi mọi người ở đây, sau mới ngồi xuống chỗ ngồi trống duy nhất.

Hai người lớn Ngụy gia cười giới thiệu mọi người với nhau, Nhược Thủy thế mới biết, người thanh niên trên dưới hai mươi này là con trai của hai người lớn Ngụy gia, em trai Ngụy Như Tuệ, cậu nhỏ của Nhược Thủy — — Ngụy Ương.

Nhược Thủy nhìn kỹ một lần, vị cậu nhỏ này cũng sinh cực tốt, nói là xinh đẹp như hoa cũng không quá đáng, chỉ là gương mặt như vậy, sinh ra trên thân nam nhân, khó tránh khỏi có chút ý nghĩ sai lệch, cũng thật may là cậu nhỏ có khí chất đủ mạnh, làm người ta không đến nỗi chỉ nhìn gương mặt cậu ấy.

Diện mạo Ngụy Như Tuệ di truyền từ Ngụy lão tướng quân, ngày thường mắt to mày rậm, anh khí mười phần, mà vị cậu nhỏ Ngụy Ương lại giống Ngụy lão phu nhân nhiều hơn. Ngụy lão phu nhân mặc dù tuổi đã xế chiều, nhưng vẫn có thể thấy được dáng người xinh đẹp sang trọng, hẳn lúc trẻ phải là cô gái cực kỳ xinh đẹp động lòng người. Về phần lão đại Ngụy gia Ngụy Bá Bình, Nhược Thủy từng thấy qua trên TV, là kết hợp của hai lão gia Ngụy gia, anh khí bừng bừng, lại ôn hòa nho nhã, là diện mạo tiêu chuẩn của người lãnh đạo.

Trong bữa tiệc có Hách Liên Minh Tú, mặc dù hai vợ chồng Hách Liên Thành cùng Ngụy Như Tuệ đều không phải là người thích nói chuyện, nhưng không khí vẫn hết sức vui vẻ. Ngẫu nhiên lại nói về cháu trai trưởng Ngụy gia đang du học bên Anh.

“....Tiểu Dịch năm nay chắc 17 phải không ta, con nhớ là cậu bé so với Hạo Sơ nhà con lớn hơn hai tuổi. Nghe nói Tiểu Dịch thi đỗ Cambridge, bây giờ đang ở nước Anh sao?” Hách Liên Minh Tú cười hỏi.

Nhắc tới cháu trai, vẻ mặt nghiêm túc của Ngụy lão gia cũng nhu hòa đi rất nhiều, cười nói: “Đúng vậy, bây giờ đang ở Cambridge, tháng tám năm nay về nước.” Hách Liên Minh Tú tự nhiên cũng khen ngợi.

Ngụy lão phu nhân cũng cười nói: “Hạo Sơ nhà các con còn không tốt ư, ban đầu hai đứa lúc còn nhỏ luôn cùng chơi đùa, Diệc Ninh mỗi lần nhìn thấy Hạo Sơ đều hận không thể đem nó về nhà nuôi dưỡng, mà lại nói, trong đại viện nhiều đứa nhỏ như vậy, ta cũng chưa thấy ai cao vượt qua Hạo Sơ.”

Hách Liên Minh Tú liên tục xoa tay cười: “Con trai muốn cao lớn xinh đẹp làm cái gì, vẫn là không bằng tiền đồ của Tiểu Dịch bên đó.”

Ngụy lão gia cũng không phủ nhận, chỉ cười nói: “Trong mấy nhà chúng ta, Bá Bình cùng Như Tuệ cũng là đi theo ta, đọc sách không được.” Rồi chỉ vào Ngụy Ương ở ghế cuối cùng: “Thúc An cũng may, giống như mẹ nó, chính là Tiểu Dịch, như thế nào đột biến gen, không giống tôi, ngược lại giống tiểu thúc của nó, học rất giỏi.”

Ngụy lão phu nhân cười mắng: “Cái này là tự khen con trai, cháu trai, bảo ông đừng uống, ông còn cố uống..... lần này say thật rồi.”

Ngụy lão gia khoát khoát tay: “Hôm nay cao hứng, liền cùng thông gia uống hai chén, thế cũng không cho?” Mặc dù nói như vậy, nhưng đúng là không uống rượu nữa.

Sau bữa tiệc, khách chủ đều vui mừng, ngày thứ hai, hai người lớn Ngụy gia cùng Ngụy Ương liền trở về Bắc Kinh cho kịp lễ mừng năm mới, Hách Liên Thành cùng Ngụy Như Tuệ bắt đắc dĩ, đành phải đáp ứng. Hách Liên Minh Tú nán lại một ngày, cùng cháu gái nhỏ đã lâu không gặp thân mật, lúc này mới lưu luyến bỏ đi.

Trước mùa xuân không lâu, Nhược Thủy lặng lẽ gọi cho cô một cuộc điện thoại, sau đó liền bắt đầu nghỉ ngơi mấy ngày, chờ đến ngày đi Bắc Kinh.

Sau khi đến Bắc Kinh, một nhà ba người đi đến nhà Hách Liên Minh Tú trước, khó có dịp Trịnh Xuân cùng Trịnh Hạo Sơ đều ở đây. Nhược Thủy gặp Trịnh Hạo Sơ quả nhiên vui mừng, cộng thêm thời gian đời trước, người anh họ này quả nhiên nhiều năm không thấy.

Nhược Thủy khi còn bé liền rất thích đi theo sau người anh họ có dáng vẻ cực kỳ xinh đẹp này, mà Trịnh Hạo Sơ bởi vì dáng dấp quá mức thanh tú, khi còn bé luôn bị người ta hiểu lầm là con gái, vì vậy bé rất ghét con trai nào đi cùng bé mà có khí khái bé trai, vì vậy Trịnh Hạo Sơ liền đem Tiểu Nhược Thủy trắng ngần mà bé thích nhất đi chơi cùng. Mặc dù hai người kém nhau năm tuổi.

Một đời trước Nhược Thủy bị Lâm gia dạy làm rất nhiều chuyện sai lầm, cùng cô quan hệ không tốt, tự nhiên cũng không gặp người anh họ này. Lần này, xa cách nhiều năm, mà Trịnh Hạo Sơ còn là thiếu niên trẻ trung môi hồng răng trắng, Nhược Thủy chỉ hận không thể nhào tới.

Trịnh Hạo Sơ mười phần thích người em họ của mình, cũng đã lâu không gặp, lúc này gặp mặt, cảm thấy tiểu Nhược so với trước kia càng thêm nhiệt tình, suy bụng ta ra bụng người, nhóc tất nhiên cảm thấy Nhược Thủy cũng hết sức nhớ mình, nhất thời một lớn một nhỏ ghé vào một chỗ riu rít thì thầm nói chuyện không ngừng, bộ dáng vô tư của hai người khiến mọi người nhìn thấy không nhịn được cười thầm.

Trong phòng khách, vợ chồng Hách Liên Thành và Ngụy Như Tuệ, cùng vợ chồng Trịnh Xuân và Hách Liên Minh Tú ngồi ghế sofa nói chuyện phiếm, Trịnh Hạo Sơ cùng Nhược Thủy ở ban công cạnh phòng khách, nằm một chỗ nói chuyện, một cảnh ấm áp yên tĩnh.

Chợt, lại nghe Hách Liên Thành kinh ngạc mà nói to —

“Cái gì? Nhược Nhược muốn ra nước ngoài học?”

Tác giả có lời muốn nói: xl, gần đây cuộc thi tương đối nhiều, đều phải học bài, cập nhật không quá ổn định, đợi đến sau khi nghỉ hè về nhà, đảm bảo mỗi ngày một chương mới hoặc hơn.

9. Chương 9

Trịnh Hạo Sơ và Nhược Thủy đang nói chuyện cũng đều kinh ngạc quay đầu nhìn đi qua, Nhược Thủy chỉ nhìn lướt qua, nhanh chóng quay đầu lại, còn lôi kéo góc áo anh họ, hỏi anh Bắc Kinh có cái gì đặc sắc. Quả nhiên, lực chú ý Trịnh Hạo Sơ lập tức liền bị dời đi, hưng trí bừng bừng, nói vài ngày kế tiếp muốn dẫn em gái đi chơi và khám phá ẩm thực những nơi có đồ ăn ngon.

Phòng bên này, Hách Liên Minh Tú gặp em trai ngạc nhiên, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trông mắt nhìn anh liếc mắt một cái, Hách Liên Thành có chút ủy khuất, bất mãn nói: “Chị, nói như thế nào, Nhược

Nhược cũng là con gái của em, chuyện lớn như vậy, chị cũng không sớm nói với em, hại em một chút chuẩn bị cũng không có.”

Hách Liên Minh Tú liếc trắng mắt: “Cũng không phải muốn em đi du học, em muốn chuẩn bị cái gì?”

“Vây... cũng không phải nói như vậy nha...” Phản bác theo bản năng, Hách Liên Thành chợt thấy có chút không đúng, nhăn mi tâm lại suy nghĩ trong chốc lát, chần chờ hỏi: “Việc này, là Nhược Nhược nhắc tới với chị?”

Hách Liên Minh Tú cũng thở dài, em trai cô, bình thường nhìn rất thâm trầm, rất có chủ kiến, cổ tình gặp chuyện gia đình liền mù mờ không rõ, hơn nữa gặp phải chuyện có liên quan đến con gái bảo bối của anh lại càng hồ đồ.

Nghĩ đến đây, cô cũng nhịn không được, nói: “Tuy Nhược Nhược chính mình đề xuất, nhưng chị cũng nghĩ qua, chuyện này đối với Nhược Nhược mà nói cũng là biện pháp tốt nhất. Nhược Nhược không muốn học tiểu học trong nước, chị thấy quả thật cũng không cần đi học, Nhược Nhược là đứa nhỏ thông minh, em biết hai gia sư Niên và gia sư Lý nói gì không? Thật sự là không cần thiết, lãng phí thời gian.”

Hách Liên Thành trầm mặc không nói.

Vẫn ngồi ở một bên làm vật trang trí, Trịnh Xuân lúc này cũng lên tiếng ủng hộ vợ: “Nhược Nhược năm nay mười tuổi, sang năm mười một tuổi, vừa vặn học trung học ở Anh quốc là bắt đầu từ mười một tuổi. Mấy ngày nay anh và chị em cũng liên hệ không ít trường học, xem trọng là mấy trường nữ nước Anh, Nhược Nhược đi học ở đó có ký túc xá, chúng ta cũng yên tâm rất nhiều.”

Hách Liên Thành vẫn cứng ngắc, không nói được một lời. Được nửa ngày, cho đến khi ngay cả Ngụy Như Tuệ cũng có chút lo lắng nhìn anh một cái, anh rốt cục động, nghiêng đầu nhìn nhìn một bên Nhược Thủy đang cười cùng Trịnh Hạo Sơ nói cái gì, trầm thấp nói: “Để em... suy nghĩ lại...”

Dùng xe của Trịnh Xuân rời đi, Nhược Thủy liền đứng thẳng lỗ tai nghe bọn họ ở phía trước đối thoại, sắc mặt ba ba vẫn không tốt lên, sau khi lên xe cũng có chút do dự, không dám giống như bình thường tựa vào người ba ba.

Ngụy Như Tuệ thấy đôi mắt to bất an của Nhược Thủy sắp ngập nước, thỉnh thoảng cẩn thận liếc mắt nhìn ba ba mình một cái, cảm thấy buồn cười, nhịn không được vươn tay sờ sờ đầu cô bé, lặng lẽ ở bên tai nói: “Đừng sợ, không có việc gì.” Nhược Thủy nhu thuận cọ cọ lòng bàn tay của cô, gật gật đầu.

Sau khi đến Ngụy gia, lại là chào hỏi hàn huyên, Nhược Thủy cơ hồ tìm không thấy cơ hội nói chuyện với ba ba, chỉ có thể âm thầm thở dài, tính buổi tối nói chuyện với ba ba vậy.

Lần này đến Ngụy gia, rốt cục thì gặp được gia đình Ngụy Bá Bình lần trước vắng mặt, ở bên ngoài Ngụy Bá Bình so với ở trong tivi trẻ tuổi hơn một ít, ngoài ý muốn rất hài hước, rất hay nói, cùng hình tượng ở trước công chúng trầm mặc, ít lời hoàn toàn tương phản; vợ Ngụy Bá Bình – Đào Diệc Ninh là bộ dáng tiểu thư khuê các ôn nhu, uyển chuyển, hàm xúc, tuy rằng tuổi không còn trẻ, nhưng thời gian lắng đọng lại làm cho phong vận lại càng thêm xâm nhập cốt tủy, làm cho Nhược Thủy không khỏi có chút nhỏ nhỏ tự ti.

Trong một nhà ba người này, để cho Nhược Thủy kinh ngạc đó là người đi du học Cambridge – cháu đích tôn Ngụy gia Ngụy Dịch, không giống Ngụy lão tướng quân cùng Ngụy Như Tuệ anh khí bừng bừng, không giống Ngụy Bá Bình sang sảng kiện khí, cũng không giống Ngụy Ương tuần tú cao ngất, anh Ngụy Dịch này quả nhiên là làm người rất khiêm tốn, ôn nhuận như ngọc.

Phong phạm con cháu danh môn thế gia ở trên người anh thể hiện rất tốt, có một loại khí độ phong hoa làm cho người ta vừa gặp đã thương.

Đáng tiếc hai người tuổi cách xa không ít, Ngụy Dịch cũng chỉ chào hỏi với Nhược Thủy, nói hai câu, liền không lại đến nói chuyện phiếm với Nhược Thủy – ngay cả cô gái còn không phải.

Nhược Thủy có chút buồn bực, mỹ thiếu niên như vậy, gặp mặt nhưng không có cơ hội nói thêm hai câu, thật sự là rất đáng tiếc! May mắn, còn ở đây ba ngày mới đi, có khi đó là cơ hội tốt.

Sau cơm chiều, mọi người đều ngồi ở phòng khách dưới tầng nói chuyện phiếm xem tivi, Ngụy Dịch làm như có việc, ăn xong cơm chiều xong liền ra cửa. Ngụy Như Tuệ sợ Nhược Thủy cảm thấy nhàm chán, liền dắt

tay cô bé đi vào thư phòng.

Nhược Thủy nguyên bản còn có chút không yên, Ngụy gia có Ngụy lão tướng quân cùng Ngụy Bá Bình hai tôn đại phật này ở đây, thư phòng có văn kiện cơ mật gì không cần thận bị cô đụng phải thì sao?

Sự thật chứng minh, cô suy nghĩ nhiều quá, Ngụy gia rất lớn, thư phòng này chỉ có sách, mà không phải nơi làm việc, Ngụy Bá Bình và Ngụy lão tướng quân đều có thư phòng riêng.

Nhược Thủy từ trong góc lấy ra một quyển “tam ngôn nhị phách”*, vui rạo rức cầm chạy đến chỗ xích đu ngồi, chỉ chốc lát sau, liền đắm chìm ở trong thế giới của sách.

*tam ngôn nhị phách: Tác phẩm “Nghĩ thoải mái” tiêu biểu nhất và có ý nghĩa đặt cơ sở cho tiểu thuyết cổ điển Trung Quốc là “Tam ngôn” và “Nhị phách” thường được gọi chung là “Tam ngôn – Nhị phách”. Người soạn “Tam ngôn” là Phùng Mộng Long. Người soạn “Nhị phách” là Lăng Mông Sơ.

Nội dung trong “Tam ngôn” và “Nhị phách” rất phong phú, đề tài rất rộng, đề cập nhiều phương diện của cuộc sống xã hội. Có những truyện phản ánh nền chính trị đen tối, vạch trần tội ác bọn quan lại tham ô thối nát, xử án bất công. Có những truyện tán dương các ông quan tốt sáng suốt thương dân. Có những truyện chê trách hành vi bội tín, phi nghĩa, phụ bạc. Nhiều hơn cả là những tác phẩm miêu tả đời sống của tầng lớp thị dân nơi thị thành khi nền kinh tế thương nghiệp bắt đầu phát đạt giữa đời Minh, thể hiện phong phú và sinh động ý thức tư tưởng, ý chí đấu tranh phản kháng các quan niệm cũ, tinh thần tích cực và khát vọng muốn có đời sống tốt hơn của họ.

Một điều đáng chú ý là trong “Tam ngôn”, “Nhị phách”, tư tưởng “trọng nghề buôn” rất rõ, con người thương nhân được khẳng định.

Một điểm đáng chú ý nữa là “Tam ngôn”, “Nhị phách” miêu tả nhiều về tình yêu và hôn nhân. Quan niệm mới mẻ chống lại đạo đức phong kiến thể hiện rất rõ. Qua các nhân vật, “tình” được coi trọng và được xem là cơ sở cho quan hệ nhân luân lý tưởng, “tình” là giá trị cao nhất của hôn nhân và gia đình. Đặc biệt khi đề cập chuyện tình cảm hôn nhân, nhân vật nữ luôn được khẳng định, thể hiện quan niệm chống lại đạo đức phong kiến truyền thống, ca ngợi hôn nhân tự chủ, đề cao nam nữ bình đẳng. Người phụ nữ nhìn nhận về giá trị con người để quyết định số phận mình cũng mới mẻ, thiết thực.

“‘Tam ngôn nhị phách’? Ai nha, cậu giấu kín như vậy con có thể tìm được?” Trong thư phòng im lặng, bỗng nhiên truyền đến giọng nói đàn ông trẻ tuổi, làm Nhược Thủy giật mình.

Thấy Nhược Thủy như con thỏ nhỏ bị chấn kinh nhảy dựng lên, Ngụy Ương bật cười, cảm thấy tiếng mở, đóng cửa mới vừa rồi cô bé cũng chưa nghe thấy.

Thấy Ngụy Ương, Nhược Thủy thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời nhớ tới lời anh vừa rồi nói, lại lưu tâm, “cậu nhỏ!” cô trừng mắt nhìn sách, cúi đầu: “Con không biết quyển sách này là của cậu.”

Ngô, giống như dọa đến bạn học nhỏ. Ngụy Ương liên tục xua tay, cười nói: “Không có việc gì, không có việc gì, cậu chỉ có chút kinh ngạc, con mới mười tuổi, xem có thể hiểu không?”

Lúc này mới nhớ tới mình xem là sách gì, Nhược Thủy đột nhiên đỏ mặt, ấp úng nói: “Xem không hiểu gì...”

Nhìn hai má cô gái nhỏ đỏ hồng, tâm tình Ngụy Ương bỗng dưng rất tốt, không hề đùa đã làm cô bé con xấu hổ, cười chuyển đề tài: “Nhược Nhược, ừm, cậu có thể gọi con như vậy được không?”

Nhược Thủy yên lặng gật đầu.

Ngụy Ương vừa lòng cười: “Lần trước cậu cũng không biết còn có cô gái nhỏ đáng yêu như vậy, không có mang quà cho con, thật là có lỗi. Lần này cậu chuẩn bị quà cho con nha, không biết con có thích hay không.”

Đầu Nhược Thủy đang cúi thấp liền nâng lên, đôi mắt đầy ngạc nhiên. Lần trước gặp mặt, ngay cả hai người lớn Ngụy gia cũng chỉ cho cô một cái hồng bao lớn, lần này đến Ngụy gia, vợ chồng Ngụy Bá Bình cũng cho hồng bao, Nhược Thủy hiểu được chính mình cùng bọn họ không quen thân, cho hồng bao cũng chỉ là lễ tiết, vì thế cũng không để trong lòng. Không nghĩ tới, cậu nhỏ này mới gặp qua một lần lại chuẩn bị quà riêng cho cô.

Trong lòng Nhược Thủy thực cảm động, nhất là khi thái độ của mỹ thiếu niên Ngụy Ương đối với cô nhiệt tình như vậy, bị Nhược Thủy ở trong lòng phóng đại vô số lần.

Cho nên cậu nhỏ đẹp trai sau lại dắt tay cháu gái đi nhìn quà tặng, Nhược Thủy cũng thực nể tình không có giấy ra. Về phần có ăn đậu hủ cậu nhỏ đẹp trai hay không, điều này sao có thể thôi?

Bất quá, cảm động chỉ bảo trì đến trước khi nhìn thấy quà tặng.

Nhìn một cô búp bê Barbie phần hồng trước mắt này, Nhược Thủy nửa ngày mới khép lại cái miệng nhỏ phần nộn đang há thành hình chữ O, ngẩng đầu nhìn ánh mắt đang chờ đợi của cậu nhỏ, gian nan xả ra một nụ cười: “Cám... Cám ơn cậu.”

Ngụy Ương đương nhiên nhìn ra được Nhược Thủy dường như cũng không thích quà của anh, anh có chút thương tâm, nhưng ở trong lòng thầm oán phần nhiều lại là Thôi Tiến Đông ra chủ ý này cho anh. (lk: ta ghét nv TTĐ nhưng sau cũng bị vả báo, khà khà...)

Thôi Tiến Đông là bạn từ nhỏ với anh, trong nhà có cháu gái nhỏ cùng tuổi với Nhược Nhược, Ngụy Ương không có kinh nghiệm mua quà cho cháu gái liền hỏi thăm Thôi Tiến Đông một phen, đã thế còn bị một phen cười nhạo.

Không nghĩ tới, Thôi Tiến Đông cam đoan lời thề son sắt có thể làm cho cháu gái nhỏ vừa thấy liền thích, hiện tại bị ghét bỏ. Ngụy Ương cảm thấy giống như chính mình bị Nhược Thủy ghét bỏ, bị đả kích.

Nhưng anh nhận định chính mình là một người cậu tốt, vì thế anh ngồi xổm xuống nhìn thẳng Tiểu Nhược Thủy, ôn nhu xin lỗi Nhược Nhược, cũng hỏi cô thích quà gì.

Nhược Thủy bỗng nhiên liền áy náy, lắc lắc đầu, muốn ôm lấy búp bê Barbie tỏ vẻ chính mình kỳ thật rất thích, kết quả... Ôm không nổi.

Vì thế cô chỉ có thể dùng ngôn ngữ nói với cậu nhỏ rằng cô yêu thích con búp bê này.

May mắn lực lý giải của Ngụy Ương không giống bình thường, anh rất nhanh lý giải được ý tứ Nhược Thủy, lại nhìn Nhược Thủy một bộ đáng thành khẩn, ma xui quỷ khiến, anh tin.

Vì thế lúc Ngụy Như Tuệ tìm Nhược Thủy đưa cô bé trở về ngủ, liền thấy được một màn: hai cậu cháu cùng nhau ngồi ở trên thảm đùa nghịch búp bê Barbie hồng nhạt...

10. Chương 10

Khi Nhược Thủy và cậu nhỏ cùng chơi búp bê Barbie thực nhàm chán, thực ngây thơ, ở một nơi khác, trong phòng Ngụy lão phu nhân đang tiến hành một cuộc nói chuyện mẹ con.

“... Như thế nào? Đừng giấu giếm mẹ, a Thành cùng Nhược Nhược cũng không phải người sống nội tâm, trong lòng có chuyện mẹ liếc mắt một cái liền nhìn ra.” Ngụy lão phu nhân là người thành tinh, hôm nay không khí cha và con gái Hách Liên không đúng, tuy rằng hai người cũng chưa biểu hiện ra ngoài, nhưng Ngụy lão phu nhân vẫn nhìn ra manh mối.

Ngụy Như Tuệ cười khổ: “Cái gì cũng đều không thể gạt được mẹ.” Nói xong đem chuyện hôm nay phát sinh ở Trịnh gia nói tỉ mỉ một lần.

“Xuất ngoại?” Ngụy lão phu nhân có chút không tin: “Nhưng nha đầu Nhược Thủy mới mười tuổi, còn nhỏ tuổi như vậy, xuất ngoại ai chiếu cố nha?”

Ngụy Như Tuệ lắc lắc đầu,: “Đây không phải là vấn đề. Tổ tiên nhà Hách Liên đều làm nghề y, vốn cũng là đại gia tộc, chỉ phồn điệp mẫu*, sau khi thời cuộc rung chuyển, phần lớn đều đi nước ngoài, tới thế hệ này ở trong nước chỉ còn có một nhMinh Tú hôm nay nhắc tới trường học mấy nhà xem trọng, đều là ở Anh quốc, nơi đó có mấy nhà xem như thân cận một ít, đi du học cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau.”

– Chi phồn điệp mẫu: Miêu tả cảnh lá sum suê rậm rạp. Dùng ví von gia tộc thịnh vượng, nhiều con cháu. Phồn : phồn thịnh. Mẫu : tươi tốt, cỏ cây sum suê.

Ngụ lão phu nhân nghe vậy, vẫn là nhủu mi: “Cho dù có thân thích chiếu cố, nhưng dù sao cũng là tha hương dị quốc, Tiểu Dịch sắp mười tám tuổi, lúc ấy xuất ngoại trong nhà chẳng phải lo lắng không thôi, huống chi là Nhược Nhược? Minh Tú đến tốt cùng là nghĩ như thế nào? Cũng trách không được a Thành mất hứng, đổi lại là mẹ, tiểu nha đầu mới mười tuổi, ở bên cạnh sủng còn sủng không hết, làm sao đành lòng cho đi du học!”

Ngụ Như Tuệ thở dài: “Con cũng nghĩ như vậy, như thế nào cũng luyến tiếc. Nhưng cô con bé cũng vì Nhược Nhược suy nghĩ, vốn Nhược Nhược so với đứa bé khác thông minh hơn nhiều, trong nhà mời gia sư đến dạy, cái gì cũng đều học tốt. Gia sư Anh ngữ mới dạy hơn một năm, hiện tại mặc kệ là nghe nói hay là đọc viết, so với người học nhiều năm không biết tốt hơn bao nhiêu. Mấy tháng trước lại mời vị gia sư tiếng Pháp, nay cũng nói được thực lưu loát.”

Nhắc tới đứa nhỏ, Ngụ Như Tuệ cũng nhịn không được ôn nhu nở nụ cười, tựa như ngàn vạn người mẹ trên thế gian, hơi đặc ý lại tận lực bình tĩnh như nói đến con gái ruột mình: “Đàn dương cầm cùng đàn violon đều học, bất quá ở phương diện nghệ thuật này, con bé giống ba nó, hai người đều không có thiên phú, chỉ học cho biết, bồi dưỡng khí chất. Các chương trình học khác, như toán học, cũng vẫn không tốt lắm, nhưng so với ở trường học tiến độ hơn rất nhiều. Trên giá sách trong nhà, không phải cổ văn thì là ngoại văn bản gốc, con nhìn hoa hết cả”

Ngụ Như Tuệ nói xong, thấy mẹ khẽ mỉm cười nhìn mình, đột nhiên có chút mặt đỏ, nhưng còn nhớ rõ đem đề tài kéo trở về: “Mẹ xem, học như vậy, sao không thể so với trường học tốt hơn? Hơn nữa đi học cũng cực, chương trình học của trung học trong nước nặng như vậy, đều nói thi vào trường cao đẳng là thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, chúng con sao đành lòng để cho Nhược Nhược đi chịu khổ! Vốn ở tại trong nhà học cũng tốt, nhưng Minh Tú cũng nói, ở trong nhà hoài cũng không phải chuyện hay, cũng không phải tiểu thư khuê các cổ đại, không được gặp ai. Nên tạo cơ hội cho Nhược Nhược có bạn cùng lứa tuổi ở chung, nên mới nghĩ tới chuyện đưa Nhược Nhược đi du học.”

Ngụ lão phu nhân trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Việc này mấu chốt vẫn là xem a Thành. Nha đầu Nhược Nhược mới mười tuổi thế này, muốn đi Anh quốc học trung học, ít nhất cũng phải đi năm, sáu năm mới có thể trở về, đến lúc đó là năm sắp thi đại học, vì tương lai của con bé, nên ở nơi nào học đại học thì tốt hơn. Tính toán như vậy, ít nhất cũng khoảng mười năm, đừng nói a Thành, ngay cả con cũng luyến tiếc.”

Quả nhiên, Ngụ lão phu nhân nói ra một con số, khuôn mặt Ngụ Như Tuệ lập tức hiện ra chút u sầu: “Lâu như vậy?” Nghĩ nghĩ rồi cười nói: “Học đại học nước ngoài rất khó, trung học trong nước cũng rất khó, nếu như vậy, Nhược Nhược đi nước ngoài học trung học rồi trở về học đại học, vậy không phải vừa vặn?”

Ngụ lão phu nhân “Xuy” một tiếng cười, điểm điểm đầu khuê nữ, cười mắng: “Con nghĩ ai cũng giống con, cũng vì tương lai con bégẫm lại. Lại nói, muốn học đại học trong nước, trở về là học được ngay sao?”

Ánh mắt Ngụ Như Tuệ nháy mắt sáng lên, nín thở tay mẹ, lắc lắc, cười nói: “Này không phải có bà ngoại hiệu trưởng của chúng ta ở chỗ này, muốn học trường nào còn không phải chỉ một câu nói thôi sao?”

Ngụ lão phu nhân nhìn bộ dáng hiềm khi thế này của con gái, nhịn không được nở nụ cười, buông tha: “Làm nũng nịu mẹ cũng vô dụng, nhiều tuổi, còn tưởng rằng chính mình là cô gái nhỏ! Nay mẹ là hiệu trưởng, Nhược Nhược muốn vào đại học Thanh Hoa* thì được, trường học khác mẹ không thể nói chắc.”

*Trong bản cv là đại học A, theo ta đc biết đại học A chính là đại học Thanh Hoa

Ngụ Như Tuệ nghe xong, vui mừng quá đổi: “Liên học đại học Thanh Hoa, trường học khác không cần! Thay con gái cảm ơn bà ngoại ~”

Ngụ lão phu nhân cười chỉ chỉ cái trán con gái: “Chỉ thích làm nũng!”

Lúc này, đang nhàm chán chơi với cậu nhỏ, Nhược Thủy còn không biết, mẹ mới của mình chỉ có 1 lát liền cấp inh giấy thông hành tới đại học tốt nhất trong nước.

Sau khi Ngụ Như Tuệ đem Nhược Thủy tiếp trở về phòng, Nhược Thủy cùng ba ba ngồi đối diện trầm mặc hồi lâu, cho đến khi trời tối rồi ba ba Hách Liên đang nghiêm mặt nhịn không được đỏ hốc mắt, do do

dự dự đem quyết định của chính mình nói cho con gái, sau khi nói xong lại rơi lệ, vội vàng xoay người đi không cho Nhược Thủy nhìn thấy.

Nhược Thủy làm sao có thể nhìn không thấy? Thấy ba ba như thế này, trong lòng cô tựa như bị kim đâm, đi qua ôm lấy ba ba, nói với ba không đi nữa.

Ngoài ý muốn là, ba ba Hách Liên thế nhưng lắc lắc đầu. Anh đã suy nghĩ, Hách Liên Minh Tú nói đúng, đối với Nhược Nhược mà nói, đi du học mới là tốt nhất. Anh tuy rằng luyến tiếc, lại càng không đành lòng để cho Nhược Nhược luôn cô đơn ở nhà, mất đi những khoái hoạt nên có được ở tuổi này.

Lúc trước anh cứ nghĩ rằng thuận theo ý của con gái, không đi đến trường, cho con bé thứ tốt nhất, cho con bé nhiều quan ái (quan tâm yêu thương), là có thể làm mất đi sự ảnh hưởng của gia đình không toàn vẹn, khỏe mạnh trưởng thành. Nhưng anh sai lầm rồi, Hách Liên Minh Tú nói một phen, làm cho anh giật mình, Nhược Nhược vẫn luôn một mình, cô đơn một mình ở nhà ngoan ngoãn đi học, đọc sách, đánh đàn, kéo cầm, không có bạn cùng lứa tuổi, không có người chơi đùa nói chuyện phiếm, cũng không có lạc thú tuổi thơ mà đứa nhỏ bình thường nên có.

Anh là một người cha không tốt.

Một ngày này sau khi cha và con gái ôm nhau khóc rống, Nhược Nhược ngủ ở trong lòng ba ba làm kết thúc, Ngụy Như Tuệ đắp chăn Nhược Nhược, dỗ khóc dỗ cười nhìn ánh mắt Hách Liên Thành sưng đỏ, lôi kéo anh xoay người đi ra cửa, ở ngoài cửa phòng Nhược Nhược mới thấp giọng cười nhạo anh: “Như thế rất tốt, ngày mai nhìn anh như thế nào gặp người?”

Hách Liên Thành xấu hổ sờ sờ cái mũi, lỗ tai cũng lén lút đỏ.

Giải quyết một đại sự, vừa khóc mệt mỏi, Nhược Nhược ngay cả chính mình khi nào thì ngủ cũng không biết, chỉ cảm thấy vừa tỉnh lại, cảm giác thần thanh khí sảng.

Lúc ăn sáng, Ngụy lão phu nhân thân thiết hỏi hành trình hôm nay của Nhược Nhược, Nhược Nhược liền đem chuyện cùng Trịnh Hạo Sơ hẹn đi ra ngoài dạo nói một phen.

Ngụy lão phu nhân nghe xong, cười tủm tỉm nói: ” Nên đi ra ngoài đi dạo.” Quay đầu nhìn về phía Ngụy Dịch đang yên lặng ăn sáng: “Tiểu Dịch cũng thật lâu không gặp Hạo Sơ phải không, không bằng đi cùng Nhược Nhược, cũng dẫn đường cho Nhược Nhược luôn.”

Ngụy Dịch ngẩn ra, chợt mỉm cười nói: “Được ạ.”

Nhược Thủy ngẩng đầu, xem trên mặt Ngụy Dịch như gió xuân, cười hiền lành hòa ái với Ngụy lão phu nhân, trong lòng lại quý dị, có chút bất an, tổng cảm thấy bọn họ dường như có chuyện gì, mà mình trở thành quân cờ.

Đang trong lúc suy tư, lại nghe Ngụy Ương - vẻ mặt còn buồn ngủ mông lung, thần thái sáng láng mở miệng: “Tiểu Dịch không phải nói hôm nay có việc sao?”

Sắc mặt Ngụy Dịch cứng đờ, không có lắc đầu cũng không có gật đầu, nhưng Ngụy lão phu nhân trừng mắt nhìn Ngụy Ương một cái.

Ngụy Ương cũng không thềm để ý, chỉ cười với Nhược Thủy bên cạnh nói: “Nhược Nhược cháu gái nhỏ, anh Ngụy Dịch hôm nay có việc, con không chê, cậu nhỏ mang con đi dạo một vòng thủ đô được không?”

Nhìn thấy mạch nước ngầm trên bàn cơm bắt đầu khởi động, trong lòng Nhược Thủy thở dài, sao hôm nay dì Ngụy cùng ba ba đi sớm vậy? Ném cô một mình đối mặt với thân nhân còn có chút xa lạ, tuy rằng cô hiện tại là cô gái nhỏ mười tuổi, hoàn toàn xem không hiểu chuyện rắc rối của người lớn, cũng không cần phải ứng đối, nhưng trong lòng cô xấu hổ nha! Cứ cảm thấy hình như là chuyện nhà của người khác, cảm thấy mình rất ngốc, còn trở thành một quân cờ nhỏ.

Thấy cậu nhỏ Ngụy Ương cấp bậc thang, Nhược Thủy cơ hồ lập tức liền gật đầu. Ngụy Dịch có chuyện gì cô mới không muốn biết đâu!

Ngụy Ương nguyên bản hảo tâm cứu cháu gái một lần, nghĩ cháu gái nhỏ Nhược Thủy cũng thực đáng yêu bạn học nhỏ chơi đùa một ngày cũng không phải việc gì khó. Không nghĩ tới, lúc gặp Trịnh Hạo Sơ, anh liền giống lính cần vụ Trịnh gia phái tới đi theo hai vị tiểu tồ tông, thật sự là làm nèn.

Sau khi lên xe, hai bạn nhỏ bắt đầu ghé vào một chỗ nói nhỏ. Trịnh Hạo Sơ hỗn tiểu tử kia, sau khi nhìn thấy anh, trừ bỏ hô một câu “Chào chú nhỏ!”, sau đó cũng không để ý anh!

Dọc đường đi đều buồn bực không vui, Ngụy Ương cảm thấy chính mình bị cô lập vì lớn tuổi, rốt cục khi mấy người đang nghỉ ngơi ở một quán bán đồ ngọt, anh mở miệng sáp nhập cuộc nói chuyện của hai người——

“Nhược Nhược, các con đang nói cái gì vậy? Có thể nói cho cậu nghe được không?” Ngữ khí cùng biểu tình thật đầm ấm đáng yêu.

Nhược Thủy còn không có trả lời, Trịnh Hạo Sơ liền giành mở miệng trước: “Chúng con đang nói chuyện Nhược Nhược du học.” Trong ánh mắt đâu không được hưng phấn.

“Du học?” Ngụy Ương kinh ngạc: “Nhược Nhược sắp đi du học?”

Trịnh Hạo Sơ lại hưng phấn mà đáp lại: “Đúng vậy, đúng vậy, hôm qua mới quyết định, cậu cũng đồng ý. Nhược Nhược năm nay mười tuổi, sang năm mười một tuổi, vừa vặn đi Anh quốc học trung học.”

Ngụy Ương chần chờ nói: “Vây... Xuất ngoại ai chiếu cố Nhược Nhược?”

Đã có thói quen bị trả lời dùm, Nhược Thủy tiếp tục trầm mặc, nhìn anh họ toàn quyền trả lời câu hỏi ——

“Nhà chúng con có rất nhiều thân thích ở Châu Âu nha, năm trước trở về thăm người thân, một nhà ông chú Lục ở Anh quốc.” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Trịnh Hạo Sơ lại lắc đầu nói: “Nhưng ông chú Lục là em họ ông ngoại, cũng không phải thật thân với nhà con... Nhược Nhược muốn ở ký túc xá trường học, bình thường đều ở trong trường học, khi có ngày nghỉ, cậu mợ cùng mẹ con liền đi qua xem Nhược Nhược, như vậy sẽ không cần bọn họ chiếu cố.”

Tuy rằng nói như thế, nhưng anh họ Hạo Sơ đơn thuần vẫn gợi lên ưu tư, nhớ tới em họ còn nhỏ tuổi, nhất thời cảm thấy chính mình thật sự rất không hiểu chuyện, vừa rồi thế nhưng còn bởi vì Nhược Nhược có thể đi du học mà hâm mộ vạn phần, hoàn toàn không có lo lắng đến Nhược Nhược mới mười tuổi sắp xa xứ đi đến một nơi xa lạ thì có bao nhiêu kinh hoàng và bất lực.

Không nhìn thần sắc Trịnh Hạo Sơ thay đổi liên tục, lực chú ý Ngụy Ương toàn bộ phóng tới trên người cháu gái nhỏ đang im lặng. Muốn nói chút gì, lại nói không nên lời, cuối cùng chỉ có thể sờ sờ đầu nhỏ mềm mại, thở dài.

11. Chương 11

Ở Ngụy gia hết năm mới, một nhà Hách Liên liền bay trở về thành phố L.

Trong tháng giêng, Ngụy Như Tuệ tuy đã nhất quán khiêm tốn, tình trạng gia đình cùng địa chỉ nhà vẫn có người biết, người có chút hiểu biết linh hoạt tìm tới cửa, tặng lễ, tạo mối quan hệ tốt.

Làm viên minh châu trên tay Ngụy bí thư, ngày đầu tiên ở nhà tiếp đãi khách khứa, Nhược Thủy liền được nhét vài hồng bao mừng tuổi thật dày, Nhược Thủy không biết ứng phó tình huống như vậy, ánh mắt cầu xin giúp đỡ bắn về phía Ngụy Như Tuệ, Ngụy Như Tuệ không từ chối người khê gặt đầu với cô. Nhược Thủy ngần ra, đây là kêu mình nhận, nhưng...

Cuối cùng Nhược Thủy vẫn nhận, đợi khách nhân đều đi rồi, mới đưa hồng bao cho Ngụy Như Tuệ, ngửa đầu tò mò hỏi: “Dì à, vừa rồi vì sao lại kêu con nhận lấy hồng bao?” Đây có tính là nhận hối lộ hay không?

Ngụy Như Tuệ tự nhiên biết bé con đang lo lắng cái gì, xoa xoa đầu nhỏ, cười nói: “Các chú, các cô thích Nhược Nhược, mới cho Nhược Nhược tiền mừng tuổi.”

Nhược Thủy mếu máo, Dì Ngụy dĩ con nít sao? Cho dù cô thật sự chỉ có mười tuổi, cũng sẽ không phải là Mary Sue* người gặp người thích, hoa gặp hoa nở cho nên các chú, các dì xa lạ này mới coi trọng cô, khen không dứt miệng, rồi lại cho hồng bao.

*Mary Sue: ý chỉ ngây thơ, tin người hay thánh mẫu

Bất quá Ngụy Như Tuệ biết Nhược Thủy cũng mơ hồ hiểu được, chỉ là cứ như vậy, Ngụy Như Tuệ cũng không thể không ấy người lấy lòng cô vài phần mặt mũi, điều này làm cho Nhược Thủy như thế nào có thể an tâm?

Suy nghĩ cẩn thận, sau vài ngày cô liền không xuống lầu, cho dù xuống nhà dưới cũng ở thời điểm nhà không có khách. Ngụy Như Tuệ lúc trước chỉ biết đứa nhỏ này trưởng thành sớm, nhưng nay nhìn lại cảm thấy có chút đau lòng.

Một đôi tổ hợp mẹ con hình thành đang dùng cách riêng của mình, mà không ngờ tới một chút, một chút tiếp cận đối phương.

Thời gian qua cực nhanh, nhoáng một cái, xuân đi hạ đến, sắp đến lúc Nhược Thủy phải đi du học.

Thời gian này Hách Liên Thành càng ngày cảm xúc càng biến hóa, tuy anh đã đem toàn bộ công việc an bài xong, tính đưa Nhược Thủy đi tới trường học, nhưng chuyện con gái nhỏ sắp phải rời khỏi anh, làm cho đáy lòng anh kháng cự, biểu hiện cụ thể: bỏ xuống công việc công ty không để ý, thường thường lôi kéo Nhược Thủy đi bách hoá mua đồ, cứ cách hai ngày sẽ lấy danh sách những mẫu quần áo mới...

Ngụy Như Tuệ nhìn chồng như thế cũng không thể nói gì, cô dù sao chức vụ cao, công tác bận rộn, hiện tại không có thời gian để bận tâm vấn đề nhỏ này. Huống hồ, bởi vì thân phận cô đặc thù, thủ tục xuất ngoại rất phức tạp, cho nên lúc này không thể cùng Hách Liên Thành đưa Nhược Thủy đến trường, trong lòng có chút áy náy, cảm thấy bồi thường như thế nào cũng không đủ, nếu có thời gian, không chừng cô cũng sẽ làm giống y Hách Liên Thành.

Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Đương nhiên, tấm lòng cha mẹ cũng có ngoại lệ. Tỷ như lúc này, Nhược Thủy không mong muốn nhất lại nhìn thấy Lâm Mộng Thi.

Chú tài xế đáng thương ở phía sau mang theo túi lớn túi nhỏ, ở phía trước Hách Liên Thành nắm tay Nhược Thủy, tinh thần hưng phấn, càng mua càng hăng say, thấy một cửa hàng độc quyền mới liền hưng trí bừng bừng tiêu sái đi vào.

Nhược Thủy thở dài, ngẩng đầu nhìn logo của cửa hàng này, có chút kinh ngạc —— thời trang trẻ em hiệu này có chút nổi danh, là hàng nhập khẩu, giá cao có chút thái quá, không nghĩ tới thành phố L sớm như vậy đã có cửa hàng độc quyền.

Kỳ thật Nhược Thủy vẫn không hiểu biết nhiều về hàng hiệu, dù sao trong hoàn cảnh ở kiếp trước, sự thật không tốt lắm. Cô có ấn tượng sâu với nhãn hiệu thời trang trẻ em này như vậy là công lao của Từ Tử Huyền .

Nhãn hiệu này nếu nói là thời trang trẻ em, kỳ thật không quá thích hợp. Bình thường thời trang trẻ em, phạm vi số đo đều làm được thực lớn, từ năm sáu tuổi đến mười lăm, mười sáu tuổi không phải trường hợp cá biệt.

Mười lăm mười sáu tuổi, không thể gọi là nhi đồng nữa, cô gái nhỏ tuổi này đã có chút xấu hổ, mua quần áo quả thật không dễ dàng, đứa bé tuổi này nhu thuận chút vẫn mặc thời trang trẻ em size lớn.

Nhớ rõ kiếp trước, sinh nhật mười lăm tuổi của Từ Tử Huyền, Lâm Mộng Thi liền mua cho cô ta một chiếc váy của nhãn hiệu này. Ngày đó, Từ Tử Huyền xinh đẹp khả ái như công chúa, ở bên cạnh cha mẹ, thối ngon nên ước nguyện trên bánh ngọt, hạnh phúc dào dạt.

Mà Nhược Thủy, dung mạo bắt đầu hé rathanh lệ, lúc này lại ảm đạm không ánh sáng, tái nhợt trầm mặc ngồi một góc, nhớ tới sinh nhật của mình cách đó không lâu ——chạng vạng ngày ấy, Nhược Thủy mang tâm trạng chờ mong nho nhỏ, sau khi về nhà, liền thấy một nhà ba người kia đã thu thập xong hành trang, thấy cô trở về, Lâm Mộng Thi thần nhiên nói một câu bọn họ muốn đi nhà bà nội Từ Tử Huyền vài ngày. Sau đó? Vốn không có sau đó.

Rất nhiều, rất nhiều, cô không muốn nhớ lại, chỉ sợ, sợ một khi trong đầu mình tràn ngập ký ức đó, lần trọng sinh này liền mất đi ý nghĩa.

Cô không phải vì trả thù mà đến, cô muốn sống một lần nữa, không liên quan tới Lâm Mộng Thi, không liên quan tới Từ Tử Huyền, không liên quan với những người đối xử không tốt với cô, cô muốn cuộc sống thanh xuân vô ưu chưa từng được trải qua này, hạnh phúc bình an.

Dáng tiếc, trời không chiều lòng người.

Trong cửa hàng, lúc này Lâm Mộng Thi thập phần xấu hổ, Từ Tử Huyền trông mong nhìn cái váy liền thân mắc tiền kia, cô ta mặc dù là một mẹ kế ôn nhu, yêu thương con chồng, lúc này cũng hữu tâm vô lực, chỉ có thể càng không ngừng thấp giọng dỗ ngọt.

Người bán hàng bên cạnh thấy bộ dáng khó xử của cô ta liền biết cô ta không phải là người có thể mua được quần áo nơi này, bấu môi, đảo mắt nhìn đến cha và con gái Hách Liên Thành vừa vào cửa, lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón. Đến gần chút, nhìn thấy trên tay chú tài xế đứng phía sau bọn họ mang theo túi lớn túi nhỏ in các loại logo, ánh mắt nhìn không được tỏa ánh sáng, ý cười càng thêm ân cần.

Lâm Mộng Thi cũng thấy được hai cha con Hách Liên, hành động của người bán hàng kia cô ta như thế nào không hiểu rõ, xấu hổ thêm một tầng, Từ Tử Huyền lại không biết mẹ kế khó xử, vẫn lôi kéo váy áo Lâm Mộng Thi làm nũng nói: “Mẹ, con muốn cái váy này ~ mẹ ~”

Hách Liên Thành nghe cô gái nhỏ kia cùng tuổi với Nhược Nhược gọi Lâm Mộng Thi là mẹ, cúi đầu nhìn nhìn con gái, trong lòng không biết là tư vị gì.

Nhược Thủy lại không sao cả, tùy ý quét tới hai mẹ con bên kia, lôi kéo tay ba ba lắc lắc: “Ba ba, hôm nay mua quần áo quá nhiều! Con sẽ cao lên rất nhanh, mua nhiều như vậy đến lúc đó đều lãng phí...” chu miệng nho nhỏ oán giận.

Hách Liên Thành bật cười, xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái: “Nhược Nhược nhỏ như vậy đã biết tiết kiệm! Ba ba chỉ có một bảo bối là con đương nhiên muốn chi rộng rãi. Sợ lãng phí cái gì, một ngày một bộ ba ba cũng mua được.” Ra vẻ bộ dáng của một tài giỏi giàu có, làm cho Nhược Thủy cũng cười.

Lúc này Từ Tử Huyền mới chú ý tới cha và con gái Hách Liên, nghe thấy đối thoại của hai người, con bé bực mình không thôi, chỉ cảm thấy mẹ kế quả nhiên là mẹ kế, nếu là ba ba mang mình đến, chỉ là một cái váy mà thôi, làm sao còn cần chính mình nói lên nói xuống.

Mang nho nhỏ ghen tị, con bé nhìn cô gái kia cùng nó không sai biệt lắm, chỉ thấy cô gái kia mặc một thân váy đỏ, đi giày màu trắng, trên giày lộ ra ren bao quanh tinh mỹ, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo cùng ba ba cười nói, xinh đẹp, tựa như diễn viên ở trong tivi.

Cảm giác được Từ Tử Huyền nhìn chăm chú, Nhược Thủy quay đầu, Lâm Mộng Thi lúc này rốt cục cố lấy dũng khí đi tới, cứng ngắc cười cùng hai người chào hỏi: “Anh Thành, Nhược Nhược...”

Hách Liên Thành lãnh đạm gật gật đầu, liền quay đầu đi vào tiệm thời trang trẻ em. Nhược Thủy không nghĩ chào mẹ cô, nhưng không còn cách nào, chỉ có thể nhẹ nhàng mà gọi một tiếng: “Mẹ”.

Làm như bị tiếng “Mẹ” này kích thích đến, thân mình Lâm Mộng Thi chấn động, hốc mắt nhất thời ứa nước mắt, cũng quên xấu hổ lúc trước, tình thương của mẹ bị ếm đã lâu, nức nở nói: “Nhược Nhược...”

Nhược Thủy hồ hững nhìn cô ta.

Lâm Mộng Thi bị ánh mắt này đã kích, lại run rẩy, ánh mắt thống khổ, oán giận nhìn về phía Hách Liên Thành — đều là hấn, đều là hấn! Nếu không phải hấn đem Nhược Nhược giấu, lại chuyển nhà, cô ta làm sao có thể lâu như vậy đều không thấy được con gái ruột của cô ta, Tiểu Nhược Nhược đáng thương làm sao lại có thể dùng ánh mắt xa lạ như vậy nhìn cô ta!

Không thể không nói, Lâm Mộng Thi sở dĩ có thể làm nhiều chuyện đuối lý thế này, nhưng vẫn như trước, sống rất có tư có vị thậm chí tự cho là tốt đẹp thiện lương, đều là công lao của đặc điểm tính cách lớn nhất của cô ta — thói quen đem toàn bộ sai lầm đổ lên người khác, khi yêu người này cái gì đều tốt, thời điểm chán ghét người này cái gì cũng đều là sai lầm của anh ta.

Trên thực tế, từ lần đó ở Lâm gia tan rã trong không vui, cô ta chưa có sử dụng quyền thăm hỏi của mình, toàn tâm toàn ý làm một người mẹ kế tốt, hoàn toàn đem con gái chính mình 10 tháng mang thai vứt đến sau đầu.

Mẹ của Lâm Mộng Thi có khi còn nhớ tới Nhược Thủy, luôn muốn đi tìm Nhược Thủy lại đây chơi vài ngày, nhưng không bao lâu Hách Liên Thành liền mang theo Nhược Thủy chuyển nhà, người Lâm gia không biết địa chỉ nhà mới, mà Nhược Thủy lại không đi học, cho nên thời gian lâu như vậy, Nhược Thủy đều không gặp qua người Lâm gia cùng người Từ gia.

Nghe qua thực bất khả tư nghị, nhưng sự thật chính là như thế. Người Lâm gia tuy rằng cũng có vài phần yêu thích Nhược Thủy, nhưng đi trường học cùng nhà Hách Liên tìm không thấy, vì thế cũng bỏ quên, ngay cả công ty của Hách Liên Thành cũng không đi qua tìm.

Kỳ thật có thể làm cho người Lâm gia không tính toán tài sản của Nhược Thủy, không thể không kể công của Lâm Mộng Thi. Tâm tính đối với tiền tài, tục vật này đó khinh thường nhất, khi chưa ly hôn với Hách Liên Thành, cô ta mặc kệ mọi chuyện, cho nên ở ẩn tượng của cô ta, Hách Liên Thành như lúc ban đầu là mở ra một công ty vật liệu xây dựng nho nhỏ, kém xa so với Từ Chính Hoa là chủ nhiệm phòng thị thủy.

Người Lâm gia mặc dù có tính cách con buôn lợi lộc, nhưng thật tâm yêu thương Lâm Mộng Thi, tự nhiên cũng đối với lời của cô ta rất tin tưởng không nghi ngờ, vì thế liền giơ cao đánh khẽ buông tha một nhà Hách Liên.

Nay dưới tình huống gặp nhau như vậy, sống ở Từ gia lâu như vậy đã sớm làm cho Lâm Mộng Thi hiểu được tác dụng của tiền tài, nhìn cha và con gái Hách Liên ngăn nắp thanh lệ, chính cô ta cũng không hiểu vị chua chát trong lòng kia từ đâu mà đến.

“... Hai người mua đồ à, sao lại mua cho Nhược Nhược nhiều quần áo như vậy?!” Nhìn thấy nhãn hiệu này bình thường chỉ có thể ngắm, ngữ khí của Lâm Mộng Thi rất là kinh ngạc.

Về mặt Hách Liên Thành đậm mạc, cảm thấy mẹ đẻ Nhược Thủy có quyền biết, nghĩ nghĩ nói: “Nhược Nhược sắp đi du học Anh quốc, mua quần áo cho con mang theo.”

Lâm Mộng Thi đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo phần nộ không thôi: “Anh nói yên tâm cái gì! Nhược Nhược còn nhỏ như vậy, anh sẽ đưa con xuất ngoại?!”

Hách Liên Thành không kiên nhẫn, mặt nhăn mày nhíu, hiển nhiên là không muốn giải thích nhiều với cô ta, nhưng Lâm Mộng Thi lại không buông tha anh, âm thanh sắc nhọn làm cho khách nhân khác trong cửa hàng nhíu mày nhìn sang.

Nhược Thủy cũng không kiên nhẫn, ngẩng đầu, mở to đôi mắt đen như mực nhìn cô ta: “C là trường nữ quý tộc, ba ba đương nhiên là tốt cho con.” Dừng một chút, nhàn nhàn quét nhìn hai mẹ con kia một phen: “Các vị, ừm, không hiểu cũng thực là bình thường.”

Trong giọng nói không hề có ý khinh bỉ, nhưng động tác cùng ánh mắt lại rõ ràng! Lâm Mộng Thi nháy mắt cứng ngắc, Từ Tử Huyền bên cạnh mặt cũng đỏ lên.

Nghe xong lời này, Hách Liên Thành cũng có chút kinh ngạc, cúi đầu xem xét con gái, Nhược Thủy tuy rằng cố ý ngẩng đầu, trên mặt một bộ dáng ngạo khí mười phần, môi lại mím chặt chẽ, hiển nhiên trong lòng mất hứng.

Nhược Thủy lúc này quả thật rất phiền muộn.

Kiếp trước, cùng hai người trước mặt này trải qua nhiều chuyện như vậy, Nhược Thủy rất khó lòng kiềm chế cảm xúc tồi tệ đối với họ, nhưng sau khi trọng sinh, Nhược Thủy lại chưa từng nghĩ tới phải trả thù như thế nào, dù sao những thương tổn họ gây ra cho cô không thể dùng ngôn ngữ để nói được, nói là cố ý cũng không phải là cố ý, nói là ác ý cũng không phải là ác ý, giống như là thủ đoạn cắt thịt mềm dẻo, đau là đau, lại không há mồm kêu được.

Cho nên sau khi trọng sinh, thay đổi quỹ tích nhân sinh, Nhược Thủy tuyệt không muốn gặp lại họ, cũng không phải yếu đuối, ở trong mắt Nhược Thủy, đối với ngục mẹ con này tựa như ruồi bọ, ong ong làm người

chán ghét, tốt nhất là không thấy mặt, sẽ không cần nhớ tới những chuyện ghen ghét trước đây, mắt không thấy tâm không phiền.

Người chung quanh đều bị tình huống bên này hấp dẫn, cố ý vô tình đều nhìn qua, người bán hàng đang đứng bên cạnh cha và con gái Hách Liên Thành, mặt hồng quang nhìn chăm chăm Lâm Mộng Thi, giống như là muốn đào ra một cái động.

Nhược Thủy không muốn làm con khỉ cho người khác vậy xem, sau khi cao quý lãnh diễm kích thích Lâm Mộng Thi, liền lôi kéo tay áo ba ba: “Ba ba, chúng ta đi thôi, con đói bụng.”

Hách Liên Thành cánh tay dài đuổi ra, đem con gái nhỏ ôm lên: “Thật là nhãi~ chúng ta về nhà.”

“Về nhà... nhà...” Lâm Mộng Thi lảng lảng nhìn hai cha con đi xa, âm thanh Hách Liên Thành càng không ngừng quanh quẩn trong đầu, bỗng nhiên không hiểu sao lòng chua xót, thiếu chút nữa rơi lệ.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Từ Tử Huyền trước mắt khó hiểu cùng bất mãn. Cô gái nhỏ xinh đẹp kia thì ra chính là con gái ruột của mẹ kế, ba cô ta đau cô ta như vậy, mua thật nhiều quần áo hàng hiệu cho cô ta, cửa hàng đồ hiệu này bình thường mẹ kế ngay cả đi dạo cũng không mang nó vào ngắm... Cô ta thể nhưng còn có thể đi Anh quốc du học!

Rõ ràng, tụi nó cùng tuổi, rõ ràng, mẹ nó hiện tại đã là của mình! Làm sao có thể... Làm sao có thể như vậy!

Sân bay người đến người đi, đưa tiễn, chờ máy bay, chia lìa, gặp lại... Mỗi ngày đều như vậy.

Dù Ngụy Như Tuệ xưa nay lấy hình tượng nữ cường nhân xuất hiện ở trước mặt công chúng, lúc này cũng khóc như người bình thường.

Lương thư ký bên cạnh vẫn chuyên nghiệp như trước, thỉnh thoảng từ trong túi công văn màu đen lấy ra một khăn tay sạch sẽ đưa cho Ngụy bí thư đang khóc rồi tinh rồi mù.

Gần đó có mấy nhân viên chính phủ dường như nhận ra vị này là bí thư đại nhân thường thường xuất hiện ở bản tin thành phố, nhưng bởi vì hình tượng cùng bình thường khác biệt quá lớn, nhất thời không dám lại đây muốn kí tên tỏ vẻ sùng bái... Chỉ có thể ở xa xa vậy xem.

Hai mắt đầm lệ mông lung, Ngụy Như Tuệ thấy cô gái nhỏ kia sắp tới quầy kiểm tra vé bỗng nhiên quay đầu chạy vội tới, dụi đầu vào lòng cô, cúi đầu âm thanh không còn thanh thúy như bình thường, mềm xoa xoa: “Mẹ, hẹn gặp lại!”

12. Chương 12

Bầu trời ở Copenhagen một màu xanh lam, sạch sẽ trong suốt, không hổ danh nơi đây đẹp như cảnh trong truyện cổ tích. Là cổ hương của Andersen, tinh xảo và lãng mạn cùng tồn tại, thiên chân và dụ hoặc cùng tồn tại, dường như khắp nơi đều vẽ thêm mắt cho rồng.

Nhưng lúc này, ở trên cầu, một đôi thiếu niên nam nữ đứng sóng vai nhau, lại làm cho du khách đang nghỉ chân ở nơi này cũng lưu luyến, thậm chí không ít người mang máy ảnh ra chụp lại hình ảnh này.

Một đôi như đồng thoại. Còn không biết chính mình hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của người khác, hai người đang thấp giọng nói chuyện.

“... Từ nơi này bắt đầu, từ nơi này chấm dứt.” Ngụy Dịch cúi đầu nhìn về phía những ca-nô nhiều màu ở cuối cầu, nhin không được mỉm cười: “Nơi này đẹp như vậy, em thực thật tình mắt.”

Nhớ tới mình nhõng nhẽo ba ba mua ột phòng nhỏ ở đây, khóe miệng Nhược Thủy cũng không tự chủ được cong lên. Ngụy Dịch nghiêng đầu, cười lộ ra hàm răng trắng noãn chính tề: “Hai ngày sau anh phải trở về, sau này cũng chỉ có một mình em tha hương thôi!”

“Ôi chào!” Nhược Thủy thống khổ che ánh mắt suýt nữa bị chói, cả giận nói: “Anh ngày hôm qua rốt cuộc dùng bao nhiêu kem đánh răng?”

Đang một bộ dáng quân tử như ngọc, Ngụy Dịch , xấu hổ sờ sờ lỗ tai, nho nhỏ nói: "... Tay bị run, liền, trét hơi nhiều..."

Vui sướng khi người gặp họa quả nhiên là không được.

Nhược Thủy ghét bỏ liếc mắt nhìn một cái: "Ai nói một mình em sống ở bên ngoài? Em cũng sẽ trở về."

"A?" Ngụy Dịch có chút kinh ngạc: "Sao không nghe em nói tới? Sắp học khoa dự bị đại học, đi về làm cái gì?"

Nhược Thủy thở dài, có chút đau đầu nói: "Từ sau khi em xuất ngoại, ba em liền ba ngày bệnh nhẹ, năm ngày bệnh nặng, mẹ em chỉ nói không cần để ý đến ông ấy, cũng không cần thật sao, kết quả thời gian trước gọi điện thoại mới biết bị bệnh thật. Nghĩ tới nghĩ lui, em nên trở về, tuổi cũng không sai biệt lắm, trở về ở nhà một năm lại đi học đại học."

Ngụy Dịch không nói chuyện, vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, về mặt muốn nói lại thôi.

Hơn hai năm ở chung, biểu tình này của Ngụy Dịch cô làm sao không rõ có ý gì, lập tức cười cười: "Không có gì đáng tiếc, em vốn cũng không có chí hướng lớn gì, đi nhiều năm thế này, nên xem nên học đều đã trải qua, giờ trở về, cũng không có gì tiếc nuối. Trở về phỏng chừng là đi học đại học Thanh Hoa, cũng là trường học tốt, bằng cấp với em mà nói là vô dụng, nhưng vì ba ba nói có thì tốt hơn."

Ngụy Dịch hiểu được tấm lòng hiếu thảo của cô, nhưng vẫn nhú nhú mày: "Vài lần trước, dường như không phải cũng nói bị bệnh, kết quả bay tới gặp em, về sau thì lại khỏe re, lúc này..."

Nhược Thủy lắc lắc đầu, có chút ưu sầu: "Lần này bị bệnh thật. Vài năm nay thành phố L phát triển tốt, ông ấy cũng đầu tư bất động sản không ít, công trình trong công ty lại nhận không ngừng, bên ngoài nhìn rất phong cảnh, nhưng cũng rất mệt mỏi. Mỗi lần muốn tới gặp em đều phải tăng ca xử lý xong mọi việc, lúc này mới có thời gian đến. Em cùng mẹ đều khuyên ông ấy, nhưng vô dụng, ông ấy luôn lo lắng. Em nên trở về, cho dù đi thủ đô học đại học, cũng làm cho ông ấy an tâm hơn so với ở nước ngoài."

Ngụy Dịch cúi đầu thở dài: "Đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ."

Nhược Thủy lẳng lặng đứng, thoáng lơ đãng, ôn nhu nhìn sườn mặt của anh, cảm thấy hình như có lông chim nhẹ nhàng cọ qua. Nhẹ nhàng nhắm mắt, đem cảm xúc không nên có, suy nghĩ rõ ràng, cô vẫn là Hách Liên Nhược Thủy vô tư, em họ của Ngụy Dịch.

Đêm Noel hai năm trước, chính là ở nơi này, hai người một mình du lịch Châu Âu gặp nhau.

Mặc dù hai người cùng học ở Anh quốc, cũng có quan hệ thân thuộc, nhưng lại nửa điểm không quen thân. Trước đây, một lần gặp mặt duy nhất ở nước ngoài là khi Ngụy Như Tuệ đến thăm Nhược Thủy, hai người thuận đường đi Cambridge thăm anh một lần.

Nhưng mọi chuyện đều xảo diệu như thế, đêm đầy tuyết kia, Nhược Thủy tươi cười, tay cầm dây kẹo của Santa Claus ven đường cho, cước bộ nhẹ nhàng đi về nhà mới ấm áp dễ chịu của mình, nhưng ở trước cây thông Noel góc đường, bắt gặp anh họ Ngụy Dịch vốn nên về nước thăm người thân.

Hồi lâu không thấy, trên người Ngụy Dịch một chút ngây ngô sớm không còn, một thân áo gió màu đen, bộ dáng ngọc thụ lâm phong làm cho Nhược Thủy nhìn lại vài lần.

Sau đó, Nhược Thủy thỉnh thoảng nhớ lại, một đoạn thời gian này, hai người làm bạn đi du lịch bụi.

Trời lạnh tuyết rơi, hai người quen cũ cùng tha hương xứ người, đang ngồi trước lò sưởi ấm áp trong nhà, trải qua lễ Noel không phải của mình. Sau, đơn thuần, sạch sẽ làm bạn, dấu chân hai người đạp khắp đại lục Châu Âu

Cảm tình khi đó, là tình bạn cùng tình thân, chính là đáng tiếc, ước chừng trong quá trình trưởng thành của đàn ông, luôn bị tình yêu thay đổi suy nghĩ một lần.

Lặng lẽ gọi điện thoại cho Ngụy Như Tuệ, thương lượng xong ngày về, Nhược Thủy liền thu thập hành trang.

Không nói cho Hách Liên Thành, thứ nhất là vì muốn cho ba ba một kinh hỉ, thứ hai nếu ba ba biết tin Nhược Thủy sắp về nước, sẽ bay một chuyến đến Châu Âu đón con gái về nhà, Nhược Thủy biết thân thể ba ba gần đây không tốt, nên mới gạt ba.

Một mình tha hương, vốn cũng không nhiều đồ, vật dụng ở ký túc xá trường học sớm vận chuyển tới nhà ở Copenhagen, đem phòng nhỏ khóa kĩ, nhờ lão phu nhân cách vách hỗ trợ trông nom một chút, Nhược Thủy liền xách vali về nước.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, vẫn làm cho Hách Liên Thành không cẩn thận tìm ra manh mối, từ chỗ Lương thư ký nói bóng nói gió ra tin tức Nhược Thủy nhà mình lập tức sẽ về nước, ngay cả việc vợ cùng con gái liên thủ giấu diếm đều không kịp tức giận, chỉ lo cười ngây ngô.

Cho nên một ngày này, Nhược Thủy vừa xuống máy bay, liền thấy được ba ba hơn nửa năm không gặp.

“Ba ba...” Nhìn đến trên mặt Hách Liên Thành lại thêm vài nếp nhăn, khuôn mặt mặc dù vui sướng vẫn dấu không được thần sắc bị bệnh, lệ lặn xuống hai gò má.

Ba ba đã già đi.

Lần cuối cùng đến trường học thăm Nhược Thủy, Hách Liên Thành cảm thán nói như vậy, Nhược Thủy còn tưởng rằng ba ba cố ý trêu ghẹo, không nghĩ tới —— ba ba, già đi thật.

Liền cảm thấy chính mình thực bất hiểu, đủ vị cảm xúc nhất thời xông ra, áy náy lại đau lòng, Nhược Thủy ở trong lòng ba ba khóc thê th cùng.

Hách Liên Thành lâu không thấy con gái yêu, nay vừa thấy mặt, con gái khóc lợi hại như vậy, hiển nhiên là thấp phần tưởng niệm mình, cảm thấy vừa cao hứng vừa chua xót, lặng lẽ lau lệ khóe mắt, không ngừng lặp lại một câu: “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...”

Không thể không nói, bệnh của Hách Liên Thành phần lớn là vì nhớ thương con gái mà thành tật, sau khi Nhược Thủy trở về, ông hoàn thành hầu hết công việc, mỗi ngày đúng giờ về nhà, một nhà ba người hoà thuận vui vẻ ăn cơm, không bao lâu liền hết bệnh.

Trong điện thoại Hách Liên Minh Tú cười nói: “Ba con bị bệnh này a, chính là quá nhớ con. Cả ngày lo lắng con ở nước ngoài sẽ bị người bắt nạt, sao yên tâm được? Hiện tại tốt rồi, con đã trở lại, ngay tại dưới mí mắt bệnh lập tức khỏi ngay.” Nở nụ cười trong chốc lát, lại chuyển ngữ khí nghiêm túc: “Bất quá thân thể này không thể nói giỡn, từ trước ông ấy cũng rất mệt nhọc, cô của con hay nói, tiền kiếm không hết, nhưng khỏe mạnh không có, dù nhiều tiền cũng mua không được. Mẹ con cũng khuyên nhưng ba con cũng không nghe, con trở lại khuyên ba con một chút, lời nói của con, ông ấy còn có thể nghe lọt tai.”

Nhược Thủy thận trọng gật gật đầu, lập tức lại nghĩ đến cô của mình lâu rồi không thấy, vì thế dùng ngữ khí vạn phần thận trọng đáp ứng.

13. Chương 13

“Mẹ, con thật sự phải đi học trung học sao? Con không muốn đi a...” Trong lòng Nhược Thủy tràn đầy không tình nguyện, lôi kéo tay áo Ngụy Như Tuệ, hy vọng có thể nghe được đáp án phủ định.

Ngụy Như Tuệ khó xử nhìn Nhược Thủy, lại nhìn ba đứa nhỏ ở bên cạnh, làm bộ không quan hệ đến mình, không lên tiếng.

Hách Liên Thành vừa thấy, hắc! Vừa rồi còn thương lượng tốt lắm mà, khuê nữ vừa làm nũng em liền đầu hàng, rất không kiên định!

Cho vợ một ánh mắt khinh bỉ, Hách Liên Thành tận tình khuyên nhủ: “Nhược Nhược nha, tuy rằng bà ngoại con nơi đó nói không thành vấn đề, có thể trực tiếp đi học đại học Thanh Hoa, nhưng con phải tham gia hội thi, nếu không có bằng tốt nghiệp trung học, đến lúc đó vạn nhất bị các sinh viên cùng trường con phát hiện, một chút liền hiểu được là con đi cửa sau, vậy nên làm cái gì bây giờ?”

“Nhưng con có bằng tốt nghiệp trung học Anh quốc!” Nhược Thủy không phục phản bác, ánh mắt mở thật to, làm cho Hách Liên Thành đang có chút chột dạ càng thêm lúng túng.

Kỳ thật kỳ thi vào trung học cùng bằng tốt nghiệp kia không trọng yếu như vậy, Nhược Thủy muốn vào đại học Thanh Hoa, có Ngụy lão phu nhân đối phó, cho dù là chữ to không biết một chữ... Ngạch, chữ to không biết một chữ thì sẽ có chút vấn đề.

Dù sao lấy bằng tốt nghiệp cùng tham gia thi cái gì cũng đều do ba ba Hách Liên lấy cố đồ Nhược Thủy đi học cao trung, Nhược Thủy trở về tính ở nhà ngày ngốc một năm, sau đó lại đi thủ đô học đại học.

Nhưng một năm này, Nhược Thủy ngốc ở nhà nên làm chút gì, đó là vấn đề vợ chồng Hách Liên rất lo lắng. Hai người sợ Nhược Thủy cảm thấy nhàm chán, dù sao bạn tốt của con bé đều ở nước ngoài, cứ nhàn nhả ở nhà như vậy, hai người đều sợ tự do quá khiến Nhược Thủy buồn đến bệnh.

Khuyến can mãi, Nhược Thủy mới đồng ý đi Nhất Trung học một năm. Nghĩ tới cuộc sống kế tiếp, mỗi ngày phải sớm rời giường, ở lớp học cả một ngày, đời trước có học qua, rất buồn tẻ chán nản, Nhược Thủy nhất thời cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám.

Ở nhà mười ngày, coi qua sách giáo khoa của cao trung, cho dù lớp 10 đã chính thức khai giảng. Kỳ thật thời gian báo danh vẫn là ngày 1 tháng 9 truyền thống, nhưng học sinh cao trung phải tập huấn luyện quân sự, Nhược Thủy lười tham gia, liền trốn ở nhà ôn tập, xem học kỳ này phải học cái gì.

Thời gian huấn luyện quân sự của lớp 10 là một tuần, đến ngày chính thức khai giảng, lúc Nhược Thủy đến không sớm cũng không muộn, không nghĩ tới sau khi vào lớp lại phát hiện mọi người đều đến gần như đông đủ, tất cả đều quay lại nhìn nữ sinh xa lạ lại xinh đẹp này.

Nhất Trung có đồng phục, xuân hạ có một bộ, nhưng rất khó coi, trường học cũng không cưỡng chế yêu cầu học sinh mặc, chính là khi có lãnh đạo đến kiểm tra thì thông tri các lớp để học sinh mặc đồng phục ứng phó một chút.

Cho nên hôm nay Nhược Thủy không mặc đồng phục trường, trên người một kiện T-shirt màu trắng, phía dưới là quần jean màu lam, giày vải bạt màu xanh trắng kinh điển, sạch sẽ lưu loát.

Mọi người thường nói: “Người đẹp vì lụa.” Nhưng lời này ở trên người Nhược Thủy lại không thích hợp, tuy rằng chất lượng của T-shirt trắng cùng giày vải bạt đều vô cùng tốt, hình thức ngắn gọn mặc ở trên người bình thường cũng chỉ là bình thường, nhưng ở trên người Nhược Thủy lại hiện ra một loại khí chất thu hút người nhìn.

Thật giống như một vị công chúa, vì dung nhập cuộc sống bình dân, người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp, mặc quần áo mộc mạc. Giờ phút này, các bạn trong lớp đều nghĩ như thế.

Nhược Thủy cũng không biết, sau khi trọng sinh, được ba ba nuông chiều, học trường nữ quý tộc, rồi chu du các nước Châu Âu làm cô biến hóa như thế nào.

Ở trường nữ sinh ngày ngày học tập lễ nghi quy củ, nay đã khắc vào cốt tủy, các học sinh nhận thức được cô xuất thân bất phàm, Nhược Thủy tự nhiên có được loại khí chất kỳ diệu này. Cùng trong một nước, cùng tuổi, một đường từ nhỏ học sơ trung lên, so sánh với các nữ sinh khác, quả nhiên là quá chênh lệch.

Trong phòng học lặng im, sau đó liền ầm ầm bạo phát, nơi nơi đều là “khe khẽ nói nhỏ” ——

“Thật khá a! Trường học chúng ta có nữ sinh xinh đẹp như vậy sao? Mình sao chưa gặp qua!” Một nam sinh lén lút hỏi bạn cùng bàn quen lúc học quân sự.

Nam sinh chung quanh đều gật đầu phụ họa.

Nam sinh nhìn chung quanh một vòng, máu toàn thân lập tức dồn lên mặt, ảo não không thôi —— cậu luôn xem nhẹ giọng nói chính mình...

Nữ sinh bên này cũng nghị luận, đều là “Quần jean của bạn form rất đẹp nha!” “Không biết giày vải bạt của bạn mua ở đâu, cảm giác so với giày Converse còn đẹp hơn!” “Các bạn xem, da của bạn ấy rất đẹp, rất muốn đi hỏi bạn ấy dùng cái gì tắm rửa...” Mọi việc như thế.

Nhưng cũng có âm thanh so sánh, tỷ như lúc này ở bàn thứ ba trong phòng học, một nữ sinh đeo kính, mỉm cười đầy kính mắt, bình tĩnh cười nói: “Đều nói Từ Tử Huyền xinh đẹp, nay vừa thấy, ha ha...” Cô cũng

không nói hết, chính là cười lắc lắc đầu, hàm nghĩa trong đó không cần nói cũng biết.

Nữ sinh chung quanh cô vừa nghe thấy, cảm thấy đồng ý đồng thời đều không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn nữ sinh thân hình kiêu nhỏ ngồi trước nữ sinh đeo kính.

Lỗ tai Nhược Thủy rất thính, khi mọi người còn đang vụng trộm nhìn cô, một bên thấp giọng nói chuyện với nhau, cô đã xách cặp sách đi đến bàn cuối cùng, cách hai bàn, cô thấy được nữ sinh mắt kính kia, nghiêng đầu, cô nở nụ cười.

“Thu Thiên, đã lâu không thấy!”

Nữ sinh mắt kính, cũng chính là Thu Thiên có chút kinh ngạc, sau khi cẩn thận đánh giá mới chào hỏi mình một lần, thì kích động, chần chờ nói: “Bạn là... Hách Liên Nhược Thủy?!”

Nhược Thủy mỉm cười gật đầu.

Thu Thiên đi vài bước đến trước mặt cô, nhìn cô từ trên xuống dưới, vừa muốn cười vừa muốn khóc: “Như thế nào nhiều năm như vậy bạn cũng không liên lạc với mình! Nghe nói bạn xuất ngoại, hiện tại trở về học trong nước sao?”

Nhược Thủy thực sự suốt không có nói chuyện sau khi mình tạm nghỉ học, ở nhà mời gia sư dạy hai năm, mỉm cười nói: “Đúng vậy, muốn tới nơi này học một năm, về sau lại đi.” Bất quá đi nơi nào, còn phải đợi thương lượng lại.

Thấy Thu Thiên quen biết nữ sinh mới này, tất cả mọi người dừng nói chuyện với nhau, vểnh tai nghe hai người nói chuyện, này vừa nghe, lại hưng phấn!

Người ta thế nhưng sớm đã đi du học!

Bất quá Nhược Thủy cũng mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, cô vừa mới dừng lại chào hỏi, trừ bỏ thấy Thu Thiên, còn thấy một người khác làm cho cô ấn tượng khắc sâu.

Nữ sinh thân hình kiêu nhỏ kia, có một đôi mắt thật to, cái mũi nhỏ nhắn, môi anh đào, tóc uốn thành kiểu tóc công chúa, xoã rối tung trên vai, tuy rằng làn da khá đen, nhưng dung mạo nhìn chung là một giai nhân mới nở.

Với Nhược Thủy, ấn tượng của cô ta không thể không khắc sâu, ở kiếp trước, người này là bạn thân của Từ Tử Huyền, tên là Trương Hiểu Tuyền, cùng Từ Tử Huyền một chỗ, làm thanh xuân u ám của cô thêm không ít nét bút hồng, làm cho ký ức của Nhược Thủy đến nay vẫn còn mới mẻ.

14. Chương 14

Trương Hiểu Tuyền là một người thực kỳ lạ, Nhược Thủy vẫn cảm thấy như vậy.

Thật giống như đời sau gọi là người thiếu não, bạn rất khó xác định cô ta tốt hay là xấu. Dù sao, cô ta đối tốt với Từ Tử Huyền là thân tâm đào phé, mà đối với Hách Liên Nhược Thủy, người mà Từ Tử Huyền chán ghét, đều là tâm ngoan thủ lặc.

Tại trung học, nữ sinh nổi danh làm mọi người đều biết, bình thường chia làm ba loại:

_Loại thứ nhất, bộ dạng xinh đẹp.

_Loại thứ hai, thành tích vô cùng tốt.

_Loại thứ ba, làm việc rất đàng hoàng.

Bất quá, ở kiếp trước, Từ Tử Huyền thập phần nổi danh, cũng không phải thuộc một trong ba loại này. Cô ta đơn thuần, thiện lương, thiên chân, trong nhà có tiền, tất cả đều là Trương Hiểu Tuyền nói ra.

Trương Hiểu Tuyền không phải quen biết nhiều nữ sinh nhất, nhưng cô ta nhất định có mạng lưới quan hệ với nữ sinh lớn nhất. Bên người cô ta có một đám “chị em tốt”, đem lời của cô ta tôn sùng như thánh chỉ, mà vẻ ngoài của cô ta cũng có chút xinh đẹp, tính cách tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, rất nhiều nam sinh cũng rất thích cô ta. Nhân duyên rất tốt, cô ta nói lời tự nhiên làm nhiều người tin tưởng, mà mỗi lần nhắc

tới Từ Tử Huyền, ngữ khí của cô ta đều mang ý cười, cũng không có dấu vết cố làm cho người ta cảm thấy tin phục, cửu nhi cửu chi*, mọi người cũng phần lớn tiếp nhận những lời biểu dương của cô ta đối với Từ Tử Huyền.

*cửu nhi cửu chi: dần dần, lâu ngày

Một nữ sinh như vậy, Nhược Thủy vẫn không thể hiểu được, vì sao cô ta muốn tận hết sức lực đập nặn ra một hình tượng tốt đẹp như vậy cho Từ Tử Huyền.

Bất quá, cũng cũng không phải toàn bộ bạn học đều tin lời của cô ta mà không hề nghi ngờ, ít nhất Thu Thiên chưa bao giờ tin.

Làm cho Nhược Thủy ấn tượng sâu nhất là một lần ở lớp học, một lần lơ đãng với vài nam sinh cùng lớp, Trương Hiểu Tuyền nhắc tới bạn tốt Từ Tử Huyền, mắt đầy ôn nhu và ý cười tươi rói: "... Bạn ấy bị ba mẹ bảo hộ quá tốt, khi học ở sơ trung còn không biết cà chua cùng quả cà chua là một loại, còn thật sự theo mình tranh cãi. Bạn ấy rất là đơn thuần, ai ~ mình cuối cùng là sợ bạn ấy bị người khác lừa... May mà nhà bạn ấy gia cảnh tốt, cha mẹ đều đau lòng, bằng không tương lai làm sao bây giờ nha..."(lk: ta thấy đây là chữi xéo rõ ràng mà, khen ngợi gì??? Ai đồng ý với ta, giơ tay lên!!!)

Lúc ấy Nhược Thủy nghe xong, bất đắc dĩ thấy buồn cười. Làm Thu Thiên ở bên cạnh, cũng trực tiếp liền phì cười ra tiếng, cười xong, nhìn đến vài nam sinh kia bộ dáng rất tin tưởng, không nghi ngờ, cũng lười mở miệng nói, chỉ số thông minh như vậy, xứng đáng bị Trương Hiểu Tuyền kia đùa giỡn xoay quanh!

Thu Thiên cũng là nữ sinh thực xuất chúng, tuy rằng bộ dạng không xinh đẹp bằng Trương Hiểu Tuyền, nhưng thanh tú có thừa, hơn nữa gia thế của cô ấy rất tốt, ba là cục trưởng bộ giáo dục thành phố, cho nên mặc dù cô vẫn cùng Trương Hiểu Tuyền đối chọi, luôn trêu chọc Trương Hiểu Tuyền, Trương Hiểu Tuyền cũng không dám nói cô thế nào, thậm chí giáp mặt chống lại đều rất ít.

Ở kiếp trước, Nh cũng ở Nhất Trung học trung học, thực khéo học cùng Thu Thiên, Trương Hiểu Tuyền ở một lớp. Khi học trung học, thành tích có thể quyết định phần lớn mọi chuyện, cho nên Nhược Thủy ở trường học không tính khổ sở. Nhưng do dung mạo quá xuất chúng, thành tích nổi trội xuất sắc, hơn nữa Trương Hiểu Tuyền rải lời đồn đãi ác ý công kích, Nhược Thủy cũng không có lấy vài người bạn tốt.

Bạn bình thường, Thu Thiên tính là một người. Nhưng Thu Thiên cùng cô làm bạn, nguyên nhân lớn nhất là do ý tưởng "Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè", Thu Thiên còn có rất nhiều bạn tốt từ nhỏ cùng học chung, bạn bè cũng là cùng chơi nhưng không thân thiết, Nhược Thủy chính là một trong số đó.

Thành tích của Từ Tử Huyền không tốt, khi vào học Nhất Trung phải bỏ ra một số tiền không nhỏ, nhưng cô ta có bộ dạng thanh thuần, cho tới bây giờ đều biểu hiện nhu thuận e lệ, lại có Trương Hiểu Tuyền giúp cô ta mạ vàng, ở trong mắt người bình thường, cô ta là một cô gái tâm địa thiện lương, xinh đẹp khả ái.

Nhất là khi Trương Hiểu Tuyền cố ý làm như vô tình đem quan hệ mật mờ của hai người nói ra, so với Nhược Thủy trầm mặc kiệm lời, tuy rằng dung mạo và thành tích đều so với cô kém cỏi không ít, nhưng Từ Tử Huyền - em gái nhà bên đáng yêu - càng được mọi người hoan nghênh hơn.

Hơn nữa khi bị truyền bá quan hệ của hai người, Trương Hiểu Tuyền cố ý đem mọi người suy nghĩ rằng: em gái e lệ mảnh mai, chị kế lạnh lùng cao ngạo, có mẹ kế bất công dẫn đường, Từ Tử Huyền đáng thương buồn bán lời không ít đồng tình của mọi người, đồng thời cũng bôi đen hình tượng của Nhược Thủy.

Người ngoài nào biết đâu rằng, mẹ kế bất công kia, tâm đến tốt cùng là hướng đến ai?

Sau nhiều năm không gặp, nay lại nhìn thấy Trương Hiểu Tuyền, tuy rằng tính tuổi cả hai kiếp, Nhược Thủy đã không còn nhỏ, nhưng cô chưa bao giờ là người rộng lượng, trong lòng ngưỡng tà ác nhỏ nhỏ lạnh lẽo nảy sinh.

Sau khi chủ nhiệm lớp thầy Hoàng tiến vào, trong phòng học lập tức liền im lặng. Nhìn Nhược Thủy ngồi ở bàn cuối cùng, anh cũng kinh ngạc một chút, bất quá cũng chỉ là một chút, lập tức anh liền nghĩ đến những lời kia, khi hiệu trưởng kêu anh vào văn phòng lúc trước, một giọt mồ hôi lạnh yên lặng chảy xuống.

Sao đem vị tiểu tổ tông bối cảnh hùng hậu này nhét vào trong lớp của anh? Tuy rằng nói là học một năm rồi đi, nhưng một năm này cũng không ngắn a! Nghe nói lúc trước là du học ở nước ngoài, gia thế như vậy, lại là con gái duy nhất trong nhà, nữ sinh như vậy, tính tình khẳng định cao cao tại thượng. Anh cũng không dám quản, nhưng mặc kệ lại không được, nói anh phải làm thế nào mới tốt nha?

Nhược Thủy hồn nhiên không biết thầy chủ nhiệm lớp trong lòng rít gào, không có việc gì ngồi đặt bút viết, bên cạnh cô không ai dám ngồi xuống, vì thế cô liền một người chiếm một bàn.

Cũng may thầy Hoàng phản ứng rất nhanh, mình hiện tại đang đứng ở trên bục giảng, điểm danh xong, xác định cả lớp đều đến, mới bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi.

Nhìn Nhược Thủy ngồi cuối lớp, thầy Hoàng lại một lần đau đầu.

Thành phố L ở Giang Nam, rất phổ biến nữ sinh thân hình kiêu nhỏ, Nhược Thủy đời trước cũng chỉ có 1m63 mà thôi, nhưng là đời này không biết có phải do bổ sung dinh dưỡng quá tốt, mới chưa tới mười sáu tuổi đã cao 1m68, cao hơn so với không ít nam sinh.

Thầy Hoàng muốn an bài cho Nhược Thủy vị trí tầm nhìn tốt, nhưng thật bất đắc dĩ vì vị tiểu tổ tông này người quá cao, cuối cùng chỉ có thể đem Nhược Thủy an bài đến hàng thứ ba đếm ngược lên. Vốn ấn chiều cao này, nên ngồi ở hàng thứ hai, anh lặng lẽ đem Nhược Thủy lên phía trước một hàng, đã quyết định nhưng vẫn không yên, chỉ sợ bà nội nhỏ này về nhà thuận miệng oán giận hai câu, anh sẽ bị xử phạt khấu trừ tiền lương... Anh còn muốn dành tiền mua phòng ở kết hôn a!

Không thể không nói, thầy chủ nhiệm lớp thật sự là lo lắng quá nhiều. Không nói Nhược Thủy hoàn toàn không ngại, cho dù cô thực về nhà oán giận, Ngụy bí thư cũng sẽ không vì hai câu oán giận của con gái liền tạo áp lực cho nhà trường, là một người đứng đầu, chút khó chịu ấy có là gì.

Nhược Thủy ngồi cùng bàn với một nam sinh, họ Lý tên Nham Tùng, coi như là một người khá nổi tiếng ở trường, Nhược Thủy đối với hắn vẫn có vài phần ấn tượng. Người bạn này có khá nhiều sự tích, từ sơ nhị liền theo đuổi Từ Tử Huyền, mãi cho đến khi thi tốt nghiệp đều không có bỏ cuộc, hay tặng hoa, đưa thơ tình, quà tặng, ở trong lớp và cả khác lớp đều có nhiều “bạn bè” phái nữ, số lượng kết giao bạn gái lớn hơn con số ba.

Người này bề ngoài rất tốt, gia thế bất phàm, ra tay hào phóng, rất có phong cách của một phú nhị đại tiêu chuẩn, mặc dù ở trong mắt Nhược Thủy hắn có tiếng xấu, nhưng rất nhiều nữ sinh vẫn nguyện ý cùng hắn kết giao bạn bè, Trương Hiểu Tuyền chính là bạn tốt khác phái của tên này, mà Từ Tử Huyền, tuy rằng vẫn không có nhận lời hắn, nhưng hàng năm, người ta đưa quà tặng lễ tình nhân cùng quà sinh nhật, cô ta đều không biết xấu hổ nhận lấy.

Nhược Thủy biết rõ ràng như thế đều phải quy công cho thói quen của Từ Tử Huyền sau khi thu được thứ tốt thích ở trước mặt cô khoe khoang một vòng.

Nay cùng vị kỳ ba* này ngồi cùng bàn, Nhược Thủy cảm thấy áp lực rất lớn.

*kỳ ba: thần kỳ, tuyệt thế, nhưng trong nàyý chỉ chế nhạo

15. Chương 15

“Em là... Nhược Thủy?” Ở phía sau vang lên một giọng nói chần chờ, Nhược Thủy quay đầu, liền thấy được người mà đời này cô khng bao giờ muốn gặp lại.

Lâm Hồng Phi thấy cô không lên tiếng trả lời, nhưng lại quay đầu nhìn, mà diện mạo cũng vẫn còn có chút bộ dáng lúc nhỏ, có chút kích động: “Nhược Thủy, vài năm nay em đi đâu? Bà ngoại nhớ em đều muốn sinh bệnh! Ba anh và các cô mỗi lần đi tìm em đều tìm không thấy, đi công ty ba em cũng không thấy được người...”

Lúc này Nhược Thủy mới thu hồi tầm mắt ở trên người Nghiêm Vũ Hàng, nhìn Lâm Hồng Phi bên cạnh hắn. Vài năm không gặp, người anh họ này của cô cũng đã trưởng thành giống y bộ dáng đời trước, làm cho cô không thích.

Đem tóc rơi bên tai nhẹ nhàng vén lên, Nhược Thủy nhàn nhạt cười cười: “Em đi du học, sao, mẹ em không có nói ọi người biết sao?”

“...” Nguyên bản đang huyền não không ngớt, Lâm Hồng Phi im bất, ngẩn người, dường như cô nhỏ có nhắc qua em gái xuất ngoại, nhưng lúc ấy hẳn chỉ lo nói chuyện cùng cô em gái mới nhận thức không lâu, nên không đem chuyện này để trong lòng.

Lâm Hồng Phi là đứa nhỏ bị làm hư, chưa bao giờ biết che giấu biểu tình và cảm xúc của mình, Nhược Thủy vừa thấy liền hiểu được đại khái, cũng lơ đãng.

“Đại Phi, đây là em họ... bạn?” Ở một bên bị vắng vẻ hồi lâu, Nghiêm Vũ Hàng rốt cục nhìn không được chen vào, sắc mặt ửng đỏ mở miệng hỏi.

Lâm Hồng Phi lúc này mới nhớ tới bên cạnh còn có bạn tốt của mình, hai người muốn đi siêu thị nhỏ mua nước, trong chốc lát còn phải học giờ thể dục. Hắn vỗ vỗ bả vai Nghiêm Vũ Hàng bên cạnh, sang sảng cười nói: “Nhược Thủy, đây là bạn tốt của anh Nghiêm Vũ Hàng, tui anh là bạn học.” Lại nhìn về phía Nghiêm Vũ Hàng: “Đây là em họ của mình Hách Liên Nhược Thủy.”

Nghiêm Vũ Hàng giơ tay, thái độ ôn hòa muốn bắt tay với người em họ Lâm gia mới gặp mặt này.

Nhược Thủy nhìn hắn vươn tay, nhúu mày, thản nhiên cười nói: “Ngượng ngùng, tôi không có thói quen cùng người khác bắt tay.”

Bắt tay, ở trong khoá học lễ nghi của Nhược Thủy, là chương trình học cơ bản nhất.

Nghiêm Vũ Hàng cũng không biết xấu hổ, khách khí chu toàn nói vài câu, Lâm Hồng Phi liền nhớ tới đã sắp bắt đầu tiết học thể dục, sau khi nói lời tạm biệt Nhược Thủy liền lôi kéo hắn chạy như bay.

Nhược Thủy đứng yên dưới nắng hạ, lạnh lùng nhìn hai người rời đi, trong mắt không có nửa điểm độ ấm.

Tiết thể dục ở Nhất Trung quản lý rất lỏng lẻo, đời trước Nhược Thủy hầu như không có đi học tiết thể dục, mỗi lần đều chạy đến thư viện ngồi, im lặng đọc sách.

Mà Từ Tử Huyền cùng Trương Hiểu Tuyền là phần tử rất tích cực ở tiết thể dục, bởi vì trường học đối với phương diện thể dục không coi trọng, cho nên thường thường vài lớp cùng học thể dục, nam nữ đều có, đây là thời kỳ trưởng thành của nam sinh, mà các cô gái thích nhất.

“Hách Liên Nhược Thủy, bạn không đi học thể dục sao?” Nhược Thủy mới ngồi xuống chỗ ngồi, Lí Nham Tùng bên cạnh khó khăn nổi lên mở miệng hỏi.

Nhược Thủy ngay cả dư quang đều lười phóng tới người hắn, nhẹ nhàng gật đầu xem như trả lời.

Giọng Líam Tùng không tính nhỏ, tiết vừa rồi là tiết thể dục, lúc mọi người đều mệt mỏi, ngồi tại chỗ uống nước nghỉ ngơi, nghe hắn vừa nói như vậy, đều có ý vô tình nhìn qua.

Trương Hiểu Tuyền thích ngồi ở mấy bàn sau cùng nói chuyện với mấy nam sinh có vẻ chơi tốt, lúc này cô ta an vị ở bàn thứ hai đếm ngược lên, phía sau Nhược Thủy. Nghe vậy, cô ta cười cười: “Thầy giáo sẽ điểm danh, Hách Liên Nhược Thủy bạn lần sau vẫn nên đi, vạn nhất bị bắt gặp trốn học, liền thảm.”

Nhược Thủy mang ra một quyển tiểu thuyết tiếng Anh, lật một trang, lẳng lặng xem.

Chung quanh một trận yên tĩnh.

Trên mặt Trương Hiểu Tuyền có chút không nhìn được, nữ sinh bên cạnh cô ta bất bình cho cô ta, lấy tay chỉ trạc trạc sau lưng Nhược Thủy, không khách khí nói: “Nè! Hách Liên Nhược Thủy, Trương Hiểu Tuyền nói chuyện với bạn, bạn không có nghe thấy sao?”

Nhược Thủy cực nhanh lấy cuốn sách thật dày kia vỗ xuống cái tay đang chọt chọt cô, “Ba” một tiếng, rất thanh thúy vang dội.

“Tôi ghét nhất bị người khác tùy tiện động tay động chân.” Tiếp tục đọc sách, trong phòng học vào lúc này phá lệ im lặng, có vẻ có chút quỷ dị.

Nữ sinh kia bị đánh tỉnh, phỏng chừng là chưa từng có người dám làm cô ta mất mặt như vậy, lúc này đôi mắt liền đỏ, Trương Hiểu Tuyền vội vàng ôm cô ta lại, bên cạnh còn có lớp trưởng, lớp phó xông lên hoà giải.

Bạn bè của Trương Hiểu Tuyền không ít, nhưng lúc này thấy mọi việc xảy ra, một câu cũng không dám nói.

Lúc này, một thân ảnh nhu nhược đi đến, đứng bên cạnh Trương Hiểu Tuyền, đau lòng nhìn về phía nữ sinh bị đánh bên cạnh Trương Hiểu Tuyền: “Tiểu Nhã, có sao không?”

Nữ sinh tên Tiểu Nhã được Từ Tử Huyền dùng ngữ khí ôn nhu như vậy hỏi đến, lập tức liền rơi lệ, thấp giọng khóc nức nở. Trên mặt Từ Tử Huyền lại đau lòng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần, nhìn về phía Nhược Thủy thờ ơ như trước, mềm giọng nói: “Chị, lần này là chị không đúng, chị hơi quá đáng.”

“Chị?!” (lk: tự nhiên nhớ tới Kiều Tâm ghê, cũng bị wê xệ y chang, coi chương 6,7 là biết hà)

Tựa như trong nước sôi bỏ bom, mọi người nơi này vốn dĩ đang hứng thú bưng bưng, nhất thời hưng phấn như đánh máu gà.

Sau mười giây, Nhược Thủy mới chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Từ Tử Huyền vẻ mặt quật cường kiên trì: “Cô gọi tôi?”

Sắc mặt Từ Tử Huyền nhất thời có chút khó coi.

Nhược Thủy sờ sờ lỗ tai, nghi hoặc nói: “Cô gọi tôi là chị?”

Từ Tử Huyền lung lay sắp đổ.

“Nhưng tôi không biết cô nha? Cô là con gái nhà ai?” Nhược Thủy tiếp tục đặt câu hỏi.

Từ Tử Huyền lã chã chực khóc.

Nguyên bản thấy Từ Tử Huyền hiên ngang lăm lăm xuất đầu vì Trương Hiểu Tuyền cùng nữ sinh tên Tiểu Nhã, không ít nam sinh đều âm thầm gật đầu. Nhưng biểu hiện kế tiếp của Nhược Thủy làm ọi người cảm thấy âm thầm nghi vấn.

Ở chung một đoạn thời gian, cách làm người của Nhược Thủy, bọn họ cũng nhìn không sai biệt lắm, bình thường nói chuyện cùng các học sinh khác đều rất khách khí có lễ, nhất cử nhất động đều lộ ra giáo dưỡng vô, nhưng bình thường cô cũng không thích nói chuyện, cũng không như Trương Hiểu Tuyền cùng nam sinh cười đùa, đại đa số thời điểm là ngồi ở vị trí của mình xem một ít sách bọn họ xem không hiểu. Loại cảm giác xa cách này làm cho cô nhiễm lên một tia thần bí, trong lớp học này, các học sinh đều có chút kính sợ không thể hiểu đối với cô, ở trong lòng mọi người, đây là một nữ sinh có xuất thân tốt, có chút cao ngạo.

Dùng một danh từ đời sau rất lưu hành, chính là “NỮ THẦN”.

Tuy rằng sau này nữ thần biến thành ghê tởm, nhưng lúc này lại không tìm được từ khác để thay thế.

Hách Liên Nhược Thủy như vậy, không biết chính là không biết, căn bản khinh thường nói dối!

Từ Tử Huyền tuy rằng chịu đả kích lớn, nhưng vẫn kiên định lấy lại công đạo cho chị em tốt của mình: “Chị, tuy rằng chị không thừa nhận em, nhưng lần này quả thật là chị không đúng. Tiểu Tuyền cô ấy là hảo tâm nhắc nhở chị, mà Tiểu Nhã chính là vì Tiểu Tuyền tổn thương nên bất bình mà thôi.”

Nhược Thủy bất đắc dĩ thở dài, đau đầu nhìn cô ta: “Tôi thật sự không biết cô nha! Cô không nói rõ ràng cô là con nhà ai, bảo tôi như thế nào nhận thức cô, tôi ngay cả tên cô cũng không biết!” Kiếp này này bất quá gặp mặt hai lần, lại nhiều năm trước kia, Nhược Thủy quả thật coi như không muốn nhận thức Từ Tử Huyền.

“Về phần cô, bạn học... Trương Hiểu Tuyền ” Nhược Thủy nghiêng đầu: “Tôi nhớ lúc khai giảng, thầy chủ nhiệm lớp đã nói rất rõ ràng, thân thể tôi không tốt, cho nên miễn đi học quân sự cùng tiết thể dục.”

“Nhưng... Chị cũng không nên bỏ qua Tiểu Tuyền như vậy a! Chị có thể trả lời cô ấy một câu, như vậy Tiểu Nhã cũng sẽ không không cần thận đụng tới chị!” Từ Tử Huyền vẫn bất mãn, một đôi mắt thu thủy trường thật to, bất bình chai người bị hại.

Nhược Thủy hờ hững nhìn cô ta một cái, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Ai quy định cô ta nói chuyện tôi liền nhất định phải trả lời? Tôi không thích cô ta, cho nên sẽ không nói chuyện với cô ta, không hơn. Về phần vị này... bạn học không biết tên” Mặt Nhược Thủy không chút thay đổi nhìn Tiểu Nhã còn đang thấp giọng khóc: “Tôi giải thích qua, tôi ghét nhất bị người khác động tay động chân. Có hay không ‘không cần thận’ đụng tới tôi không sao cả, dù sao cũng là cô đụng tới tôi.”

“Giải thích như vậy, cô vừa lòng chưa?” Nhược Thủy nhìn Từ Tử Huyền một cái, trong mắt trào phúng, liền thu hồi ánh mắt, trở lại chỗ ngồi, tiếp tục xem sách.

Từ Tử Huyền tức giận đến sắc mặt trắng bệch, vốn dĩ cô ta tính ra tuyệt chiêu, lệ quang trong suốt nhìn đảo qua nam sinh chung quanh, đều sẽ vì cô ta xuất đầu, nhưng lần này trăm thử mất linh, tuyệt chiêu lúc này lại mất đi hiệu lực.

Các nam sinh lúc này, phần lớn đều là động vật thị giác, Nhược Thủy đẹp hơn cô ta nhiều, mà vừa rồi lại nói trật tự rõ ràng, mặc dù bên trong có chút bốc đồng, nhưng hoàn toàn không phải là vấn đề! Trong lòng suy nghĩ lại, tự nhiên liền cảm thấy Từ Tử Huyền cùng Tiểu Nhã có chút chuyện bé xé ra to, mà Trương Hiểu Tuyền, quên đi, mâu thuẫn của nữ sinh, bọn họ không sấm vào.

Sau khi về nước, Nhược Thủy cùng Từ Tử Huyền lần đầu tiên giao phong, Nhược Thủy liền lấy điều ngoa cùng tùy hứng, không phân rõ phải trái thắng lợi chấm dứt.

16. Chương 16

“Đại Phi, sao bạn còn có một cô em họ nữa? Từ trước cũng chưa nghe bạn nói qua?” Nghiêm Vũ Hàng đối với Nhược Thủy nhìn thấy tò mò không thôi, hết tiết thể dục, trên đường về lớp liền khẩn cấp hỏi thăm.

Lâm Hồng Phi cười nói: “Chính là con gái của cô nhỏ a!”

Nghiêm Vũ Hàng kinh ngạc: “Con gái của cô nhỏ của bạn không phải là Tử Huyền sao? Lần trước còn theo chúng ta đi ăn cơm mà!”

Lâm Hồng Phi lắc đầu: “Cô nhỏ cùng dưỡng nữ là tái hôn, Tử Huyền không phải là con ruột của cô nhỏ, Nhược Thủy vừa nhìn thấy mới là con ruột cô nhỏ mình.”

“Hóa ra là như vậy a.” Nghiêm Vũ Hàng cười nói: “Vậy Tử Huyền cùng cô nhỏ bạn cảm tình tốt lắm, một chút đều nhìn không ra là mẹ kế cùng con chồng, giống như là mẹ con ruột. Bất quá theo diện mạo mà nói, vẫn là Nhược Thủy cùng cô nhỏ bạn rất giống nhau, đều xinh đẹp như vậy.”

Nghe bạn tốt nói như thế, Lâm Hồng Phi nâng mắt lên bốn cột nhìn hắn, trêu ghẹo nói: “Sao? Lần trước nhìn thấy Tử Huyền, không ngừng theo mình khen người ta thanh thuần xinh đẹp là ai vậy? Nhanh như thế liền thay đổi.”

Nghiêm Vũ Hàng ngượng ngùng sờ sờ cái mũi: “Không có, chính là đơn thuần xem diện mạo mà thôi. Lại nói, hai người đều là em họ bạn, mình khen người nào bạn cũng không thiệt.”

“Không thể nói như thế, tuy rằng Nhược Thủy mới là em họ của mình, nhưng Tử Huyền thân thiết với mình hơn, thời gian ở chung cũng lâu. Nhược Thủy từ nhỏ đã đi du học, nhiều năm như vậy đều chưa gặp lại...” Lâm Hồng Phi không thừa nhận hai cô em gái là giống nhau.

“Du học?” Nghiêm Vũ Hàng lúc này mới chú ý tới tin tức vừa rồi xem nhẹ, nghĩ nghĩ, uyển chuyển nói: “Nhỏ như vậy liền xuất ngoại, đó là đi học tiểu học hay trung học, còn phải mượn người chiếu cố, chi phí hẳn là rất lớn

Lâm Hồng Phi lắc đầu: “Chuyện này thật ra mình cũng không biết. Bất quá ba Nhược Thủy có công ty riêng, hình như rất lớn, muốn xài bao nhiêu tiền cũng được.”

Trong mắt Nghiêm Vũ Hàng lóe lóe, không nhắc lại nữa.

Nhược Thủy gần đây rất phiền chán, quy luật cuộc sống trung học mỗi ngày làm cho cô gái nhỏ tự do đã lâu thật sự là khó có thể chịu được.

Hách Liên Thành đều nhìn hết vào trong mắt, đau ở trong lòng, vô số lần hối hận chính mình ra chủ ý ngu ngốc, cho nên thường thường lặng lẽ cùng con gái bảo bồi thương lượng một phen, lại gọi điện thoại cho chủ nhiệm lớp giả bệnh xin nghỉ...

Ngụy Như Tuệ nhìn cha và con gái cấu kết với nhau làm việc xấu, trốn học, quả nhiên là không biết nên khóc hay cười. Bà vẫn từng bước lớn lên, Ngụy lão tướng quân là người thực nghiêm túc bảo thủ, đối đãi với con cái cũng như thế, cho nên từ nhỏ đến lớn bà vẫn đều theo khuôn phép cũ mà sống, mặc dù sau ly hôn, một mình tha hương, cũng vẫn như cũ dựa theo cách sống từ trước tới nay.

Nhưng không nghĩ tới, đời này gặp cha và con gái không ẩn theo lẽ thường ra bài, các loại quy củ ở trong mắt hai người đó chính là mây bay, làm cho năng lực chấp nhận đối với các loại ý tưởng thần kỳ của hai người này càng ngày càng cao. Lập tức liền mở một con mắt nhắm một con mắt, kệ hai người nháo đi.

Làm chồng của thị ủy bí thư, đi cùng bà xã quyền cao chức trọng nhà mình tham dự một ít trường hợp là tất yếu. Mà nay Nhược Thủy về nước, làm thiên kim của thị ủy bí thư, tuy rằng đi xã giao này nọ đều không trọng yếu lắm nhưng hai vợ chồng Ngụy Như Tuệ và Hách Liên Thành vẫn mang Nhược Thủy đi ra ngoài làm quen một chút, bất luận Nhược Thủy tương lai muốn làm cái gì, đều đứng trong giới thượng lưu này, thậm chí còn cao hơn nữa, nhận thức một chút bạn cùng lứa tuổi có gia thế tương đương mới có lợi.

Cho nên hôm nay, sau khi cô gái nhỏ Nhược Thủy bị ép tí mĩ trang điểm một phen, cùng cha mẹ đi dự tiệc.

Cộng cả hai kiếp, đây là lần đầu Nhược Thủy đến những nơi như thế này. Mặc dù khi ở nước ngoài, trong trường học luôn sẽ có đủ loại yến tiệc, ngẫu nhiên một ít nhà bạn học cách trường học có vẻ gần, cũng sẽ tổ chức trong nhà, nhưng mấy bữa tiệc này đều không giống với bữa tiệc hôm nay.

Ở trong yến hội hôm nay, tràn ngập khen ngợi cùng nịnh nọt, quyền lợi cùng dục vọng, ganh đua so sánh cùng phù hoa. Nhược Thủy không thích nơi này, nhưng hôm nay cô nể mặt mũi ba mẹ, không thể mất mặt. Cho nên tuy rằng cô đã sắp không kiên nhẫn, nhưng vẫn kiên trì đứng cười ở bên cạnh cha mẹ, đem vài năm lễ nghi ở trường học dạy đều dùng tới, hiển thị rõ phong phạm danh môn thực nữ.

Cô cuối cùng hiểu được tâm tình phát điên của công chúa Ann trong “Kì nghỉ ở La Mã”* khi phải ở nơi kim bích huy hoàng tiếp khách,.

Đời này, năng lực nhìn sắc mặt của ba ba Hách Liên đều dùng trên người con gái, phát giác con gái ẩn ẩn không kiên nhẫn, Hách Liên Thành quyết định thật nhanh, cùng cục phó, cục trưởng thành phố còn muốn tiếp tục hàn huyên khách khí cười, gật gật đầu với Ngụy Như Tuệ, liền dẫn con gái nhỏ đi đến chỗ yên tĩnh.

Rất cục có thể ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, tiếp nhận đồ ăn ba ba thu thập mang đến cho, Nhược Thủy hạnh phúc nheo mắt lại, vẫy vẫy tay với ba ba đang xông pha chiến trường, thực không có lương tâm bắt đầu ăn.

“Em là... Nhược Thủy?” Một giọng nói nam sinh trong sáng dễ nghe ở bên cạnh vang lên, Nhược Thủy cứng đờ, nhưng không có lập tức ngẩng đầu —— âm thanh này, cô đã nghe bốn năm, quả nhiên rất quen thuộc.

Đem đồ ăn trong miệng chậm rãi nuốt xuống, Nhược Thủy lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, tao nhã xười nói: “Anh là?”

Nghiêm Vũ Hàng nhìn cô gái dung mạo xinh đẹp, một trận thất thần, nửa ngày mới phản ứng lại, xấu hổ sờ sờ đầu: “Anh... Ngày đó chúng ta đã gặp qua, anh là bạn học của Lâm Hồng Phi anh họ của em, tên anh là Nghiêm Vũ Hàng.”

Nhược Thủy lúc này mới như nhớ tới, vẫn như cũ khách khí có lễ tươi cười: “Thật sự là ngượng ngùng, trí nhớ tôi không tốt lắm.” Ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng Nhược Thủy cũng không có biểu hiện một tia ngượng ngùng nào, vẫn thản nhiên như trước, thậm chí thái độ có chút tự cao.

Chức quan của ba Nghiêm Vũ Hàng không nhỏ, từ nhỏ cũng là giữa sân quyền lực nhìn qua, làm sao xem không rõ thái độ của Nhược Thủy, chính là mới vừa rồi hấn thấy hai vợ chồng bên cạnh Nhược Thủy, đánh

giá chính là ba cùng mẹ kế của Nhược Thủy, vậy hai vị... Vẫn là da mặt dày, ngồi xuống bên cạnh Nhược Thủy, tiếp tục cùng cô đáp lời.

“Nhược Thủy là theo ba mẹ đến sao?”

Trong mắt Nhược Thủy có chút không kiên nhẫn, tùy ý gật đầu, tiếp tục ăn.

Nghiêm Vũ Hàng cũng không thèm để ý, tiếp tục hỏi: “Vậy... Vừa rồi đứng ở bên cạnh em, hình như là Ngụy bí thư cùng tổng giám đốc tập đoàn Cường Thịnh?”

Nhược Thủy đặt đĩa ăn xuống, phát ra một tiếng vang.

“Ba tôi là Hách Liên Thành, mẹ là Ngụy Như Tuệ.” Ngắc đầu cười mà không cười nhìn hấn: “Anh còn muốn hỏi cái gì nữa không?”

Mặt Nghiêm Vũ Hàng đỏ lên, xấu hổ không biết như thế nào cho phải, vừa vặn lúc này, một giọng nữ thanh thúy đánh vỡ không khí xấu hổ giữa hai người, cứu vớt da mặt mỏng manh đang xanh mét của Nghiêm Vũ Hàng.

“Nhược Thủy, sao bạn ở trong này?” Âm thanh kinh ngạc, là Thu Thiên, bạn học cùng lớp với Nhược Thủy.

“Theo ba mẹ mình đến.”

“Ba mẹ bạn? Ôi chào, nghe nói đại boss của tập đoàn Cường Thịnh cũng họ Hách Liên, sẽ không phải là ba của bạn?” Năng lực liên tưởng của Thu Thiên thực không sai.

Thấy Nhược Thủy gật đầu, Thu Thiên kinh hô một tiếng: “Vậy... vậy mẹ bạn chẳng phải là Ngụy...?”

Nhược Thủy lại gật đầu.

Năng lực liên tưởng của Thu Thiên lại được phát huy: “Trách không được Từ Tử Huyền lại kêu bạn là chị, cô ta khẳng định biết gia thế của bạn, muốn người sang bắt quàng quan hệ với bạn!” Càng nghĩ càng cảm thấy mình đoán đúng: “Ừ, khẳng định là như thế!”

Thu Thiên là cô gái khá thật tình, cũng không có đại ác ý đi phỏng đoán “kẻ thù” của cô. Bất quá bởi vì đứng ở góc độ không giống nhau, Nhược Thủy rất thích phỏng đoán của cô ấy, lập tức chỉ cười cười, không nói chuyện cũng không phủ định.

Nghiêm Vũ Hàn ở bên cạnh môi giật giật, nhưng không nói cái gì. Hấn biết quan hệ của Nhược Thủy và Từ Tử Huyền, nhưng nay thân phận Nhược Thủy ở trong này, lại là trường hợp như vậy, cho dù hấn cùng Tử Huyền quan hệ vô cùng tốt, cũng không thể mở miệng vì cô rửa oan tội danh bắt quàng quan hệ.

Sau khi về nhà, Nhược Thủy nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu Thu Thiên đã biết thân phận của cha mẹ mình, phỏng chừng không được vài ngày Caldwell đều biết. Vốn Nhược Thủy không có hứng thú đến trường, nay lại phản cảm, vừa vặn ba ba Hách Liên vừa hoàn thành một công trình lớn, có thời gian nghỉ ngơi rất dài, Nhược Thủy liền kéo ba ba đi du lịch, thừa dịp không phải thời kì du lịch hoàng kim, đi du lịch các nơi trong nước, để không phải đi học.

Về phần Ngụy bí thư đáng thương, không biết lại có an bài kỳ quái gì, thế nhưng phải đi Moscow công tác, cphải đi gần một tháng... Cha và con gái chỉ có thể mỗi khi đến một chỗ, liền chụp hình lại cho Ngụy Như Tuệ xem, làm an ủi.

*“Kì nghỉ ở La Mã”: là bộ tái hiện lại quãng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc của Ann, một cô công chúa châu Âu ở thành Roma. Chuyến phiêu lưu phá rào của cô công chúa đã nảy nở mối tình với một nhà báo Mỹ dẫn dắt người đọc qua những ngã đường thành phố vĩnh cửu La Mã này.

Ann là một cô gái mới lớn xinh đẹp và khao khát được khám phá cuộc sống sôi động bên ngoài. Nhưng vì thế một công chúa phải tuân theo các nghi thức ngoại giao đã cản trở cô làm được những điều mình muốn. Trong một đêm hè ở Roma, Ann đã lên ra ngoài phố và tình cờ gặp Joe Bradley, một nhà báo Mỹ làm ở văn phòng tại đây. Dĩ nhiên Joe không biết Ann chính là công chúa. Do đã bị uống thuốc ngủ ở lâu đài, Ann ngủ gật và Joe đành đưa cô về căn hộ của mình đang trọ. Khi biết được Ann chính là công chúa thì Joe cũng bị yêu cầu phải viết phóng sự về cô. Joe rơi vào tình cảnh khó xử khi phải lựa chọn giữa việc viết một bài báo giật gân về Ann và chia sẻ hạnh phúc bên cô. Chuyến phiêu lưu quanh thành phố cổ đã làm nảy

sinh tình cảm giữa hai con người. Đúng lúc đó, Ann phải lựa chọn giữa việc từ bỏ ngai vàng kế vị và việc đi theo tiếng gọi trái tim để làm một cô gái bình thường.

Bộ phim đã đi vào huyền thoại với hai diễn viên Audrey Hepburn và Gregory Peck. Bộ phim đã được xếp hạng số 1 trong 100 phim tình cảm lãng mạn của điện ảnh Mỹ nhờ diễn xuất tuyệt vời và kịch bản hấp dẫn sinh động lạ thường. Cuốn sách sẽ mang lại không khí của một thời hoàng kim của điện ảnh kinh điển Hollywood và thành phố Roma đẹp tráng lệ thần tiên.

17. Chương 17

“... Thật sự em không phản đối! Chị tự mình giám sát, có thể để xảy ra chuyện gì được chứ? Mọi chuyện cũng đều sắp xếp theo kế hoạch của em, không sai được!” Hách Liên Minh Tú bị em trai hỏi không kiên nhẫn.

Đầu bên này điện thoại, Hách Liên Thành ngưng ngưng sờ sờ lỗ tai, hắc hắc cười nói: “Còn không phải Nhược Thủy sẽ ở đó bốn năm sao, luôn muốn chuẩn bị thật tốt, em mới an tâm.”

Hách Liên Minh Tú biết em trai một lòng yêu thương con gái, trêu ghẹo nói: “Nhìn em, giống như hận không thể theo đến Bắc Kinh! Nếu không cùng Như Tuệ thương lượng đi, triệu hồi về trung ương, tư lịch này của cô ấy, vốn nên thăng cấp. Em cũng đem sự vụ công ty dọn dẹp một chút, cả gia đình cùng đến Bắc Kinh, em cũng đỡ phải cả ngày nóng ruột nóng gan.”

Hách Liên Thành cũng có ý này, nhưng sự tình làm sao đơn giản như vậy. Hiểu được chị đang trêu ghẹo mình, ông cũng không giận, vẫn cười nói, tinh tế hỏi chi tiết trang hoàng nhà mới của Nhược Thủy.

Ở kiếp này, Nhược Thủy cuối cùng cũng cảm nhận được đặc quyền của con nhà giàu, thật sự là học ở đâu ở đó liền mua phòng ở.

Nhược Thủy có điểm cổ quái nho nhỏ, không gian riêng của mình không thích người khác tiến vào, khi ở nhà, phòng mình ở đều là chính mình thu thập, trừ phi là muốn sạch sẽ toàn bộ, nếu không cũng không mượn tay người khác. Khi đi du học, trường học bởi vì là trường nữ quý tộc, cho nên điều kiện rất tốt, ký túc xá cũng là một người một phòng. Ở ký túc xá nhiều năm như vậy, giờ Nhược Thủy đi học đại học Thanh Hoa, ở bốn người một phòng, đừng nói Nhược Thủy chính mình chịu không nổi, ngay cả vợ chồng Hách Liên Thành Ngụy Như Tuệ đều cảm thấy ủy khuất con.

Năm đó khi Nhược Thủy sắp sửa xuất ngoại, Ngụy Như Tuệ từng cùng Hách Liên Thành thương lượng qua sẽ an bài vài năm kế tiếp của con gái, có Ngụy lão phu nhân cam đoan, tuy rằng Hách Liên Thành cũng không xác định tương lai con gái nhỏ có thể thay đổi chủ ý muốn ở nước ngoài học đại học hay không, nhưng vẫn có ý tưởng lo trước khỏi họa, ở gần Đại học Thanh Hoa mua một căn phòng.

Sau khi Nhược Thủy về nước không bao lâu, Hách Liên Thành liền cùng Nhược Thủy chọn xong thiết kế nội thất nhà mới, có Hách Liên Minh Tú định cư ở thủ đô, liền đem phòng kia sắp xếp một phen.

Nay Nhược Thủy sắp rời nhà, Hách Liên Thành càng thêm quan tâm tiến trình nội thất phòng ở, làm cho Hách Liên Minh Tú dở khóc dở cười —— phòng ở đều làm xong hơn nửa năm, em mới nhớ tới hỏi, này thật sự là...

Nhược Thủy rất vừa lòng phòng ở mới, trang hoàng bên trong không cần phải nói, địa điểm từ nơi này đến cửa đông của đại học Thanh Hoa, đi bộ chỉ cần mười phút, đến cửa sau trường học có thể ngồi xe buýt trong trường, tới chỗ nào cũng rất dễ dàng, rất thuận tiện.

Lúc này Ngụy Như Tuệ cũng một đường đến Bắc Kinh, thấy bảo an tiểu khu làm rất tốt, hoàn cảnh cũng tốt, liền cũng yên lòng.

Về phần Hách Liên Thành, cho tới bây giờ đều chỉ cần con gái cảm thấy tốt ông liền cảm thấy tốt, không cần lo lắng.

Lúc này, một nhà ba người đang ở trong phòng khách Trịnh gia, cùng hai vợ chồng Hách Liên Minh Tú thương thảo v “Nhược Thủy có nên đi tham gia quân huấn”.

Bốn vị trưởng bối đều nhất trí nhận thức vì thời tiết ánh mặt trời Bắc Kinh rất độc, quân huấn rất khổ, thời gian quá dài... Không nên quân huấn.

Ngoài dự đoán mọi người, Nhược Thủy luôn luôn yếu ớt lúc này lại kiên trì muốn tham gia quân huấn.

“Nhược Nhược à, một lần quân huấn cũng không đại biểu được cái gì, kỳ thật quân huấn ở đại học chính là một cái tượng trưng mà thôi, không có ý nghĩa thực tế, có đi hay không đều không sao cả.” Trịnh Xuân là tướng lĩnh quân bộ cao cấp, cũng nói như thế, ba người khác tất nhiên là liều mạng gật đầu phụ họa.

Nhược Thủy nhướng mày lên, không đồng ý nói: “Con vốn vào đại học Thanh Hoa không chính quy, nếu còn làm cho bạn học khác nhìn thấy con dùng đặc quyền, ngay cả quân huấn cũng chưa tham gia, tương lai bốn năm con phải theo chân bọn họ ở chung như thế nào?”

Bốn người á khẩu không trả lời được.

Nhược Thủy tiếp tục đả thông tư tưởng: “Con biết quân huấn thực vất vả, nhưng nghe nói quân huấn năm nhất là thời điểm tốt nhất để bồi dưỡng cảm tình bạn học, con không thể bỏ lỡ. Hơn nữa thân thể con cũng rất tốt, quân huấn không tính là gì.”

Ngụy Như Tuệ thở dài, thương tiếc sờ sờ đầu Nhược Thủy: “Nhược Nhược không cần sợ, bạn bè ở đại học Thanh Hoa giống con không ít, xa không nói, trong đại viện bà ngoại con ở, các cô gái nhỏ học đại học Thanh Hoa đều không tham gia quân huấn.”

Hách Liên Minh Tú đồng ý gật gật đầu: “Đúng rồi, các cô gái nhỏ này còn không khiếm tốn bằng Nhược Nhược chúng ta đâu, mỗi ngày đều có lính cần vụ xe tiếp xe đưa, có đôi khi còn không phải đến trường?”

Nhược Thủy vẫn kiên trì ý nghĩ của chính mình, lắc đầu: “Con không muốn giống các cô gái đó, con muốn làm một sinh viên bình thường.”

Bốn vị quyền cao chức trọng cũng không thể xoay chuyển được Nhược Thủy, khi Nhược Thủy kiên trì muốn đi làm chuyện gì, cơ hồ là không ai có thể ngăn được.

Nếu cô gái nhỏ kiên trì muốn đi quân huấn, vậy... mọi người cũng không khuyên nữa, chỉ có thể dùng biện pháp của mình làm cho nửa tháng quân huấn này nhẹ nhàng hơn.

“Ôi chao, ôi chao, ôi chao, các bạn biết không, chúng ta lần này thật may mắn, nghe nói mấy khoá trước đều bị kéo đi quân huấn rầm rộ, chỉ có chúng ta học ở bên trong trường!” Trong thời gian nghỉ ngơi của quân huấn, mấy nữ sinh ngồi dưới cây lớn ở sân vận động, một người nữ sinh trong đó nói như thế.

Nữ sinh B vừa nghe, lập tức hưng phấn tiếp lời nói: “Không chỉ vậy nha, nghe nói các huấn luyện viên thường lui tới đều rất nghiêm khắc, lúc này không biết vì sao, các giáo quan phái xuống không chỉ quân hàm cao, hơn nữa cũng rộng rãi nhiều lắm, bạn xem chúng ta mới huấn luyện bao lâu có thể nghỉ ngơi một lần!”

...

Nhược Thủy tháo mũ xuống, lau mồ hôi trên trán, yên lặng nghe các cô gái bên cạnh hưng phấn đem đề tài từ các vị quân huấn rộng rãi xả đến người huấn luyện viên nào đẹp trai, cầm lấy mũ làm quạt cho người mát mẻ chút.

“Hách Liên, làn da bạn cũng thật tốt, sao phơi nắng mà không đen!” Một nữ sinh cùng lớp tên Mạnh Doanh hâm mộ nói.

Nghe cô vừa nói như vậy, các cô gái chung quanh lập tức đem tầm mắt chuyển tới trên người Nhược Thủy, thấy da thịt cô như bạch ngọc, bởi vì thời tiết nóng bức lộ ra chút màu hồng nhuận như tô son, làm ngũ quan càng thêm ch phá lệ kinh diễm.

Nhược Thủy sững sờ, cúi đầu ngượng ngùng nở nụ cười.

Bất quá các cô gái đều hâm mộ một chút thôi, đề tài rất nhanh lại chuyển tới các sản phẩm chống nắng, loại nào hiệu quả tốt, loại nào không tốt, thảo luận bất diệc nhạc hồ.

Một nữ sinh bỗng nhiên lên tiếng nói: “Ai ~ nếu có thể không cần quân huấn thì tốt rồi, làm sao còn phải lo lắng vấn đề kem chống nắng nha!”

Mọi người cười nói: “Đúng vậy, bất quá không muốn đi quân huấn làm sao có đơn giản như vậy.”

Nữ sinh B cũng cười nêu ví dụ nói: “Bạn xem người kia đứng hàng bên cạnh chúng ta, nữ sinh kia cười giống như khóc, quân huấn mới bắt đầu chưa đầy một tuần, cô ta đã tìm vô số lý do. Nghe nói ngày hôm qua cô ta bị đau răng thật nha, kết quả huấn luyện viên căn bản không tin, sau đó cô ta không phải khóc rất to sao, mọi người đều nghĩ rằng cô ta đang giả vờ, không có người để ý cô ta nữa! Nếu không phải phụ đạo viên vừa vặn đi qua, mang cô ta đi phòng y tế xem, cô ta sao có thể nghỉ ngơi cả buổi trưa nha!”

Mạnh Doanh khinh thường nói: “Đau răng có liên quan gì đến quân huấn! Cô ta toàn giả vờ!”

Đề tài còn đang nhiệt liệt tiến hành, nữ sinh - người đầu tiên đưa ra không muốn đi quân huấn - bỗng nhiên cố ý dè dặt âm thanh, thần bí nói: “Kỳ thật không muốn đi quân huấn cũng không khó, chỉ một cách đơn thuần là giả vờ, bối cảnh nhà bạn như thế nào. Các bạn cũng không biết đi, người đứng hàng thứ tư hệ tân văn bên kia, một người bạn của mình, nói ỉn!”

Thấy ánh mắt mọi người đều bị cô hấp dẫn, cô có chút đắc ý: “Trong lớp các bạn ấy có một nữ sinh, từ khi vừa khai giảng gặp mặt qua một lần, sau không có thấy nữa.” Dừng một chút, cô rất cường điệu: “Quân huấn cũng không có tới!”

Mọi người lên, Nhược Thủy cũng bị lực chú ý hấp dẫn, cẩn thận nhìn thoáng qua nữ sinh kia, nhớ rõ cô bạn tựa hồ gọi là Lý Lộ Lộ, một nữ sinh thực năng nổ, đồng dạng, cũng rất xinh đẹp. Bởi vì quân huấn, mọi người đều đem tóc dài búi lên, nhưng chỉ có cô bạn này vẫn “bảo kê từng từng văn tự”, phá lệ quyến rũ.

*Bảo kê từng từng văn tự: đây là 1 câu thơ trong bài thơ “Giai nhân” của Tư Mã Quang

Phiên âm Hán-Việt:

Bảo kê từng từng văn tự,

Duyên hoa đậm đậm trang thành.

Hồng yên thủy vụ trạo khinh doanh,

Phi như du ty vô định.

Tương kiến tranh như bất kiến,

Hữu tình hoàn tự vô tình.

Sinh ca tán hậu tử vi tính,

Thâm viện nguyệt minh nhân tĩnh.

Tạm dịch:

Người đẹp

Búi tóc buông lơ lửng mới kết,

Phấn thơm man mác tân trang.

Khói hồng sương biếc nhẹ chèo loang,

Tơ liễu bay đi vô

Gặp gỡ thà rằng chẳng gặp,

Hữu tình rồi cũng vô tình.

Người say tỉnh rượu bật ca sênh,

Viện thăm bên trăng u tịch.

Mạnh Doanh hoài nghi nói: “Nhưng có khả năng thân thể người ta không tốt đi, bạn xem lớp bên cạnh không phải có nữ sinh chính là thân thể yếu ớt, cho nên đặc biệt cho phép không cần quân huấn sao?”

Lý Lộ Lộ dùng ánh mắt “bạn rất đơn thuần” nhìn về phía Mạnh Doanh, nói: “Mới không phải đâu, nghe nói lai lịch nữ sinh này rất lớn, lần trước lớp bạn mình họp mặt lần đầu tiên, cô ta được lái xe đưa tới, nghe nói xe đó có biển số của chính phủ thành phố Bắc Kinh đó!”

Bát quái, là thiên tính của nữ sinh. So với bát quái ngôi sao giải trí cũng có lực hấp dẫn, là bát quái hào môn. Mà nay, thế nên ở bên cạnh mình phát hiện ra một người có đặc quyền giai cấp, mọi người nhất thời đều hưng phấn, mặt mày hồng hào, giống như sói đói dùng ánh mắt xanh âm u, nhìn chằm chằm Lý Lộ Lộ.

Đáng tiếc, trời không toại ý người, một tiếng huýt sáo sắc bén bỗng nhiên vang lên ——

“Tập hợp! Tập hợp!”

Mọi người lập tức đem bát quái quên đến sau đầu, cầm lấy nón chạy tới chỗ tập hợp.

18. Chương 18

Trong thời gian kế tiếp, vị nữ sinh có “lai lịch thâm hậu không nhỏ” kia bởi vậy “không cần đến quân huấn” vẫn thường thường bị nhắc tới, bắt quá bởi vì vừa khai giảng không bao lâu, vị nữ sinh kia chỉ xuất hiện một lần, cho nên sự nghiệp bát quái về cô ta thủy chung không có cái gì tiến triển.

Ngay cả vị bạn học hệ tân văn kia của Lý Lộ Lộ cũng không có bao nhiêu tin tức mới có giá trị, mọi người chỉ có thể tích tụ nhiệt tình, chờ đợi sau khi quân huấn kết thúc lại thảo luận.

Thời điểm quân huấn rốt cục chấm dứt, một đám nữ sinh trẻ tuổi vây quanh huấn luyện viên, lau nước mắt, xin chụp ảnh chung, huyênáo làm Nhược Thủy đau đầu, chỉ có thể tìm một chỗ im lặng chút ngồi xuống, chờ các cô nương trong lớp nháo xong.

Sau khi ngồi xuống, cực kỳ nhàm chán, Nhược Thủy lấy điện thoại ra bắt đầu xem Microblogging*, đây là lạc thú cô gần đây mới phát hiện.

*Microblogging: là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến video. Phần mềm có hạn chế rất thấp về kích thước nội dung để khuyến khích người viết đăng bài thường xuyên. Giống như blog bình thường, các tiểu blog được dùng cho đủ thứ mục đích, thí dụ cho biết những gì đang làm; nói về một chủ đề riêng; quảng cáo trang Web, dịch vụ, sản phẩm; hoặc đẩy mạnh sự cộng tác trong một tổ chức. Các mạng xã hội chuyên môn về tiểu blog, tức mạng xã hội thu gọn, được sử dụng rộng rãi trên các máy tính và điện thoại thông minh. Một số mạng xã hội thu gọn cho phép điều khiển ai có thể đọc các bài đăng để duy trì quyền riêng tư và cho phép đăng bài qua giao diện và phương tiện khác như SMS, nhắn tin nhanh, thư điện tử, hoặc máy chụp hình trên điện thoại.

Các tiểu blog đầu tiên được gọi tumblelog. Thuật ngữ này được đặt bởi lập trình viên why the lucky stiff trong một bài b ngày 12 tháng 4 năm 2005 để miêu tả blog Anarchaia của Christian Neukirchen. Vào năm 2006 và 2007, từ microblog đã chỉ đến những mạng xã hội thu gọn nổi tiếng như Tumblr và Twitter.

Các mạng xã hội thu gọn nổi bật bao gồm FriendFeed, identi.ca, Instagram, Me2day, Tumblr, và Twitter. Ngoài ra, các mạng xã hội lớn nhất như diaspora*, Facebook, Google+, LinkedIn, Myspace, và XING đều cũng có tính năng tiểu blog, thường được gọi các bản “cập nhật trạng thái”. Ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, các mạng lớn như Twitter, Facebook, và Google+ đều bị kiểm duyệt, nên nhiều người trong nước đó sử dụng các mạng “vi bác” (tiếng Trung: 微博) thay thế như Sina Weibo, Tencent Weibo,[3] Sohu Weibo, NetEase Weibo, và Fanfou.

Trong kiếp trước Microblogging thông dụng cũng vào lúc này, khi đó Nhược Thủy đang học lớp 11, ngay cả Từ Tử Huyền đều không có di động thông minh, Nhược Thủy liền càng không cần phải nói.

Sau lại học đại học, chính mình kiếm chút tiền đổi chiếc di động cũ không dùng của Lâm Mộng Thi, có điều kiện thì chơi, nhưng lại luôn bận rộn, ngay cả các cuộc vui của các học sinh bình thường Nhược Thủy cũng

chưa từng tham dự. (lk:tội nghiệp, kiếp trc mang tiếng thừa hưởng tài sản, ko đc hưởng 1 đồng, còn phải nai lưng ra đi làm! Haizzz... có mẹ kiêu đó thì ko có thì hơn)

Nay có thể nói Nhược Thủy là một người rảnh rỗi, kiếp trước chưa từng thử qua gì đó, kiếp này liền lần lượt bù lại.

Nhược Thủy đang nhìn hôm nay c lý thú gì, bỗng nhiên phát hiện chính mình bị một bóng người thật lớn bao trùm.

“Nhược Nhược ~!” Tiếng nói hơi hơi mỉm cười, rất dễ nghe.

“Cậu nhỏ!” Nhược Thủy kinh hô nhảy dựng lên, kinh ngạc nói: “Cậu nhỏ, sao cậu ở trong này?”

Ngụy Ương nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cháu gái, hỏi ngược lại: “Cậu sao không thể ở trong này?” Ngữ khí rất buồn cười: “Nghe nói con hôm nay quân huấn xong, Ngụy lão tướng quân cùng lão phu nhân kêu cậu tới đón Hách Liên đại tiểu thư trở về nhà ăn cơm.”

Nhược Thủy ngượng ngùng ngẩng đầu: “Con tự mình đi qua là được rồi, còn phiền cậu đi một chuyến.”

“Hắc, khó mà làm được, vạn nhất dọc đường đi có cái gì sơ xuất, cậu sẽ chết muôn lần ~” Ngụy Ương cười trên ghẹo nói.

Mặt Nhược Thủy hơi hơi đỏ, cúi đầu rất nhanh nói: “Con đi cùng bạn học nói một tiếng.” Nói xong liền rất nhanh chạy đi tạm biệt mấy nữ sinh vẫn còn náo nhiệt, chạy thật nhanh giống như phía sau có tiểu quái thú truy đuổi cô.

Ngụy Ương bật cười, mới bao lâu không gặp tiểu nha đầu liền xa lạ với anh như vậy.

Nhược Thủy âm thầm vỗ ngực, bình phục tim đang đập kịch liệt—— thế này mới bao lâu không gặp, cậu nhỏ mỹ mạo liền nâng ột bậc. Lúc này mặt mày xuân sắc nhìn cô như vậy, thật sự là đòi mạng a!

Ở Ngụy gia, Ngụy Bá Bình giống như thường lệ không ở nhà, phu nhân Đào Diệc Ninh thì ở nhà. Ngoài ý muốn là, Đào Diệc Ninh dường như đối với Nhược Thủy phá lệ quan tâm, sủng ái. Trước khi khai giảng, vừa tới Bắc Kinh, Nhược Thủy cùng cha mẹ đến Ngụy gia một n, cô liền có chút cảm giác, lúc này cha mẹ không ở đây, loại cảm giác này càng rõ ràng.

“Ai nha, Nhược Nhược đến đây mợ xem.” Đào Diệc Ninh vừa thấy Nhược Thủy liền nắm tay cô, kéo đến trước mặt tinh tế đánh giá, Nhược Thủy bị nhìn chăm chăm mặt đỏ lên, lại thấy Đào Diệc Ninh đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “May mà phơi nắng không bị đen, nhưng gầy đi không ít. Ai ~ cái này cần bồi bổ một thời gian.”

Ngụy lão phu nhân mới từ trên lầu xuống dưới, liền thấy con dâu lớn lối kéo cháu ngoại không buông tay, hai người thân thiết vô cùng, nhịn không được cười nói: “Nhược Nhược sau này cần phải thường tới nhà ăn cơm đấy nhé! Mợ lớn của con cả ngày nhắc tới con, chỉ sợ con đi quân huấn chịu khổ.”

Nhược Thủy cảm thấy kinh ngạc, trên mặt vẫn là nhu thuận cười đáp ứng.

Cho đến khi ăn cơm, Ngụy Dịch cũng không xuất hiện, Nhược Thủy cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng không có hỏi, vẫn là Ngụy lão tướng quân nhắc tới: “Tiểu Dịch sao không trở về?”

Sắc mặt Đào Diệc Ninh thay đổi.

Ngụy lão phu nhân vẫn cười tủm tỉm: “Văn phòng luật Tiểu Dịch vừa mở không lâu, gần đây đều rất bận.” Dứt lời nhìn về phía Nhược Thủy, hiển nhiên hướng Nhược Thủy giải thích Ngụy Dịch không phải không muốn gặp cô, mà là thật sự không có thời gian về.

Ánh mắt Ngụy lão tướng quân lạnh lùng, nhưng cũng không nói cái gì nữa.

Ngụy Ương ngẩng đầu nhìn mẹ, yên lặng cúi đầu ăn cơm.

Nhược Thủy mỉm cười tỏ vẻ không thêm để ý, nhưng vẫn cảm thấy lộp bộp trong lòng.

Sau khi ăn xong hai người lớn Ngụy gia kêu Ngụy Ương dẫn cô gái nhỏ đi chung quanh một chút, coi như tản bộ tiêu thực.

Nhược Thủy vẫn trầm mặc, lẳng lặng suy nghĩ thái độ gần đây của Đào Diệc Ninh, cùng chuyện mới vừa rồi.

Ngụy Ương nhìn tiểu nha đầu còn nhỏ tuổi, lại làm một phen trầm tư, có chút buồn cười: “Nhược Nhược nghĩ cái gì vậy?”

Thần sắc Nhược Thủy khó lường nhìn anh một cái, không nói lời nào.

Ngụy Ương cười ra tiếng: “Con đừng đa tâm. Lúc con cùng Tiểu Dịch kết bạn đi du lịch, nó thường thường gửi hình chụp hai người các con trở về, nhìn thấy nhiều, chị dâu cũng liên đới với con quen thuộc. Lúc trước chị dâu có thai một bé gái, đáng tiếc sau lại không giữ được, cho nên đối với cô gái nhỏ không sai biệt tuổi lắm đặc biệt yêu thương.”

Nhược Thủy giật mình, thì ra là thế. Nhưng: “Vây, anh Ngụy Dịch đã làm sai chuyện gì sao?” Nhược Thủy có chút chần chờ: “Con nhìn thấy, anh ấy không trở về ăn cơm, ông ngoại cùng mẹ lớn đều không vui lắm.”

Cái này, trên mặt Ngụy Ương mới hiện ra chút biểu tình không phải cười, kinh ngạc vì cháu gái nhỏ miễn cưỡng. Nhíu mày nghĩ nghĩ, lại thở dài: “Kỳ thật cũng không phải chuyện đại sự gì, nhưng mà cậu không thể nói, qua một thời gian đại khái sẽ không sao, không cần lo lắng cho nó.”

Nhược Thủy thấy anh nói như thế, cũng không hỏi nhiều nữa. Không nghĩ tới, sự tình cũng không đơn giản giống như Ngụy Ương nói.

hi nhận được điện thoại của Ngụy Như Tuệ, Nhược Thủy vừa mới tan học. Chia tay cùng với mấy nữ sinh, cô liền tìm chỗ yên lặng nghe điện thoại.

Trong điện thoại, âm thanh Ngụy Như Tuệ có chút mệt mỏi, đơn giản nói Ngụy Dịch bị đánh, hiện tại đang ở bệnh viện quân khu, hỏi Nhược Thủy có muốn cùng bà đi thăm một chút.

Nhược Thủy kinh ngạc vạn phần: “Mẹ, mẹ hiện tại ở Bắc Kinh sao?”

“Ừ, vừa xuống máy bay không lâu.”

Nhược Thủy lấy lại bình tĩnh, hỏi địa chỉ cùng phòng bệnh liền cúp điện thoại, vội vàng gọi xe đi.

Không nghĩ tới, lần này cô đi, cũng là thương tâm mà về.

Trước khi vào phòng bệnh, Nhược Thủy nghĩ tới bên trong sẽ có người Ngụy gia, sẽ có bác trai và chú họ quyền cao chức trọng của Ngụy Dịch, sẽ có bạn từ nhỏ của anh, nhưng lại không nghĩ rằng, bên trong sẽ có một người như vậy ——bạn gái Ngụy Dịch.

Vị nữ sinh trắng nõn thanh tú này nhìn thấy Ngụy Như Tuệ đi vào, rất là bối rối từ bên giường đứng lên, thật cẩn thận gọi người: “Thím hai...”

Nhược Thủy đột nhiên hiểu được vì sao Ngụy Bá Bình xuống tay đánh con mình nặng như vậy.

Ngụy Như Tuệ khoát tay, khẽ cười nói: “Cô và chú hai con sớm ly hôn, đừng gọi cô là thím hai.”

Sắc mặt Tạ Nhân Nhân trắng nhợt.

“Vẫn là gọi như ngày bé đi.” Ánh mắt Ngụy Như Tuệ mềm mại, ngữ khí cũng ngoài ý muốn cực kỳ ôn hòa. Tạ Nhân Nhân có chút không dám tin, quay đầu cùng Ngụy Dịch nửa tựa trên giường liếc nhau, kinh hãi vạn phần: “Cô Tuệ!”

Tim Nhược Thủy như tiến vào vực sâu, càng không ngừng rơi xuống, rơi xuống.

Cũng không biết cùng Ngụy Dịch chào hỏi như thế nào, chỉ phát hiện khi mình tỉnh táo lại, Ngụy Như Tuệ vừa vội đi ra ngoài nhận điện thoại.

“Em chính là Nhược Thủy! Ngụy Dịch hay thường nhắc tới em với chị!” Tạ Nhân Nhân thu được ủng hộ quan trọng của Ngụy Như Tuệ, cười đến phá lệ rạng rỡ.

Nhược Thủy cũng cười, đem sở học năm năm ở trường nữ quý tộc đều dùng tới, cười đến tao nhã lại hoàn mỹ.

Cho dù thua, cũng muốn thua xinh đẹp!

Từ lúc tới đến khi về, Nhược Thủy đều không có cùng Ngụy Dịch nói mấy câu, luôn Tạ Nhân Nhân hỏi, Nhược Thủy đơn giản trả lời vài câu.

Khi rời đi, Nhược Thủy không nhìn anh, trong mắt anh nhu tình như nước, làm cho Nhược Thủy gần như hít thở không thông.

Làm sao có thể, sao lại như vậy?

Làm sao có thể?

Ở cửa gặp Ngụy Như Tuệ còn muốn đi Ngụy gia, vội vàng nói lời tạm biệt, Nhược Thủy hoảng hốt đi đến một góc im lặng, ngồi xổm xuống, rốt cục không ngăn được nước mắt.

Vì sao?

Vì sao?

Thì ra, khi lần đầu tiên gặp mặt, anh cũng đã có người trong lòng.

Thì ra, anh hao hết khổ tâm xuất ngoại là vì muốn có cơ hội ở chung một chỗ với người khác.

Thì ra, mỗi khi đến một chỗ anh liền mua bưu thiếp là gửi cho cô gái kia.

Thì ra, anh vì muốn cùng một chỗ với Tạ Nhân Nhân, cố gắng như vậy... như vậy...

...

...

Ngụy Ương cùng Thôi Tiến Đông cũng đi lên xem Ngụy Dịch, gặp Tạ Nhân Nhân, hai người liền không ở lâu, tùy tiện nói nói mấy câu liền đi ra.

Khi đến gara, Ngụy Ương lại đứng lại, Thôi Tiến Đông đi phía sau anh, bị đụng vào lưng, ôm cái trán oán niệm, trừng mắt nhìn anh một cái, hung hăng vỗ hai cái vào bả vai anh: “Mày làm gì vậy? Đi đi!”

Ngụy Ương phục hồi tinh thần lại, tùy ý hướng gãi vẩy vẩy tay: “Mày đi trước, tao còn có chút việc.”

Thôi Tiến Đông nhìn anh biểu hiện kỳ kỳ quái quái, tuy rằng tò mò, nhưng là —— em gái không đợi người nha!

Gã gần đây coi trọng một hoa hậu giảng đường, kêu là Thủy Linh, đúng ngay thời điểm hứng thú, cũng lười quản Ngụy Ương, bản thân lái xe đi trước.

Ngụy Ương lẳng lặng đứng yên thật lâu, nhẹ nhàng đến gần, nhìn thân ảnh mảnh khảnh kia, nghe thấy tiếng cô như động vật nhỏ bị thương đang thấp giọng nức nở.

Tâm, không biết vì sao liền xoắn thành một cục.

Nhược Thủy khóc quên trời quên đất, hoàn toàn không biết có người đến gần, đến khi người nọ ngồi xổm xuống ở trước mặt mình, cô mở to một đôi mắt hồng hồng giống con thỏ nhỏ, trừng mắt nhìn người tới.

“Ngoan, đừng khóc nào.” Khẩu khí Ngụy Ương mềm nhẹ, trên tay càng thêm mềm nhẹ lau đi nước mắt cháu gái nhỏ.

Nhược Thủy thấy cậu nhỏ có chút bối rối, nhưng không hiểu sao càng cảm thấy ủy khuất, vừa nghe anh dỗ chính mình, cái miệng nhỏ nhắn mở to, lại khóc lên.

Nguy Ương luống cuống tay chân, đành phải đem cháu gái nhỏ đang khóc càng lúc càng lợi hại ôm vào lòng, vỗ nhẹ, dỗ: “Ngoan a, Nhựt Nhựt ngoan, đừng khóc. Ai bắt nạt Nhựt Nhựt của chúng ta, cậu sẽ đánh tên đó cho con hết giận được không!”

Ở kiếp này Nhựt Thủy được sung mà lớn lên, phá lệ yếu ớt, càng có người dỗ cô, cô khóc càng hăng say, đến cuối cùng Nguy Ương cũng không dỗ nữa, vỗ nhẹ phía sau lưng cho cô khóc một trận thống khoái, mặc kệ cô đem nước mắt, nước mũi cọ lên tây trang của mình.

Trong phòng bệnh, Tạ Nhân Nhân ngồi sững sờ.

Nguy Dịch ôn nhu sờ sờ tóc dài của cô: “Suy nghĩ cái gì?”

Tạ Nhân Nhân phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Suy nghĩ em gái Nhựt Thủy của anh.”

“Nhựt Thủy?” Nguy Dịch khó hiểu: “Em có cái gì mà nghĩ?”

Tạ Nhân Nhân hạ mắt cười nhẹ, nói không nên lời, uyển chuyển hàm xúc nhàn nhã: “Vẫn là lần đầu nhìn thấy một cô gái xinh đẹp như vậy.”

Xinh đẹp? Nguy Dịch nghĩ nghĩ, cười nói: “Rất quen thuộc, đều nhận không ra đẹp xấu. Bất quá em đã nói xinh đẹp, vậy nhất định là xinh đẹp.”

Ánh mắt Tạ Nhân Nhân lóe lóe, hơi hơi thở dài: “Đáng tiếc vài năm kia, bởi ở bên cạnh anh không phải em.”

Nguy Dịch minh bạch ý tứ bạn gái, buồn cười vỗ vỗ tay cô: “Em ấy vẫn còn nhỏ, em nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Anh chỉ coi là em gái.”

Em gái? Đáng tiếc, anh coi người ta là em gái, người ta đâu có coi anh là anh trai đâu! Như thế nghĩ, Tạ Nhân Nhân ôn nhu rộng lượng nở nụ cười: “Em không nghĩ như vậy. Nhựt Thủy rất tốt, tâm tư đơn thuần, liếc mắt một cái liền nhìn ra được.” Sau lại không nhắc tới đề tài này.

19. Chương 19

Trong phòng bao trang trí rất trang nhã, Nguy Ương đem thực đơn đưa tới trước mặt Nhựt Thủy, nhẹ giọng nói: “Nhựt Nhựt muốn ăn cái gì thì gọi đi.”

Nhựt Thủy vừa mới khóc một hồi, giờ phút này hai mắt ửng đỏ, sưng sưng, cả người mệt mỏi không có tinh thần, thấy Nguy Ương đem thực đơn đưa qua, cô cũng không nhìn, lười cầm lấy, sau khi khóc tiếng nói có chút khàn khàn: “Con không có khẩu vị, cậu chọn đi.”

Nguy Ương thấy vậy, cũng không ép buộc, cầm lại thực đơn đưa cho người phục vụ, anh là khách quen nơi này, thuận miệng liền gọi một chuỗi tên đồ ăn.

Người phục vụ đi xuống, Nguy Ương thấy Nhựt Thủy vẫn nửa dựa vào ghế, buông đôi đũa xuống, khe khẽ thở dài, ôn nhu nói: “Nhựt Nhựt, có chuyện gì có thể cùng cậu nói.”

Lông mi Nhựt Thủy lại run rẩy, như con bướm chnh, hiện ra bộ dáng nhu nhược khó thấy được.

“Nhựt Nhựt không muốn nói với cậu sao?” Âm thanh Nguy Ương hiển nhiên có chút thất vọng.

Nhựt Thủy lúc này mới nâng mắt lên, cũng rất nhanh lại nhìn về phía nơi khác, thấp giọng nói: “Cũng không có gì hay để nói.”

Nếu đổi thành người khác, Nguy Ương sao có thể tốt tính như vậy! Đáng tiếc đây là Nhựt Thủy, khi Nhựt Nhựt còn nhỏ đã làm anh phá lệ yêu thương như vậy. Nguy Ương lấy tay về về cầm: “Để cậu đoán một chút, là... thất tình?”

Nhựt Thủy không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm đồ ăn tinh xảo trên bàn.

Nguy Ương mỉm cười một cái, đây là nói anh đoán đúng rồi?

“Này... Nhược Nhược của chúng ta tốt như vậy, là người kia không có mắt! Đến, nói cho cậu, con thích người thế nào, cậu tìm cho con!”

Nhược Thủy yên lặng nhìn anh một cái: “Con còn chưa có trưởng thành.” Cậu đã nghĩ giới thiệu đối tượng cho con sao?

“A! Ha ha... Này...” Ngụy Ương : “Vậy, người kia có cái gì tốt chứ? Nhược Nhược suy nghĩ một chút, nói không chừng người chung quanh so với nó tốt hơn.”

Lúc này Nhược Thủy làm như thật sự suy nghĩ, ra một cái kết luận làm cho người ta học máu: “Trừ bỏ không thích con, anh ấy cái gì cũng đều tốt.”

“...”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...” Thôi Tiến Đông nghe Ngụy Ương thuật lại xong, ôm cái gối Ngụy Ương âu yếm nhất, phát ra một chuỗi tiếng cười phát rồ.

Ngụy Ương phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn, từ trong tay hắn đoạt lấy tiểu A Ly, ôm vào trong ngực mình.

Qua một hồi lâu, thấy hắn còn cười, Ngụy Ương rốt cục nhịn không được, một cước đá lên người hắn: “Cười cái gì mà cười! Này có cái gì buồn cười! Không cho cười!”

“Ha ha ha ha ha... Ngao!” Thôi Tiến Đông ôm nơi bị đá, kinh hãi nhảy dựng lên: “Mày đá thật à!”

Ngụy Ương ghét bỏ nhìn hắn một cái, không giải thích.

Rốt cục khôi phục trạng thái bình thường, Thôi Tiến Đông nói có đầu có đũa: “Nghe lời tao đi, tâm tư của cháu gái nhỏ mày đừng đoán, đoán đi đoán lại mày cũng không rõ. Không phải thất tình thôi sao, ai mà không bị qua, Nhược Nhược nhà mày lúc này khóc lợi hại, sau cũng liền quên nhanh. Mày cũng đừng phân tâm, ba mẹ người ta đều còn sống đấy!”

Ngụy Ương bắt mồm: “Tao như thế nào có thể không quan tâm? Là tiểu nha đầu tao nhìn từ nhỏ lớn lên, nay bị thằng nhóc thú vị cái dạng gì cũng không biết đá, mày bảo tao sao không tức giận?”

“Cũng không phải là bị đá” Thôi Tiến Đông phân tích nói: “Cô gái nhỏ không phải nói sao, trừ bỏ không thích con bé thì tên đó cái gì cũng tốt, không phải là hai người cùng một chỗ, thằng nhóc kia thích người khác. Tao đoán là thâm mến.”

Hoa hoa công tử chính là hoa hoa công tử, đoán cái là trùng phóc.

Ngụy Ương bán tín bán nghi: “Điều kiện của Nhược Nhược nhà tao, còn cần thâm mến sao?”

Thôi Tiến Đông liếc trắng mắt, không muốn giải thích với nhi đồng lớn tuổi chỉ nói một lần yêu đương mà vẫn là nhà gái truy này.

Ngụy Ương biết bị bỏ lỡ, lại tuyệt không cảm thấy ngượng ngùng, hung tợn nói: “Nếu làm cho tao biết thằng nhóc thú vị kia là ai, thế nào cũng phải đánh cho nó bò đi không nổi!”

“Thôi đi, đánh người ta làm gì, nếu thực giống như tao đoán, người ta không chừng cũng không biết tâm tư Nhược Nhược nhà mày đâu! Cứ như vậy còn không biết ai đánh ai, thật sự là...” Thôi Tiến Đông khách quan nói chuyện ỏ nam không biết tên.

Ngụy Ương không nói.

Thôi Tiến Đông lại nói: “Thật là, cháu trai của mày mới xảy ra chuyện này, cháu gái lại thất tình, một đời này, hai đứa đều là không bớt lo.”

Nếu Nhược Thủy ở trong này, nhất định sẽ phỉ nhổ hắn, còn nói chúng tôi không bớt lo, chú đã lớn tuổi rồi, còn cả ngày nhảy lên nhảy xuống!

Đáng tiếc Nhược Thủy không ở trong này, giờ phút này chỉ có Ngụy Ương lòng tràn đầy ưu sầu: “Ai ~ nói đến Tiểu Dịch, đây mới thật sự không bớt lo, thật không hiểu nó nghĩ như thế nào, ở cửa thư phòng ba tao quỳ cả một ngày, ông già tức giận đến thiếu chút nữa ngắt lịm. Ba nó khó mới được trở về một chuyến,

thấy nó chỉ vì cô gái Tạ gia kia làm mẹ tao cùng chị dâu tức giận ngồi ở trong phòng lau nước mắt, liền phát tác, cũng không quản cầm lấy cái gì đều hướng trên người thằng nhỏ đánh...”

Thôi Tiến Đông vừa nghe, cũng thở dài một hơi: “Chuyện này cũng thật sự là nghiệp chướng, tất cả đều phải trách tên khốn Tạ An Quốc kia, hại chị mày không nói, ngay cả một đời này cũng vì hắn rối tinh rối mù.” (lk: chữ ng ta là tên khốn, mình cũng éo có tốt đẹp gì hơn, may mà sau bị quả báo!)

Nghe hắn nhắc tới Tạ An Quốc, ánh mắt Ngụy Ương lạnh lùng: “Là Tiểu Dịch không hiểu chuyện, đời này, Tạ Nhân Nhân kia đều không có khả năng vào cửa Ngụy gia tao! Tao từ trước cũng nói qua với nó, muốn ở chung thì có thể, đừng để người ở nhà thấy là được, sau nó lại đi du học, tao còn tưởng rằng nó thật sự buông xuống, không nghĩ tới trở về không bao lâu, lại nháo ra chuyện như vậy, còn nói cái gì muốn danh chính ngôn thuận cùng Tạ Nhân Nhân ở một chỗ!”

Nhắc tới chuyện này, Ngụy Ương liền tức giận đến bốc hỏa. Chuyện năm đó, Ngụy Dịch có lẽ tuổi còn nhỏ nhớ không rõ, nhưng anh nhớ rõ nhất thanh nhị sở! Đời này anh đều quên không được lúc ấy chị mình có bao nhiêu tuyệt vọng, người ôn nhu như vậy, lại cần rằng ly hôn, sau lại xa xứ đi thành phố L, một mình sống tha hương.

Mà Tạ An Quốc kia, có Tạ gia bảo hộ, mặc dù bị Ngụy gia chèn ép nên vô vọng vào trungương, nhưng sau đó Tạ gia an bài, thối lui vào chính phủ thành phố Bắc Kinh, vẫn như cũ qua không sai, thậm chí còn đem ngoại thất kia phù chính, một con trai riêng, một con gái riêng danh chính ngôn thuận thành con trai trưởng và dòng chính nữ của Tạ gia, nghe nói còn cực kỳ sủng ái, yêu thương! Như vậy, làm cho người Ngụy gia sao có thể chấp nhận Tạ Nhân Nhân —trưởng nữ đồng lứa này của Tạ gia làm con dâu, cháu dâu!

Thôi Tiến Đông thấy ánh mắt Ngụy Ương ngoan lệ, biết hắn anh nhớ tới chuyện rắc rối với Tạ gia, cũng không mở miệng, chỉ chờ chính anh đem cảm xúc dục xuống.

Qua một hồi lâu, Ngụy Ương mới đem tức giận hoãn xuống dưới, nhớ tới một sự kiện: “Đúng rồi Đông tử, khi nào có rảnh, kêu Lương Hàm đi ra ăn bữa cơm, cô ấy học cùng trường với Nhược Nhược, hẳn là sẽ có chung đề tài.”

Thôi Tiến Đông sững sốt, sau liền cười đáp ứng.

Dù thương tâm vẫn phải đi học.

Nghe thầy Tư Tu nói thao thao bất tuyệt, Nhược Thủy cảm thấy chán, tính ngồi ngủ, không nghĩ tới ý thức vừa mới mơ hồ, đã bị người bên cạnh mãnh liệt lay tỉnh: “Nhược Thủy, Nhược Thủy, bạn xem!”

Nhược Thủy thống khổ mở mắt ra: “Mạnh Doanh, nếu bạn làm ình xem gì đó không đủ kinh bạo, bạn nhất định phải chết.”

Mạnh Doanh không để ý tới uy hiếp của cô, hưng phấn mà ngồi sát lại, thấp giọng nói: “Bạn xem a! Nơi đó!” cô chỉ vào một góc nhỏ ở cầu thang gần phòng học: “Nữ sinh kia, chính là lần trước Lý Lộ Lộ nói, người ở hệ tân văn* không có tới quân huấn!”

*hệ tân văn: có 2 bản cv, 1 bản dịch là tân văn, 1 bản là tin tức (theo mình nghĩ có lẽ là ngành báo chí ở nước mình), nên mình để là tân văn nhé!

Nhược Thủy cùng Mạnh Doanh còn có vài người bạn học khác tới tương đối trễ, đều ngồi ở vị trí cuối của phòng học cạnh cầu thang, tầm nhìn vô cùng tốt, đủ để xem thoả thích toàn phòng học.

Theo phương hướng ngón tay Mạnh Doanh nhìn lại, Nhược Thủy có chút kỳ quái nói: “Mình thấy Lý Lộ Lộ.”

Mạnh Doanh lúc này cũng phát hiện thân ảnh Lý Lộ Lộ, chớp mắt trầm mặc một cái, càng thêm hưng phấn mà thấp giọng nói: “Trời ạ, Lý Lộ Lộ thế nhưng ngồi ở bên cạnh nữ sinh kia!”

Nhược Thủy nhìn kỹ lại, Lý Lộ Lộ uốn tóc lộn to, nay không có quân huấn, để lại thả xuống, rối tung ở sau đầu. Nữ sinh bên cạnh cô, bởi vì là ngồi, cho nên cũng không nhìn được gì đồng dạng uốn tóc lộn to, chính là đẹp hơn so với Lý Lộ Lộ mà thôi.

Nhìn trong chốc lát, Nhược Thủy hờ hững quay lại đầu, tính tiếp tục nhìn tới phương hướng bực giảng rồi ngủ, nhưng Mạnh Doanh lại còn đang hưng phấn, ghé vào bên người cô thấp giọng bát quái: “Bạn còn không biết phải không, Lý Lộ Lộ là đặc cách vào, nghe nói là luyện thể thao, chứ thành tích không tốt. Bất quá cô ta thực có thể giải quyết, nên mới vừa khai giảng không bao lâu, bạn học cùng khoa chúng ta hầu như đều biết tên của cô ta. Cô ta còn đi tham gia tranh cử vào hội sinh viên, hiện tại đã là hội phó bộ ngoại giao rồi...”

Sâu gây mê bị Mạnh Doanh đuổi hết, Nhược Thủy chỉ có thể nghe Mạnh Doanh nói chuyện, nghe nghe đến đây cũng hứng thú, Lý Lộ Lộ này thật sự là rất lợi hại.

“... Lần trước tân sinh viên biểu diễn tài nghệ, bạn không phải không có tới sao, lớp chúng ta tính diễn tiểu phẩm, tự viết kịch bản, vốn bạn có việc tới không được, vai nữ nhân vật chính liền định cô ta, kết quả, bạn đoán kết quả thế nào?” Mạnh Doanh càng nói càng hưng phấn.

Nhược Thủy phối hợp hỏi: “Kết quả thế nào?”

Mạnh Doanh đánh tới một cú nho nhỏ: “Cô ta thế nhưng lấy có tham gia tiết mục cảnh xuân nghệ thuật, mở màn nhảy, chính là cái loại múa xoay đến xoay đi làm lý do, cự tuyệt tham gia tiết mục của lớp chúng ta!”

Chuyện này làm Nhược Thủy có chút kinh ngạc, việc này cô ta làm không phúc hậu.

Bằng phẳng cảm xúc một chút, Mạnh Doanh tiếp tục thấp giọng nói: “Mấy chuyện này đều quên đi, nhưng mới một chút thời gian như vậy, cô ta liền nháo ra thật nhiều chuyện xấu, phó chủ tịch hội sinh viên tên là Lương Thần, nghe nói liền vì cô ta chia tay bạn gái!”

“Lương Thần?!” Nhược Thủy không biết nên khóc hay cười, “Bạn xác định là Lương Thần?”

đối với sự không tín nhiệm của cô tỏ vẻ thực phần nộ: “Đương nhiên là Lương Thần, mình đi hỏi thăm làm sao có thể sai được!”

Nhược Thủy gật gật đầu, cảm thấy cười nói: nếu quả thật là Lương Thần, vậy bạn hỏi thăm là sai thật rồi.

“Ai, bạn nói cô ta như thế nào liền có thể ép buộc như vậy? Hiện tại lại tiến đến bên người Tạ Phỉ Phỉ, Tạ Phỉ Phỉ cũng không phải nam, cho dù bối cảnh nhà cô ta hiển hách, có năng lực cho Lý Lộ Lộ cái gì ưu việt?” Hiển nhiên biểu hiện của Mạnh Doanh đối với Lý Lộ Lộ thập phần khinh thường.

“Tạ Phỉ Phỉ? Nữ sinh hệ tân văn kia?” Nhược Thủy thuận miệng hỏi.

“Ừ.” Mạnh Doanh gật đầu: “Nghe nói nhà cô ta rất lợi hại, ông nội cô ta làm trong trungương, ba cô ta là thị ủy, rất khá, cô ta còn xinh đẹp như vậy.”

Nhược Thủy đối với vị tiểu thư nũng nịu này thật ra không cảm thấy hứng thú lắm, nên không lên tiếng.

Mạnh Doanh đột nhiên liền nở nụ cười, bộ dáng rất đắc ý: “Bất quá cho dù Lý Lộ Lộ nhảy lên nhảy xuống lợi hại thì thế nào, nháo ra một thân chuyện xấu, nhưng khi bầu chọn hoa khôi của khoa vẫn là kém bạn một mảng lớn.”

“A? Hoa khôi của khoa?” Nhược Thủy hoảng sợ, đây là có chuyện gì? Cô như thế nào không biết?

Mạnh Doanh sờ sờ tay nhỏ non nớt của Nhược Thủy, hạnh phúc nheo mắt lại cười nói: “Mỗi lần hết khóa bạn đều đi trước, lại không lên diễn đàn, không biết cũng thực bình thường. Lúc trước trong diễn đàn trường học bầu chọn hoa khôi của khoa cùng hoa hậu giảng đường, phỏng chừng là người khoa máy tính khởi xướng, bằng không hình chụp cùng tin tức đã sớm bị người quản lý và admin san rớt. Khoa chúng ta xem như mỹ nữ có vẻ nhiều, post lên rất nhiều hình chụp, không biết hình chụp của bạn là ai post, còn giống như là chụp hình nghệ thuật, lập tức liền áp đảo mọi người, số phiếu bầu tăng vọt.”

Nhược Thủy cười cười, này, này...

Nghĩ nghĩ, Nhược Thủy lấy điện thoại di động ra, vào diễn đàn trường học. Quả nhiên, mới vào là thấy, bài thiếp bầu chọn hoa khôi của khoa cùng hoa hậu giảng đường còn phiêu hồng ở trang đầu.

Nhược Thủy tìm được hình chụp của mình, nháy mắt không nói gì ——

Ni mã*, người khác đều là hình nghệ thuật, nếu không cũng là hình quần áo xinh đẹp, như thế nào đến phiên hình chụp của cô lại là một thân trang phục quân huấn, ngồi trên đất cầm cái nón quạt gió?!!!

*Ni mã: chính là em Grass mud horse, hay Alpaca. Đó cũng là 1 câu chữ thề của TQ

20. Chương 20

Nhận rõ sau chuyện hình chụp này, sẽ có rất nhiều người nhìn mình, cảm xúc Nhược Thủy có chút tụt xuống, Mạnh Doanh ngoài ý muốn thành người hiểu ý, thời gian kế tiếp vẫn đều cùng nữ sinh bàn trước thảo luận chuyện bát quát nóng hổi: tiểu tam của một quan chức cùng phòng chính đang tranh giành với nhau, không có quấy rầy cô nữa.

Bình thường Nhược Thủy không ăn cơm ở căn tin trường học, Hách Liên Minh Tú thuê người làm cho cô, mỗi ngày sẽ tới làm cơm trưa cùng bữa tối và quét tước vệ sinh, cho nên sau khi tan học Nhược Thủy liền kêu đám người Mạnh Doanh đi trước, chính mình ngồi ở vị trí ít người đi lại trong phòng học.

Mới ra cửa phòng học, Nhược Thủy liền thấy được Lương Thần. Vẫn là bộ dáng hồi trước, anh tuấn như ánh mặt trời, cười khoe răng trắng bóc, đang đứng ở nơi đó, liền hấp dẫn vô số tầm mắt.

“Lương ~ Thần ~!” Hai chữ ngắn ngủn bị Lý Lộ Lộ kêu trầm chuyển ngàn hồi, biến đổi bất ngờ, mang theo thẹn thùng vô tận đồng thời còn ẩn chứa hàm súc kinh hi...

Nhược Thủy đang chuẩn bị ra cửa, hung hăng rùng mình 1 cái.

Hôm nay Lý Lộ Lộ mặc một chiếc váy liền thân màu đen tơ tằm, có thắt lưng, đi giày cao gót màu đen, đi vài bước nhỏ về phía Lương Thần, Nhược Thủy thấy hết, eo nhỏ này xoay...

Phía sau Lý Lộ Lộ là Tạ Phỉ Phỉ không giống cô vội vàng xao động như vậy, không nhanh không chậm tao nhã mà đi, Nhược Thủy lúc này mới chính thức thấy rõ dung mạo của cô ta. Dù là Nhược Thủy duyệt vô số mỹ nữ, lúc này cũng không thể không tán thưởng một tiếng —— quả nhiên là mỹ nhân!

Vẻ đẹp của Tạ Phỉ Phỉ cùng Nhược Thủy hoàn toàn không giống nhau.

Nhược Thủy rất giống Hách Liên Minh Tú, kiểu xinh đẹp vô cùng xâm lược, giống như mẫu đơn khoe sắc, không chút phần son, bất nhiễm duyên hoa, đậm đến tận xương tủy, cũng diễm đến tận xương tủy. Nay tuổi cô còn nửa trưởng thành xong liền đã như thế, có thể đợi qua một hai năm sau sẽ diễm sắc khuynh thành như thế nào!

May mắn Nhược Thủy nhiều năm sống an nhàn sung sướng, trên người cũng dưỡng ra chút quý khí, nếu không coi dung mạo của cô như vậy, mới năm nhất đại học, lại không có ở tại ký túc xá trường học, không thiếu được truyền ra ít tin đồn.

Mà Tạ Phỉ Phỉ như hoa hướng mưa rơi, tươi mát mềm mại, cùng Nhược Thủy hoàn toàn tương phản. Bất quá hai người so với nhau, Nhược Thủy cũng không thể không thất bại thừa nhận, vẫn là loại diện mạo này của cô ta có vẻ dễ dàng làm người thích, không hề có tính công kích, chỉ nhìn diện mạo một cách đơn thuần, thì phải là một em gái đáng yêu...

Về phần Lý Lộ Lộ, cô ta phong tình vạn chủng, quyến rũ kiều diễm, nhưng bất luận là diện mạo hay là khí chất, không phải cùng một tầng với hai người, hoàn toàn không có biện pháp so sánh.

Lúc Nhược Thủy đánh giá Tạ Phỉ Phỉ, Lương Thần đã gật đầu chào với Lý Lộ Lộ, Tạ Phỉ Phỉ, sau đó bước nhanh đến trước mặt Nhược Thủy còn thất thần.

“Em, nha đầu này không lương tâm!” Lương Thần vừa đến liền hung hăng nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn nộn nộn của Nhược Thủy, cười mắng: “Nếu không phải bạn học Lý Lộ Lộ vừa vặn cùng lớp với em, hảo tâm nói cho anh biết thời khoá biểu của các em, hiện tại hai ta còn không có gặp mặt đâu!”

Tươi cười quen thuộc, động tác quen thuộc, Nhược Thủy nhìn không được cũng tươi cười thật to, mặt mày loạn loan.

Sắc mặt Lý Lộ Lộ cứng đờ, thời khoá biểu? Cô ta nói thời khoá biểu cho anh biết, cũng không phải là để anh đến tìm Hách Liên Nhược Thủy nha!

“... Lương Thần, anh quen biết Phỉ Phỉ cùng Hách Liên Nhược Thủy?”

Lương Thần quay đầu, nhìn Tạ Phỉ Phỉ một cái, rất nhanh lại quay đầu lại, tươi cười trên mặt phai nhạt một ít: “Ừ, thế giao.”

Sắc mặt Lý Lộ Lộ trắng nhợt, Tạ Phỉ Phỉ còn thôi, thì ra gia thế của Hách Liên Nhược Thủy cũng...

Không nghĩ ở đây trước mặt hai người ngoài ôn chuyện, Lương Thần tùy tiện khách khí hai câu liền nắm tay Nhược Thủy ly khai.

Đi không xa, còn bay tới vài câu vào tai Tạ Phỉ Phỉ ——

“... Hại em gần đây cũng không dám trốn tiết, chỉ sợ anh tìm đến em...”

“... Ca mang em đi ăn ngon, nói cho em, gần đây anh phát hiện một cái...”

“... Đáng tiếc Hạo Sơ không ở, nếu không ba em liền...”

Tạ Phỉ Phỉ vẫn bình tĩnh thông dong rất cực kinh ngạc nhú mày —— Hạo Sơ? Trịnh... Hạo Sơ?

Bên môi cười gợi lên một tia hứng thú, xem ra, Hách Liên Nhược Thủy này không đơn giản nha!

Nhìn đến rường cột chạm trở quen mắt này, đình viện thật sâu, Nhược Thủy cười nói: “Lại là nơi này?”

Lương Thần đưa thẻ hội viên ra, lôi kéo Nhược Thủy đi vào bên trong, vừa đi vừa nói chuyện: “Sao? Em đã tới nơi

Mới vừa hỏi, lại cười nói: “À, là Ngụy Dịch mang em đến phải không. Đây là gia sản của chú nhỏ ảnh, ảnh mang em đến cũng không kỳ quái.”

Ngồi xuống, Nhược Thủy lườm anh một cái: “Là cậu nhỏ mang em đến.”

“Cậu nhỏ em?” Lương Thần suy tư thật lâu, rốt cực nghĩ thông suốt quan hệ của hai người, ngượng ngừng pha trò: “Ha ha, anh vừa rồi nhất thời không nhớ tới.”

Nhược Thủy xoa xoa hai má, giống một cáibánh bao nhỏ: “Ngụy Dịch anh ấy bận rộn bên cạnh bạn gái ảnh, làm sao có thời giờ để ý em!”

“Bạn gái? Ảnh không phải đang ở bệnh viện sao?” Lương Thần nhìn thực đơn thuận thế đáp, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Sẽ không là Tạ Nhân Nhân chứ?!”

Nhược Thủy không nói, cam chịu.

Lương Thần gọi đồ ăn rất nhanh. Cũng không có hỏi Nhược Thủy, khẩu vị của cô, anhbiết rất rõ.

Đợi nhân viên phục vụ đi xuống, đóng cửa lại, anh mới mở miệng, vẻ mặt sợ hãi than: “Trách không được, Ngụy Dịch từ nhỏ liền rất tinh quái, anh cùng Hạo Sơ cũng không ai dám đánh, chắc ảnh vẫn không có việc gì. Anh còn tưởng ngày bé đều ngoan như thế nào, ngược lại hiện tại lớn như vậy còn bị bác Ngụy đánh, còn đánh vào bệnh viện...” Lắc đầu: “Chắc chắn, thì ra là vì hồng nhan.”

Nhược Thủy nâng chung trà lên, nhấp môi, vẫn không nói lời nào.

Lương Thần xem cô nửa ngày, thở dài: “Cho dù không phải chuyện Tạ Nhân Nhân, haingười cũng không thành, có cái gì mà khổ sở.”

Nhược Thủy nhẹ nhàng buông chén trà, ngón tay phải vô ý thức vuốt phẳng hoa văn trên chén: “Em đâu có biện pháp, ra loại sự tình này cũng không phải em khống chế được.” Cúi đầu uống hết nước trà: “Em sớm biết rằng không có khả năng, cho nên cái gì cũng chưa làm, nhưng, nhìn mà thôi...” Càng nói, âm thanh càng nhỏ, cuối cùng như là một tiếng thở dài.

Lương Thần xem bộ dáng khổ sở của cô, tự trách nói: “Ai ~ đều do anh, lúc trước nếu không phải anh về nước, em cũng sẽ không gặp phải anh ấy, cùng anh ấy đi du lịch.” Cũng sẽ không đem tâm dừng ở trên người anh ấy.

Nhược Thủy lắc đầu: “Không liên quan chuyện của anh. Quên đi, miễn bàn chuyện này đi, thật sự là buồn bực!”

Lương Thần thấy thế, cũng không nhắc lại, tính chuyển qua đề tài khác: “Ồi chào, em biết không, lúc này vừa nhìn thấy, nữ sinh bên cạnh Lý Lộ Lộ, tên là Tạ Phỉ Phỉ, chính là con gái riêng của chồng trước dì Tuệ, em họ của Tạ Nhân Nhân.”

Nhược Thủy kinh ngạc ngẩng đầu, đem hai khuôn mặt so sánh một phen: “Em gái họ? Hoàn toàn không giống a!” Tạ Nhân Nhân không khỏi kém xa nhiều lắm

“A, con gái riêng thôi, ngoại thất kia nếu bộ dạng không tốt dựa vào cái gì làm ngoại thất? Tạ Nhân Nhân là đích trưởng nữ, con gái của anh trai Tạ An Quốc.” Lương Thần giải thích.

Gặp bộ dáng Nhược Thủy lơ đãng, Lương Thần có chút tò mò: “Anh còn tưởng rằng em sẽ thực chán ghét cô ta, như thế nào bình tĩnh như vậy?”

Vừa vặn đồ ăn được mang lên, qua một hồi lâu, chờ trong ghế lô chỉ còn hai người, Nhược Thủy mới nhàn nhàn mở miệng: “Muốn chán ghét cũng là chán ghét ngoại thất kia, về phần Tạ Phỉ Phỉ, năm đó cô mới mấy tuổi.” Nói xong lại lắc đầu: “Đều hơn mười năm trôi qua, mẹ em đều không ngại, phải có cảm tình mới có thể để ý loại sự tình này. Lần trước thăm Ngụy Dịch, Tạ Nhân Nhân cũng ở, mẹ em cũng không thế nào, đối với Tạ Nhân Nhân còn rất hòa khí.”

Lương Thần nghĩ nghĩ, cũng quả thật có chuyện như vậy: “Tạ Nhân Nhân thật không hay ho, có một chút hai như vậy, chuyện năm đó không liên quan tới cô ta, hiện tại cùng Ngụy Dịch lại vì vậy chịu trở ngại.”

Nhược Thủy nhíu nhíu mày, mở to đôi mắt đen như mực nhìn anh: “Nói cũng không phải là nói như vậy. Hai nhà trở mặt lâu như vậy, yêu là chuyện của hai người, nhưng hôn nhân là chuyện của hai gia đình. Ngụy Dịch đem việc này công khai, thời điểm về nhà quỳ xin ông ngoại một ngày, mẹ em còn không tỏ thái độ đâu! Mẹ em đau anh ấy nhiều, cho dù mẹ em không ngại chuyện Tạ gia, anh ấy như vậy, làm cho người ta thất vọng, đau khổ nhiều a!”

Lương Thần nghĩ nghĩ, đồng ý gật đầu, lại thở dài: “Cũng không biết anh ấy bị cái gì, bị tình yêu làm choáng váng đầu óc, nếu không năm ấy anh ấy sẽ không ngoan ngoãn xuất ngoại.”

Nhược Thủy không đáp, bây giờ cô còn có bóng ma khi biết Ngụy Dịch cùng Tạ Nhân Nhân đã sớm cùng một chỗ, thì ra hai năm kia cô lặng lẽ thích đều là một trò cười! Tức giận đến mức cô không muốn ăn cơm!

Ăn xong cơm ra cửa, ở hành lang lại ngoài ý muốn thấy Thôi Tiến Đông đang cầm tay một vị giai nhân.

Đối với Thôi Tiến Đông, Nhược Thủy vẫn thực rối rắm. Cô cùng Thôi Tiến Đông ở Ngụy gia gặp nhiều lần, cũng đi Thôi gia cách vách Ngụy trạch làm khách, nhưng cô xưng hô với Thôi Tiến Đông, vẫn thật khó xử.

Chiều bồi phạn đi, Thôi Tiến Đông là anh em tốt của Ngụy Ương, Nhược Thủy tự nhiên phải gọi là chú Thôi. Nhưng vấn đề là, Thôi Tiến Đông tự nhận tuổi không lớn, tình nguyện vai vế so với Ngụy Ương thấp hơn, cũng không nguyện bị kêu già đi, đồ Nhược Thủy gọi hắn là anh Đông.

Xưng hô tình chàng ý thiếp như vậy tự nhiên là bị Ngụy Ương phủ quyết, nhưng Thôi Tiến Đông cái khác không có, bản sự lớn nhất chính là da mặt dày, đao thương bất nhập, hơn nữa lời ngon tiếng ngọt hạ bút thành văn, Nhược Thủy rất nhanh liền bại trận, gọi Thôi đại ca —— khi không có Ngụy Ương.

Đáng tiếc nếu là Ngụy Ương không ở, Nhược Thủy cùng Thôi Tiến Đông cũng sẽ không có cùng xuất hiện, cho nên lúc này ngoài ý muốn gặp mặt, ánh mắt Thôi Tiến Đông chờ mong làm cho Nhược Thủy cảm thấy áp lực càng lớn, rốt cục vẫn là gọi một tiếng, làm thỏa mãn nguyện vọng của người nào đó: “Thôi đại ca.”

“Ồi chào!” Thôi Tiến Đông vui rạo rục lên tiếng trả lời.

Vị kia giai nhân thực ngoài ý muốn mở miệng, khẩu khí cực kỳ kinh ngạc: “Thần Thần, em như thế nào ở trong này?”

Lương Thần sờ sờ đầu, cười: “Chị.”

Nhất thời mọi người hai mặt nhìn nhau.

Sau một phen giải thích, Nhược Thủy mới hiểu được, thì ra vị mạo hiểm gia nhân kia chính là chị của Lương Thần - Lương Hàm, cũng là vị hôn thê đính hôn nhiều năm của Thôi Tiến Đông.

“Thì ra là học muội, hân hạnh hân hạnh!” Đã biết Nhược Thủy là con gái Ngụy Như Tuệ, bạn tốt của Lương Thần, hơn nữa hai người cùng tốt nghiệp một trường trung học, thái độ Lương Hàm phá lệ thân thiết, cười bắt tay cùng Nhược Thủy.

Bởi vì bốn người đều ăn cơm xong, mà Nhược Thủy buổi chiều còn có khóa, cho nên tuy rằng thực thích Lương Hàm, nhưng cũng không có tìm nơi để tán gẫu, mà là trao đổi số điện thoại, hẹn lần sau gặp lại.

p/s: Đã đi đc 1/3 chặn đường! phù phù...

21. Chương 21

Gặp mặt Lương Hàm vài lần, Nhược Thủy phát hiện, Lương Hàm thật sự như một phụ nữ hoàn mỹ.

Xuất thân cao, bộ dạng xinh đẹp, cầm kỳ thư họa không gì không giỏi, cùng Nhược Thủy tốt nghiệp trường nữ quý tộc, sau đó tiến vào đại học Cambridge, là vương hậu học viện học ngành kiến trúc, sau khi tốt nghiệp liền về nước, nay đã là kiến trúc sư trẻ tuổi, giàu có, nổi tiếng nhất trong nước.

So với Lương Hàm, Nhược Thủy liền cảm thấy phá lệ xấu hổ, cng là bạn học, nhưng Nhược Thủy lại học xong trung học liền về nước, sau đó vào đại học Thanh Hoa, còn lựa chọn ngành văn học cổ đại Trung Quốc, ngành này vừa nghe thấy có vẻ dễ học...

Kỳ thật không hề dễ học như mọi người tưởng.

Bất quá, bất luận Nhược Thủy chọn ngành như thế nào, Nhược Thủy không cầu tiến là chuyện ván đã đóng thuyền, thời gian này được Lương Hàm nhiệt tình thân thiết, cùng đi ra ngoài ăn cơm, dạo chơi mua sắm, mỗi một lần Nhược Thủy đều bị ánh hào quang lóng lánh của nữ thần chói đến rơi nước mắt.

Mặc dù lệ nóng doanh tròng, Nhược Thủy vẫn như cũ kiên định cùng Chị Lương Hàm gặp mặt, có một tám gương như vậy, hẳn là, có lẽ, cô cũng có thể tiến bộ một ít?

Biết Lương Hàm sắp xếp thời gian chơi với cô gái nhỏ là do anh nhờ vả, Ngụy Ương rất là cảm kích, bất quá kỳ thật anh cùng với Lương Hàm không phải rất thân thiết, cho nên vẫn lấy cớ mời anh em ăn cơm để Thôi Tiến Đông mang Lương Hàm cùng đến.

Trong phòng đã đặt trước, Thôi đại thiếu kể chuyện ngày ấy gặp Nhược Thủy cùng Lương Thần, trêu tức nói: “Mày còn lo lắng cái gì, tiểu nha đầu đã cùng bạn trai đi ăn cơm. Trẻ con có thể suy nghĩ sâu xa cái gì, phỏng chừng lần trước chính là cùng Lương Thần náo loạn không được tự nhiên nên khóc, mày lại cứ làm to chuyện!”

Không đợi Ngụy Ương phản ứng lại, Lương Hàm nhìn vị hôn phu của mình một cái, cười nói: “Hai người là bạn tốt, anh sao lại nghĩ tới khả năng kia? Ngày đó không phải đều nói rõ rồi sao?”

“Trẻ con da mặt mỏng, bọn họ nói em cũng tin?” Thôi Tiến Đông lắc đầu: “Phỏng chừng nhìn thấy chị gái là em cũng ở đó, hai người ngượng ngùng nói vậy thôi.”

Lương Hàm bị một câu của Thôi đại thiếu đã bại, không nói gì nữa.

Cậu nhỏ còn đang trì hoãn rốt cục phản ứng lại, khó hiểu nói: “Nhược Nhược làm sao có thể quen biết Lương Thần?”

“Lương Thần thích đi du lịch, cứ được nghỉ là đi. Có một năm đi Anh quốc, ở Luân Đôn cùng Nhược Thủy chạm mặt, cụ thể em cũng không rõ lắm, hai người bỗng nhiên trở thành bạn tốt, cùng nhau đi không ít nơi.” Lương Hàm cũng là nghe Lương Thần nói ra một chút, cũng không có nói cụ thể.

Kỳ thật Nhược Thủy quen biết Lương Thần rất sớm, so với khi ở Copenhagen gặp Ngụy Dịch còn sớm hơn rất nhiều.

Khi đó Nhược Thủy mới đến Anh quốc không lâu, còn nhỏ tuổi, ngày nghỉ cũng không dám đi nơi quá xa. Cô học trung học cũng không phải ở Luân Đôn, nhưng cách Luân Đôn không xa, cho nên Nhược Thủy thường thường đi dạo ở Luân Đôn.

Ở trong nước xem qua các loại cổ tích lịch sử, mới tới Luân Đôn, Nhược Thủy liền bị rung động một chút.

Ở nơi này trời luôn mưa, sương mù luôn bao quanh thành phố, có một loại cảm giác man mác bồi hồi, đó là dấu vết thời đại lưu lại, hương vị cổ xưa của lịch sử.

Nhược Thủy ở Westminster* gặp gỡ Lương Thần.

*Westminster:Minh đây là chỉ nhà thờ Westminster! Vì cung điện đc làm toà nhà Quốc hội, nên chắc ko dễ dàng đi vào tham wan đc!

Nhà thờ Westminster Abbey, Anh.

Vòm Gothic* hẹp, cao to, giáo đường màu xám, sự vĩ đại, cao quý này, mê hoặc người, mỗi một lần đến đều làm cho ược Thủy không dám dùng sức thở mạnh, đi mạnh một chút đều giống như đang phá hoại nơi này.

* Kiến trúc Gothic ra đời sau thời kì kiến trúc Roman. Khoảng năm 1200 sau Công Nguyên, dân châu Âu bắt đầu xây nhà thờ và cung điện theo kiểu kiến trúc Gothic. Sự khác biệt dễ dàng nhận thấy nhất giữa hai lối kiến trúc Trung cổ này là trong khi kiến trúc Roman theo kiểu vòm cong tròn thì kiến trúc Gothic lại theo kiểu vòm nhọn. Kiến trúc Gothic có cửa sổ nhiều hơn và kích thước cửa sổ cũng lớn hơn kiến trúc Roman.

Kiến trúc gothic (hay francigenum opus) là một phong cách kiến trúc bắt đầu phát triển từ nửa sau thời Trung cổ ở Tây Âu.

Kiến trúc Gothic được thể hiện rõ rệt nhất và đẹp nhất trong các nhà thờ lớn, trong các thánh đường và một số các công trình dân dụng. Nhiều mẫu kiến trúc nhà thờ còn lại đến ngày nay mà trong số chúng, ngay những công trình nhỏ nhất cũng mang vẻ đẹp đặc trưng phần vì không có 2 công trình kiến trúc Gothic nào lại giống hệt nhau. Rất nhiều những công trình lớn là những kiệt tác kiến trúc vô giá được UNESCO công nhận là Di sản văn hóa thế giới.

Thời kỳ hưng thịnh của kiến trúc Gothic từ giữa thế kỷ 18 ở Anh và lan rộng khắp Châu Âu trong suốt thế kỷ 19, sau đó vẫn ảnh hưởng rất mạnh trong các kiến trúc về nhà thờ và trường đại học cho đến tận thế kỷ 20

Kiến trúc vòm trong nhà thờ Salisbury

Lương Thần cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt Nhược Thủy, anh đứng ở trước khối mộ bia nổi tiếng kia, gương mặt Đông Phương khó gặp, chàng trai mới lớn còn mang theo chút dấu vết trẻ con lại phá lệ nghiêm túc nhìn dò phía trên.

”Khi lúc tôi còn trẻ, tôi có giấc mộng thay đổi thế giới này,

Khi tôi thành thực, tôi phát hiện tôi không thể đủ sức thay đổi thế giới này, tôi đem ánh mắt ngăn lại chút, quyết định chỉ thay đổi quốc gia của tôi,

Khi tôi già đi, tôi phát hiện tôi không thể đủ sức thay đổi quốc gia của chúng ta, nguyện vọng cuối cùng của tôi là thay đổi gia đình của tôi một chút, nhưng là, chuyện này cũng không có khả năng.

Khi tôi nằm ở trên giường, gần đất xa trời, tôi đột nhiên ý thức được: nếu ngay từ đầu tôi thay đổi chính mình, sau đó, tôi có khả năng thay đổi gia đình của tôi,

Ở nhà có người giúp và cổ vũ, tôi có khả năng vì quốc gia làm một chuyện,

Sau đó, ai biết được

Tôi thậm chí có khả năng thay đổi thế giới này.”

Lương Thần yên lặng đọc hai lần, một sự cảm động không hiểu cứ như vậy tràn ngập trong ngực. Khi phát hiện có người nhìn mình, anh ôm thái độ không sao cả, dù sao một đường đi tới, ánh mắt phóng ở trên người anh cũng rất nhiều.

Anh thật không ngờ, lần này là lần đầu, đó là cả đời.

Tại quốc gia xa xôi này, gặp một cô gái nhỏ như búp bê Đông Phương, cô gái nhỏ này còn dùng tiếng Trung thuần khiết cùng bạn chào hỏi, bạn sẽ như thế nào?

Chân tay Lương Thần có chút luống cuống, ngay cả tiếng mẹ đẻ đều nói lắp bắp, đi du lịch lâu như vậy, đồng bào cũng gặp được vài người, nhưng tuổi nhỏ như vậy vẫn là người đầu tiên.

Thực ra Nhược Thủy chỉ là muốn chào hỏi mà thôi, nhưng sau khi nghe Lương Thần nói chuyện, cô quyết định muốn làm bạn bè với anh.

Anh nói: “Hoặc là đọc sách, hoặc là lữ hành. Thân thể cùng tâm, phải hoà thành một.”

Sau khi Nhược Thủy về nước, đuổi kịp tin tức thời đại, lúc này mới phát hiện, câu này của Lương Thần là tuyên ngôn nhân sinh, dĩ nhiên là lời trích dẫn trên trang web tươi mát đang hot nhất trên internet hiện nay?!

Cái này kêu cô làm sao mà chịu nổi?

Bất quá mặc kệ, người bạn này đã kết giao, còn thành tâm đầu ý hợp, nên chuyện rối rắm này liền không có ý nghĩa. Nhược Thủy đã quên mất chuyện này, chính là thỉnh thoảng nhớ tới, sẽ cười nhạo người nào đó một phen mà thôi.

Khi tan cuộc, Thôi đại thiếu uống một ít rượu, nên Lương Hàm lái xe.

Đứng ở cửa bị gió thu thổi lạnh, Thôi Tiến Đông thanh tĩnh chút, nhìn người anh em tốt từ nhỏ cùng nơi lớn lên đang đứng bên cạnh, nhẹ nhàng thở dài, thấp giọng nói: “Thúc An, mày đối tiểu nha đầu nhả tâm chút, sau này, đừng động.”

Ngụy Ương ngẩn ra, thẳng tắp nhìn hấn.

Thôi Tiến Đông cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hấn: “Mày cho tới bây giờ, đều là người thật thà, làm một chuyện, liền nhất định phải có đầu có đuôi. Lúc này, chị mày nhờ mày chiếu cố tiểu nha đầu, nhưng mày muốn chiếu cố như thế nào? Cái dạng gì mới tính là có? Đem tiểu nha đầu gả ra ngoài?” Hấn còn chút say, mắt đầy sương mù ha ha cười: “Đây là cháu gái mày!”

Ngụy Ương cũng cảm thấy chính mình có chút say, bằng không, vì sao tim của anh cũng nhảy nhanh như vậy, gấp như vậy? C không thở nổi.

Rất nhiều chuyện như muốn theo đáy lòng xông lên, anh không dám nghĩ nữa, nhắm mắt lại, hít sâu một hơi —— đây là cháu gái của anh, là con gái của chị ruột anh...

Nhưng, vì sao, lại khổ sở như vậy?

22. Chương 22

Lương Thần ở đại học Thanh Hoa, coi như là một nhân vật phong vân. Gia thế bất phàm, năng lực xuất chúng, không chỉ đảm nhiệm chức vị phó chủ tịch hội sinh viên, còn có gương mặt tiêu chuẩn của nam chính trong phim thần tượng, làm người lại hiền hoà, một chút cao ngạo cũng không có.

Nam sinh vĩ đại như vậy, cũng đủ làm cho phần lớn các cô gái người trước ngã xuống, người sau tiến lên!

Ít nhất Lý Lộ Lộ chính là một người trong đó.

Từ lần trước, Lương Thần trước mặt cô tacùng Tạ Phỉ Phỉ dẫn Nhược Thủy đi, sau này cứ nhìn thấy Nhược Thủy, sắc mặt của cô ta luôn rất phức tạp.

Cùng lúc, thái độ của Lương Thần đối đãi với Nhược Thủy, quan hệ ái muội không rõ của hai người làm cho cô ta thập phần phần nộ, nhưng về phương diện khác, theo như lời nói của Lương Thần, Hách Liên Nhược Thủy mặc dù biểu hiện bình thường, nhưng lại là thiên chi kiêu nữ giống Tạ Phỉ Phỉ, cô ta không dám chọc, cũng không thể trêu vào.

Hai loại tâm tình phức tạp này trong lòng cô ta đan xen, mỗi lần nhìn thấy Nhược Thủy, ánh mắt kia đầy khổ đại cừu thâm tổng có thể làm cho Nhược Thủy rùng mình mà hắt xì.

Sinh viên là một quần thể tương đối nhàm chán.

Càng là trường danh tiếng, đứa nhỏ càng không bị nội tâm cản trở càng nhiều. Cho nên, ở diễn đàn Internet cũng vậy, nhìn không thấy người thật, bát quái càng mạnh.

Từ sau khi Lương Thần tìm được Nhược Thủy, liền mỗi ngày đều tới đón cô tan học, hai người cùng đi ăn cơm.

Ở trong mắt Nhược Thủy, tuổi của cô hai kiếp cộng lại cùng cậu nhỏ Ngụy Ương không sai biệt lắm, khi lần đầu tiên nhìn thấy Lương Thần, anh vẫn là học sinh trung học, thiếu niên ngây ngô. Tuy rằng Nhược Thủy và anh là bạn bè, nhưng trong tiềm thức giống như là bạn vong niên.

Cho nên hành vi của Lương Thần, ở trong mắt cô, lại đơn thuần chỉ là bạn bè ở chung. Nhưng người khác cũng không cho là như vậy.

Xa không nói, liền ngay cả Mạnh Doanh cùng Nhược Thủy rất quen thuộc đều đại biểu bạn học trong lớp tới hỏi. Khi Nhược Thủy tỏ vẻ tuyệt đối không có cùng một chỗ, hai người chính là bạn tốt mà thôi, Mạnh Doanh còn ái muội trừng mắt nhìn cô: “Mình biết mình biết, bạn tốt thôi ~”

Nhược Thủy dở khóc dở cười.

Cũng có người đi hỏi Lương Thần chứng thực, Lương Thần lại chỉ cười không đáp, càng làm ọi người xác định đã đoán trúng, lửa bát quái hừng hực thiêu đốt.

Không quá vài ngày, trên diễn đàn tr liền xuất hiện một topic, cảm thán trong trường học thế nhưng có một đôi tình nhân đẹp đôi như thế này. Bởi vì đại học Thanh Hoa tuy rằng là đại học tổng hợp, nhưng vẫn thiên về ngành kỹ thuật, tỉ lệ nam nữ không thể so với các đại học khác, đủ để cho các quang côn trong trường học thương tâm ai thán.

Hơn nữa một nữ sinh không tranh, thành tích tốt có thể đậu đại học Thanh Hoa, thông thường bộ dạng đều có dáng vẻ bình thường, tuy rằng còn không ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, nhưng xuất chúng là rất ít. Một ít nữ sinh xinh đẹp thì dùng đặc cách vào học, còn có phương pháp khác để vào học, người ta căn bản chướng mắt sinh viên nghèo.

Đây là một sự thật đáng sợ, cho nên ở đại học Thanh Hoa tùy ý có thể thấy được cao phú suất rất nhiều, sinh viên nghèo rất hiếm.

Trong topic, có hình chụp hai người đứng sóng vai, người trong hình đứng có chút xa, thấy không rõ dung mạo hai người, nhưng thân hình, khí chất này, vẫn làm ọi người liếc mắt một cái liền nhận ra ngay.

Trong hình chụp, Lương Thần hơi cúi đầu, giống như đang nói cái gì đó với Nhược Thủy, Nhược Thủy nghiêng đầu nghe. Tuy rằng trên thực tế hai người cũng không phải có chuyện như vậy, nhưng không thể không nói góc độ của người chụp vô cùng tốt, ngay cả hai vị đương sự nhìn đều cảm thấy: đây là một đôi nùng tình mật ý!

Vì chuyện này nên gần đây, tin tức về hai người càng ngày càng nhiều, đến độ có thể tin vài phần, ở mọi người trong mắt, hai người này cùng một chỗ chuyện có thực.

Đối với chuyện này, Nhược Thủy tỏ vẻ thực bất đắc dĩ.

Lương Thần lại cười đến như là trộm mèo, vừa cười còn giả ý hừ hừ nói: “Trong sạch người ta bị em làm hỏng, em phải phụ trách!”

“Trong sạch?” Nhược Thủy nhìn anh một cái: “Anh còn đùa

Lương Thần phá lệ ủy khuất, nếu anh là một con chó sư tử* thật, chắc lúc này sẽ lông xù, hai lỗ tai nhất định cúi xuống: “Anh làm sao không rõ ràng? Em thế nhưng không tin anh!”

Nhược Thủy lấp dạn lên trong nháy mắt, nhàn nhàn nói: “Về vấn đề thanh danh ngài bị bôi xấu này, cũng không phải em nói thì được a! Ngài lão ba năm nói qua bốn lần bạn gái, em mới không biết đâu! Gần đây, cũng có bạn gái trước, trước trước nữa của anh tới tìm em tâm sự, không thể nào!”

Nhìn Lương Thần mở to đôi mắt, bất khả tư nghị nhìn cô, bỗng nhiên liền thấy rất buồn cười, càng nghĩ càng buồn cười, cuối cùng nhịn không được cười đến gập thắt lưng.

“Em cười nhạo anh?” Lương Thần cả giận nói: “Không đúng, em ghét bỏ anh!”

Nhược Thủy rốt cục ngừng cười, nhẹ nhàng xoa bụng, may đây là ở nhà mình, nếu không bị người khác nhìn thấy sẽ biết không có bộ dáng thực nữ, vậy thật sự rất tổn hại hình tượng!

“Em ghét bỏ anh thì làm sao? Anh cũng không phải bạn trai em, dù anh ba năm đổi qua mười hai người bạn gái cũng không quan hệ đến em a!” Nhược Thủy buồn cười nói.

“Em!” Lương Thần tức không thở nổi.

“Huống hồ, chú ý trọng điểm của anh có bị lầm hay không a! Chẳng lẽ anh không phải nên vội vàng hỏi em bạn gái trước cùng trước trước nữa của anh khi nào thì đến tìm em, nói gì với em, sau đó vì em bị tai bay vạ gió, xin lỗi em sao?” Lại thêm một đạo thương ớn.

“Em em em em em...” Lương Thần bị nha đầu không hiểu phong tình, không có lương tâm này phải sạch quan hệ, bị tức giận nói không nên lời, tay chỉ vào cô run run. Cuối cùng hung hăng thở hổn hển mấy hơi, đứng lên đi ra cửa.

Nhược Thủy vội vàng đứng lên kêu anh: “Ồi chao! Anh còn chưa rửa chén đâu!”

Chạy vội tới cửa, Lương Thần lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, sau càng thêm nhanh chóng đổi giày, nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Nhược Thủy bắt đắc dĩ đem bát đĩa ăn xong thu thập bỏ vào bồn rửa chén, lắc đầu cảm thán nói: “Thật sự giống như gió a!”

Bài hát “Ponyo Trên Vách Đá” hoạt bát vang lên, Nhược Thủy chạy đến nhận điện thoại.

*Gake no Ue no Ponyo () (có thể gọi tắt là Ponyo, tạm dịch:Ponyo Trên Vách Đá, còn được biết với tên Nàng tiên cá phương Đông), là một bộ phim anime thực hiện bởi Studio Ghibli công chiếu năm 2008, Miyazaki Hayao đã đạo diễn và viết kịch bản cho bộ phim. Đây là bộ phim thứ tám mà Miyazaki đảm nhiệm thực hiện cho Ghibli và là phim thứ mười của ông. Cốt truyện xoay quanh một cô bé cá vàng tên Ponyo muốn trở thành người, cô đã kết bạn với một cậu bé năm tuổi tên Sôsuke.

Phim đạt được nhiều giải thưởng khác nhau trong đó có giải dành cho phim hoạt hình hay nhất năm của Viện Hàn lâm Nhật Bản. Phim được công chiếu tại Nhật Bản vào ngày 19 tháng 7 năm 2008, tại Bắc Mỹ vào ngày 14 tháng 8 năm 2009 và tại Anh ngày 12 tháng 2 năm 2010. Bộ phim đứng hạng 9 về những phim có doanh thu cao nhất trong tuần đầu tiên công chiếu tại Hoa Kỳ

Là người vừa rồi bị tức giận chạy xuống lầu, đang nhăn nhó nói: “Em, sinh nhật của em sắp đến phải không?”

“Ba ba, không có việc gì, con đã lớn như vậy, cũng không phải đại sinh nhật, không quan hệ không quan hệ.”

Theo dự tính, ba ba Hách Liên cùng mẹ Như Tuệ sẽ bay tới Bắc Kinh cùng chúc mừng sinh nhật mười bảy tuổi của Nhược Thủy, không nghĩ tới trước sinh nhật hai ngày, công ty Ba ba Hách Liên xảy ra chút chuyện,

thật sự không thể phân thân, ba ba ở đầu bên kia điện thoại cực kỳ áy náy, Nhược Thủy chỉ có thể cố gắng an ủi ba ba.

“Ba ba, nếu mẹ một mình đến đây, khẳng định sẽ tới nhà bà ngoại một chuyến, đến lúc đó mọi người đều biết sinh nhật của con, rất phiền toái, hay là thôi đi.” Tuy rằng hai người lớn Ngụy gia đều cực kỳ yêu thương cô, nhưng cô luôn không muốn phiền toái bọn họ quá nhiều, lần này chỉ là một cái sinh nhật, nếu làm cho bọn họ biết, lại không thiếu được một phen động tác lớn, người khác không nói, trong lòng Nhược Thủy chính là không qua được.

Thấy Nhược Thủy kiên trì, Hách Liên Thành cùng Ngụy Như Tuệ cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhờ Ngụy Ương, phiền toái cậu nhỏ Ngụy Ương mua bánh kem cho Nhược Thủy.

Kỳ thật lúc trước Hách Liên Thành còn có đề cập qua muốn mời các bạn học của Nhược Thủy ăn cơm, để các bạn tham dự sinh nhật cô, nhưng ở lớp học Nhược Thủy không có bạn tốt đặc biệt, bình thường không ở trường học, trừ bỏ đi học cũng không thấy mặt. Cho dù thấy mặt, cũng không có chung đề tài, dù sao, Nhược Thủy không phong nhã hào hoa giống như các sinh viên chân chính tuổi người bảy.

Thấy cậu nhỏ luôn luôn cùng mình hợp ý, tới chúc mừng sinh nhật mình, Nhược Thủy cũng không lại cự tuyệt, hoan hoan hỉ hỉ đi bách hoá mua quà cho chính mình.

Biết cha mẹ Nhược Thủy tạm thời có việc không thể đến, lại đem con gái phó thác cho Ngụy Ương, Lương Thần rất buồn bực.

Anh vốn định làm cho Nhược Thủy trải qua một buổi sinh nhật đáng nhớ, mặt khác, còn muốn ở ngày sinh nhật của cô thổ lộ, thừa dịp không khí tốt đem danh phận định xuống. Sau lại biết cha mẹ Nhược Thủy muốn tới, bởi vì lực lượng nhân tố loại này không thể kháng cự, quá mức cường đại, anh chỉ có thể đánh rớt răng nanh cùng máu nuốt vào, yên lặng lui ra.

Sau lại biết được vợ chồng Hách Liên Thành lâm thời có việc, anh rất mừng rỡ, kết quả nửa đường nhảy ra Trình Giảo Kim, không có cha vợ mẹ vợ tương lai, thì lại có cậu nhỏ...

Anh quyết định da mặt dày đi theo Nhược Thủy, tốt nhất là lấy thân phận người nhà, nhưng bị một ánh mắt của Nhược Thủy đảo qua, anh liền đang hăng hái chiến đấu, liền mềm nhũn run rẩy, ngay cả miệng cũng không dám mở.

“Phu chiến, thêm dũng khí. Một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, tiếng thứ hai suy yếu, tiếng thứ ba thì lại hăng hái.”*

Phù chiến, dũng khí đã, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt , , , (Tào Quế luận chiến) S chiến tranh, nói về dũng khí, (nghe) tiếng trống thứ nhất thì (quân) hăng hái, tiếng thứ hai lòng hăng hái giảm xuống, lần thứ ba thì hăng hái hết cả.

Thật vất vả lấy được tất cả dũng khí, lại tựa như trái bóng cao su, nhanh chóng xẹp xuống. Lương Thần rất ghen khuất, lần sau lại có thể có dũng khí thổ lộ, còn không biết phải đợi tới khi nào.

23. Chương 23

Cứ nghĩ tạm thời không gặp mặt, hòa hoãn tâm tình, để Ngụy Ương suy nghĩ một chút, sau khi nhận được điện thoại của Hách Liên Thành, tâm tình thật sự rất phức tạp.

Giống như kế hoạch bị đánh vỡ, hết thấy không thể khống chế khủng hoảng cùng tức giận, còn có một chút vui sướng chính anh đều nói không rõ. Trong lòng đến tột cùng là như thế nào, anh không muốn nghĩ nữa, chỉ chuyên chú bắt đầu làm tốt chuyện này.

Một cháu gái nhỏ sắp mười bảy tuổi sẽ hy vọng sinh nhật của mình như thế nào? Ngụy Ương không thể hiểu hết. Vì thế, anh không thể không lại thỉnh giáo Thôi đại thiếu, kinh nghiệm phong phú đầy mình.

Tuy rằng lần trước dựa chút men say thoáng nhấc nhở anh em tốt một chút, nhưng lần này, Ngụy Ương là có người nhờ tổ chức sinh nhật cho cháu gái, rất đúng đắn, Thôi đại thiếu tự nhiên không lại nói thêm cái gì, còn thật sự ra chủ ý cho Ngụy Ương.

Thôi đại thiếu quả nhiên không phải hư danh nói chơi, lúc này biểu tình kinh hỉ của Nhược Thủy có thể chứng minh

Nhược Thủy nhìn quanh bốn phía, cái miệng nhỏ nhắn nửa ngày không thể khép lại, hoa tươi cây xanh, ánh sáng chung quanh thật chói mắt, lung linh tràn đầy màu sắc, giống như cung điện trong truyện cổ tích, rất lãng mạn.

Nhưng: “Cậu, chỗ này...” Nhược Thủy có chút rối rắm: “Sao giống như nơi để cầu hôn?”

Ngụy Ương sững sốt, nhìn trái nhìn phải, lúc đầu anh còn không có suy nghĩ nhiều như vậy, cái này bị Nhược Thủy nhắc tới, đừng nói, thật là có chút giống!

Anh có chút quẩn bách, có chút chột dạ nho nhỏ, không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, chỉ có thể sưng mặt lên: “Bé con, nghĩ nhiều như vậy làm gì!”

Nhược Thủy hé miệng cười, ngoan ngoãn đi theo anh ngồi xuống.

Gắp một tôm viên hoa hồng lên, Nhược Thủy hạnh phúc ăn luôn, thuận miệng nói: “Con còn tưởng rằng cậu sẽ mang con đi nơi lần trước ăn cơm. Con nghe nói chỗ kia là của cậu, thật thế chẳng?”

Ngụy Ương ngẩn ra, lập tức cười gật đầu.

Nhược Thủy ngẩng đầu, chớp chớp mắt nhìn anh, âm điệu kéo dài kêu: “Cậu~ cậu ~” bộ dáng có chút ủy khuất: “Cậu cho Ngụy Dịch thẻ hội viên, sao không cho con? Cậu bất công!”

Tính tình của Nhược Thủy cho tới bây giờ cũng không phải là hay nhõng nhẽo, kiếp trước không phải, kiếp này cũng không phải. Trừ bỏ khi phải bắt đắc dĩ ba ba Hách Liên – tìm bằng thủy tinh, Nhược Thủy rất ít làm nũng. Dù sao nếu tính toán sắp thành người ba mươi tuổi, thỉnh thoảng làm nũng một hồi, là cô bị bắt buộc.

Ngụy Ương vẫn là lần đầu gặp cô gái nhỏ làm nũng, vì bất công trong chuyện này, nhịn không được buồn cười, nắm tay thành quyền, che miệng giả ho hai tiếng.

Lần trước anh mang Nhược Thủy đi, tiểu nha đầu khóc thê thê thảm thảm, thương xót ưu tư, anh dụ dỗ cũng dụ dỗ không được, làm sao còn nhớ rõ việc nhỏ này.

Như thế rất tốt, lòng dạ này rất hẹp hòi, lời chuyện cũ ra tính!

Gặp Nhược Thủy không thuận theo, trừng ánh mắt ngập nước nhìn anh, Ngụy Ương cười nói: “Được rồi, được rồi, một lát cũng cho con, cho con thẻ quyền hạn cao nhất được không?”

Lòng tham người nào đó lúc này mới vừa lòng gật gật đầu.

Ăn uống no đủ, mới đưa quà tặng. Nhược Thủy mở hộp trang sức xinh đẹp mà Ngụy Ương đưa, nhất thời bị chói hoa mắt.

Nhược Thủy há to miệng, ngơ ngác nhìn nửa ngày, lại nhẹ nhàng mấp máy môi, muốn nói cái gì nhưng lại không biết nên nói cái gì cho tốt.

Nếu Ngụy Ương đưa là một cái chìa khóa, của một căn nhà nhỏ hoặc của một chiếc xe, mặt của Nhược Thủy sẽ không đổi sắc nhanh chóng tiếp nhận, nói cảm ơn. Dù sao chờ khi anh kết hôn hoặc là sinh nhật tặng thứ khác giá trị tương đương, Nhược Thủy nhận quà sẽ không thẹn.

Nhưng anh cố tình đưa là kim cương! Mỗi người phụ nữ đều không thể chống lại dụ hoặc —— một bộ trang sức kim cương cực kỳ tinh xảo!

Nhược Thủy thấy qua rất nhiều trang sức châu báu, nhiều nơi triển lãm châu báu, ba ba Hách Liên yêu thương cô, cũng mua cho cô không ít để áp đáy hòm*. Nhưng bỗng nhiên một bữa sinh nhật bình thường nhận được một phần quà tặng rất đắt tiền, Nhược Thủy nhất thời có chút không thể nhận

*áp đáy hòm: tiền, vàng châu báu của hồi môn cô dâu

Hơn nửa ngày, Nhược Thủy mới tìm lại giọng nói của chính mình, thế nhưng ngoài ý muốn rất bình tĩnh: “Cậu phá của.”

Nhìn thấy biểu hiện Nhược Thủy, biết cô thích, Ngụy Ương thực vui vẻ, xoa xoa đầu cô gái nhỏ, tóc rất mềm mại, sờ rất tốt.

“Con thích là tốt rồi.”

Nhược Nhược nhìn trời, cậu nhỏ thật tài đại khí thô, o()o

Nhìn bộ dáng Ngụy Ương cười tươi như hoa, Nhược Thủy ra vẻ tâm trạng thở dài: “Ai ~ thực hâm mộ mộ nhỏ sau này.”

Ngụy Ương ngẩn người, ôn hòa cười nói: “Sao bỗng nhiên nghĩ như vậy?”

“Cậu nhỏ tốt như vậy, tương lai không biết muốn tiện nghi khuê tú nhà ai nữa!” Tiếp tục thở dài.

Ngụy Ương lại không tiếp lời, chỉ nhìn cô, cười có chút miễn cưỡng, cảm xúc trong mắt khó tả quay cuồng, sắc mặt trầm xuống.

Nhược Thủy cứ tưởng rằng hôm nay có thể cứ viên mãn như vậy, không nghĩ tới, khi ra khỏi khách sạn còn có thể gặp được Ngụy Dịch cùng Tạ Nhân Nhân.

Thật sự là nhân sinh nơi nào không tương phùng a! Nhược Thủy châm chọc nghĩ. Hai người này hoàn toàn có thể thành một đội, tên gọi là tể ngắt.

Tể ngắt.

Vẫn là Ngụy Dịch mở miệng trước đánh vỡ xấu hổ, nhìn ánh mắt Ngụy Ương ẩn hàm tức giận, mỉm cười cùng Nhược Thủy chào hỏi: “Nhược Nhược, em cũng cùng chú nhỏ tới nơi này ăn cơm?”

Vô nghĩa! Nhược Thủy đều lười trả lời anh, từ sau khi về nước, chỉ số thông minh của anh càng ngày càng thấp. Hiện tại Nhược Thủy nghĩ đến lúc trước còn vì anh khóc một hồi, liền hối hận!

Cũng là Ngụy Ương trả lời, ngữ điệu lạnh lùng thản nhiên: “Hôm nay là sinh nhật Nhược Thủy.”

Biểu tình của Ngụy Dịch nhất thời thay đổi, vừa kinh ngạc vừa mắc cỡ nhìn về phía Nhược Thủy.

Nhược Thủy không nhìn anh, mà là nhìn Tạ Nhân Nhân.

Hôm nay Tạ Nhân Nhân không giống ngày đó ở bệnh viện, trắng trong thuần khiết, một thân váy dài màu tím đậm đem dáng người lung linh ẩn hiện, trên cổ đeo vòng bảo thạch cùng bộ với vòng tay, làm cô rạng rỡ không ít, trên mặt trang điểm tỉ mỉ, nguyên bản ba phần dung mạo, trang điểm như vậy, cũng đến năm phần.

Ừ, hiện tại có thể xem như có khí thế thượng lưu. Nhược Thủy ở trong lòng đánh giá.

Nhược Thủy hiện tại tin tưởng Ngụy Dịch là yêu thật.

Người con gái như vậy, trong thành phố này, bỏ qua gia thế không nói, thật sự không tính cái gì. Bàn luận dung mạo, liền ngay cả Lý Lộ Lộ trong lớp Nhược Thủy đều hơn so với cô.

Nói tới gia thế, Ngụy Bá Bình tại Trungương như mặt trời ban trưa, Ngụy Như Tuệ lại từng bước thăng cấp đại quan, Ngụy Ương kinh doanh, trong tay nắm không biết bao nhiêu nhân mạch tiền tài. So với Ngụy gia ngày nay, Tạ gia đang dần dần suy sụp sao có thể sánh bằng.

Hơn nữa giữa hai người có trở ngại rất lớn, Ngụy Dịch lại như cũ đối với cô ta cuồng dại không thay đổi, đây không phải tình yêu đích thực thì là cái gì?

Nhược Thủy cười lạnh, chợt nghe Ngụy Dịch tràn đầy áy náy nói: “Nhược Nhược, thật có lỗi, gần đây anh có chút việc, quên mất sinh nhật của em. Lần khác tặng quà bù cho em nhé.”

Nghe nói như thế, Nhược Thủy ngay cả cười lạnh đều vô lực. Mặc dù đã hết hy vọng, không phải là tình yêu nam nữ, có trí nhớ của hai năm kia, Nhược Thủy vẫn như cũ muốn làm bạn bè tốt nhất của anh. Nếu không thể, hai người vẫn là anh em họ của nhau.

Nay nghe anh nói có lệ như vậy, Nhược Thủy ngay cả tức giận đều giận không được, thất vọng vô cùng.

Ngụy Ương làm như cảm giác được tâm tình Nhược Thủy, trấn an nhìn Nhược Thủy một cái, quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm túc: “Mặc kệ con bận việc gì, cũng nên về nhà nhìn xem. Chú đã nói với con, nhưng con đều đã quên. Trong nhà nuôi con lớn như vậy, không phải để con vì phụ nữ liền đối với cha mẹ trưởng bối ngỗ nghịch bất hiếu!”

Lời này nói rất nặng, nhất thời không người nói tiếp, một góc nhỏ, không khí áp lực phi thường.

“Chú nhỏ, ngay cả cô đều không thêm để ý, vì sao các người còn không chấp nhận? Mọi chuyện đều là chú hai của Nhân Nhân làm, cùng Nhân Nhân một chút quan hệ cũng không có a! Vì sao các người đều đem hết tội đổ lên người Nhân Nhân?” Ngụy Dịch ngẩng đầu, không cam lòng phản bác nói.

“A!” Ngụy Ương bị tức nở nụ cười: “Cô con đương nhiên không thể nói, muốn cô làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn cô nói với con – cháu trai cô yêu thương từ nhỏ - không thể cùng người phụ nữ này chung một chỗ?”

Ánh mắt của anh phát lạnh leo: “Nếu Tà lão gia tử không có đồng ý Tà An Quốc đem ngoại thất kia phù chính, thì việc này cùng Tà Nhân Nhân quả thật một chút quan hệ cũng không có. Bất quá ông ta đồng ý. Nếu cô ta kết hôn, tương lai con phải kêu ngoại thất hại cô con là thím hai, kêu gã đàn ông phụ cô con là chú hai, con trai, con gái riêng của ngoại thất kia đều kêu con là anh rể. Như vậy, con liền vừa lòng?”

Ngụy Dịch hung hăng run lên, sắc mặt nháy mắt tái nhợt. Tà Nhân Nhân bên cạnh cũng run run cả người, nhìn người yêu, cũng không dám vươn tay đỡ.

Ngụy Ương không thêm nhắc lại, dặt tay Nhược Thủy rời đi, lại không nhìn bọn họ liếc mắt một cái.

“Dịch.” Tà Nhân Nhân thấy hai người đi rồi, nhẹ nhàng kéo tay Ngụy Dịch, tính giống như bình thường dùng lời nói nhỏ nhẹ an ủi anh, an ủi anh không được người nhà thấu hiểu.

Nhưng, Ngụy Dịch một phen gạt tay cô tara!

Tà Nhân Nhân kinh sợ nhìn người yêu ngày xưa ôn nhu săn sóc: “Dịch, anh, anh làm sao vậy?!”

Ngụy Dịch thở hổn hển mấy hơi, cúi đầu, thấy không rõ thần sắc: “Nhân Nhân, để cho anh suy nghĩ, để cho anh suy nghĩ.”

Đứng trong chốc lát, anh thấp giọng nói: “Thật có lỗi, anh còn có việc ở văn phòng luật, đi về trước, hôm nay không thể cùng em ăn cơm.”

Hai người đều biết đây là lấy cớ, nhưng cô ta không cách nào cự tuyệt, chỉ có thể nhẹ nhàng gạt đầu, nhìn theo anh xoay người rời đi.

24. Chương 24

Đi tới chỗ Nhược Thủy ở, nửa ngày không thấy cô có ý xuống xe.

Dọc đường đi, Nhược Thủy đều suy nghĩ, nghĩ đến mới vừa rồi sắc mặt của Ngụy Dịch nháy mắt tái nhợt, cùng giấy dựa trong đó.

Anh cùng với Tà Nhân Nhân là thanh mai trúc mã, nếu không có chuyện Tà An Quốc, hai người sẽ dặt tay nhau cho tới bây giờ, tất nhiên lại là một đoạn giai thoại. Nhưng cố tình, sai lầm của trưởng bối, hôm nay thành khoảng cách hai người khó có thể vượt qua.

Rốt cuộc Ngụy Dịch kiên trì là đúng hay sai? Nhược Thủy cũng không rõ.

Ngụy Ương nhìn cô gái nhỏ vẫn trầm tư như cũ, làm như hiểu được cô suy nghĩ cái gì, thấp giọng nói: “Cảm tình không có đúng hay sai, chẳng qua, nếu nó hướng thụ chỗ tốt dòng họ này mang đến cho nó, vậy phải gánh vác trách nhiệm tương ứng.”

Lời này, cũng không biết là giải thích nghi hoặc của Nhược Thủy, hay là nói cho chính anh nghe.

Sau đêm nay, Ngụy Ương liền thật lâu đều không có xuất hiện.

Nhược Thủy đếm trên đầu ngón tay tính, đều hơn hai mươi ngày không có nhìn thấy anh. Không tự giác thở dài, từ trước mỗi ngày gặp mặt còn thôi, bỗng nhiên một thời gian không có nhìn thấy, lại nhớ mong.

Cũng không biết cậu nhỏ rốt cuộc bận việc gì, thời gian này cô về Ngụy gia ăn cơm, ngay cả Ngụy Dịch đều gặp hai lần, nhưng không gặp Ngụy Ương.

Quan hệ của Ngụy Dịch cùng trong nhà dẫu đi rất nhiều, ít nhất Ngụy lão gia tử không hề vừa thấy anh liền mặt lạnh. Nhưng mẹ ruột Ngụy Dịch, Đào Diệc Ninh, đến nay nhìn thấy con vẫn nghiêm mặt, làm như anh một ngày không cùng Tạ Nhân Nhân đoạn tuyệt lui tới, mọi cả liên một ngày không thừa nhận có người con trai này.

Sau này Nhược Thủy mới biết được, thì rá lúc trước Ngụy Như Tuệ cùng Tạ An Quốc kết hôn, do chị dâu Đào Diệc Ninh làm mai mối. Sau Tạ An Quốc ở bên ngoài, sinh ra con trai con gái riêng, Ngụy Như Tuệ ly hôn, ngoại thất bị phù chính, con riêng nhập thành con vợ cả, hai nhà Ngụy Tạ hoàn toàn nháo loạn tới đóng băng quan hệ, Đào Diệc Ninh vẫn luôn cảm thấy là lỗi của mình, đối với Ngụy Như Tuệ đi xa tha hương lại áy náy vạn phần.

Nay con mình làm ra việc như vậy, quả thực chính là đánh vào mặt bà! Bà cùng Ngụy Như Tuệ vừa vặn tương phản, là người ngoài mềm trong cứng, xưa nay liền cực kỳ mạnh mẽ, toàn bộ chuyện cũ năm xưa đều ở trong lòng bà, một chuyện lại một chuyện, giống cuộn phim chiếu đi chiếu lại. Dưới loại tình huống này, kêu bà như thế nào có thể cho Ngụy Dịch sắc mặt hoà nhã?

Việc này Nhược Thủy cũng không tiện mở miệng, may mắn Đào Diệc Ninh thích Nhược Thủy, khi có mặt cô, mặc dù thấy Ngụy Dịch, sắc mặt cũng sẽ tốt hơn rất nhiều, nên thời gian này Nhược Thủy thường thường bị kêu trở về ăn cơm, làm người điều hoà không khí.

Trừ chuyện đó ra, Nhược Thủy chủ yếu vẫn là đến trường. Ước chừng là vì ít tiếp xúc, thái độ của các sinh viên trong lớp đối với Nhược Thủy rất phức tạp, “Mỹ nhân như hoa cách đám mây”, muốn thân cận lại không thể thân cận.

Bên phòng này, Nhược Thủy mới nhận điện thoại, là lớp trưởng gọi, điện thoại nói cuối tuần này là sinh nhật anh, còn mời Nhược Thủy đi ăn, blablabla...

Trong lời nói có kính sợ, ngữ khí kính sợ, giống như bên kia điện thoại không phải bạn học cùng lớp của anh, mà là chủ nhiệm lớp.

Nhược Thủy rất muốn cười, liền thanh đáp ứng nhất định sẽ đi.

Lớp trưởng là một nam sinh người Sơn Đông cao cao gầy gầy, Nhược Thủy đối với anh ấn tượng rất

Vừa khai giảng, khi muốn đi lĩnh sách mới, bởi vì là hệ tiếng Trung, nam sinh số lượng ít, cho nên các lớp đều xuất động không ít nữ sinh, đi lấy sách mới. Chỉ có lớp Nhược Thủy, lớp trưởng vung tay hô một cái, mười nam sinh tự mình đi, còn trực tiếp đưa sách mới đến tận cửa phòng ngủ cho nữ sinh.

Qua chuyện này, địa vị của lớp trưởng trong giang hồ lên rất cao, hơn nữa gia cảnh anh khá, ngũ quan đoan chính, người cũng hào phóng sáng khoái, danh tiếng trong khoa vô cùng tốt, cơ hồ mỗi người đều biết anh.

Sinh nhật lần này, thực hào khí, đặt phòng ở Tự Hiền lâu gần trường học, tất cả bạn học cùng lớp đều tề tựu, từ khi học năm nhất tới nay, trừ bỏ họp lớp, đây là lần đầu tiên tụ họp bên ngoài.

Trong phòng tất cả đều là nam thanh nữ tú, còn là bạn học cùng lớp, nâng ly cạn chén một phen, không khí rất nhanh liền náo nhiệt.

Vài nam sinh đề nghị chơi trò chơi, nhìn vài người trong lớp ít khi xuất hiện, mọi người nhất trí trao đổi ánh mắt, liền chơi đoán số, thua liền nói thật tình hoặc đại mạo hiểm.

Nhược Thủy phì cười, mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, trò chơi nói thật - đại mạo hiểm này đều được hoan nghênh như vậy.

Chơi được một vòng, không ít người bị trừng phạt, mọi người không hèn mà cùng đều lựa chọn đại mạo hiểm. Có uống chén rượu giao bôi, có gọi điện thoại thổ lộ, còn có bị bắt đi ra cửa, gặp người khác phải đầu tiên thì xin số điện thoại.

Mạnh Doanh chính là một quỷ xui xẻo, cô cũng không nhận nhớ, trực tiếp ra khỏi phòng, làm quần chúng kích động, đều ở cửa vây xem.

Chỉ thấy Mạnh Doanh ra cửa, vừa vặn ngay tại hành lang gặp một tiểu chính thái mới sáu bảy tuổi, tiểu chính thái ở phòng bên cạnh, một mình đứng ở nơi đó nhìn trái nhìn phải. Mạnh Doanh chần chờ nửa ngày, quay đầu cầu xin các bạn học tha ừ, nhưng mấy tên này e sợ thiên hạ không loạn càng thêm hưng phấn, đều ngoắc tay cổ vũ Mạnh Doanh.

Mạnh Doanh hung ác, đi đến trước mặt tiểu chính thái, ngồi xổm xuống, tận lực ôn nhu cười nói: “Bạn học nhỏ, có thể nói cho chị số điện thoại của em hay không?”

Tiểu chính thái cắn ngón tay, chớp chớp mắt, bỗng nhiên “Oa” một tiếng khóc, cửa phòng bên cạnh lập tức bị đẩy ra, một đôi tuổi trẻ vợ chồng vội vàng đi tới, ôm lấy con, giận trừng trừng nhìn Mạnh Doanh.

“Ma ma, dì này... Ô ô... Nói... Ô... Muốn số điện thoại nhà chúng ta... Ô ô” bạn nhỏ khóc thút thít nghẹn nói.

Vợ chồng trẻ vừa nghe, càng thêm cẩn thận nhìn chăm chăm Mạnh Doanh, ánh mắt của người mẹ trẻ tuổi kia cơ hồ muốn ở trên người Mạnh Doanh đào ra một cái hố.

Mạnh Doanh xấu hổ không biết như thế nào cho phải, may mà các bạn học phía sau rất cục có lương tâm, đi lên giải thích, đem cô cứu trở về.

Trải qua chuyện như vậy, sau khi trở lại phòng, không khí liền nhẹ nhàng hơn.

Khéo như vậy, đoán số kế tiếp, Nhược Thủy thua.

Nhìn đám sói mắt xanh chung quanh, Nhược Thủy vội vàng xua tay: “Mình chọn nói thật!”

Không nghĩ tới ánh mắt mọi người không có mất mát, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Nhược Thủy bắt đầu đi.

Trải qua một phen thương thảo, lớp trưởng ra mặt, lớp trưởng cười nói: “Bạn học Hách Liên a, này bạn đừng trách mọi người, ai cho bạn bình thường thần long kiến thủ bất kiến vĩ*, mọi người đều rất tò mò.” Nhanh chóng từ giải thích đổi thành đặt câu hỏi: “Xin kể về mối tình đầu của bạn!”

thần long kiến thủ bất kiến vĩ: Thần long thấy đầu ko thấy đuôi

Tự thuật? Vấn đề này cũng quá giáo hoạt đi!

Trông thấy ánh mắt mọi người chờ mong, Nhược Thủy bật cười: “Mình còn chưa từng có bạn trai, thậm chí có tính không?”

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc.

Nhìn Nhược Thủy cười, mọi người choáng váng trong chốc lát, tiếp theo lại nghe được tin tức lớn như vậy — hoa khôi khoa bọn họ, Hách Liên Nhược Thủy chưa từng có bạn trai!

“Vậy, Lương Thần thì sao?” Một cô gái dè dặt hỏi.

“Lương Thần?” Nhược Thủy nghiêng đầu cười nói: “Chúng mình là bạn bè mà thôi.”

Nghe đáp án như thế, nhất thời có người mừng có người buồn, còn có người khẩn cấp: “Vậy nếu không có mối tình đầu, vấn đề này liền trở thành phế thải nha. Lại đổi một câu khác, bạn như thế nào cùng Lương phó chủ tịch quen biết?”

Cô gái đặt câu hỏi là một người chơi thân với Lý Lộ Lộ, lúc này cô ta liên tục đặt câu hỏi, hoàn toàn không cho người khác xen mồm hoặc là có cơ hội đánh gãy, hỏi xong còn nhanh chóng nhìn Lý Lộ Lộ bên cạnh im lặng không lên tiếng liếc mắt một cái.

Trên bàn an tĩnh lại, Lý Lộ Lộ thích Lương phó chủ tịch là chuyện hầu như mọi người đều biết.

Tâm tư cẩn thận của cô ta về điểm này, Nhược Thủy cũng không thêm để ý, nghĩ nghĩ liền hỏi đáp: “Là lúc mình còn nhỏ, ở giáo đường Westminster Luân Đôn Anh quốc. Mình ở nơi đó gặp anh ấy, chào hỏi qua lại liền quen biết.”

“Luân Đôn?” Cô gái kia có chút

Nhược Thủy gật gật đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn cô bạn, cười như trăng sáng. Cô gái kia nhất thời có chút chột dạ, giống như tâm tư cẩn thận của cô ta đều bị xem thấu.

Lý Lộ Lộ đêm nay lần đầu tiên chủ động mở miệng: “Bạn làm sao có thể ở Luân Đôn gặp anh ấy?”

Nhược Thủy có chút kinh ngạc khi cô tanó chuyện với mình, trên thực tế mọi người đều thực kinh ngạc khi cô ta chủ động mở miệng. Tuy rằng Lý Lộ Lộ ở hội sinh viên nhân duyên rất tốt, người quen rất nhiều, cũng truyền ra danh hiệu cô là “Tửu quốc danh hoa”, nhưng khi cùng bạn học cùng lớp ở chung, cô ta luôn tỏ ra lãnh diễm cao quý, không chủ động nói chuyện, người khác cùng cô ta đáp lời cũng chỉ là ôn hoà trả lời hai câu, bộ dáng như cao không thể chạm tới.

Bất quá cô ta hỏi cũng không phải chuyện riêng tư trọng yếu gì, Nhược Thủy thuận miệng đáp: “Mình du học ở Anh quốc, anh ấy đi du lịch ở đó.”

Bên cạnh Mạnh Doanh kinh ngạc hỏi: “Lúc trước bạn du học ở Anh quốc a? Sao cũng chưa nghe bạn nhắc tới?”

“Không ai hỏi, mình đương nhiên sẽ không nói.” Nhược Thủy bất đắc dĩ cười.

“Vậy khi nào bạn về nước nha?” Mạnh Doanh tò mò.

Nhược Thủy trong lòng giật mình, trên mặt lại thản nhiên: “Năm kia trở lại.”

Mọi người thấy cô không muốn nhiều lời, cũng thức thời không nhắc lại, thay đổi đề tài khác tán gẫu.

Ai cũng không chú ý tới, trong mắt Lý Lộ Lộ chột lóe qua ánh sáng.

25. Chương 25

Đảo mắt đã lại đến lễ Noel, hai người lớn Ngụy gia tìm các loại lý do kêu Nhược Thủy về nhà ăn cơm, kỳ thật lão nhân gia rất yêu thương cháu gái ngoại này, đáng tiếc không phải ở bên người mình lớn lên, cũng không phải ruột thịt, rất nhiều thời điểm thích lại biểu đạt không được.

Lần này Nhược Thủy rốt cục ở phòng khách Ngụy gia nhìn thấy cậu nhỏ đã lâu không gặp, vẫn hoan hoan hỉ hỉ như trước cùng anh nói chuyện.

Nhìn cháu gái nhỏ mặc một áo khoác dày màu đỏ, đi giày đế bằng, cười vui sướng, Ngụy Ương sững sốt thật lâu.

Bỗng nhiên phát hiện, nhiều ngày nay cố ý tránh đi, cố ý không thêm nghĩ về cô, kết quả khi gặp lại, mãnh liệt nhớ mong.

Giống như, thật lâu, thật lâu đều không có thấy cô, nhưng cô nói mỗi một câu, mi một cái tươi cười giống như là mọc rễ ở đáy lòng anh, tích mịch thành chất dinh dưỡng tốt nhất, khi gặp lại mới phát hiện, phát triển xum xuê như vậy.

“Cậu, sao lâu như vậy đều không gặp cậu? Cậu bận việc gì nha?” Ở trước mặt Ngụy Ương, Nhược Thủy chưa bao giờ cần che giấu, nhớ anh liền hỏi anh lý do.

Ngụy Ương giật mình, gợi lên một nụ cười thanh thản: “Gần đây đi công tác, công việc công ty có chút nhiều.”

Nhược Thủy gật gật đầu, xem như chấp nhận lý do này của anh.

Ngụy Bá Bình lâu lâu mới trở về được một chuyến, trong vẫn cười dài cùng Nhược Thủy trò chuyện học hành. Bị lãnh tụ quan tâm như vậy, Nhược Thủy có chút khấn trương, nghiêm trang trả lời, nhàn thoai việc nhà.

“Được rồi, được rồi, nhìn anh kìa, khó trở về được một chuyến, lúc ăn cơm còn muốn hỏi chuyện học!” Đào Diệc Ninh nhìn ra Nhược Thủy không được tự nhiên, oán trách nhìn chồng một cái, chuyển hướng Nhược Thủy cười nói: “Nhược Thủy đừng để ý đến ông ấy, cậu lớn con chính là cái dạng này.” Sau liền cùng Nhược Thủy nhắc tới chủ đề thoải mái thú vị khác.

Tiệc gia đình, đứa nhỏ đều lớn, không thiếu được hỏi chút vấn đề cảm tình.

Nhược Thủy cười, đem họa dẫn đi: “Cậu nhỏ còn chưa có bạn gái đâu, con còn nhỏ, không nóng nảy.”

Nhắc tới chuyện này, quả nhiên, một đám trưởng bối lập tức đã đem đầu pháo nhắm ngay Ngụy Ương vô tội.

Ngụy lão phu nhân phóng ra đầu tiên, đi thẳng vào vấn đề: “Thức An a, con cũng 27, chớp mắt sẽ ba mươi, mọi người nói ‘Thành gia lập nghiệp’, vốn là nên thành gia trước lập nghiệp sau. Nay sự nghiệp của con cũng phát triển không sai biệt lắm, là thời điểm nên lấy vợ rồi?”

Ngụy lão tướng quân nói ngụ ý: “Thời gian trước ở Đường gia, thấy cháu nội của ông ta đều đã sinh ra rồi, béo ú mập mạp, thật sự là đáng yêu!” Dứt lời mắt uy nghiêm nhìn Ngụy Bá Bình, ý bảo ông cũng lên đi.

Đang tính bâng quơ, Ngụy Bá Bình bất đắc dĩ, mở miệng nói tiếp: “Ngạch, lão Tam Đường gia hình như nhỏ hơn một tuổi so với em, a ha ha ha...” Ngây ngô cười.

Đào Diệc Ninh giận người này không tranh, ghét bỏ nhìn chồng bình thường uy nghiêm ổn trọng, lúc này lại chỉ biết ngây ngô cười liếc mắt một cái, quyết đoán lên đỉnh: “Thức An a, có đối tượng không? Nếu có, thừa dịp tết âm lịch mang về, cho ba mẹ gặp mặt một lần!

Vấn hưng trí bưng bưng vậy xem, Ngụy Dịch cũng thêm một câu: “Đúng vậy đúng vậy.”

Đúng cái đầu con! Ngụy Ương trừng mắt nhìn Ngụy Dịch bỏ đá xuống giếng một cái, lại im lặng liếc nhìn sắc mặt Nhược Thủy như thường, trong lòng liền nhói, lúc này trong lòng quả nhiên là hàng trăm tư vị cái gì cũng có.

Trong chốc lát anh cũng không nói tiếp, mọi người hai mặt nhìn nhau, nhất thời không khí có chút cổ quái.

“Không thích hợp.” Đợi nửa ngày, mới chờ được Ngụy Ương thần nhiên một câu.

Trong lời nói mang chút hương vị bi thương, hai người lớn Ngụy gia liếc nhau, lại nhìn nhìn Nhược Thủy cùng Ngụy Dịch đang mở miệng không hiểu, thức thời không nhắc lại, việc riêng như vậy không nên ở trước mặt tiểu bối thương nghị.

Ráng ăn xong một bữa cơm không khí vẫn quỷ dị như vậy!

Vào đêm, trong phòng hai người lớn Ngụy gia, Ngụy lão phu nhân rốt cục vẫn là nhịn không được, mở miệng hỏi lão nhân nhà mình: “Ôi chao, ông nói bộ dáng của Thức An, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra vậy?”

Ngụy lão tướng quân đeo kính lão viễn thị, đang đọc một quyển sách cũ, nghe vậy ngừng tay, buông sách, tháo kính lão viễn thị xuống, chậm rãi nói: “Tôi làm sao mà biết được. Tùy tiện cầm lấy một khăn sạch sẽ lau kính, tình tế lau: “Người trẻ tuổi, bất quá chính là tình yêu, còn có thể thế nào?”

“Vậy cũng phải có đối tượng a!” Lão phu nhân nhíu mày: “Từ khi lão Tam học đại học có một mối tình, sau lại không có nghe qua nữa. Nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một người, chẳng lẽ còn đối với cô gái năm đó nhớ mãi không quên?”

Ngụy lão gia tử cười xuy một tiếng: “Thôi đi, còn nhớ mãi không quênho rằng lão Tam còn không nhớ rõ tên người ta. Con chính bà sinh bà còn không biết, nó khi đó đều còn không có thông suốt đâu! Nếu cô gái

người ta không theo đuổi nó, nó cũng không nghĩ tới sẽ ở cùng một chỗ, bà cho lão Tam là Đông tử cách vách à! Hắc, còn nhớ mãi không quên...”

Trong ngữ khí của ông đầy ý cười nhạo, Ngụy lão phu nhân then quá thành giận, hung hăng đánh một chưởng lên người ông, cả giận nói: “Là tôi sinh, chẳng lẽ không phải con ông, ông cười cái gì!”

Tuy rằng đã bảy mươi, nhưng uy phong của lão phu nhân vẫn như cũ không giảm, đánh một chưởng, lão tướng quân xuất thân binh nghiệp đau nhe răng trợn mắt, vội vàng cầu xin tha thứ: “Ai ai ai, là tôi sai lầm rồi, là tôi sai lầm rồi, bà nhẹ tay chút nha! Một bó tuổi to, còn hung hãn như vậy...” Càng nói càng nhỏ giọng, một câu cuối cùng là nói ở trong lòng.

Lão phu nhân lườm xem ông như vậy, lại nói tiếp: “Tôi nghĩ a, lão Tam phỏng chừng là có chuyện, chính là theo đuổi không được. Hôm nay như vậy, tôi coi đều có chút đau lòng.”

Ai, con trai nhỏ này từ nhỏ luôn tự giải quyết mọi việc, không cho người khác quan tâm, nay sắp ba mươi, lại thủy chung không tin tức. Nghĩ có thể đường tình của con nhấp nhô, trong lòng bà, thật sự vừa sốt ruột vừa đau lòng.

“Này cũng không nhất định.” Ngụy lão tướng quân lắc đầu, bình tĩnh khách quan phân tích nói: “Nói không chừng là có đối tượng, sợ gia thế không tốt hoặc là có thứ khác không vừa lòng chúng ta, cho nên mới chậm chạp không dám mang đến gặp chúng ta...”

Dứt lời sờ sờ cằm, thở dài: “Tôi chỉ cần nó đừng giống Tam tiểu tử Thẩm gia kia giống nhau, dẫn đàn ông về nhà, tôi đây liền cảm ơn trời đất.” (lk: anh Thẩm tam này rất cute, tiếc là ko có ngoại truyện nói về anh!)

Nhắc tới chuyện này, Ngụy lão phu nhân rung mình một cái, kinh sợ không thôi: “Không thể nào?” Càng nghĩ càng nặng lòng, không ngừng an ủi chính mình: “Sẽ không sẽ không, Thúc An không phải người như vậy...”

Ngụy lão gia tử nhìn bạn già đang tự hù dọa mình một cái, thở dài: “Nếu thật sự như vậy, cũng không có biện pháp. Tính hưởng trời sinh, xoay cũng xoay không được. Bà xem Thẩm lão đầu, náo loạn hai tháng như vậy, còn không phải chỉ có thể chấp nhận, chính là không cho Thẩm tam mang tên nhóc kia tới cửa thôi, bình thường thì mặc kệ.”

Lão phu nhân hoảng sợ nhìn ông.

Ông lại thở dài: “Có khi tôi nghĩ, chuyện của Tiểu Dịch, thực so với Thẩm Tam tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Ít nhất, nó thích phụ nữ.”

Lão phu nhân đã muốn tuyệt vọng, nhận mệnh rằng con trai nhỏ của mình thích đàn ông là chuyện thực.

Ngụy lão tướng quân vỗ vỗ tay bà, trấn an nói: “Tôi cũng chỉ nói như vậy, tình huống chân chính như thế nào còn không biết đâu, bà cũng đừng lo lắng quá sớm. Chính là chuyện của Tiểu Dịch, bà cũng thả tâm, con cháu đều có phúc của con cháu.”

Nhắc tới cháu nội, lão phu nhân sầu não chỉ có thể thở dài: “Thật sự là, làm sao có cha mẹ không thương con cái. Nếu nó thực thích, liền như vậy buông xuống, chúng ta cũng không có biện pháp, còn có thể không cho nó ra khỏi cửa? Nhưng tôi thật sự không thích nha đầu Tạ gia kia, cả người đều là nội tâm, chỗ Diệc Ninh cũng là cái nan đề, trong lòng nó không qua được, cho dù Như Tuệ gạt đầu, nó cũng khó đồng ý.” Cầm thán, vì cháu nội này, người một nhà xem như thao nát tâm.

“Bà rồi rảnh liền khuyên nhủ Diệc Ninh đi, người một nhà vẫn nên hoà hảo. Nếu tương lai thực sự vào cửa, cũng không thể còn cầm sắc mặt làm cho người ta xem.” Ngụy lão tướng quân nhẹ nhàng hí mắt: “Tạ gia bên kia, nay cũng là nước sông ngày một rút xuống, muốn đem con gái này gả lại đây, bọn họ thật đúng là nhọc lòng.”

Ngụy lão phu nhân cười khê: “Nhà bọn họ là một thế hệ không bằng một thế hệ, đồng lứa này, chính là vài cháu gái trở mã tốt. Thời gian trước gặp vợ Tiểu Lương, nó còn nói với tôi ” dừng một chút, bà cười lạnh một tiếng: “Tạ gia cố ý đem thứ xuất kia ghép đôi với con trai nhỏ của nó.”

“Con trai nhỏ của Tiểu Lương? Tên là Lương Thần?” Ngụ lão tướng quân ngạc nhiên nói: “Thằng nhóc kia rất không sai nha, Tà gia làm sao dám đánh chủ ý với nó?”

Ngụ lão phu nhân nhàn nhàn nói: “Nghe nói thứ xuất kia khá xinh đẹp, Tà lão đầu yêu thương hết mực. Tiểu Lương đang thăng tiến, con gái lớn đã đính hôn, chỉ còn con trai nhỏ, không đánh chủ ý lên nó thì đánh ai?”

“A, chuyện này ông ta tính nhầm rồi.” Lão gia tử gặp bạn già tò mò nhìn qua, đắc ý dào dạt khoe khoang chính mình tin tức linh thông: “Hai ngày trước tôi đi lão Thôi cách vách ngồi, vừa vận Đông tử cùng cháu dâu tương lai trở về thăm ông ấy, chính là con gái của Tiểu Lương, gọi là Lương Hàm. Con bé nói cho tôi, nói nha đầu Nhược Nhược của chúng ta cùng thằng nhóc Lương Thần kia chơi rất thân.” Dứt lời còn “Hừ hừ” hai tiếng, cười đến cực kỳ sảng khoái.

Lão phu nhân khó hiểu: “Chuyện này thì sao?”

“Hừ, bà nhìn bộ dáng kia của Nhược Nhược nhà chúng ta, con gái Tà gia kia có thể so sánh với con bé nhà mình?” Ngụ lão tướng quân kiên nhẫn giải thích nói.

Ngụ lão phu nhân bất đắc dĩ nâng trán, lão nhân tử này sao càng già càng ngây thơ? Sao nghĩ đơn giản như vậy!

Bất quá, xem ông ấy vui vẻ, bà cũng liền không nói ra. Cùng người Tà gia lão nhân đối địch mười năm, nay tiểu bối thắng người ta một bậc, nên cao hứng.

26. Chương 26

Hôm nay là thứ sáu, Nhược Thủy đang hưng trí bừng bừng dạo chơi trên diễn đàn bát quái nổi danh, đột nhiên có điện thoại.

Nhược Thủy bị giật mình, buổi tối, cô ở một mình, chung quanh đều rất im lặng, tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, âm thanh chói tai, cô lại tập trung tinh thần, ngẩng người một hồi lâu mới phản ứng lại, luống cuống tay chân tiếp điện thoại.

Là Mạnh Doanh, âm thanh của cô trong điện thoại có chút dồn dập bất an, bùm bùm cách cách đem sự tình nói cho Nhược Thủy, Nhược Thủy càng nghe càng nhũn mảy.

“Làm sao có thể gọi điện thoại cho bạn? Lý Lộ Lộ cô ta không phải có rất nhiều bạn bè sao? Như thế nào cũng không tới phiên bạn nha!” Nhược Thủy cảm thấy rất kỳ quái.

Thì ra vừa rồi Mạnh Doanh nhận được một cú điện thoại, là Lý Lộ Lộ gọi đến. Mạnh Doanh thực kinh ngạc, nhưng vẫn tiếp, không nghĩ tới đầu bên kia điện thoại là một giọng nam xa lạ, rất lễ phép nói cho cô là Lý Lộ Lộ uống rượu, ở hội sở “Vương Triều” đường XX, nhờ bạn học của Lý Lộ Lộ tới đón cô trở về.

Mạnh Doanh vừa nghe vội vàng đáp ứng, sau khi cúp điện thoại, cô vốn tính đi ký túc xá đối diện tìm bạn của Lý Lộ Lộ, trong đó có hai người cùng Lý Lộ Lộ quan hệ cũng không tệ lắm, để hai cô đi tiếp Lý Lộ Lộ.

Không nghĩ tới gõ cửa nửa ngày cũng không có người lên tiếng trả lời, cô phỏng chừng hôm nay là thứ sáu, hoạt động nhiều như vậy, vài người này hẳn là đều là đi ra ngoài.

Gặp loại sự tình này, Mạnh Doanh cũng không ngại. Từ lúc khai giảng cô cùng Lý Lộ Lộ nói không quá mấy câu, Lý Lộ Lộ bình thường tự cao, giống như khinh thường nữ sinh phổ thông bường, thậm chí còn có chút đáng về quê mùa như Mạnh Doanh, vừa nghe phải đi cái loại địa phương này đón người, đổi lại là người khác đều không muốn.

Nhưng dù sao cũng là bạn học, cô không muốn để mặc Lý Lộ Lộ một người uống rượu tại loại địa phương ngư long hỗn tạp kia. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn không dám đi một mình, cố tình vài vị cô nương ở ký túc xá cô cũng đều không ở, cuối cùng chỉ có thể gọi điện thoại cho Nhược Thủy, hỏi cô có thể hay không cùng mình đi.

Nghe thấy nghi vấn của Nhược Thủy, Mạnh Doanh cũng có chút kỳ quái: “Mình cũng không biết. Bất quá tối hôm nay là chung kết cuộc tranh tài ca sĩ các trường đại học, mọi người đều đi xem, phỏng chừng nơi đó rất âm ỹ, đều nghe không được tiếng chuông điện thoại, nên chỉ có mình nhận điện thoại.”

Trong lòng Nhược Thủy còn có chút nghi ngờ, nhưng cô cũng không thể để Mạnh Doanh một người đi, vẫn đáp ứng Mạnh Doanh trong chốc lát đến cửa đồng trường học gặp cô.

Nghĩ nghĩ, cảm thấy hai nữ sinh đi vẫn không quá an toàn, Nhược Thủy liền gọi điện thoại cho lớp trưởng, thêm nam sinh cao lớn cảm thấy an toàn hơn rất nhiều.

“Đô” hai tiếng, lớp trưởng liền tiếp điện thoại, vừa nghe xong chuyện này, đáp ứng ngay, còn nói thật đáng tiếc phần lớn các nam sinh khác đều đi coi ca nhạc, bằng không còn có thể kêu thêm hai nam sinh cùng đi.

Đứng ở cửa hội sở “Vương Triều”, ba người đều có chút chần chờ, chậm chạp không dám vào cửa.

Loại địa phương này, tuy rằng bên ngoài cũng không có bộ dáng một mảnh xa hoa truy lạc, lãng phí, nhưng ở cửa thỉnh thoảng có xe mắc tiền dừng lại, bảo an cao lớn vạm vỡ, đều làm cho ba người ngửi được hơi thở của thế giới mà bọn họ chưa bao giờ đặt chân đến.

Nơi này, không phải là nơi bọn họ nên đến.

Chần chờ nửa ngày, Mạnh Doanh khẽ cắn môi: “Đều đến đây rồi, sao không đi vào? Loại địa phương này, Lý Lộ Lộ cô ấy uống rượu...” Ngụ ý không cần nói cũng biết.

Nhược Thủy lấy lại bình tĩnh, đưa tay vào túi áo, nắm chặt di động, dẫn đầu đi trước.

Lớp trưởng cùng Mạnh Doanh liếc nhau, cũng rất nhanh đuổi theo.

Đến cửa, bảo an kia nghe bọn họ nói là tới đón người, không ngăn đón, ngược lại nhiệt tình chỉ đường đến phòng bao 307 cho bọn họ.

Nhược Thủy trầm xuống.

Nơi này thoát nhìn tương đối đẳng hoàng, nhưng là, nếu thật sự đẳng hoàng, kia vì sao nhìn thấy bọn họ ba sinh viên nhìn vẫn còn trẻ con, nhất là Nhược Thủy còn vị thành niên, đều không có kêu bọn họ đưa ra giấy chứng minh?

Đương nhiên, cũng có một loại khả năng khác, phía trước có người cố ý phân phó qua.

Mặc kệ là thế nào, chuyện ba người đã vào cửa “Vương Triều” mà nói, cũng không là một chuyện tốt.

Trong phòng bao 307, một mảnh oanh thanh yến ngữ, rất náo nhiệt.

Nghe nói say bất tỉnh nhân sự chỉ có thể chờ bạn học tới đón - Lý Lộ Lộ đang cười duyên ngồi ở trong lòng một gã đàn ông trẻ tuổi, mặc kệ gã đàn ông kia giở trò, thỉnh thoảng còn thấp giọng thở gấp, phát ra một hai âm thanh kiều mỹ vạn phần.

Bên cạnh là một người đàn ông đeo mắt kính viền tơ vàng ôm một cô gái cực kỳ thanh thuần, cười tủm tỉm, uống một ngụm rượu vang ury vào miệng cho bạn gái, xem vẻ mặt cô ửng hồng ngừng ửng đỏ vạn phần, tâm tình tốt, nở nụ cười, quay đầu lại hỏi: “Lộ Lộ, em nói cực phẩm kia sao còn chưa tới?”

Lý Lộ Lộ mỉm cười như tơ, từ trong lòng gã đàn ông ngồi dậy, dịu dàng nói: “Em chỉ nói thử một lần, cô ta có đến hay không em không cam đoan được... An thiếu nóng vội như vậy, còn không sợ Tư Tư ghen sao?”

Tư Tư chính là cô gái thanh thuần đang ngồi trong lòng người đàn ông được gọi là An thiếu kia, nếu lúc này có những người khác nữa, nhất định sẽ kinh ngạc vạn phần: đây không phải là hoa hậu giảng đường đại học P nổi danh vì thanh thuần sao?

Lúc này, hoa hậu giảng đường thanh thuần xấu hổ đỏ mặt, oa ở trong lòng An thiếu, âm thanh cực kỳ mềm mại chọc người: “An thiếu thích là tốt rồi.”

An thiếu đối với giai nhân trong lòng cảm thấy thực vừa lòng, thưởng một ngụm rượu vang uy vào đôi môi mềm mại như đóa hoa, động tác rất chậm rãi, ôn nhu.

Vừa vặn, lúc này, một trận tiếng gõ cửa truyền đến, một cô gái yêu yêu kiều kiều cách cửa gần nhất lắc mông đi mở cửa.

Mọi người lơ đãng, còn tưởng là nhân viên phục vụ đến đưa rượu. Không nghĩ tới nửa ngày bên kia cũng chưa lên tiếng, lúc này mọi người đều ngừng mọi chuyện trong tay, đều quay đầu nhìn.

Cô gái kia ra mở cửa vừa thấy là ba gương mặt xa lạ, ước chừng liền hiểu được thân phận bọn họ, che miệng nở nụ cười hai tiếng, đánh mông trở lại chỗ ngồi của mình, thân hình kia tiem tiem tề tề như rần nước, một bước nhún ba lần, lớp trưởng nhìn trợn mắt há hốc mồm.

Nhược Thủy cứ như vậy đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn chung quanh một vòng, thấy được Lý Lộ Lộ thần chí thanh tỉnh, đang bị một người đàn ông tuổi còn trẻ ôm vào trong ngực tư thế cực ái muội, trong mắt nháy mắt rét lạnh

Trong phòng cũng an tĩnh lại, đều nhìn ba người xa lạ này, đương nhiên, đại đa số ánh mắt vẫn là dừng lại ở trên mặt Nhược Thủy.

Các cô gái nhỏ mười bảy, mười tám tuổi, tuổi bằng nhau, khuôn mặt đều trang điểm, cùng nhau cười đùa, thật là phong cảnh.

Rất nhanh, Mạnh Doanh từ trong không khí dâm mỹ trong phòng này phục hồi tinh thần lại, tức giận đến hai gò má đỏ bừng. Tình cảnh này, vừa thấy liền hiểu được, là Lý Lộ Lộ đùa giỡn bọn họ!

Lớp trưởng cũng hiểu được tình huống hiện tại, sắc mặt trầm trầm, cũng không có lên tiếng, cũng không có mạo phạm, nhẹ nhàng lôi kéo góc áo Mạnh Doanh bên cạnh.

Mạnh Doanh tâm thần vừa động, nhanh chóng quét một vòng, phát hiện ánh mắt mấy người đàn ông này đều nhìn chằm chằm Nhược Thủy bên cạnh cô. Tim cô lộp bộp: chuyện này phỏng chừng là hướng đến Nhược Thủy!

Cụ thể như thế nào cô chưa kịp nghĩ, chỉ thấy Nhược Thủy cùng lớp trưởng nhanh chóng liếc nhau, mỗi người kéo một tay cô, xoay người bước đi.

Ba người đi rất nhanh, trong phòng bao, mọi người sửng sốt, vội vàng đuổi theo. Hắc! Cực phẩm như vậy mà cho cô chạy, bọn họ sẽ hối hận chết mất! (lk:khổ thân mấy thành bệ gốc ghê, giữ lại nên sau này mới hối hận chết mất đó!)

Khi đến chỗ thang máy, ba người vẫn bị đuổi kịp, dồn vào góc tường.

Lớp trưởng cảm tức nhìn bọn họ: “Tụi mày muốn làm cái gì!”

Tay Mạnh Doanh lôi kéo Nhược Thủy có chút run run, nhưng khi Lý Lộ Lộ chậm rì rì đến, cô giận đỏ mắt: “Lý Lộ Lộ, mày đem chúng tao lừa tới nơi này muốn làm gì?!” Hôm nay trời rất lạnh, ba người hảo tâm tới đón ả, kết quả biến thành cục diện hiện tại, cô không có đi lên tát Lý Lộ Lộ hai cái vì cô được giáo dưỡng rất tốt!

Lý Lộ Lộ ý cười trong suốt nhìn ba người, cũng không trả lời, tự vuốt vuốt tóc mình, mặt mày phong tình vạn chủng, quả nhiên xinh đẹp động lòng người.

Gã đàn ông trẻ tuổi vừa ôm Lý Lộ Lộ cười mở miệng: “Ha ha, vài vị bạn học không cần khẩn trương như vậy. Các người là bạn học của Lộ Lộ, chúng tôi muốn làm quen, kết giao bạn bè mà thôi.”

27. Chương 27

Kết giao bạn bè? Thiên tài tin người! Trên mặt ba người viết rõ ràng những lời này, nhưng gã đàn ông kia lại không biết xấu hổ, như trước tràn đầy hứng thú nhìn bọn họ, ánh mắt thường thường đảo qua thân thể Nhược Thủy đang mặc một áo khoác bằng nhung rất dày.

Vị An thiếu đeo mắt kính viền tơ vàng kia, nhìn cực kỳ nhã nhặn, thấy ánh mắt phòng bị của ba người, không chút để ý cười nói: “Còn muốn xin ba vị ặt mũi, đi vào phòng bao ngồi. Các người là bạn học của Lý Lộ Lộ, chúng tôi còn có thể làm gì các vị?” Khi nói xong một câu cuối cùng, chỉ nhìn Nhược Thủy một cái.

Phi! Bọn họ vì nghĩ đến Lý Lộ Lộ là bạn học cùng lớp, nên mới đi đón ả, làm sao có thể nghĩ đến, Lý Lộ Lộ thế nhưng ngay cả đường lui đều không cần, thiết cái bẫy như vậy cho các cô chui vô!

Ngoài ý muốn, Nhược Thủy rất trấn định, tay ở trong túi áo, sờ sờ di động có chút nóng lên, thần nhiên nói: “Các vị khách quý ‘Vương Triều’ là nơi như vậy, không phải sinh viên chúng tôi nên đến. Chúng tôi chỉ là tới tiếp bạn học Lý Lộ Lộ trở về, hiện tại xem ra, cô ta thực thanh tỉnh, không cần chúng tôi làm điều thừa. Thời điểm không còn sớm, trường học sẽ đóng cổng, chúng tôi sẽ không quấy rầy.”

An thiếu kia thấy cô mở miệng, vui vẻ nhếch trên đuôi lông mày, nghe xong cũng không tức giận, ngược lại vươn tay đến kéo cô: “Em gái đừng có gấp, đã muộn cũng không sao, đi chỗ anh trai ở một đêm.”

Thấy Nhược Thủy tránh thoát tay hắn, hắn cười càng vui vẻ, trong mắt tất cả đều là thành công mèo vờn chuột, gặp con mồi đã sập bẫy, thợ săn đắc ý cùng trêu đùa.

Mặt Mạnh Doanh đều bị dọa trắng, thân mình cứng đờ.

Lớp trưởng thấy người nọ dám đùa giỡn Nhược Thủy, nhất thời giận dữ, chắn trước người Nhược Thủy.

Gã đàn ông ôm Lý Lộ Lộ thấy thế, không hồn giận uy hiếp nói: “Thằng nhóc, đừng không biết phân biệt, nơi này không có chuyện của mày. Mày thức thời chút, chúng tao để ả đi, nếu không...” Ngừ khí cực kỳ âm ngoan, Mạnh Doanh sợ tới mức mặt tái nhợt.

Lớp trưởng là hán tử Sơn Đông tâm huyết trứ danh, làm sao sợ hắn uy hiếp, lập tức liền cả giận nói: “Mày nằm mơ!”

An thiếu kia lại không đem lớp trưởng - nửa tên đầy tớ - để vào mắt, mị nhãn nhìn Nhược Thủy, vẻ mặt hưởng thụ giống như đã xem cô trần truồng.

Nược Thủy đầu chịu nổi cơn giận này, lập tức liền thay đổi sắc mặt.

Thấy hắn không để ý lớp trưởng đang che chắn trước người, còn muốn đi lên động thủ động cước, dùng ngôn ngữ hạ lưu, Nhược Thủy giận dữ, nhiều năm nuông chiều ra tính tình, nhanh tay liền cầm lấy bình hoa thủy tinh dùng làm đồ trang trí ở bên cạnh, hung hăng đập lên đầu hắn.

“Oành!” Một tiếng nổ, An thiếu không đề phòng, bị bình hoa đập trúng, kêu một tiếng rồi té trên mặt đất.

Bình hoa lăn trên thảm thật dày, cứng rắn không có bể, mà là phát ra một âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Tất cả mọi người bị chấn động choáng váng, lẳng lẳng nhìn Nhược Thủy đột nhiên nổi giận ra tay.

Một hồi lâu, gã đàn ông ôm Lý Lộ Lộ kia mới phục hồi lại, chỉ vào Nhược Thủy: “Mày, mày, mày...” Quá mức khiếp sợ, thế cho nên nói một câu đầy đủ cũng không nên lời.

Lý Lộ Lộ phản ứng trì độn, kêu lên sợ hãi, mấy người còn lại vây lên xem An thiếu nằm trên mặt đất sống hay chết.

An thiếu kia thật sự là mệnh lớn, bị Nhược Thủy dùng hết sức đập, bình hoa nặng như vậy, thế nhưng chỉ choáng váng ngất trong chốc lát, bị người chung quanh ấn huyết nhân trung, loạng choạng, thế nhưng lập tức tỉnh lại.

Hắn chậm rãi được đỡ ngồi dậy, một chất lỏng màu đỏ sậm từ trên trán hắn chảy xuống, đang ở trong phòng bao, sau lại bị Lý Lộ Lộ thét chói tai hấp dẫn tới, hoa hậu giảng đường đại học P, Tư Tư lại hét một tiếng thét chói tai, chạy lại đây khóc: “An thiếu, An thiếu, anh làm sao vậy? Anh làm sao vậy?”

An thiếu rốt cục khôi phục ý thức, vươn tay sờ sờ máu trên mặt, mặt trắng bệch, một tay đẩy Tư Tư ra, vẻ mặt dữ tợn nhìn về phía hung thủ: “Mày, mày cũng dám...”

Nược Thủy lạnh lùng nhìn hắn, giống như vừa rồi cô đập không phải là người, mà là một cây cột.

Lý Lộ Lộ từ trong kinh hoảng phục hồi tinh thần lại, nguyên bản gã đàn ông ôm ả nùng tình mật ý kia đã sớm đem ả đẩy ra, tiến đến bên người An thiếu. Hơn nửa ngày ả mới trấn định lại, móng tay tình xảo xinh đẹp chỉ vào Nhược Thủy, ở dưới ánh đèn hành lang hôn ám rất quý dị: “Mày, mày có biết anh ấy là ai không?” Trong ngữ điệu mang theo khoái ý không hiểu: “Mày xong đời!”

Là ai? Chẳng lẽ là Lý Cương*? Nhược Thủy ôm ngực cười lạnh: “Vậy mày có biết tao là ai sao?”

*Lý Cương: Vụ tai nạn Lý Cương hay vụ “Ba tao là Lý Cương” (tiếng Trung: “ ”) là một sự kiện phát sinh từ tai nạn giao thông xảy ra vào tối 16 tháng 10 năm 2010, tại khuôn viên trường Đại học Hà Bắc, thuộc thành phố Bảo Định, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc, khi một chiếc ô tô Volkswagen Magotan màu đen húc phải hai sinh viên tại 1 ngõ hẹp. Tai nạn khiến cho cô Trần Hiểu Phụng (), 20 tuổi, sinh viên từ Thạch Gia Trang bị thương nặng rồi chết tại bệnh viện, nạn nhân còn lại là Trương Kinh Kinh, 19 tuổi, bị gãy chân trái. Người lái xe trong tình trạng xỉn rượu là Lý Khởi Minh, ngay sau khi gây tai nạn đã trốn thoát khỏi hiện trường để chở bạn gái mình về khu ký túc xá nữ. Sau đó Lý bị các nhân viên bảo vệ ở trường bắt giữ, nhưng anh ta phản ứng và nói: “Cứ kiện đi nếu dám. Ba tao là Lý Cương”.

Vụ việc gây nên làn sóng phản nộ trên các diễn đàn liên mạng của Trung Quốc. Người ta tìm hiểu và biết được Lý Cương là Giám đốc Công An của thành phố Bảo Định. Bốn ngày sau vụ việc, một cuộc thi làm thơ online với đề tài “Ba tao là Lý Cương” đã được tổ chức bởi Piggy Feet Beta, một blogger nổi tiếng ở Trung Quốc. Cuộc thi đã nhận được hơn 6000 bài tham gia, và cụm từ “Ba tao là Lý Cương” đã trở thành câu khẩu hiệu phổ biến trên các diễn đàn internet Trung Quốc. Câu nói cũng được đưa vào các bài hát, trở thành câu cửa miệng có tính châm biếm trên mạng.

Các quan chức Đảng Cộng Sản Trung Quốc, ban đầu đã nỗ lực ngăn chặn sự lan truyền vụ việc]. Nhưng ngược lại, nỗ lực của họ càng làm cho làn sóng phản đối dâng cao. Trong một cuộc phỏng vấn với đài truyền hình trung ương Trung Quốc vào ngày 21 tháng 10, Lý Cương đã khóc lóc xin lỗi. Ngày tiếp theo, đến lượt Lí Khởi Minh lên tiếng xin lỗi. Nhưng các gia đình nạn nhân của vụ việc đã không chấp thuận. Anh trai cả của Trần Hiểu Phụng cho rằng lời xin lỗi chỉ có ý nghĩa chính trị. Tờ Nhân dân Nhật báo, trong một bài xã luận xuất bản vào ngày 26 tháng 10, đã kêu gọi các cơ quan chức năng vào cuộc làm rõ vụ việc.

Ngày 29 tháng 10, tờ Nam Hoa Tảo Báo và một số nguồn khác đã tiết lộ về một chỉ thị từ Ban tuyên truyền trung ương, vào ngày 28 tháng 10, yêu cầu “không được làm nghiêm trọng tính chất của vụ tai nạn giao thông ở đại học Hà Bắc”. Sau đó vị luật sư đại diện cho các thân nhân của Trần Hiểu Phong, đã đột ngột hủy bỏ hợp đồng, sau khi công ty luật của họ đã nhận được 1 cảnh báo đến từ văn phòng tư pháp Bắc Kinh. Cùng ngày, giám đốc cảnh sát của thành phố Bảo Định đã cùng một số nhân viên đến nhà các thân nhân bị nạn, để đề xuất giải quyết êm ái vụ việc bằng cách bồi thường.

Ngày 4 tháng 11, ban tuyên truyền trung ương Trung Quốc đã ra lệnh cấm đài truyền hình Phượng Hoàng phát sóng tiết mục phỏng vấn anh trai cô Trần Hiểu Phụng, trong đó anh ta đã chỉ trích chính phủ.

Từ ngày 9 tháng 11, các thảo luận về vụ việc này trên internet đã phải dừng lại. Nhưng các sinh viên địa phương và các nhà hoạt động nhân quyền, như Ngải Vị Vị vẫn tiếp tục lên tiếng.

Tháng 1 năm 2011, tòa án xử Lí Khởi Minh 6 năm tù giam và yêu cầu bồi thường cho thân nhân của Trần Hiểu Phụng số tiền tương đương 69.900 USD. Lí cũng phải trả 13.800 USD cho người bị thương còn lại.

Đồng tử Lý Lộ Lộ co rút lại, bỗng nhiên có chút sợ hãi. Nhưng nhớ tới Tạ Phỉ Phỉ, ả nhất thời lại có tự tin, hừ lạnh một tiếng, cao ngạo ngẩng đầu, đứng ở nơi đó chờ xem kết cục của cô.

An thiếu bị một đám đàn ông vây quanh, Tư Tư rất xấu hổ và giận dữ, quay đầu liền nhìn thấy hung thủ Nhược Thủy này còn dường như không có việc gì đứng ở nơi đó, nhất không còn hình tượng hoa hậu giảng đường bình thường biết thư đạt lễ nghĩa, không để ý ngượng ngùng, lách một cái liền vòng qua lớp trưởng, đến trước mặt Nhược Thủy, gơ tay định tát cô.

Lớp trưởng phản ứng không kịp, nhưng Nhược Thủy làm sao ngay ngốc đứng ở nơi đó để bị đánh, động tác cực kỳ linh mẫn tránh được, dương tay trả lại cho ả một cái tát.

“Ba” một tiếng, cực kỳ thanh thúy vang dội.

Tư Tư bị đánh choáng váng, sững sốt một chút mới phản ứng lại, tức giận đến mắt đều đỏ, xoay người hét

lớn với mấy người đang vây quanh: “Mấy người đứng yên đó là sao? Nhanh lên a! Đánh chết con tiện nhân này!”

“Ai dám!”

Những người đó còn chưa nhúc nhích, liền phát hiện một đám người từ lầu 3 xuống, cầm đầu là một người đàn ông tuấn tú cao ngất, một đám phía sau hắn cùng dạng bộ dáng thiếu gia, gặp người đàn ông giận dữ vì hồng nhan, làm mấy người vây quanh đứng xem, xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

“Chú Thôi!” Nhược Thủy kinh hãi, lần này không cần lo lắng.

Người đàn ông đầu lĩnh kia đúng là Thôi Tiến Đông, hắn lướt qua mọi người đi đến trước người Nhược Thủy dừng lại, vỗ vỗ đầu nhỏ Nhược Thủy, khó có khi Nhược Thủy gọi, xoay người đối mặt với An thiếu còn ngồi dưới đất, máu đã ngừng chảy, lạnh lùng nói: “An Thành, mày khá lắm a! Ở nơi của tao, đánh chủ ý cháu gái tao, mày cho là tao chết rồi?!”

Sắc mặt một đám người An thiếu khấn trương, mặt An thiếu vì mất máu mà tái nhợt lúc này lại càng trắng giống quỷ, gập ghềnh giải thích: “Thôi, Thôi thiếu, tôi không biết, tôi không biết cô ta là...” Bỗng nhiên hắn như là nhớ tới cái gì, chỉ vào Lý Lộ Lộ ngây ra như phỗng, gấp giọng nói: “Là cô, là cô! Là cô nói cho chúng tôi biết lớp học cô có con nhóc so với Tạ Phỉ Phỉ còn xinh đẹp hơn, cũng là cô ta đem vị này... lừa đến!”

Nghe thấy tên Tạ Phỉ Phỉ, Nhược Thủy sửng sốt, trong mắt có ánh sáng chợt lóe qua, nhưng giữa hai người không có mâu thuẫn gì, cô trước liền buông xuống, nên xử lý tốt tình huống trước mắt trọng yếu

Thôi Tiến Đông nghe An Thành vừa nói như vậy, một đôi mắt phượng hẹp dài ánh lên sắc bén, quét về phía Lý Lộ Lộ.

Lý Lộ Lộ từ lúc Thôi Tiến Đông nói chuyện liền đã sợ tới mức cả người phát run, không chỉ có sắc mặt trắng bệch, ngay cả môi cũng trắng.

Thôi Tiến Đông nhìn nhìn, liền hiểu đại khái, vẫy vẫy tay với mấy người đến cùng mình: “Tụi mày tùy ý, thay cháu gái tao xả giận.”

Sau liền không hề xem bên kia, dẫn ba người Nhược Thủy lên lầu đi.

Ở trong một phòng bao sạch sẽ, ngồi vào chỗ của mình, Thôi Tiến Đông trêu tức nói: “Tiểu nha đầu sao có thể gây chuyện như vậy? Vừa rồi nhận được điện thoại của cậu em, anh sắp bị hù chết, chỉ sợ em ở nơi này của anh bị chuyện gì, anh đây làm sao nói với với cậu em nha!”

Mới vừa rồi một phen kinh hách, tuy rằng Nhược Thủy vẫn thực trấn định, nhưng vẫn là khấn trương, nay rốt cục không có việc gì, cô thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười nói: “Khi ở cửa, em mới nhớ tới, chị Lương Hàm có nói với em, nơi này toàn bộ đều là địa giới của anh Đông tử, em thế này mới dám yên tâm tiến vào, bằng không nhìn lên tư thế ở cửa kia, em liền rút lui có trật tự.”

Thôi đại thiếu cười, quay đầu nhìn về phía Mạnh Doanh cùng lớp trưởng, hòa nhã nói: “Các người là bạn học của Nhược Thủy à, là sơ sẩy của tôi, làm cho các người bị sợ hãi.”

Mạnh Doanh cùng lớp trưởng nào dám chịu nhận lời xin lỗi của hắn, liên tục xoa tay nói đừng lo. Cuối cùng lớp trưởng nói sắp đến thời gian đóng cổng, Thôi Tiến Đông việc an bài người đưa hai người bọn họ trở về, hai người không thể cự tuyệt, chỉ đành phải đi theo người Thôi Tiến Đông an bài đi ra ngoài.

Trước khi đi, Mạnh Doanh quay đầu lại nhìn Nhược Thủy, muốn nói gượng cái gì cũng chưa nói.

Gặp hai bạn học đều đi rồi, Nhược Thủy nhìn thời gian không còn sớm, cũng đứng dậy cáo từ, kết quả bị một câu giết chết, không thể rời đi, lại đứng ngồi không yên.

Thôi Tiến Đông đồng tình nhìn cô một cái: “Cậu em đang trên đường tới, ngồi chờ một lát đi.”

28. Chương 28

Trong quá trình chờ đợi, Nhược Thủy đã bị Thôi Tiến Đông đánh lạc hướng suy nghĩ, hai người tán gẫu trời nam đất bắc.

Khi nói chuyện, Nhược Thủy phát hiện Thôi Tiến Đông cũng không giống bình thường biểu hiện như vậy, là một hoa hoa đại công tử dựa vào tổ tông bao che.

Sau khi kinh ngạc, Nhược Thủy ngẫm lại cũng hiểu được chính mình suy nghĩ quá đơn giản.

Thôi Tiến Đông đang giữ chức ở bộ giáo dục, chức vị không nhỏ, trong tay lại còn có nhiều sản nghiệp chìm như vậy. Ước chừng là vì hắn cũng ham chơi, tài sản riêng đa số là về ngành giải trí. Khi nhân thoại nghe nhắc tới hắn, không chỉ có hội Sở Quán rượu, bar, ngay cả một công ty giải trí rất nổi tiếng cũng là của hắn, còn có một ít sản nghiệp khác liên quan tới giới showbiz.

Giáo dục cùng giải trí, hai lĩnh vực không liên quan đến nhau như vậy, hắn lại đùa thành thạo, không chỉ có thể lực Thôi gia ở phía sau hắn, phần lớn vẫn phải dựa vào chính hắn.

Những người đứng đầu đỉnh tháp này, nếu muốn để cho đời sau của mình tiếp tục thân phận quý tộc màu đỏ, nhất định phải có được năng lực cùng thân phận tương đương.

Nhược Thủy có chút mờ mịt —— Thôi Tiến Đông là như thế này, vậy cậu nhỏ của cô thì sao?

Đối với cô hữu cầu tất ứng, cậu nhỏ luôn lời nói nhỏ nhẹ, cũng có một mặt kia cô chưa thấy qua sao?

Ngụy Ương vừa vào cửa, liền nhìn thấy bộ dáng Nhược Thủy chống má tự hỏi. Nguyên bản anh còn tưởng rằng sẽ nhìn thấy cô gái nhỏ đang khóc lê hoa đại vũ, vừa thấy anh sẽ ôm lấy anh, muốn được an ủi, cái này xem ra, là anh suy nghĩ nhiều quá.

Gặp sắc mặt Ngụy Ương không tốt, Thôi Tiến Đông giả ho một tiếng: “Ách, chuyện kia, Nhược Nhược cũng bị kinh hách, mày cũng đừng mắng con bé...”

Bị Thôi đại thiếu giả ho một tiếng hồi hồn, Nhược Thủy vừa thấy Ngụy Ương đến đây, nhất thời giống chuột thấy mèo, lén lút co rúm lại một chút, trong lòng lại là ủy khuất, lại là sợ hãi.

Ngụy Ương đứng lại, cũng không lại gần, cũng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Nhược Thủy.

Được nửa ngày, ở trong lòng Nhược Thủy suy nghĩ có nên làm nũng để qua một cửa này không, rốt cục nghe được Ngụy Ương thở dài. Giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Ngụy Ương vẫy tay với cô, âm thanh coi như ôn hòa: “Lại đây, đưa con về nhà.”

Thoáng nhìn ánh mắt tiểu nha đầu sáng ngời, Ngụy Ương cười khổ: anh làm sao có thể bỏ được mắng cô?

Anh chỉ tự trách mình đến không kịp thời, làm cho cô bị ủy khuất.

Một đường không nói chuyện.

Xe dừng ở dưới lầu nhà Nhược Thủy, rồi rầm một đường, cô gái nhỏ giữ chặt tay áo Ngụy Ương, nhẹ nhàng lắc lắc, âm thanh mềm ngọt ngào, tàn phá ý chí của anh: “Cậu, con sai lầm rồi, con thật sự sai lầm rồi, về sau cũng không dám nữa!”

Ngụy Ương nhẹ nhàng đóng mắt.

Nhược Thủy nghĩ đến Ngụy Ương giận cô rất lỗ mãng, càng thêm sốt ruột, trực tiếp ôm lấy cánh tay anh, nói nũng nịu yếu ớt kèm theo ủy khuất.

Trong xe nhỏ hẹp, hơi thở cô trong veo quanh quẩn ở bên người anh, dựa vào gần như vậy, từ trước tới nay giây dựa cùng tưởng niệm đều ở giờ khắc này, hóa thành nước mắt trong suốt.

Nguyên bản Nhược Thủy còn đang lải nhải, khi thấy giọt nước mắt trong suốt thì im bặt.

Cô không biết làm sao nhìn Ngụy Ương, sợ sệt nói: “Cậu nhỏ...”

Giống như bị một tiếng kêu này đâm vào, Ngụy Ương chấn động, rốt cục nhịn không được đem cô ôm vào lòng, ôm gât gao.

Nhược Thủy bị dọa choáng váng, toàn thân cứng ngắc, cảm giác được trên cổ có chất lỏng nóng bỏng, từng giọt từng giọt, dừng ở trên da thịt mềm mại của cô, cơ hồ làm cô bị bỏng.

Trong nháy mắt, phẳng phất trời đất đều yên tĩnh không tiếng động, chỉ có tiếng tim đập của cô của anh, cùng thành một làn điệu không biết tên.

Im lặng, trong không gian hẹp, anh gọi một tiếng liên tục: “Nhược Nhược, Nhược Nhược, Nhược Nhược, Nhược Nhược...”

Như vậy trầm thấp, tuyệt vọng, mỗi một tiếng đều gõ vào lòng của cô.

Nhược Thủy không biết chính mình là như thế nào vào nhà, thậm chí, ở mấy ngày kế tiếp, trong đầu của cô đều rất hỗn loạn, không thể suy nghĩ.

Cảm tình cảm kỳ như vậy, một ngày bị khơi ra, ngoài ý muốn, Nhược Thủy lại không có cảm xúc chán ghét cùng phản cảm, chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh.

Cô không dám nghĩ nhiều, bởi vì ngày ấy trước khi rời đi, Ngụy Ương nói một câu: “Em, liền đem chuyện hôm nay quên đi.” Cô bây giờ còn nhớ rõ thần sắc của anh khi đó, thần sắc đau lòng vì cô.

Nhưng không chế không được, luôn suy nghĩ, anh từ khi nào thì bắt đầu, khi nào thì cảm tình bắt đầu đối với cô có không giống như trước như vậy?

Thậm chí, cô có chút hận anh, nếu không có tính toán, vì sao phải vạch trần tầng màng này, làm cho hai người lâm vào cục diện xấu hổ như vậy.

Ngày tư đêm tưởng, Nhược Thủy rất nhanh liền tiêu tụy, thời điểm Đào Diệc Ninh gặp lại cô, rất kinh ngạc, rất đau lòng: “Như thế nào gây nhiều như vậy?!”

Ngụy lão phu nhân thấy Đào Diệc Ninh hoảng sợ, cũng nhìn lại đây xem, cũng đau lòng không biết như thế nào cho phải: “Đây là như thế nào? Sắc mặt cũng không tốt, hay là sinh bệnh.”

Nhìn hai vị trưởng bối quan tâm như vậy, Nhược Thủy cảm thấy áy náy, thiếu chút nữa đỏ mắt, chỉ có thể miễn cưỡng kiềm chế tình cảm xuống dưới, giải thích là gần đây gần tới thi cuối kỳ, việc học nặng nề, cô bận rộn ôn tập, cho nên mới gây nhiều như vậy.

Đào Diệc Ninh cùng Ngụy lão phu nhân biết cô ở trong nước học không bao lâu, ước chừng trụ cột không tốt lắm, nghe cô giải thích xong, tự nhiên không thể không tin, nhưng vẫn như cũ đau lòng, phân phó đầu bếp nấu canh cho cô bổ thân mình, lại luôn mãi trấn an cô không cần lo lắng kỳ thi cuối kỳ, thân thể quan trọng nhất.

Nhược Thủy mới ngồi không lâu, đã thấy Ngụy Ương từ trên lầu xuống dưới, nhìn thấy cô đến đã sững sờ một hồi lâu, đứng ở cầu thang thậm chí đã quên nhúc nhích.

Nhược Thủy hoảng hốt cúi đầu, trong lòng sôi trào: anh cũng gây thật nhiều.

Ngụy lão phu nhân quay đầu, thấy Ngụy Ương đứng ở cầu thang nửa ngày không nhúc nhích, có chút kỳ quái: “Thúc An, con đứng đó làm gì?”

Ngụy Ương hoàn hồn, cười che giấu, không nói cái gì liền xuống lầu đi đến.

Ngụy lão phu nhân đánh giá con trai nhỏ, giận dữ nói: “Đây là làm sao vậy? Nay gần tới cuối năm, một đứa hai đứa đều gây lợi hại.”

Tim Ngụy Ương nhảy dựng, cúi đầu nói: “Sắp năm mới, sự tình công ty càng ngày càng nhiều.”

Ngụy lão phu nhân cũng không lý luận, chính là càng không ngừng quở trách anh làm việc không để ý thân mình, Ngụy Ương trong lòng khổ, lại chỉ có thể gật đầu với bà.

Khi ăn cơm, Đào Diệc Ninh bỗng nhiên quan tâm vấn đề cá nhân của Ngụy Ương.

“Thức An, gần đây Diễm Diễm Diễm gia về nước, ngày đó chị cũng gặp, trở mã thật tốt. Nghe chị dâu cô ấy nhắc tới, cô ấy cũng vẫn độc thân, tụi em ngày bé còn cùng nhau chơi đùa, có muốn ngày nào đó hẹn thời gian đi ra ngoài ăn bữa cơm?”

Nhược Thủy dừng động tác một chút, liền nghe Ngụ lão phu nhân nói: “Tiểu Diễm Diễm về nước? Đứa nhỏ kia, bộ dạng từ nhỏ rất xinh, nói chuyện rất ngọt a! Thức An con cũng không có bạn gái, đi gặp một lần cũng không sao. Thật sự không được, coi như bạn bè ngày bé cùng tụ tập.”

Ngụ lão tướng quân không nói chuyện, nhưng xem trên mặt là đồng ý.

Nhược Thủy lẳng lặng gấp đồ ăn, giương mắt chạm ngay ánh mắt của Ngụ Ương.

Ngụ Ương cúi thấp giọng nói: “Con có người trong lòng.”

Nói một câu, cả bàn an tĩnh.

Ngụ lão phu nhân dẫn đầu phản ứng lại, kinh hỉ vạn phần, cười nói: “Thật sự? Lần khác mang về để mẹ và ba con nhìn một cái!”

Ngụ lão gia tử lại không cười, nhìn Ngụ Ương, ánh mắt lộ ra trầm tư.

Quả nhiên, Ngụ Ương nhẹ giọng nói: “Nhưng, chúng con không có duyên phận.”

Không có duyên phận, không có duyên phận.

Nhược Thủy cúi đầu, đôi mắt lặng lẽ đỏ, lòng chua xót rơi lệ.

Anh là cậu, cô là cháu gái, đúng vậy, không có duyên phận sao?

Trong thư phòng Ngụ lão gia tử, Ngụ lão phu nhân nhìn con trai nhỏ ngày xưa hăng hái, nay tình tình thần sa sút, nhìn không được lặng lẽ lâu lẽ.

Ngụ lão tướng quân thấy thế, lại cũng chỉ có thể phát ra một tiếng thở dài.

Ngụ Ương tựa vào bên người mẹ, tiếng nói khàn khàn: “Đến tuổi này, còn làm cho ba mẹ lo lắng, là con bất hiếu.”

Ngụ lão tướng quân vừa nghe, chinh chiến cả đời, mưa bom bão đạn cũng không đụng tới được người rắn rỏi, cũng đỏ đôi mắt.

Ngụ lão phu nhân lại nước mắt rơi như mưa, vỗ về tay con trai nhỏ đang run rẩy: “Con của mẹ a, mẹ biết trong lòng con khổ. Con nói ẹ, là cô gái nào, chỉ cần có biện pháp, thế nào đều được!”

Ngụ Ương nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cúi đầu không ẹ thấy nước mắt của mình: “Không có cách nào. Con cùng cô ấy, đời này, đều không có cách nào cùng một chỗ.”

Một câu này, làm như hao hết tâm lực của anh, đau tựa như khoét tim của anh.

29. Chương 29

Ngụ gia trong thư phòng nói chuyện, Nhược Thủy không thể biết. Từ sau ngày ấy gặp Ngụ Ương, cô dường như thanh tĩnh rất nhiều, bọn họ trong lúc đó không có khả năng, muốn cũng vô ích, còn không bằng không nghĩ.

Vừa vặn kỳ thi đến, mỗi ngày Nhược Thủy đều đi thư viện, coi các loại luận văn cùng tư liệu làm đầu cô choáng váng, não trưởng lên, cũng không tinh lực phân tâm suy nghĩ chuyện khác.

Đợi cho cô từ trong miệng bạn học khác biết được, Lý Lộ Lộ bị lệnh cưỡng chế đuổi học, đã đi mấy ngày rồi, chuyện ngày đó đã qua hơn một tuần lễ rồi.

Trong lúc này, bởi vì cuối kỳ, tất cả chương trình học đều đã xong, cho nên Nhược Thủy cũng không có gặp đám người Mạnh Doanh, lần này vẫn là ngoài ý muốn ở thư viện gặp một vị bạn học cùng lớp, bằng không cô còn không biết.

Sau ngày đó, Mạnh Doanh gọi điện thoại xin lỗi cô, trong lời nói tất cả đều là tự trách cùng áy náy, thậm chí còn có chút kinh sợ. Nhược Thủy không có trách cô, nhưng đã xảy ra loại chuyện này, trong lòng Mạnh Doanh thủy chung có một vướng mắc, hơn nữa sau ngày ấy lại đại nghịch chuyển, cô không có khả năng không thêm để ý.

Từ trước cô là biết gia thế của Nhược Thủy bất phàm, nhưng lúc này cô lần đầu tiên biết được hai người chênh lệch như thế nào.

Nhược Thủy chỉ có thể thở dài, làm bạn bè phải xem duyên phận đi. Từ nay về sau hai người cũng chỉ có thể là bạn học bình thường.

Ra khỏi thư viện, Nhược Thủy liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lương Thần hồi lâu không gặp.

Lương Thần đi đến trước mặt cô, rất muốn giống như trước kia, khoác bả vai của cô, cười to không kiêng nể gì, nhưng đã có chút lực bất tòng tâm.

Rất nhiều chuyện, vẫn là không giống như trước.

Nhược Thủy không ngu ngốc, sau sinh nhật, cô dần dần hiểu được tâm ý Lương Thần. Nhưng cô chỉ coi Lương Thần làm bạn bè, chân chính tâm đầu ý hợp chỉ giao, chưa từng nghĩ tới, có một ngày cảm tình của hai người sẽ xuất hiện biến hóa như vậy.

Tình huống như vậy cô không muốn nhìn thấy, nhưng cô cũng không có thể lui tới như bình thường, đem vấn đề trực tiếp nói rõ ràng với Lương Thần. Chọc thủng tầng cửa sổ giấy này, hai người không thể giống như trước.

Cô không muốn mạo hiểm như vậy.

Biện pháp tốt nhất chính là ít gặp mặt, vừa vặn, Lương Thần không biết vội vàng chuyện gì, rất nhiều ngày cũng không gặp bóng người, nhưng thật ra làm cho cô nhẹ nhàn thở ra.

Nhược Thủy vừa muốn hỏi anh ở chỗ này làm gì, chỉ thấy một thân ảnh hồng nhạt đến hai người.

Nhìn Tạ Phỉ Phỉ trước mặt tươi mát tú lệ, Nhược Thủy phản ứng chậm nửa nhịp, hơn nữa ngày cũng chưa hiểu được vì sao cô ta xuất hiện ở trong này.

“Lương Thần ~” tiếng nói mềm mại uyển chuyển, ngữ điệu ngọt ngào triền miên.

Người bị điểm danh không chút nào cảm kích, giống nhìn thấy cái gì quái dị lắc mình trốn phía sau Nhược Thủy, cảnh giác nhìn cô ta: “Cô muốn làm gì!” Thanh thế không nhỏ, nhưng Nhược Thủy lại từ giữa nghe ra chút ý tứ chột dạ.

Nguyên bản hai gò má phấn nhuận, Tạ Phỉ Phỉ nháy mắt mặt trắng bệch, làm như bị Lương Thần dọa đến, thân thể mềm mại đầm đìa đáng yêu run rẩy, hai hàng thanh lệ từ hai gò má bạch ngọc chảy xuống, quả nhiên là vừa thấy đã thương.

Nhược Thủy táp lưỡi, giống như thấy mùi ngon của phim truyền hình, nhìn náo nhiệt. Đang thấy tuyến lệ của Tạ Phỉ Phỉ phát đạt chắc chắn lấy làm kỳ lạ, chỉ thấy động tác cô ta vội vàng cũng không mất tao nhã xoa xoa nước mắt, một đôi mắt đầm lệ chuyển hướng Nhược Thủy, nức nở nói: “Thật có lỗi, tôi thất thố.”

Gật gật đầu với hai người, dùng ánh mắt u oán mà đau thương nhìn Lương Thần một cái, xoay người bước nhanh rời đi.

Nhìn thân ảnh của cô ta rút cục biến mất trong tầm mắt, Nhược Thủy gãi gãi đầu, liếc người phía sau đang lúng túng một cái: “Em giống như, người được hưởng vị JQ.”

*JQ: gian tình

“Cho nên nói, không phải JQ, mà là QJ?!” Nhược Thủy trừng lớn mắt, không thể tin.

*QJ: cưỡng gian

Lương Thần đối với hành vi bỏ đá xuống giếng của cô tỏ vẻ thực phần nộ: “Không phải QJ, đó là chính cô ta nói, ngày đó anh uống rượu, cái gì cũng không nhớ rõ!”

Nhược Thủy lạnh lạnh nói: “Nhưng anh ngủ với cô ta là thật.”

Lương Thần ủ rũ.

Nhược Thủy không thể nhìn bộ dáng anh mặc cho số phận, oán hận trạc trạc đầu của anh, nổi giận nói: “Xóc lại tinh thần cho em! Anh thật thua kém, đều hơn hai mươi tuổi, đi ra ngoài uống rượu còn không biết đúng mực!” Sau đó cười lạnh: “Say cũng liền say, sao mà khéo liền leo lên Tạ Phỉ Phỉ, nào có chuyện khéo như vậy?! Cô ta cho là viết tiểu thuyết sao!”

Mới vừa nghe Lương Thần đem sự tình nói xong, Nhược Thủy mới hiểu được duyên cớ mấy ngày nay sao không gặp anh.

Thì ra thời gian trước có một sinh nhật của bạn Lương Thần, anh đi dự tiệc, vừa vặn Tạ Phỉ Phỉ cũng đi. Ngày đó là sinh nhật của một người bạn thập phần tốt với anh, nên cao hứng liền uống nhiều. Uống nhiều cũng liền uống nhiều đi, chung quanh đều là người quen, anh cũng không lo lắng, cho dù không có người đưa anh về nhà, ít nhất sẽ tìm một chỗ cho anh ngủ một đêm.

Kết quả, không nghĩ tới, sáng sớm anh ngủ dậy liền phát hiện nằm trong gian phòng của khách sạn mở party sinh nhật, trong lòng còn ôm Tạ Phỉ Phỉ cả người trần trụi.

Sau khi anh tỉnh lại không bao lâu, Tạ Phỉ Phỉ cũng tỉnh, hai người cũng chưa mặc quần áo, nhìn nhau một phen, Tạ Phỉ Phỉ “Oa” một tiếng liền khóc.

Lương Thần làm sao gặp qua loại chuyện này, choáng váng nửa ngày mới vội vàng nhắc chân lên mặc quần áo, kết quả khi lật chăn, hắc! Như thế rất tốt, trên ga giường hỗn độn có một chút máu

Lúc này Lương Thần mới chính thức choáng váng, thân mình không mảnh vải đứng ở bên giường, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Chuyện này còn không phải là thảm nhất, thảm nhất là, khi anh rốt cục phục hồi tinh thần lại, mặc xong quần, cửa phòng lại mở ra, phần phật tiến vào một đồng người, cầm đầu đúng là người anh em ngày hôm qua sinh nhật cùng một khuê mật của Tạ Phỉ Phỉ.

Lúc ấy là tình trạng như thế nào, anh cũng không kể nhiều, chỉ nói vị thọ tinh anh em kia xin lỗi anh, nói là khuê mật của Tạ Phỉ Phỉ kia nói Tạ Phỉ Phỉ cả đêm cũng không thấy, quần quít lấy anh hỗ trợ tìm người, anh nghĩ người nọ là ở trong tiệc sinh nhật anh mất tích, anh cũng có trách nhiệm, cho nên liền mang theo người chung quanh tìm.

Một sáng tinh mơ liền vội vàng gõ cửa chung quanh, cuối cùng thật sự tìm không thấy, cô gái kia nhắc tới còn có phòng Lương Thần ở chưa tìm đâu, thọ tinh chịu không được dây dưa của cô ả, chỉ có thể mang theo người đi gõ cửa, gõ nửa ngày không có người đáp, anh lo lắng Lương Thần xảy ra chuyện gì, thế nên mới tới quây tiếp tân lấy chìa khóa mở cửa.

Kết quả liền xuất hiện một màn như vậy.

Nghe thấy Nhược Thủy kết luận đây là âm mưu, Lương Thần giống như tìm được ngọn cỏ cứu mạng, ánh mắt mong chờ nhìn cô: “Em cũng nghĩ như vậy? Anh cũng thấy kỳ quái, nào có chuyện kỳ quái như vậy? Hơn nữa, hơn nữa...” Bỗng nhiên liền đỏ mặt, lại nói không được.

Nhược Thủy nghe anh hơn nữa nửa ngày không nói hết câu, vừa nhắc mắt lại phát hiện anh đỏ mặt đến tận cổ, không khỏi trêu tức nói: “Hơn nữa cái gì nha? Anh nói đi!”

Lương Thần từ từ nhắm hai mắt, giống như là bất cứ giá nào: “Hơn nữa, ngày đó anh uống rượu, anh say có thể làm đến tình trạng gì, anh còn có thể không biết sao? Sao có thể, sao có thể như vậy” Mặt đỏ như máu, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Nghe thấy lời này Nhược Thủy nhú mày: “Chuyện này khẳng định có cổ quái! Bất quá, liền không biết là ai yếu hại anh. Chẳng lẽ là Tạ Phỉ Phỉ? Nhưng chuyện này cũng không chỗ gì hay nha?” Cô không biết ngủ với Lương Thần có thể được cái gì.

Lương Thần đau đầu muốn chết, vừa nghe ngữ điệu ghét bỏ của cô, vừa ủy khuất lại phần nộ: “Như thế nào không ưu việt? Ngủ với anh, là cô ta tính toán, còn gọi nhiều người nhìn thấy như vậy, cô ta về nhà vừa khóc tố, còn không phải muốn anh cưới cô à! Đến lúc đó cô ta danh chính ngôn thuận làm Lương phu nhân!”

“... Không nghĩ tới anh là một cái bánh thơm...”

Lương Thần ôm ngực thở, cùng cô nói tiếp phỏng chừng sẽ đem chính mình tức chết, anh đây là tạo nghiệt gì vậy? Có bạn bè chỉ biết phá hoại như vậy!

Gặp Lương Thần tức giận, Nhược Thủy vội vàng thu lại thái độ vui đùa, còn nghiêm túc nói: ” Nghiêm chỉnh mà nói, anh đi tìm cuộn băng theo dõi của khách sạn ghi lại ngày đó nha! Anh là như thế nào về phòng, Tạ Phỉ Phỉ là như thế nào leo lên giường của anh, chuyện gì anh cũng chưa làm rõ ràng, chỉ biết trốn tránh, thì biết tính sao?”

“... Anh đã đi tìm, ngày đó hệ thống theo dõi xảy ra vấn đề.” Lương Thần có chút vô lực. Anh có thể nghĩ đến, Tạ Phỉ Phỉ chẳng lẽ không thể nghĩ được sao?

“...”

Việc này làm cũng quá “Cẩn thận”. Bất quá ——

“Anh tin sao? Dù sao em là không tin.” Nhược Thủy bĩu môi, “Cho dù cô ta làm sạch sẽ, dấu vết gì cũng không lưu lại, nhưng sao quá trùng hợp, người có chỉ số thông minh bình thường sẽ không tin tưởng, càng đừng nói ba mẹ anh.”

Lương Thần cười khổ: “Cho dù ba mẹ anh không tin, Tạ gia cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, muốn một cái công đạo. Dù sao nhiều người thấy như vậy...” Đại gia tộc cũng có bất đắc dĩ của đại gia tộc, có đôi khi, cho dù không phải sự thật, cũng phải lâm vào mà thỏa hiệp.

Nhược Thủy trầm mặc, nửa ngày mới nói: “Em không biết anh lo lắng cái gì, có lẽ tư duy của chúng ta không cùng cấp độ.” Thấy Lương Thần khó hiểu nhìn cô, cô cũng mê mang nhìn lại: “Anh nếu cần chết không nhận, Tạ gia còn có thể bắt anh thế nào sao? Chẳng lẽ đi tố cáo anh QJ? Điều đó không có khả năng. Anh không đồng ý, ba mẹ anh cũng sẽ không bức anh cùng cô ta đính hôn, người không phong lưu uống tuổi trẻ, một lần phong lưu mà thôi. Theo em được biết, trước mắt Tạ gia cũng không có người lợi hại hơn so với ba anh nha!”

Có đôi khi, nghĩ đơn giản, sẽ tìm ra biện pháp.

Lương Thần vì chỉ số thông minh của mình bị ai, cảm động nắm tay Nhược Thủy: “Cưng ơi, em là ân nhân cứu mạng của anh!”

30. Chương 30

Lương Thần từ ngày đó xuất hiện sau lại tiêu thất, chuyện xưa tiếp theo như thế nào vẫn là khi Nhược Thủy thi xong cùng Lương Hàm đi ăn cơm mới biết được.

Thì ra ngày đó Lương Thần bị Nhược Thủy nói một câu thức tỉnh, liền hạ quyết tâm, mặc kệ Tạ Phỉ Phỉ khóc nháo như thế nào, Tạ gia cường thế như thế nào, anh chính là cần chết cái gì đều không có phát sinh.

Nói tôi thượng Tạ Phỉ Phỉ nhà các người? Xuất ra chứng cứ đi!

Có quay video? Có hình chụp sao? Không có cô nói liên quan cái gì!

Không thể không nói, chiêu vô lại này của Lương Thần rốt cuộc cũng dùng được, Tạ Phỉ Phỉ lo lắng quá mức kín đáo, đem tất cả căn cứ chính xác sẽ làm sự tình bại lộ hủy không còn một mảnh, chỉ còn lại có mấy nhân chứng mục kích chuyện này.

Mà ngày đó người thấy không ít, nhưng là cố tình, vị đi đầu khai lại là bạn tốt của Lương Thần!

Người anh em này ở tiệc sinh nhật của bản thân bị chơi một vỏ, chính anh cũng làm quân cờ một hồi, bị đám người Tạ Phỉ Phỉ đùa giỡn xoay quanh, cơn tức này anh như thế nào cũng không nhịn được! Không trả thù Tạ Phỉ Phỉ vẫn là nhìn mặt mũi Tạ gia, anh cũng không so đo, Tạ gia lại vẫn nghĩ lấy việc này ép Lương Thần! Tạ gia thành công, mặt mũi của anh làm sao giờ?

Cho nên khi Lương Thần có thái độ không nhận, trừ bỏ vài vị bạn thân của Tạ Phỉ Phỉ, những người chứng kiến còn lại đều tỏ vẻ “Tôi cái gì cũng không thấy được” “Hả? Không phải chỉ có Lương Thần một mình ở trong phòng sao?” “Tạ Phỉ Phỉ là ai?”...

Khi có người cố ý, sự tình càng nháo càng lớn, người biết đến càng ngày càng nhiều, nhưng Lương Thần không chịu phụ trách, lão gia tử Tạ gia giận dữ, tự mình tới cửa, tìm tới cha mẹ Lương Thần.

Ba Lương Thần trăm việc rút ra thời gian tiếp Tạ lão đầu, được vợ nhắc nhở về mặt Lương ba ba đầy ý cười: “Người trẻ tuổi thôi, chính là bướng bỉnh. Chuyện ngày đó, tôi cũng có nghe thấy, bất quá nên cùng ngài nói cho rõ... Cháu gái ngài làm sao có thể chạy đến leo lên giường của Lương Thần? Đường đường là cháu gái Tạ gia, làm sao có thể không gia giáo như vậy? Tôi đối với cháu gái mà lão ngài tự mình giáo dưỡng là trăm phần trăm tin tưởng, lời đồn này khẳng định đều là bên ngoài loạn truyền, ngài đừng nóng giận, lời đồn chỉ ấy người nhiều chuyện thôi...” (lk: ôi, cao tay, thật cao tay!)

Một phen nói liền bị đả bại, hoàn toàn không cho Tạ gia lưu lại nửa phần cứu vãn.

Tạ lão gia tử cơ hồ bị tức hộc máu, lại cố gắng nhẫn nhịn, ông ta tổng không thể chỉ vào mũi của Lương tư lệnh mắng “Cháu gái tao chính là bị con mày cưỡng gian” đi.

Rơi vào đường cùng, ông ta cũng chỉ có thể xám xịt đi trở về, sau khi trở về liền đem mẹ của Tạ Phỉ Phỉ gọi tới mắng ——

“Chuyện đứng đắn không nghĩ, cả ngày chỉ nghĩ đường ngang ngõ tắt... Chính mình không đứng đắn, còn liên lụy con gái cũng không học giỏi... An Quốc lúc trước là mất bị mù, sao lại bị cô dụ dỗ mê tâm hồn...”

Đổ ập xuống một chút rắn dạy, đem ngoại thất kia mắng như vòi phun máu chó. Nhưng ả ta ngay cả khóc cũng không dám khóc, tuy rằng nay ả đã là chính thất của Tạ An Quốc, còn có một trai một gái mà lão gia tử rất yêu thương nhưng xuất thân của ả vĩnh viễn là thấp hèn, đừng nói bên ngoài, ngay cả bảo mẫu trong nhà cũng đều xem thường ả.

Mà Tạ An Quốc kia cũng không phải người an phận, năm đó Ngụy Như Tuệ có nhà mẹ đẻ cường thế trấn hấn đều có thể ra bên ngoài làm ra nhiều chuyện như vậy, nay chính thất trong nhà xuất thân thấp hèn, lại là tiểu tam thượng vị, hấn liền không có cố kỵ, tuy rằng chức vị không cao, nhưng tình cảm kia nửa điểm không thể so với ít người.

Đối với Ngụy Như Tuệ, hấn còn có chút kính trọng, dù sao cũng là vợ cả, lại là thanh mai trúc mã lớn lên, còn ả, một khi lớn tuổi châu hoàng, hấn liền nửa điểm tình ý cũng không, hấn cũng không coi ả là vợ, Tạ gia cao thấp liền càng thêm không ai để mắt ngoại thất này.

Đối với ngoại thất này, Tạ lão gia tử tuy rằng không chút khách khí, nhưng đối Tạ Phỉ Phỉ ông ta vẫn thật tâm thương tiếc. Đây là cháu gái xinh đẹp nhất của ông ta, từ nhỏ nhu thuận, được ông ta giáo dưỡng biết thư đạt lễ nghĩa, ôn nhu nhã nhặn, xem như cháu nội ông ta đặc ý nhất.

Nay gặp loại sự tình này, Tạ Phỉ Phỉ khóc như mưa, hai đôi mắt sưng như hạt đào, thân thể tiêm gậy yếu đuối, Tạ lão gia tử ngay cả trong lòng có giận, nhưng nhìn cháu gái thương yêu nhất như thế, vẫn là càng đau lòng, nếu không cũng sẽ không kéo xuống mặt mũi đi Lương gia.

“... Hừ, nó xứng đáng! Ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ai bảo nó có tâm tư không đứng đắn như vậy!” Lương Hàm vẫn thực phần nộ, dù sao trải qua chuyện như vậy, Lương Thần ngay cả vô tội, nhưng

thanh danh cũng bị bôi xấu không ít.

Nhược Thủy khuấy khuấy cà phê: “Ai, cũng không biết cô ta làm như vậy để làm gì?” Bằng diện mạo của Tạ Phỉ Phỉ, cho dù có mẹ không lên được mặt bàn, nhưng gã người có gia thế tốt vẫn là không khó, nháo ra lần này, thanh danh của cô ta xem như hoàn toàn bị hủy.

Lương Hàm nhìn ánh mắt sạch sẽ trong suốt của cô em, cười thở dài: “Em cùng cô ta không giống, đương nhiên không biết lòng của cô ta.” Dừng một chút: “Nhưng cô ta thích Tiểu Thần là thật.” Mặt âm ám này, cô thậm chí đều không đành lòng nói cho cô gái nhỏ không nhiễm bụi trần này.

Nhược Thủy tùy ý cười cười, cũng không sao, trong lòng cô đều có so đo một phen.

Khi rời quán cà phê, xảy ra một tiểu nhạc đệm.

Ngày ấy nghe Đào Diệc Ninh nhắc tới tên Điền Điền, nói muốn đem cô giới thiệu cho Ngụy Ương, cho nên Nhược Thủy ấn tượng khắc sâu với tên này, khi Lương Hàm cười chào hỏi với người phụ nữ đeo kính râm, cô liền tập trung lực chú ý.

Vị Điền Điền nữ sĩ này ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, cảm thấy rằng thập phần không hợp với tên gọi, toàn thân cao thấp đều là hàng hiệu, bộ dáng là một người phóng khoáng, lạc quan, bộ dạng không tính xinh đẹp, nhưng khi có trang điểm tinh xảo phụ trợ lại có một phen hương vị khác.

Bởi vì là ngẫu ngộ, Lương Hàm cũng không có ý giới thiệu cho Nhược Thủy cùng cô quen biết, nhưng Nhược Thủy lại chú ý tới, sau khi Điền Điền tháo kính râm xuống, lại có thâm ý nhìn cô một cái.

Nhược Thủy có chút không hiểu, nhưng không để ở trong lòng, dung mạo cô như vậy, ngày thường bị người khác chú ý không thiếu.

Ngày hôm sau, khi đến sân bay, Nhược Thủy mới phát hiện sự tình có chút không đúng.

Mọi người thường lui tới quay đầu nhìn cô cũng rất nhiều, nhưng không có giống như hôm nay, những người đó sau khi quay đầu lại đánh giá cô, còn cùng người bên cạnh khe khẽ nói nhỏ một phen.

Đăng ký thủ tục xong xuôi, cách đó không xa bỗng nhiên chột lóe lên một cái, Nhược Thủy quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông tuổi còn trẻ đang giơ máy hình đơn giản lên chụp, khi Nhược Thủy quay lại, màn hình của hắn đã quay sang hướng khác, người cũng không có nhìn bên này nữa.

Nhược Thủy nhú nhú mày, trong lòng dâng lên một cỗ bất an.

Loại cảm giác bất an này ở ngày hôm sau, khi cô đã về nhà, đã được nghiệm chứng.

“Tiểu Nhược, em mau mở máy tính. Nhanh lên diễn đàn Hải Giác!” Ngữ khí Lương Thần vội vàng lại cổ quái.

Nhược Thủy mặc danh kỳ diệu: “Lên diễn đàn làm gì? Có bát quái của ai sao?”

Trong điện thoại, Lương Thần trầm mặc trong chốc lát: “Có, của em.”

“...”

Là diễn đàn bát quái giải trí lớn nhất trong nước, ở trang đầu cái topic màu hồng thứ nhất xuất hiện ở trước mắt Nhược Thủy ——

“Tư Tư cô nương cái gì đó đều quá kém! Đây mới là thực quốc sắc! Nghe nói tiêu đề là...”

Nhược Thủy tay run run click vào, phát hiện chủ topic cái gì cũng không có, chỉ có thật dài các bài post phạm quy của diễn đàn Hải Giác, còn có lời bình “chưa đến 200 từ, chưa đến 200 từ...”

Phía dưới là một hàng comment:

“Hú hà ”

“Đánh dấu một chút ”

“Đâu phải là kiệt bảo đâu?!”

“Không kiệt bảo người nói là cái gì!!!!”

“LZ người về nhà lấy số liệu tuyển đi sao?”

...

Nhược Thủy lúc này vô cùng hối hận không có mở nghiệp vụ “hộp nữ trang Hải Giác”, tại loại thời điểm này, công năng “Chỉ thấy Lâu Chủ” này là quan trọng cỡ nào a!

Nóng vội kéo đến giữa trang thứ nhất, mới nhìn thấy Lâu Chủ kia đang bị bao phủ: “Mọi người trở lại nhanh, Lâu Chủ lần đầu tiên post bài, là hình chụp, mọi người chờ! Kế tiếp đó là hé ra hình của Nhược Thủy, thoát nhìn như là hình chụp, bối cảnh là thư viện đại học Thanh Hoa, người chụp ảnh cách Nhược Thủy không xa, trong hình chụp Nhược Thủy ngồi dựa vào ghế gần cửa sổ, trước bàn có một đồng sách, một tay để dưới cằm, một tay cầm bút, xem biểu tình như là đang suy nghĩ bài tập.

Ánh nắng giữa trưa ấm áp chiếu vào, chiếu lên gương mặt như ngọc của Nhược Thủy, cảnh tượng rất bình thường, lại bởi vì nhân vật chính mà đẹp bất khả tư nghị.

Một nick tên “Ta mặc áo vest nhỏ” ở bên cạnh Lâu Chủ hỏi: “Thế nào? Lâu chủ không có nói láo đi! Quảng Tụ Tụ qua n con phố nhá!”

Kế tiếp đó là đủ loại bình luận, có khen ngợi cô này quả nhiên “Thực quốc sắc”, cũng có người cảm thán “Rất cục không cần hồi phục ‘Lâu Chủ đại cứu báo’”, có tò mò thân phận của cô này, còn có người bắt đầu nghiên cứu hình chụp này rốt cuộc có PS hay không, cũng có các fan của hoa hậu giảng đường đại học P Tụ Tụ cô nương phản kích, đủ các loại hỗn loạn.

Đây là topic hôm kia, cũng chính là ngày cùng Lương Hàm đi ăn cơm. Lúc Nhược Thủy vào đã được hơn 300 trang, quả thực là náo nhiệt phi phàm.

Trách không được, khi ở sân bay thỉnh thoảng có người nhìn Nhược Thủy chằm chằm, xem xong rồi còn muốn khe khẽ nói nhỏ.

Nhược Thủy cười khổ, cô xem như số hên sao?

31. Chương 31

Sau vị Admin kia còn post lên mấy tấm hình, tất cả đều là hình chụp, nhiều nhất là ở bên trong vườn đại học Thanh Hoa, chỉ việc vào diễn đàn đại học Thanh Hoa là thấy. Cuối cùng là tấm hình mặc đồ quân sự trong topic bầu chọn hoa khôi khoa của đại học Thanh Hoa.

Khi hình chụp cuối cùng được post lên, Admin còn post hình chụp năm đó giúp Tụ Tụ thành danh - cũng mặc trang phục quân sự, đem hai bức ảnh của hai người đặt cùng một chỗ để so sánh.

Tụ Tụ tên đầy đủ là Hồ Tụ Tụ, sinh viên năm hai đại học P. Năm trước mới vừa vào học, mặc trang phục quân sự không chút phần son, gặp may được post lên Internet. Sau đó thân thể của cô ta rất nhanh được lan truyền: từng học trường danh giá, là một mỹ nhân, trong lúc nhất thời hấp dẫn không ít ánh mắt.

Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, sau đó thỉnh thoảng sẽ có một vài tấm ảnh Tụ Tụ thanh thuần khả ái thông qua một ít con đường không biết tên lưu truyền ra. Lượng fan của cô ta vẫn được duy trì nhất định nhưng sẽ không giống khi hình ảnh của cô ta được đăng tải trên Internet, fan có mà antifa cũng không thiếu.

Nay một năm đã trôi qua, hình ảnh Tụ Tụ ở trên mạng xã hội có được số lượng fan không nhỏ nhưng khi Nhược Thủy bỗng nhiên xuất hiện, còn dùng mánh lối giống Tụ Tụ, không ít fan phần nộ nhảy lên nhảy xuống, chứng minh thân phận Tụ Tụ mới là hoa hậu thanh thuần giảng đường của trường nổi danh nhất ở Trung Quốc.

Nhược Thủy cau mày xem, kéo xuống trang dưới, đại đa số đều là bình luận, nhưng thật ra có không ít người hỏi Admin thân phận của cô, Admin vẫn không trả lời.

Internet là lực lượng cường đại, mặc dù Admin không trả lời, nhưng có không ít người nhận ra khung cảnh đại học Thanh Hoa. Sau đấy liền có người che che dấu dấu nói đây là hoa khôi của khoa, có một manh mối như vậy rất nhanh thân phận của Nhược Thủy bị người phanh phui.

Xem xem nhìn nhìn, Nhược Thủy có chút ngơ ngác, cho dù đem cô ra bình luận thì có sao đâu? Trên Internet không thiếu nhất chính là tin tức, mà bài viết ở diễn đàn Hải Giác đối so với quần áo còn nhanh hơn. Đánh giá một loạt, Nhược Thủy ước chừng hiểu biết đại khái, Lương Thần lại gọi điện thoại đến.

“Nghe anh kích động như vậy, hại em cũng khẩn trương. Không có việc gì, chỉ mấy tấm ảnh chụp mà thôi, qua hai ngày sẽ không người nhớ rõ.” Nhược Thủy không thèm để ý. Lương Thần kinh ngạc, nhìn màn hình máy tính của mình một chút, bỗng nhiên hiểu được cái gì, vội la lên: “Em có hay không chỉ coi topic thứ nhất?”

“Chẳng lẽ còn có topic thứ hai?”

“Em kéo xuống xem, topic thứ sáu ở trang đầu.”

Nhược Thủy làm theo lời Lương Thần nói, kéo xuống nhìn lại....

“Lâu Chủ tận mắt nhìn thấy bạn Nhược Thủy kia đi vào quầy khách Vip ở sân bay thủ đô!!! Có đem theo hành lý, mong biết được lý lịch thân phận của cô!!!”

Tiêu đề này, bỗng nhiên làm cho Nhược Thủy hồi tưởng lại chuyện ngày hôm qua ở sân bay, người đàn ông kia cầm máy chụp ảnh. Click vào yên lặng kéo xuống xem, Lương Thần vô cùng sốt ruột: “Những người đó cũng không biết tìm ra như thế nào, thế nhưng đem thân phận của ba mẹ em cũng tìm ra... Khẳng định là có người cố ý muốn hại em! Nếu không làm sao có thể có được tư liệu như vậy!”

Nhược Thủy có chút hoảng hốt, nghe không rõ Lương Thần nói cái gì, chỉ nhìn topic trước mắt này. Adim yêu cầu muốn biết thân thế, bối cảnh sau lưng cô, bắt đầu có không ít người hoài nghi cô có hay không là bị bao dưỡng, sau có người nửa che nửa lộ, lộ ra: “Ai za người bình thường bao nuôi không nổi cô gái này đâu! Gia thế người ta tương đối bất phàm!” Sau đấy liền có “người quen” xuất hiện: “A? Đây không phải ược Thủy sao? Lúc trước cô ta vừa về nước, cùng học trung trường với chúng tôi một thời gian nhưng lại bỗng nhiên không thấy tăm hơi. Thì ra cô ta đi học tại đại học Thanh Hoa!”

“Người quen” vừa ra mặt, chúng bạn trên mạng từ trong bài viết này biết được không ít tin tức. Thành công khơi dậy tò mò, khi mọi người nhiệt tình truy vấn, “người quen” kia nửa kín nửa hở nói: “Tôi ở thành phố L, mọi người lên Baidu search ‘Thành phố L, Hách Liên’ hai từ mấu chốt này liền biết được. Tôi cũng không dám nhiều lời, mẹ người ta là quan lớn ở nơi này, muốn truy ra là tiêu...” (Lk: đây là “người wen” thiệt, các nàng đoán là ai?)

Một phen sôi động đem mọi tin tức của cha mẹ Nhược Thủy tất cả đều khai ra, có bạn trên mạng nhiệt tâm đem toàn bộ tư liệu ba mẹ cô tra được post lên, cảm thán nói: “Mẹ là bí thư thị ủy, ba là đại gia bất động sản, đây mới là chân chính gia thế quý tộc a!”

Có bài post này, diễn đàn Hải Giác như nổ tung. Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng đến bài viết của vị “người quen” kia: “Sau khi xuất ngoại trở về, học Trung học một thời gian, sau đó đi học đại học Thanh Hoa”. Áo diệu trong đó liếc mắt một cái có thể nhìn ra được, Nhược Thủy căn bản không tham gia thi vào trường Cao đẳng. Đại học Thanh Hoa là trường danh giá trăm năm, thật không ngờ liên quan đến cửa sau! Quả thực làm nhục thanh danh! Bạn bè trên mạng giận không thể át, lúc trước ca ngợi Nhược Thủy, giờ khẩn trương thành ném đá!

Nhược Thủy nhắm mắt, trong điện thoại Lương Thần sốt ruột hỏi: “Tiểu Nhược, em có khỏe không? Em đừng lo lắng, anh sẽ đi tìm...” Nhược Thủy hít sâu một hơi, ngoài ý muốn trấn tĩnh: “Em không sao.”

“Ba” một tiếng, bên trong căn phòng sáng choang, người đàn ông nằm ở trên sofa không thích ứng che mắt, mang theo men say, âm thanh lại vẫn như cũ trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Mày tối làm

“Đến xem mày có say chết không.” Thôi Tiến Đông dựa ở trên cửa, cười không chút để ý. Ngụy Ương chậm rãi ngồi xuống, xoa xoa cái trán: “Xem xong rồi, mày có thể đi.”

Thôi Tiến Đông một tay mân mê chìa khóa xe, nghe vậy cười nói: “Tiểu nha đầu đi vài ngày, mày liền say vài ngày. Như thế nào, vì tình gây thương tích đến nước này?”

Ánh mắt Ngụy Ương lạnh lùng quét hắt một cái, không nói lời nào. Thôi Tiến Đông co rụt cổ lại, bất đắc dĩ nói: “Được được được, tao không đề cập tới. Chính là khổ nhục kế này mày cũng nên dừng lại, Tiểu Nhược Nhược nhà mày đang bị người ta ăn hiếp đến trên đầu rồi.”

Ngụy Ương ngẩng ra, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía hắn, nhú mày hỏi: “Sao lại thế này?”

Thôi Tiến Đông đem sự tình đại khái nói: “... Tao đã cho Cục Giám Sát Internet bên kia ra mặt, topic đã bị gỡ xuống, cũng tra được địa chỉ mấy người kia, bất quá đều là ở quán net. Mày có thời gian thì chính mình đi tìm, theo dõi thu thập tài liệu ghi lại.”

Ngụy Ương gật gật đầu, nói với hắn: “Cảm tạ.” Sắc mặt lúc đầu còn có chút tái nhợt hiện tại lại rất khó coi.

Thôi Tiến Đông cười: “Huynh đệ nhà mình nói cái gì cảm tạ với không cảm tạ.” Liền xoay người mở cửa: “Đi thôi, bao nhiêu em gái còn chờ tao.”

Ngụy Ương cũng không quản hắn, trầm tư trong chốc lát, nhanh chóng cầm lấy điện thoại di động.

Nhược Thủy trần trọc cả một buổi tối nhưng vẫn không ngủ được, trợn trắng mắt đến bình minh. Khi ăn bữa sáng ngày hôm sau, ba ba Hách Liên nhìn mắt Nhược Thủy một quãng thâm đen đau lòng nói: “Nhược Nhược sao vậy? Không ngủ ngon?”

Động tác uống sữa của Nhược Thủy dừng một chút, chợt ngượng ngùng đem bông ly xuống, cúi đầu nói: “Đêm qua con thức đêm, xem “thần thám Shyloc.” (chính là Thám tử Sherlock Holmes)

Hách Liên Thành oán trách nói: “Cho có thích cũng không thể thức đêm như thế! Hôm nay xem cũng được, thức đêm nhiều đối với thân thể không tốt... Thật sự là không hiểu cô gái nhỏ các con thích Shylock kia cái gì, hắn có cái gì đẹp trai, chẳng lẽ đẹp trai hơn so với ba con?... (nơi này tính lực 5000 từ)”

Ngụy Như Tuệ nhú nhú mày: “Mỗi ngày đều nói một lần, anh không phiền, em cùng Nhược Nhược nghe đều phiền. Anh làm sao so với được với Shylock người ta, đầu óc này so với bụng phệ của anh.” Mẹ Như Tuệ liếc nhìn thoáng qua bụng của ba ba Hách Liên đã mập ra không ít.

Ba ba Hách Liên: “...”

Nhược Thủy nghe hai người đối thoại, cảm thấy an ủi mỉm cười. Hiện tại hai người đều chưa biết chuyện trên mạng, hy vọng sự tình sẽ không càng ngày càng ồn ào, cũng hy vọng chuyện lần này không làm ảnh hưởng đến ba mẹ.

Topic cũ đã có topic mới hơn thay thế, Nhược Thủy nhìn không thấy topic ngày hôm qua, thậm chí một cái topic liên quan tới cô đều không có xuất hiện. Đây là có chuyện gì? Ngày hôm qua không phải còn bát quái hừng hực khí thế sao? Trong lòng Nhược Thủy tràn đầy phức tạp, lên Baidu search tên mình một chút, thế nhưng! Thế nhưng!...

Cho tới bây giờ không hiểu sao, trên Baidu hiện một hàng chữ đậm làm Nhược Thủy choáng váng....“Kết quả tìm kiếm không phù hợp với quy định của pháp luật cùng chính sách quản lý mạng, không thể tìm thấy.” Hóa ra mình biến thành cơ mật quốc gia! Nhược Thủy kinh ngạc nghĩ.

32. Chương 32

Cửa sổ lớn sát mặt đất, Ngụy Ương nắm di động, tinh thần không chăm chú cứ đi đi lại lại, khi thì nhú mày, khi thì dừng bước nhìn ra ngoài cửa sổ mỉm cười.

Nếu Thôi Tiến Đông ở trong này, chắc chắn chấn động. Không tính trong khoảng thời gian này tinh thần sa sút tối tăm, Ngụy Ương đã bao lâu không cười?

Tự nở nụ cười trong chốc lát, Ngụy Ương vẫn là trở về hiện tại, nhìn di động thở dài, nhẹ nhàng bấm số điện thoại.

Tim càng đập càng nhanh, khi anh cảm thấy tim sắp nhảy ra ngoài, điện thoại đã kết nối, trong nháy mắt tim đình trệ.

“... Cậu nhỏ.”

Âm thanh của cô gái nhỏ vẫn ngọt ngào mềm mại như vậy, qua điện thoại, Ngụy Ương cũng có thể nghĩ đến, khuôn mặt của cô lúc này hẳn thành bánh bao, không được tự nhiên mở miệng gọi anh cậu nhỏ không xứng đáng này.

“Nhược Nhược.” Anh nói rất nhẹ, chỉ sợ kinh hách đến cô.

Nhược Thủy không biết nên nói cái gì cho tốt, Ngụy Ương nghe thấy tiếng hít thở tinh tế của cô ở đầu bên kia, liền hận không thể cứ như vậy, không dám lên tiếng đánh gãy thời khắc tốt đẹp này.

Cuối cùng Nhược Thủy chần chờ mở miệng: “Cậu, chuyện trên mạng, là cậu giúp con sao?”

Ngụy Ương nhẹ giọng xác nhận.

Nhược Thủy cúi mắt, hơn nửa ngày mới nói: “Cảm ơn... Cậu.”

Không nói gì nữa, Nhược Thủy không biết có nên chấm dứt cuộc nói chuyện này hay không, đầu bên kia Ngụy Ương lại nói: “Nhược Nhược gần đây ở nhà làm chút gì?”

“A...?” Nhược Thủy sửng sốt, muốn cùng cô nói về việc nhà sao?

“Cũng không làm cái gì, chính là coi ít sách, coi phim truyền hình, sau đó viết vài thứ.” Nhược Thủy rất thành thật trả lời.

“Ừ? Viết cái gì?” Ngụy Ương rất hứng thú hỏi.

Không nghĩ tới Ngụy Ương sẽ hỏi đến cùng, Nhược Thủy có chút quẫn bách: “Àch... Viết một ít kịch bản, viết chơi thôi.”

“À, như vậy a.” Ngụy Ương nghe âm thanh của cô, khóe miệng không tự giác cong lên:

“Ngày nghỉ ở nhà nên chiếu cổ mình, đừng thức đêm, đối với thân thể không tốt, khi nhàn rỗi đi ra ngoài một chút, không thể luôn trốn ở trong nhà, khi đi ra ngoài cùng bạn học liên hoan không thể uống rượu...”

Nói một chuỗi thật dài, anh nói một câu, Nhược Thủy liền lẳng lẳng đáp ứng một tiếng, cuối cùng anh khẽ cười: “Yên tâm, chuyện trên mạng đã có anh*. Em cứ yên tâm.”

Trong xưng hô TQ chỉ có ta-ngươi, vì Nhược Thủy vẫn chưa chấp nhận Ngụy Ương nên để cậu-con, còn NU đã nhận ra tình cảm của mình nên để anh-em

“...”

Cậu nhỏ bị người ngoài hành tinh nhập vào sao? Đây, ngữ khí này tựa như người yêu nỉ non, là chuyện gì xảy ra nha? Thời gian trước rồi rắm chẳng lẽ là mình bị ảo tưởng nghĩ ra được sao? Đây cũng không khoa học!

Nội tâm Nhược Thủy rít gào, nhưng cậu nhỏ lại hồn nhiên không biết, sau khi cô gái nhỏ nói lời tạm biệt, cảm thấy mỹ mãn cúp điện thoại lại.

Đêm nay nhất định lại là hai người không ngủ.

Lương Thần gọi điện thoại đến an ủi người nào đó đã trở thành “Quốc gia cơ mật”, trong lời nói rất tò mò.

Hai người cũng không có gì không thể nói, Nhược Thủy liền nói cho anh là Ngụy Ương làm, Lương Thần nghe xong im lặng hồi lâu, cuối cùng lo lắng mở miệng:

“Kỳ thật, anh cảm thấy, ở đâu có áp bức ở đó có phản kháng. Tuy rằng chú Ngụy đem Internet thu phục, nhưng dùng thủ đoạn cường thế như vậy, có thể hay không mang đến phản ứng ngược lớn hơn nữa?”

Nhược Thủy trầm mặc, chớp mắt một cái, có chút mệt mỏi nói: “Chuyện này thật sự quá không nổi, so với chuyện Internet, em càng quan tâm là ai chuyện này hơn. Không có lý do gì em bị mang ra phơi bày trước công chúng trở thành cái đích ọi người chỉ trích. Em nghĩ kỹ, quả thật có người cố ý dẫn đường dư luận, nhưng cụ thể là ai em lại tra không được.” Gặp được loại tai bay vạ gió này, Nhược Thủy ngay cả thở dài đều vô lực.

“Đừng lo lắng, anh đã nhờ bạn bè giúp em tìm hiểu, hẳn là hai ngày nữa sẽ có tin tức.” Lương Thần an ủi nói.

“Ừ, cảm ơn anh.” Ý tốt của bạn bè, Nhược Thủy sẽ không cự tuyệt.

Bên kia lại là một trận trầm mặc, hồi lâu, Lương Thần mới cúi đầu lên tiếng: “Tiểu Nhược, cho tới bây giờ anh muốn không phải là lời cảm ơn của em.”

Tim hung hăng run lên, giờ khắc này, Nhược Thủy cơ hồ rơi lệ, nhưng vẫn phải đổi mặt chuyện này.

“Em... Thực xin lỗi.”

Không có lý do gì, cũng không có lấy cớ, trừ bỏ một câu này, Nhược Thủy không biết nên nói cái gì với anh.

Lúc này đây trầm mặc, so với dĩ vãng đều lâu hơn. Cuối cùng, khi Nhược Thủy nghĩ đến anh không nói thì Lương Thần mới chậm rãi: “Chúng ta vẫn là bạn bè.”

Mũi cổ nén chua xót, Nhược Thủy đáp ứng: “Vẫn là bạn bè.”

Vì sao tình bạn một ngày nào đó sẽ biến chất? Vì sao hai người gắn bó với nhau không thể chỉ có tình bạn đơn thuần? Vì sao, tim khó có thể không chế như vậy?

Cô và Ngụy Dịch, Lương Thần.

Từng bước sai, từng bước sai.

Nếu nhân sinh đều có thể như lúc ban đầu, thật là tốt biết bao.

Chuyện phiền lòng đến từng chuyện, từng chuyện, chuyện Lương Thần xem như họa vô đơn chí, làm cho tâm tình của Nhược Thủy vốn bị áp lực nay lại thêm cỗi. Liên tục vài ngày không ra khỏi cửa làm cho ba ba Hách Liên nhiều ngày đều lo lắng, đề phòng, trong lòng nghi ngờ là hậu quả vì mình phỉ báng thần tượng của con gái quá mức.

Ngụy Như Tuệ lén lút đến hỏi, Nhược Thủy cũng không gạt bà, đem chuyện Lương Thần đều nói cho bà biết. Loại chuyện tình cảm này, Ngụy Như Tuệ cũng thức thủ vô sách, bà bình thường cũng ít nói, ngay cả an ủi Nhược Thủy đều không có biện pháp, chỉ có thể cùng thở dài.

Gặp bộ dáng chồng thật cẩn thận, Ngụy Như Tuệ buồn cười nói: “Không liên quan tới anh, là có chuyện khác.”

Hách Liên Thành trừng mắt to, phẫn nộ nói: “Em làm sao mà biết? Em đều biết nhưng sao anh không biết?!”

Ông bắt đầu hoài nghi chính mình có hay không rất không quan tâm con gái, đồng thời đối với vợ cùng con gái có chuyện bí mật nhỏ này biểu hiện thập phần bất mãn.

Làm cái gì a! Một nhà ba người, hai người thế nhưng còn muốn làm tiểu đoàn thể! Hơi quá đáng!

Mẹ Như Tuệ thực bất đắc dĩ, ba ba Hách Liên thật sự là tuổi càng lớn càng như trẻ con.

“Là cô gái nhỏ, lớn hơn một chút tự nhiên còn có những chuyện không nghĩ nói cho ba ba, chuyện này lại bình thường, nhưng, anh vì sao lại tức giận?” Ngụ Như Tuệ liếc trắng mắt.

“Vậy sao có thể giống nhau? Nhược Thủy từ nhỏ liền cùng anh thân thiết, sao đều nói cho em, không nói cho anh biết?” Hách Liên Thành phần nộ, bỗng nhiên cảnh giác nói: “Chẳng lẽ là Nhược Nhược đang yêu?!”

Ngụ Như Tuệ nhìn trời, không nhìn mặt ông.

Hách Liên Thành hí mắt, đập tay 1 cái, đắc ý nói: “Quả nhiên là bị anh đoán trúng! Hừ, sẽ không biết là thằng nhóc cái dạng gì thể nhưng lại dám đánh chủ ý con gái anh.”

“...”

Hách Liên Thành đoán ra ở phương diện này kỳ thật là có nguyên nhân.

Lúc trước khi Nhược Thủy ở nước ngoài, tuy rằng tuổi còn nhỏ, học trường nữ sinh, nhưng người theo đuổi cũng không thiếu.

Có một lần ba ba Hách Liên được nghỉ, bay qua Đan Mạch thăm con gái, ở phòng nhỏ mới mua ở đó. Lúc ấy có một chàng trai đang khởi xướng thể công mãnh liệt theo đuổi Nhược Thủy, hoa tươi, chocolate, các loại thủ đoạn lãng mạn ừn ừn tới tấp.

Nhược Thủy tuy rằng bề ngoài là Lolita, nhưng bên trong không phải. Đối với hành vi của chàng trai kia, cô cảm thấy buồn cười, thái độ cự tuyệt thập phần kiên định.

Sau khi ba ba Hách Liên đến, vừa vặn ngay lúc chàng trai kia nản lòng thoái chí, đang làm cú giầy dựa cuối cùng. Vì thế, có một ngày, ba ba Hách Liên ngay tại hộp thư trước cửa nhà thấy được bức thư viết như vậy....

Anh muốn mang theo khuôn mặt tuần tú, cơ ngực cường tráng, cùng Land Rover giá trị 50.000 bảng Anh của anh rời xa em! Đây là tổn thất của em!!!

Lạc khoản là viết tắt, ba ba Hách Liên không biết, nhưng chủ nhân của bức thư này hiển nhiên cảm xúc thập phần kích động, hạ bút như thế đem cảm xúc khó chịu của mình viết vào bức thư này biểu đạt vô cùng nhuần nhuyễn.

Như thế rất tốt, con gái mình không đến mười lăm tuổi thế nhưng có người theo đuổi! Ba ba Hách Liên khựng hoảng tinh thần. Vì thế một lần ông xuất ngoại là hỏi Nhược Thủy một lần. May mắn sau lại không xuất hiện người theo đuổi nào nữa, làm cho tâm Hách Liên Thành thoáng buông một ít, nhưng khi Nhược Thủy hết kỳ nghỉ lễ Noel, vẫn tự mình đưa cô đến trường học mới yên tâm.

Từ nay về sau ba ba Hách Liên liền đối loại sự tình này thập phần miễn cảm, đáng tiếc Nhược Thủy sau khi về nước vẫn an phận thủ thường, rất ít khi ra ngoài. Ở trường học kia cũng không có chuyện xấu, nhưng thật ra làm cho ba ba Hách Liên vẫn xoa tay nóng lòng muốn thử có chút cô đơn.

Nay lại xuất hiện tình huống hư hư thực thực, thần kinh ba ba Hách Liên nháy mắt liên căng lên, bắt đầu tiến vào trạng thái cảnh giới cấp một.

*Xì poi: chương sau gặp “người wen”!

33. Chương 33

“Nha, ba ba, ba đừng hỏi.” Nhược Thủy nhu nhu thái dương, đầu đầu không thôi. Hách Liên Thành có chút ủy khuất, con gái không tri kỷ, cùng chính mình đều có ngăn cách... Ông thật sự mệnh khổ a! Xem đôi mắt ba ba ai oán nhỏ nhắn, Nhược Thủy phải xuống da gà nổi cả người.

Loại chuyện này có liên quan cảm tình, tuy rằng cũng không phải chuyện gì đặc biệt riêng tư nhưng luôn cảm thấy, bị ba ba biết thực xấu hổ nha!

Nhược Thủy nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định nói sang chuyện khác: “Ba ba, Trần trợ lý hẹn hôm nay kiểm tra sức khỏe phải không? Con cùng ba đi nhé.”

Quả nhiên, ba ba Hách Liên vừa nghe, lập tức liền đem vấn đề lúc trước còn dây dưa không ngót vút đến sau đầu, trong lòng vui mừng, trên mặt lại còn oán giận nói: “Ba khỏe mạnh như vậy, sao phải kiểm tra sức khỏe, thật sự là phiền toái!”

Nhược Thủy nhìn bụng béo phì của ba ba, trầm mặc trong chốc lát, sáng suốt không có nói tiếp.

“Alo, cậu nhỏ.” Ở hành lang bệnh viện, đi tới đi lui, Nhược Thủy rốt cục tìm được một nơi coi như im lặng, lúc này mới nhận điện thoại.

Trong điện thoại, giọng nói của Ngụy Ương phá lệ có từ tính: “Nhược Nhược, em biết một người tên là Từ Tử Huyền không?”

Nhược Thủy sững sốt, rất nhanh phản ứng lại: “Biết, làm sao vậy?”

“Cô ta là loại người nào?”

Nhược Thủy cảm thấy Ngụy Ương hỏi vấn đề này vô cùng kỳ quái: “Là con gái kế của mẹ đẻ con. Cậu hỏi về cô ta làm cái gì?”

Bên kia không có đáp lại. Bỗng nhiên, Nhược Thủy dâng lên một ý niệm trong đầu: “Sẽ không là, cô ta hại con?”

Không có khả năng nha, Từ Tử Huyền bây giờ còn đang học lớp 11, không có bản sự lớn như vậy?

Ngụy Ương thấp giọng nói: “Không phải cô ta, bất quá cô ta cũng có xuất ra một phần lực. Tin tức em về nước học trung học không lâu liền rời đi chính là cô ta nặc danh tung tin.”

Nhược Thủy rất muốn hỏi một câu, Từ Tử Huyền vì sao phải hại cô? Rõ ràng, hai người trong kiếp này hầu như đều không có cùng xuất hiện, ngay cả mặt mũi đều chưa thấy qua vài lần, càng miễn bàn mâu thuẫn.

Nhưng cô cũng biết, vấn đề này Ngụy Ương cũng không biết, cho nên cô cúi đầu lên tiếng: “... Cảm ơn cậu, con đã biết.”

Ngụy Ương nghe giọng cô nhỏ xuống, nghĩ muốn an ủi cô vài câu nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải, khe khẽ thở dài: “Nhược Nhược, thực xin lỗi. Anh vốn cảm thấy em có quyền được biết, không nghĩ tới...” Không nghĩ tới lại cho em phiền não.

Trong lòng ấm áp, Nhược Thủy nhấp mím môi, khước miệng gờ lên, nhẹ giọng nói: “Con không sao, cảm ơn... cậu.”

Cúp điện thoại, Nhược Thủy đứng tại chỗ hồi lâu. Qua một khoảng thời gian cô bình tĩnh, sờ sờ hai má mình có chút nóng, hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu đem suy nghĩ này nọ không nên có quăng sạch. Khi xoay người tính trở lại trung tâm kiểm tra sức khỏe, lại phát hiện - cô dường như, giống như làlạc đường...

Đi hai vòng, lại đều không thấy người, Nhược Thủy có chút lo lắng, nơi này sẽ không phải là nhà xác chứ?!

Đang muốn quẹo vào, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng khóc, Nhược Thủy nhất thời bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, cứng ngắc đứng lại, một cử động nhỏ cũng không dám.

Chỉ nghe giọng nói một người đàn ông dè dặt, dường như rất là sốt ruột: “Bảo bối, anh cùng cô ấy thật sự không có gì. Cô ấy là chị em tốt của em, em nên tin tưởng bọn anh là trong sạch!”

Giọng nữ thấp ôn nhu uyển chuyển, còn mang theo tiếng khóc nức nở, khiến cho người nghe thấy nhẹn không được thương tiếc: “Anh, anh làm cho em như thế nào tin anh! Em tận mắt nhìn thấy anh cùng nó ôm nhau!” Một trận khóc nức nở: “Em có con của anh nha! Anh sao nhẫn tâm đối với em như vậy!”

Thân mình Nhược Thủy cương cứng, hoảng sợ phát hiện, hai giọng nói này cô thế nhưng đều rất quen thuộc! Sao khéo như vậy, sao cầu huyệt như vậy?

Giọng nam kia càng phát ra bồi hồi: “Anh cùng cô ấy thật sự không có gì, một màn em nhìn thấy kia chính là ngoài ý muốn! Huyền Huyền, em hãy nghe anh nói, anh lập tức sẽ đi Bắc Kinh, em cũng lập tức sẽ lên lớp 12, đứa bé này chúng ta không thể giữ!”

Từ Tử Huyền vẫn nhu nhược vụn vặt không thay đổi như trước, trong kích động lại mang theo vài phần quật cường hiếm thấy: “Vì sao không thể giữ? Em có thể tạm nghỉ học. H đây là con của chúng ta, anh nói không phải sao? Nhà anh tạm đại đơn truyền chú dì khẳng định cũng sẽ thích đứa nhỏ này. Em sẽ cố gắng chiều cổ nó, chiều cổ chính mình, sẽ không để anh lo lắng!” Nói xong lời cuối cùng, dường như là nghĩ tới cảnh tượng gì tốt đẹp, khẩu khí nguyên bản đau thương lại trở nên nhu tình như nước.

Gã đàn ông kia, cũng chính là Nghiêm Vũ Hàng bắt cả hai tay mà kiếp trước Nhược Thủy gặp phải, gặp Từ Tử Huyền nghĩ đơn giản như vậy, tức giận nói: “Em tỉnh táo một chút được không! Anh mới mười tám tuổi, em mới mười bảy tuổi, sinh con chính là ngoài giá thú, ngay cả hộ khẩu đều lên không được! Anh còn phải tiếp tục học đại học, em cũng phải tiếp tục đi học, ai chăm sóc đứa nhỏ? Đừng nói ba mẹ anh, ba mẹ em cũng sẽ không đồng ý cho em sinh đứa bé này! Không vì ba mẹ anh suy nghĩ, em cũng vì cha mẹ em ngẫm lại, chẳng lẽ em muốn để cho người khác bắt được điểm yếu của bọn họ sao?!”

Từ Tử Huyền liều mạng lắc đầu: “Sẽ không... sẽ không đâu, ba em đau em như vậy, ông ấy nhất định sẽ không trách em, về phần mẹ em, bà ta cho tới bây giờ cũng không dám nói gì em. Bọn họ làm sao có thể bị người khác tóm điểm yếu gì đó? Đây là một sinh mệnh nhỏ a, là kết tinh tình yêu của chúng ta, mọi người đều sẽ chúc phúc cho chúng ta!”

Thấy cô ta còn khẳng khái một mực như thế này, Nghiêm Vũ Hàng tức giận đến sắc mặt đều thay đổi. Hôm nay thật vất vả đem cô ta lừa đến bệnh viện, sao có thể để cô ta thoát như vậy được!

Thấy trên mặt Nghiêm Vũ Hàng lộ ra thần sắc dữ tợn, Từ Tử Huyền có chút sợ hãi, lại nhớ đến cái gì, tuyệt vọng lại bất lực rưng rưng kêu to: “Là nó, là nó đúng hay không? Đúng hay không? Khẳng định là Trương Hiểu Tuyên con tiện nhân kia ở bên tai anh xúi giục, một em còn đem nó làm chị em tốt nhất!” Cô ta vừa lui ra phía sau, vừa rơi lệ đầy mặt: “Anh sao có thể nhẫn tâm như vậy? Đây là con của anh mà!”

Lúc bắt đầu Nhược Thủy là hoảng hốt, khiếp sợ, đến bây giờ là chết lặng. Bọn thiếu nảo này, quả nhiên chuyện gì cũng đều có khả năng xảy ra.

Cô liền nửa tựa vào vách thai tay nắm chặt trước người, bình tĩnh nhìn Từ Tử Huyền giống như kịch bản phim thần tượng từng bước một lui ra phía sau, cuối cùng thối lui đến góc tường, trước mặt Nhược Thủy.

Từ Tử Huyền phát hiện bên này còn có người, kinh hách quay đầu, lập tức liền bị kinh hách lớn hơn nữa.....

“Hách Liên Nhược Thủy! Mày sao ở trong này?!”

Nhược Thủy xoa xoa lỗ tai, giọng nói cùng biểu tình tuyệt vọng vừa rồi của cô ta thật không tương xứng. Còn đang đau đầu, Nghiêm Vũ Hàng nghe được Từ Tử Huyền rống to một tiếng này, giật mình, vội vàng đi tới, liền thấy được Nhược Thủy hồi lâu không thấy.

Hôm nay Nhược Thủy mặc áo khoác màu xanh đen, mang thắt lưng cùng màu, trên vạt áo dùng ngân tuyến khâu thủ công một vùng trăng sao, tinh xảo phi phàm, hơn nữa trên chân là đôi giày lông cừu, một tiểu giai nhân từ trong trường học Anh Quốc đi ra.

Mà Từ Tử Huyền mặc áo lông hồng nhạt cô thích nhất, bởi vì mang thai mà có vẻ có chút mập mạp. Tuy rằng cũng không khó coi, nhưng ít nhất lúc này, ở trong mắt Nghiêm Vũ Hàng, hai người chênh lệch là rất xa. Nghiêm Vũ Hàng lẳng lẳng nhìn cô trong chốc lát, có chút xấu hổ chào hỏi: “Nhược Thủy, đã lâu không thấy.”

Nhược Thủy nhìn hẩn một cái, bỗng nhiên có chút ngượng ngùng cười nói: “Thật có lỗi, tôi đã quên, anh là?”

Nghiêm Vũ Hàng sững sốt, không nghĩ tới người ta căn bản không nhớ rõ mình! Nụ cười trên mặt càng thêm miễn cưỡng: “Chúng ta gặp qua hai lần, anh là Nghiêm Vũ Hàng, là bạn học của anh họ em.”

“À.” Nhược Thủy gật gật đầu, cũng không nhớ ra hay không, thái độ không chút để ý: “Ngượng ngùng, tôi lạc đường, xin hỏi anh có biết trung tâm kiểm tra sức khỏe phải đi hướng nào không?”

Nghiêm Vũ Hàng chỉ đường cho cô, thấy cô nói lời cảm tạ xong muốn đi, bỗng nhiên mở miệng: “Chuyện hôm nay, còn xin em...”

Nhược Thủy cúi đầu cười khê: “Anh lo lắng nhiều.”

Nghiêm Vũ Hàng bị cười có chút mặt đỏ, nhớ tới lúc trước nghe cha mẹ nói qua gia thế của Hách Liên Nhược Thủy, không khỏi tự giễu cười: quả nhiên là chính mình lo lắng nhiều, hai người căn bản không phải cùng một thế giới.

Sau khi Tự Nghiêm Vũ Hàng mở miệng, Từ Tử Huyền liền luôn luôn dùng một loại ánh mắt phẫn hận lẫn kênh kiêu nhìn cô, không nói một câu.

Trước khi đi, Nhược Thủy quay đầu nhìn Từ Tử Huyền một cái, hướng cô ta mỉm cười, thấy Từ Tử Huyền co rúm lại, tâm tình cô vô cùng tốt mới rời đi.

Cô ta sao lại làm nhiều động tác nhỏ như thế? Trừ bỏ đồ kỵ, không có lý do khác để giải thích nguyên nhân Từ Tử Huyền làm hại cô. Nếu quả thật là như vậy, kia chỉ cần cô sống tốt, chính là trừng phạt lớn nhất đối với Từ Tử Huyền.

Không cần cô ra tay, bằng vào chỉ số thông minh của Từ Tử Huyền, cùng Lâm Mộng Thi không nhận thức được, hai người đó sẽ làm cuộc sống hồng bét.

Nhìn thấy các nàng sống không tốt, Nhược Thủy cũng liền an tâm.

Mọi người đọc chương này thấy sao? Người sao chơi với bạn vậy!!!

Mình edit đến đoạn NVH đòi bỏ đứa bé là bức xúc ghê gớm, haizzz... ai đó đã làm mẹ rùi thì mới hiểu dc!

Xì poi: Chương sau xem độ mặt dày của NVH nhé!

34. Chương 34

Tại thủ đô, Tạ gia.

Đang là tháng giêng, trong đại sảnh còn lưu lại không khí vui mừng qua năm mới, bên trong tuy chỉ có ba người ngồi, lại là cảnh tượng hoà thuận vui vẻ. Bất quá, cảnh tượng này chỉ tiếp tục trước khi Tạ Nhân Nhân đi vào đại sảnh.

Cùng cảnh tượng khi Tạ Phỉ Phỉ đến hoàn toàn tương phản, Tạ Nhân Nhân đứng ở cửa một hồi lâu đều không có người giúp việc tới lấy áo khoác trên tay cô treo lên.

Tạ Nhân Nhân nhìn chung quanh một vòng, cũng không tức giận, sắc mặt lạnh nhạt đem áo khoác của mình treo lên giá áo cách đó không xa, chậm rãi đi tới chỗ ba ông cháu kia.

“Ông nội.” Tạ Nhân Nhân ngọt ngào cười.

Đáng tiếc tươi cười ngọt ngào bị Tạ Phỉ Phỉ ở một bên phụ trợ đều có vẻ ảm đạm thất sắc, Tạ lão gia tử kỳ quái: “Mày còn nhớ rõ tao là ông nội mày à! Tao còn tưởng rằng trong lòng mày chỉ có thằng nhóc Ngụy gia kia!”

Sắc mặt Tạ Nhân Nhân hết trắng lại đỏ, cúi đầu không nói. Ngồi ở bên cạnh Tạ lão gia tử, Tạ Phỉ Phỉ mỉm cười giúp chị họ giải vây: “Chị không phải trở về nhìn ông sao? Bình thường khăng định chị cũng có nghĩ tới thăm ông, chính là bận quá mà thôi, ông cũng đừng la chị.” Ôn nhu ột đao.

Quả nhiên, Tạ lão gia tử không có bất giận, ngược lại càng tức giận: “Việc? Nó có thể có việc gì? Còn không phải cả ngày cùng thằng nhóc Ngụy gia kia cấu kết làm bậy!” Chỉ vào mũi của Tạ Nhân Nhân mắng: “Mày liền như vậy không đáng giá tiền, Ngụy gia người ta căn bản chướng mắt mày! Mày khen ngược, còn muốn sáp lại, Tạ gia chúng tao đều bị mày lm mất hết mặt mũi

Tạ Nhân Nhân cúi đầu, sắc mặt lạnh như băng, khóe môi gợi lên một tia trào phúng cười: cô lại như thế nào dọa người, cũng so với Tạ Phỉ Phỉ chính mình đưa lên giường người ta, kết quả lại bị người ta một cước đá văng, quá mất mặt xấu hổ đi?

Nhưng lời này cô sẽ không nói. Ở trong mắt Tạ lão gia luôn bắt công, ông ta tự mình bồi dưỡng Tạ Phỉ Phỉ, vĩnh viễn cháu gái này mới là tiểu thư thông minh hiểu lễ nghĩa. Một chuẩn mực của tiểu thư khuê các: ôn nhu, thanh nhã, biết nghe lời, cho dù thời gian trước xảy ra chuyện gièm pha như vậy, ông ta vẫn kiên trì cho rằng người mẹ không thể lên mặt bàn của Tạ Phỉ Phỉ đi xúi dục con gái mình, hơn nữa tội lớn là ở tên hôn trưởng Lương Thần không chịu trách nhiệm. Từ nhỏ đến lớn, sự khác biệt đối đãi như vậy đã làm cho cô quen. Không có biện pháp, ai bảo cô có một người cha làm lão nhân không chào đón?

Cha của Tạ Nhân Nhân, con trai trưởng Tạ gia Tạ An Bang, từ nhỏ chính là một nhân vật rất tâm ngoan thủ lạt. Năm đó, tròng giằng co mười năm náo động kia, Tạ An Bang ở Bắc Kinh chỉ là một trung tá. Từ tiểu binh ở đại bản doanh, thành đội đại trưởng đám tiểu binh kia, dẫn một đám vương tôn công tử đem cha của mình đấu qua đấu lại tới thương tích đầy mình.

Sau khi náo động đi qua, Tạ lão gia tử bị chính con của mình một đao đâm sau lưng. Tuy bản án đã được sửa lại nhưng nguyên khí đại thương, Tạ gia không còn được như xưa nữa.

Nhà người bình thường gặp loại chuyện này, không chừng chính là đoạn tuyệt quan hệ cha con cũng không đủ, nhưng Tạ An Bang có một người mẹ tốt, bao năm ở cùng Tạ lão gia tử chịu khổ, vừa mới qua được ngày lành không lâu, liền qua đời. Trước khi chết, bà nắm chặt tay Tạ lão, bắt ông ta nhất định phải đáp ứng, chuyện trước kia của Tạ An Bang cần xóa bỏ, ông ta không thể truy cứu.

Lão bà trước khi chết chấp niệm như thế, Tạ lão gia tử tự nhiên không có biện pháp không đáp ứng, ông ta mới nói đồng ý xong, Tạ lão phu nhân rốt cuộc chống đỡ không được, buông tay nhân gian.

Sau vụ náo động đó, Trung ương tổn thất không ít nòng cốt, nhu cầu cấp bách bồi dưỡng một thế hệ mới thượng vị, tiếp nhận chính quyền. Nhưng thật vất vả xây dựng giang sơn, thế hệ trước làm sao bỏ được, tặng cho những thằng nhóc cũng không biết đến từ nơi nào? Vì thế nâng đỡ hậu bối ra sân khấu.....mỗi nhà đều có một người tuổi còn trẻ.

Chuyện này nếu đổi là nhà người khác, vì tương lai nhà mình lo lắng, hơn phân nửa cũng liền khê cần môi, đem Tạ An Bang đưa đi ra ngoài, dù sao thủ đoạn cùng năng lực của Tạ An Bang mọi người đều từng chứng kiến. Nhân tài như vậy, hơn nữa thế lực phía sau, tương lai sẽ như thế nào, thật đúng là không biết trước được.

Nhưng Tạ lão gia tử cố tình không buông tha, ông ta là một người lòng dạ mang thù hẹp hòi, cho dù là con ruột cũng không ngoại lệ, tuy rằng ai cũng không thể phủ nhận, lúc ấy Tạ An Bang mặc dù hạ thủ với ông ta, nhưng lại đang bảo vệ ba người anh em mười năm. Ông ta khê cần môi hung ác, liền đem con thứ hai Tạ An Quốc tư chất bình thường đẩy ra ngoài.

Từ nay về sau Tạ An Quốc từng bước lên mây, còn cưới được thiên kim Ngụy gia lúc ấy không biết bao nhiêu người mơ ước, chỉ đến khi hắn cùng với Ngụy Như Tuệ ly hôn, Ngụy - Tạ hai nhà trở mặt, tiền đồ của hắn lúc này mới bị trở ngại.

Mà anh cả của hắn mặc dù năng lực xuất chúng, nhưng bị Tạ lão gia tử cố ý chèn ép, lại thủy chung không thể ngóc đầu lên được, đậm chân đến năm mươi tuổi cũng như trước vẫn là chức phó.

Đối với Tạ Nhân Nhân mà nói, thật đáng buồn còn không phải bởi vì ông nội không chào đón cha mà làm cho chính mình cũng bị vạ lây, mà là cha của cô không chỉ có tâm ngoan thủ lạt, cũng có tính cách của người cầm quyền bình thường đều có: phụ bạc, háo sắc.

Nghe nói ông ta gần đây rất yêu thương một người phụ nữ trẻ tuổi xuất thân đoàn văn công, tặng không ít phỉ thúy ngọc thạch, người phụ nữ kia cũng không chịu thua kém, trước đó không lâu phát hiện đã có thai. Chuyện này khiến Tạ An Bang mừng rỡ, ông ta tuy nhiều phụ nữ, nhưng chỉ có một cô con gái là Tạ Nhân Nhân, vẫn luôn mong trông có được một đứa con trai. Hiện tại ông ta rất quan tâm người phụ nữ kia, lúc trước đã bỏ qua con gái, nay lại đã sớm bị vạ đến sau đầu.

Không được ông nội yêu thương, ngay cả cha ruột cũng không yêu thương mình, mẹ lại yếu đuối vô năng, đường đường cháu gái trưởng cũng không bằng một đứa thứ xuất, chuyện này sao có thể tưởng tượng được.

Bề ngoài hạnh phúc, tình cảnh nội bộ đau khổ làm cho cô được Ngụy Dịch thương tiếc không ít, nhưng gần đây, Ngụy Dịch lại đối với cô càng ngày càng bất hòa, ngày hôm qua là vì một cô em họ ngay cả huyết thống

quan hệ đều không có trực tiếp lạnh nhạt cô!

Tạ lão gia tử còn đang quở trách cô, Tạ Phỉ Phỉ giả vờ giả vịt khuy không có người nói cô ngồi xuống, cô chỉ có thể đứng nghe giáo huấn. May mà lúc này, người làm trong nhà lại đây báo, nói là người xoa bóp chân đã đến, mời Tạ lão gia tử đi lên lầu.

Vẫn cúi đầu chơi đùa cái máy tính bảng, anh ruột Tạ Phỉ Phỉ - Tạ Trường Không rút cục ngẩng đầu, cười nói với Tạ lão gia tử: “Ông nội, con đưa ngài đi lên.”

Tạ lão gia tử vừa lòng gật gật đầu, đối cháu nội trai hiếu thuận ngoan ngoãn của mình cực kỳ vui mừng, cầm tay Tạ Trường Không, cũng không xem Tạ Nhân Nhân còn đứng ở đằng kia, đi thẳng lên lầu.

Nhìn bóng dáng của Tạ lão gia tử cùng Tạ Trường Không biến mất ở lầu hai, Tạ Nhân Nhân quay đầu nhìn Tạ Phỉ Phỉ một cái. Tạ Phỉ Phỉ khéo cười tươi đẹp làm sao: “Chị ngồi nha, đứng lâu như vậy, chân đều mỏi đi?” Nghiêm nhiên một hình tượng em gái ngoan tri kỷ. Tạ Nhân Nhân bỗng nhiên nở nụ cười, áp lực oán giận từ lâu tới nay bỗng nhiên biến mất không thấy, chỉ còn vui sướng đặc ý: “Kỳ thật chị đến cũng không có chuyện gì, trừ bỏ nhìn ông nội một cái, chính là thuận đường nhắc nhở cô một tiếng...” Nụ cười của cô càng lúc càng lớn: “Gần đây cô tốt nhất đừng ra ngoài!”

Tạ Phỉ Phỉ biến sắc, lại vẫn cường ngạnh cười nói: “Chị nói lời này không đầu không đuôi, sao em không thể ra ngoài?”

Tạ Nhân Nhân cúi đầu xem móng tay của mình hôm nay mới làm, cũng không thèm nhìn tới ả, giọng mỉa mai cười nói: “Cô cho là.... chuyện cô làm liên không ai hay biết như vậy? Cô cho là.... Hách Liên Nhược Thủy sẽ cho cô không công đi bắt nạt?” Xuy cười một tiếng, trong giọng nói lộ vẻ hèn mọn.

Tạ Phỉ Phỉ nháy nháy đôi mắt vô tội: “Chị nói cái gì, em sao đều nghe không hiểu?”

Nếu là thường lui tới, Tạ Nhân Nhân tất nhiên sẽ bị bộ dáng giả vờ vô tội đáng thương của ả làm tức giận, nhưng hôm nay không giống, Tạ Nhân Nhân thấy ả còn đang giả vờ, chỉ nhíu mày, thản nhiên cười nói: “Em gái sớm hay muộn có một ngày sẽ biết, không cần lo lắng.”

Sau khi từ bệnh viện trở về, Nhược Thủy không có đem chuyện nhìn thấy nói cho bất luận người nào. Nay cả cảm giác thực rõ ràng được chính mình cùng Nghiêm Vũ Hàng, Từ Tử Huyền, những người đó khác biệt, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ đời này cũng sẽ không gặp lại lần nữa.

Nhưng mà hiển nhiên, nhân sinh không thiếu nhất chính là ngoài ý muốn. Không quá hai ngày, Nhược Thủy ngay tại phòng khách nhà mình thấy Nghiêm Vũ Hàng cùng cha mẹ hân hoan tới cửa bái phỏng.

Lại nhìn thấy Nghiêm Vũ Hàng, Nhược Thủy cảm thấy không hề bận tâm, dĩ nhiên xem hân như người xa lạ.

Năm đó nếu nói cảm tình, khẳng định là có, dù sao thời gian hai người cùng một chỗ không ngắn, thậm chí đều gặp qua cha mẹ đôi bên. Nhưng sau đó hân lại phản bội cùng đối tượng bên ngoài của hân, giống như là một cái tát mạnh lên mặt Nhược Thủy.

Cảm tình nhiều, khi đó tất cả đều hóa thành hận. Dù sao sống lại nhiều năm như vậy, oán hận chìm sâu cũng cạn sạch, nếu không phải mấy ngày hôm trước hân bỗng nhiên xuất hiện, Nhược Thủy đã quên người này.

Kỳ thật, kiếp trước Nhược Thủy và Nghiêm Vũ Hàng cùng một chỗ cũng là có nguyên nhân. Lúc ấy, Nhược Thủy bị một kẻ nghe nói là hồng tam đại (đời thứ ba của quân-chính) dây dưa không ngớt, trong lòng cô biết rõ ràng người nọ chính là chơi đùa mà thôi, cho nên như thế nào cũng không chấp nhận trở thành đồ chơi của gã kia. Nhưng cố tình cô luôn mãi cự tuyệt lại càng khơi mào dục vọng chinh phục của người nọ, thể công càng thêm mãnh liệt, Nhược Thủy chỉ có thể đóng trốn tây trốn, ngay cả làm thêm bình thường đều không đi.

Nhưng dưới chân thiên tử, có đôi khi không chỉ không thể trèo vào, ngay cả trốn đều trốn không nổi.

Cuối cùng người nọ mất tính nhẫn nại, khi quyết tâm dùng thủ đoạn sức mạnh cứng rắn đem Nhược Thủy lừa gạt tới tay, là Nghiêm Vũ Hàng cứu cô. Nghiêm Vũ Hàng thẳng thắn thành khẩn nói đã thâm yêu cô từ lâu, chính là không dám mở miệng thổ lộ, Nhược Thủy lúc ấy bị dây dưa quá, liền một câu đáp ứng cùng một chỗ với hắn.

Sau khi cùng Nghiêm Vũ Hàng cùng một chỗ, vị hồng tam đại kia phỏng chừng cũng hiểu được không có ý nghĩa, hoặc là có mục tiêu mới, nên không có tới tìm Nhược Thủy nữa.

Nhược Thủy cảm kích Nghiêm Vũ Hàng, hơn nữa hắn lại là đồng hương, điều kiện cũng không kém, cô cũng liền an tâm quyết định tiến tới, cùng hắn quen biết, còn thật sự đến yêu đương.

Cảm tình mặc dù không sâu, nhưng thái độ Nhược Thủy rất thận trọng và chân thành, ai cũng không nghĩ tới, sau lại thành ra như vậy.

Trong phòng khách, giọng nói của Nghiêm ba Nghiêm mẹ khiêm tốn thậm chí có chút lấy lòng, nhìn thấy Nhược Thủy xuống lầu, không chỉ khen đáng người thông dong đến khí chất, từ quần áo đến học thức, những lời khen ngợi đối với một cô gái có thể sử dụng đều bị bọn họ nói hết. Nhược Thủy đoan trang mỉm cười, trong lòng lại nhớ đến lúc tới nhà kiếp trước, bọn họ hòa khí lại mang theo thái độ ở trên cao nhìn xuống, so với bộ dáng lúc này, thật sự là rất châm chọc.

Tuy rằng trong lòng Nhược Thủy không cho là đúng, nhưng Như Tuệ mẹ cùng ba ba Hách Liên hiển nhiên thập phần hưởng thụ, tươi cười so với khách sáo ngay lúc đầu chân thành không ít.

Nói nửa ngày, ba Nghiêm mẹ Nghiêm rốt cục nhắc tới mục đích đến chủ yếu của bọn họ...

“Nhược Thủy cũng học ở Bắc Kinh phải không?”

Ngụy Như Tuệ gật gù đầu, cười sờ sờ đầu Nhược Thủy: “Ở đại học Thanh Hoa.”

Mẹ Nghiêm kinh ngạc nói: “Nhược Thủy so Vũ Hàng nhà tôi còn nhỏ hơn, đã học đại học?” Lập tức tán thưởng: “Thật là đứa nhỏ thông minh!”

Ngụy Như Tuệ nghe được ca ngợi của bà ta, lắc đầu cười nói: “Tiểu nha đầu ở nước ngoài đã quen, Trung học trong nước ngược lại thích ứng không được, liền trực tiếp đi đại học Thanh Hoa.”

Ba Nghiêm nghe vậy cười nói: “Vừa vặn qua nghỉ hè năm nay Vũ Hàng cũng học đại học, đại học S cách đại học Thanh Hoa không xa, không chừng thời gian khai giảng cũng không sai biệt lắm, đến lúc đó hai đứa nhỏ có thể cùng đi với nhau.”

Hách Liên Thành nháy mắt mấy cái, tò mò hỏi: “Trường học đã thông báo trúng tuyển rồi sao? Còn chưa có tới kỳ thi đại học mà phải không?”

Vừa nghe ời này, ba Nghiêm mẹ Nghiêm đều xấu hổ, nhưng nhớ đến vừa rồi Ngụy bí thư nói đưa con gái vào đại học Thanh Hoa nói đúng lý hợp tình như vậy, hẳn nhất thời cũng có lo lắng, giải thích nói: “Ha ha, xem như đặc cách.”

Luôn chẳng phân biệt được trường hợp tế nhị, ba ba Hách Liên “À” một tiếng thật dài, còn chân thật nói: “Tôi đoán hai đứa nhỏ là không có biện pháp cùng lên đường đâu.”

“... A?” Ba Nghiêm khó hiểu còn có chút xấu hổ.

Lúc này giải thích là Ngụy Như Tuệ, bà cười nói: “Bạn học, bạn bè của Nhược Nhược đều ở Anh quốc, thừa dịp nghỉ hè muốn đi nước ngoài cùng chúng nó tụ tập, vừa vặn ở Đan Mạch Nhược Nhược mua một căn phòng, sẽ ở nơi đó đến khi khai giảng mới trở về. Khai giảng trực tiếp bay đến Bắc Kinh, sẽ không về thành phố L.”

Ba Nghiêm không tự giác xoa xoa mồ hôi lạnh chảy xuống trên trán, mẹ Nghiêm cười gượng. Vì thể hiện chính mình ổn trọng, tin cậy mà vẫn không mở miệng, Nghiêm Vũ Hàng run rẩy không dễ phát hiện, ánh sáng trong mắt đều tắt, chỉ dư lại ảm đạm.

Nhược Thủy cúi đầu buồn cười: ba mẹ, con thật yêu hai người

35. Chương 35

Xua tan lưu luyến với Ba ba Hách Liên cùng Như Tuệ mẹ, Nhược Thủy đã hết ngày nghỉ, lại bay trở về Bắc Kinh. Mới ra cửa sân bay, đã có người đi đến hỏi: "Cô là Hách Liên tiểu thư sao?"

Nhược Thủy sửng sốt, ngẩng đầu đánh giá người tới, lại phát hiện chính mình không biết anh ta: "Là tôi, xin hỏi anh là?"

Tới là người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, tây trang trắng tắp, bộ dáng tinh anh, thấy Nhược Thủy nghi hoặc, anh ta mỉm cười: "Tôi là trợ lý của Ngụy Ương tiên sinh, họ Trương. Ngụy tiên sinh hiện có hội nghị không thể tự mình đến, cho nên để tôi tới đón cô

Thì ra là trợ lý của anh: "Xin chào." Nhược Thủy gật đầu nói: "Nhưng, sao cậu nhỏ phải phải người tới đón tôi?" Bình thường đều là hai người lớn Ngụy gia kêu lái xe đến.

Trương trợ lý thực bình tĩnh lắc đầu: "Chuyện này tôi cũng không biết."

Nhược Thủy cảm thấy còn có nghi ngờ, nhưng đúng lúc Ngụy Ương gọi điện thoại tới. Anh dường như có chút việc, hỏi Nhược Thủy hai câu, nhắc tới việc anh phải Trương trợ lý đi sân bay đón cô, sau đó tùy ý nói hai câu liên cúp máy.

Nhược Thủy cảm di động, lẳng lặng đứng tại chỗ. Trương trợ lý bỗng nhiên thấy đầu có chút lo lắng, thật cẩn thận hỏi: "Hách Liên tiểu thư, lái xe đã ở bên kia chờ."

Cô gật gật đầu, Trương trợ lý tiếp nhận hành lý của cô, đi sau nửa bước, hai người một đường đi ra ngoài.

Một đường đem Nhược Thủy đưa đến cửa nhà, thái độ của Trương trợ lý rất cung tất kính. Khi Nhược Thủy mở cửa, Trương trợ lý còn thập phần quan tâm hỏi: "Hách Liên tiểu thư, có cần tôi gọi người đến quét dọn một chút không?"

Nhược Thủy lắc đầu cười nói: "Không cần, cảm ơn anh. Bình thường nơi này đều có người đến quét dọn."

Phòng ở này là Hách Liên Thành và Hách Liên Minh Tú cùng nhau chọn, Hách Liên Minh Tú tự mình giám sát trang hoàng, sau khi Nhược Thủy vào ở, hầu như mọi chuyện lớn nhỏ đều là cô một tay xử lý. Sau khi Nhược Thủy về thành phố L nghỉ hè, Hách Liên Minh Tú thỉnh thoảng phân phó người lại đây quét dọn một phen, cần phải chắc chắn thời điểm Nhược Thủy trở về vẫn luôn sạch sẽ.

Trương trợ lý sờ sờ cái mũi, quả nhiên ân cần không thể tùy tiện.

Vẫn là lần đầu tiên, Ngụy Ương phân phó anh làm việc riêng có liên quan tới phụ nữ, tuy rằng cô gái nhỏ kia gọi Ngụy Ương là "cậu nhỏ", nhưng là một trợ lý đủ tư cách, anh miễn cảm cảm nhận được có điều gì giữa hai người không giống lắm.

Thấy Nhược Thủy không có tinh thần gì, anh thực thức thời cáo từ, còn nhiều thời gian để biết không phải sao?

Đem quần áo trong hành lý thu thập một chút, Nhược Thủy tựa vào ghế mềm trong phòng ngủ, suy nghĩ nặng nề.

"A...AAAAA...!" Nhược Thủy ôm lấy đầu, phát điên la lên, cuối cùng buông tha, tựa lưng vào ghế ngồi, thở dài: còn có năng lực nghĩ ra cái gì? Ở trong lòng mình rối rắm đến rối rắm đi, còn không bằng chờ lúc gặp mặt trực tiếp hỏi cậu nhỏ, dù sao như thế nào cũng không trở về giống như trước được nữa, vò đã mẻ lại sút thôi!

Nghĩ thông suốt Nhược Thủy cảm thấy thư thả, nhẹ nhõm không ít, vui vui vẻ vẻ đi tắm.

Ngụy Ương nhấn chuông cửa nửa ngày, đều không thấy người đến mở cửa. Anh đang tự hỏi Nhược Thủy vì quá mệt mỏi nên đang ngủ? Nhược Thủy như một trận gió từ phòng tắm chạy ra, ở mắt mèo nhìn nhìn, là anh liền mở cửa.

“Cậu nhỏ, sao cậu lại tới đây?” Nhược Thủy vừa lau tóc vừa dẫn anh đến sofa ngồi xuống. Ngụy Ương lúc này đã có chút quần bách, ánh mắt cũng không biết nhìn chỗ nào mới tốt.

Vừa mới tắm rửa xong, hai má Nhược Thủy hồng hồng, trong mắt long lanh nước, tóc dài đen mượt còn nhỏ nước, nhỏ lên áo ngủ mỏng manh, làm trước ngực ẩm ướt một mảnh, mà người nào đó đang cúi đầu lau tóc lại không hề tự giác.

Cuối cùng Ngụy Ương rũ mắt xuống, khụ hai tiếng: “Nghe Trương trợ lý nói sắc mặt em không tốt lắm, đến xem em thế nào.”

Sắc mặt? Nhược Thủy bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Bữa ăn trên máy bay quá khó ăn.”

Ngụy Ương đang trầm mặc, lập tức nở nụ cười: “Mua cho em bữa tối có người mang đến.”

“Cám ơn cậu.” Thần thái Nhược Thủy tự nhiên, thật giống như người vừa rời ở phòng ngủ rồi rầm đến phát điên không phải cô. Nghe được xưng hô của cô, Ngụy Ương chưa sót cười cười, không thêm nhắc lại. Hai người cứ ngồi đối diện như vậy, một người dùng khăn lau tóc, một người im lặng cúi đầu, cũng không biết suy nghĩ cái gì. Ngụy Ương vài lần ngẩng đầu muốn mở miệng, lại thôi, cho đến khi chuông cửa vang lên, lúc này mới đánh vỡ im lặng giữa hai người.

Nhược Thủy đứng lên, cười nói với Ngụy Ương: “Không chừng là bữa tối đến, cậu nhỏ giúp con mở cửa một chút, con đi thay quần áo.”

Ngụy Ương gật đầu.

Khi trở ra, Nhược Thủy đã thay đổi quần áo mới, bên ngoài áo khoác màu trắng lông dê, bên trong áo sơ mi ô vuông, phía dưới chân thon dài thẳng tắp mặc quần jean màu lam, gương mặt nhỏ sạch sẽ, thanh xuân dào dạt. Ngụy Ương nhìn cô thất thần, áp chế tim đập dồn dập, anh dọn xong bát đĩa ở trên bàn cơm: “Đến ăn cơm.”

Nhược Thủy vừa vặn cũng đói bụng, không một chút khách khí ngồi xuống, tao nhã lại rất nhanh bắt đầu tiêu diệt đồ ăn trên bàn. Ngụy Ương ngồi ở một bên chống cằm nhìn cô, trên mặt là thỏa mãn cùng hạnh phúc mà chính anh cũng chưa phát hiện. Ăn đến một nửa, Nhược Thủy vươn tay lấy thìa ăn canh, Ngụy Ương lại giống như biết cô muốn làm cái gì, cô vừa động liền đưa qua một cái thìa sạch sẽ. Nhược Thủy ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Cậu chắc chưa ăn cơm tối?”

Ngụy Ương gật gù đầu, Nhược Thủy thở dài, đứng lên lấy cho anh một bộ bát đĩa mới, anh mở miệng ngăn cản: “Không có việc gì, anh không đói bụng.”

Nhược Thủy lại giống như không có nghe thấy, cầm bát đĩa cho anh, thấy anh bất động, nâng mắt dò xét anh: “Cậu sẽ không kêu con bới cơm cho cậu đấy chứ?”

Ngụy Ương sờ sờ lỗ tai, khóe miệng nhếch không được gọi lên, săn sóc nho nhỏ như vậy khiến cho anh hạnh phúc lâng lâng.

Nhược Thủy ăn cơm rất ít, lập tức liền ăn xong, thấy cô ăn xong muốn thu thập bát đĩa, Ngụy Ương ngăn cản: “Để anh làm!”

Nghe lời nói quen thuộc, Nhược Thủy bật cười, liền buông xuống. Đợi cho Ngụy Ương đem bàn ăn dọn dẹp xong, rửa xong chén, là lúc đèn thấp lên rực rỡ. Nhược Thủy ngồi ở phòng khách, dùng bình trà khắc hoa pha trà, thấy anh đi tới liền đưa cho anh một chén trà. Ngụy Ương nhận nhin, vẫn là không nhận được, phá hư không khí nói: “Sau khi ăn xong, nhanh như vậy liền uống trà đối với thân thể không tốt.”

Tay cầm chén trà của Nhược Thủy dừng một chút, nghe lời đem chén trà buông xuống. Thực ra cô cũng không muốn uống trà, nhưng lời muốn nói tiếp theo làm cho cô có chút khấn trương, pha trà có thể làm cho cô bình tĩnh một ít. Ngụy Ương yên lặng đem chén trà uống hết, lòng tràn đầy ảo não. Trong phòng yên tĩnh, lượn lờ hương trà.

“Lần này trở về, con nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không nghĩ được. Cho nên, con nghĩ cậu có thể nói cho con biết.” Nhược Thủy mở miệng, lời nói như nước chảy mây bay, bất quá anh hẳn là nghe hiểu được. Ngụy Ương nhẹ nhàng đem chén trà buông xuống, trong tay vô ý thức vuốt mặt ngoài ôn nhuận như ngọc: “Hai ta... Không có quan hệ huyết thống.”

“Con biết, cho nên?” Nhược Thủy khoanh hai tay lại, ngoài ý muốn, trấn định ngoài ý muốn, có chút khí thế bức người.

“Em chán ghét anh, cũng là... thực bình thường, ” Ngụy Ương cúi đầu, ngữ khí thê lương: “Là sai lầm của anh. Anh sẽ không bức em... Về sau, em còn có thể xem anh là... cậu nhỏ.”

Nhược Thủy trào phúng cười: “Làm sao có thể? Ngày đó tự cậu chọn lựa làm sáng tỏ, con liền không bao giờ có khả năng coi cậu là cậu nhỏ của mình nữa.”

Ngụy Ương không dám nhìn cô, trong mắt nổi lên một tầng hơi nước, ngày xưa là một đôi mắt hoa đào lúc này tối lại, không khỏi chọc người thương tâm. Nhược Thủy lấy lại bình tĩnh, thiếu chút nữa bị sắc đẹp dụ dỗ.

“Cậu nếu dám chọn phá, liền cho tới bây giờ không nghĩ tới mọi việc xảy ra sau này sao? Như bây giờ, cậu làm cho con đối mặt với cậu như thế nào?” Nhược Thủy khí thế càng mạnh.

“Là sai lầm của anh...” Ngụy Ương bỗng nhiên che mặt, nước nở ra tiếng: “Đều do anh... Ô ô... Anh chỉ sợ em chán ghét anh...”

Nhược Thủy ch động. Dừng khí cùng kế hoạch ban đầu đều bị tiếng nước nở đóng băng hết, Nhược Thủy chần chờ mở miệng an ủi: “Cậu... Đừng khóc, con không có ý trách cậu.”

Ngụy Ương vẫn khóc không ngừng. Loại cảm giác đang bắt nạt con gái đang hoàng này là chuyện gì xảy ra a!!! Nhược Thủy bị anh khóc tâm phiền ý loạn, cuối cùng nhịn không được hét lớn một tiếng: “Im miệng! Không được khóc!”

Tiếng khóc im bặt. Ngụy Ương mở to đôi mắt hoa đào rưng rưng, xuyên thấu qua khe hở thật cẩn thận nhìn lên sắc mặt của cô. Khuôn mặt Nhược Thủy rất khó xử, loại tình huống hiện tại này là cô chưa kịp tính đến, thật sự làm cho cô đau đầu không thôi. Nói đi, người đàn ông khóc suốt suốt này thật là cậu nhỏ của cô sao? Không phải bị cái gì kỳ quái nhập vào người đấy chứ? Cuối cùng cô cũng không tính toán được nữa, ngược lại suy nghĩ bị loạn thành một đoàn, cô vầy vầy tay: “Cậu đi về trước đi, để cho con cẩn thận suy nghĩ, cậu cũng cẩn thận suy nghĩ.”

Ngụy Ương lặng lẽ lau nước mắt, nơm nớp lo sợ đề nghị: “Kỳ thật... anh đã nghĩ xong rồi, nếu.... em không ngại...” hai má anh ửng đỏ: “Chúng ta có thể cùng một chỗ.”

Nhược Thủy táo bạo nhìn anh: “Con để ý, con đương nhiên để ý! Con làm sao có thể không ngại?!”

Đôi mắt Ngụy Ương đỏ lên, vừa muốn rơi nước mắt.

“Cậu đừng khóc, đừng khóc.” Nhược Thủy khoát tay: “Để cho con suy nghĩ một chút.”

Ngụy Ương còn muốn nói, nếu em lo lắng người trong nhà, không có vấn đề gì, anh sẽ giải quyết. Nhưng hiển nhiên, lúc này Nhược Thủy không muốn nghe anh nói, vì thế anh chỉ có thể yên lặng đứng dậy, quay đầu rời đi.

36. Chương 36

Một đêm không ngủ.

Buổi sáng tỉnh lại, Nhược Thủy bị doạ bởi đôi mắt thâm đen của mình trong gương, nghĩ tới hôm nay còn phải đi Ngụy gia, đầu lại bắt đầu đau. May mà, Ngụy Ương hôm nay không về nhà, làm cho Nhược Thủy thoải mái không ít.

Lúc này vừa mới qua tết Nguyên Tiêu không lâu, bận rộn đến đi, Ngụy Bá Bình rút cục rảnh rỗi ở nhà, cùng Ngụy lão tướng quân mỗi người một bên chơi cờ.

Nhược Thủy nhìn Ngụy Dịch đã lâu không gặp, cười nói: “Khí sắc không sai, gần đây anh không bận?”

Ngụy Dịch cũng cười: “Mới tháng giêng, cũng không có người kiện tụng.”

Hai người cũng không nói chuyện trước đây, Nhược Thủy thấy thái độ của Ngụy Bá Bình đối với Ngụy Dịch dịu đi rất nhiều, cũng có thể hiểu được tình huống của anh cùng với Tạ Nhân Nhân.

Đang tán gẫu, Ngụy Dịch bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện: “Nhược Nhược, em làm thế nào mà cùng Tạ Phỉ Phỉ có mâu thuẫn?”

“Tạ Phỉ Phỉ?” Nhược Thủy ở trong trí nhớ tìm tòi tên này một chút, sau đó kinh ngạc nói: “Không có a, em với cô ta nói cũng chưa nói qua hai câu, làm sao có mâu thuẫn?”

“Vậy thật kỳ quái! ” Ngụy Dịch cũng không giải thích: “Theo lý thuyết, hai người các em không có tiếp xúc, nó không có lý do gì đi hại em nha!”

“Hại em?” Nhược Thủy đầu đầy mờ mịt.

“Chính là chuyện trên mạng thời gian trước đó, chú nhỏ không phải đi tra xét sao, kết quả điều tra ra là Tạ Phỉ Phỉ làm.” Ngụy Dịch thấy cô không biết, tuy rằng kỳ quái, nhưng vẫn một năm một mười nói cho cô.

Nhược Thủy cắn môi dưới, trong nháy mắt rất nhiều chuyện đều tụ lại một chỗ, chuyện “Vương Triều” hội sở trước đây, Lý Lộ Lộ mặc danh kỳ diệu dùng khí, câu nói cuối cùng của An thiếu... Toàn bộ đều chỉ về phía Tạ Phỉ Phỉ.

“Ừ, em cùng Lương Thần tốt như vậy, ” Ngụy Dịch đoán, “Có thể hay không là nó ghen tị em?”

Nhược Thủy lắc đầu: “Em không biết. Cho dù là ghen tị nhưng cũng không đến mức như vậy đi? Chuyện làm hại người không có lợi này đối với nó có chỗ tốt gì sao?”

Ngụy Dịch cũng lắc đầu, hai người nhìn nhau, hoàn toàn không thể lý giải động cơ hành vi của Tạ Phỉ Phỉ. Có lẽ, não của ả không giống người bình thường...

Đột nhiên đã biết người khởi xướng, trong lòng Nhược Thủy lại không có cảm xúc phẫn nộ, có chút bị đè nén còn phần nhiều là khó hiểu.

Đã biết thì thế nào? Cô cũng không thể xông vào Tạ gia tát Tạ Phỉ Phỉ hai cái. Về phần âm mưu dương mưu khác của ả, Nhược Thủy cho tới bây giờ không lo sợ.

Có thể dựa vào trưởng bối trong nhà, nhưng Nhược Thủy không hy vọng bởi vì chuyện của mình liên lụy đến nhiều người. Suy nghĩ như vậy, còn không bằng không biết là ai làm! Thật sự buồn bực.

Không quá vài ngày chính là sinh nhật hai mươi tám tuổi của Thôi đại thiếu, lúc trước không nói thì thôi, lần này là Lương Hàm tự mình đem thiệp mời đưa đến cửa, luôn dặn Nhược Thủy nhất định phải đi.

Nhược Thủy tuy rằng không thích những trường hợp như này, nhưng cũng không muốn phụ tâm ý của cô, chỉ đành đáp ứng.

Tiệc tối ngày đó Nhược Thủy kéo Trịnh Hạo Sơ cùng tham dự.

Sau khi anh họ Hạo Sơ đã trải qua cuộc sống quân giáo tàn khốc, khuôn mặt nguyên bản môi hồng, răng trắng, tuần tú hoàn toàn bị phơi nắng thành mạch nha, tuy rằng vẫn tuần tú, nhưng cùng bộ dáng lúc trước là hai loại khác nhau hoàn toàn.

Tuy rằng như vậy cũng tốt lắm, nhưng là, được rồi, Nhược Thủy thừa nhận, cô chính là thích tiểu bạch kiếm (mặt trắng nhỏ) như vậy...

Kim đồng ngọc nữ hai người vừa vào liền hấp dẫn không ít ánh mắt, đang tiếp đón khách nhân Thôi Tiến Đông cùng Lương Hàm lập tức liền đi tới.

Thôi Tiến Đông nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Trịnh Hạo Sơ, một quyền đánh lên vai anh, cười nói: “Cừ thật, đàn ông mười tám biến đổi nha!”

Lương Hàm cũng gặp qua Trịnh Hạo Sơ ngày bé, không nghĩ tới mới vài năm không gặp, anh thế nhưng thay đổi lớn như vậy, nhất thời sợ hãi than không thôi.

Cho đến khi hai người rời đi tiếp đón những người khác, Nhược Thủy mới cười ra tiếng. Trịnh Hạo Sơ nhéo nhéo lỗ tai em họ, cảm giận nói: “Em cười đi! Hừ, ngày bé em liền chê anh trắng trẻo, hiện tại anh rất cục không trắng, em thế nhưng còn chê anh đen! Hách Liên Nhược Thủy, em nha đầu không lương tâm chết tiệt kia!”

Nhược Thủy che miệng, nhưng ý cười lại như thế nào cũng không thể ngừng: “Trước khác nay khác thôi! Nói gì thì nói, bộ dáng này của anh, em thật sự thích ứng không được...”

Dung mạo so với con gái còn thanh tú hơn, nay màu da ngăm đen, đang nhìn bộ dáng thay đổi của anh họ, Nhược Thủy liền cảm thấy có chút không khỏe.

“Tiểu Nhược đang cười cái gì? Sao vui vẻ như vậy?”

Lương Thần xa xa liền nhìn thấy Nhược Thủy đang cười to, tuy rằng cảm xúc không thể hoàn toàn tiêu tan, nhưng lúc này có Trịnh Hạo Sơ, hai người trong lúc đó hẳn là sẽ không quá mức xấu hổ.

Trịnh Hạo Sơ không cần quay đầu đều biết là Lương Thần đến đây, chỉ vào Nhược Thủy nói: “Còn có thể cười cái gì, từ khi mình phơi nắng bị đen, con bé đều cười hai ngày! Thật không hiểu chuyện này có cái gì buồn cười...” Vừa than thở vừa mang theo oán giận.

Lương Thần vừa nghe, khoe miệng nhin không được cũng nhếch lên, “Ừ, quả thật buồn cười.”

Trịnh Hạo Sơ đen mặt, “Các người liền cười đi, hừ!” (^)

Cách đó không xa, Ngụy Ương nhìn ba người trẻ tuổi phong nhã hào hoa, sắc mặt âm trầm đáng sợ, ngửa đầu đem ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Thôi đại thiếu tranh thủ lúc rảnh rỗi, lại đây nhìn, hoảng sợ!

“Tao hiểu được, ngài là tới đập phá quán. Còn không có bắt đầu đâu, mày đây là uống bao nhiêu rồi?”

“Không uống bao nhiêu.” Sắc mặt Ngụy Ương không thay đổi, tiếp tục nhìn chăm chăm phía kia làm cho anh không thoải mái.

Thôi Tiến Đông nhìn theo ánh mắt của anh, nhất thời hiểu rõ. Kéo anh ngồi xuống, tùy tay cầm ly nước chanh trong khay bên cạnh, cười nói: “Ghen tị người ta tuổi trẻ?”

Ngụy Ương hừ lạnh một tiếng.

“Chuyện kia cũng không có biện pháp, có nhiều tiền cũng mua không được tuổi trẻ. Lại nói tiếp mày cũng không còn trẻ, tuổi sắp ba mươi rồi.” Chuyện Thôi đại thiếu thích làm nhất chính là xát muối lên miệng vết thương của Ngụy Ương.

Quả nhiên, sắc mặt Ngụy Ương càng trầm thêm, lại uống thêm một ly rượu.

Thôi Tiến Đông thấy thế, cũng không dám lại kích thích anh: “Được rồi được rồi, đừng uống nữa. Đợi lát nữa say, tao cũng không đưa mày trở về đâu. Mày ở đây mà cô đơn, cũng không có người tới đón mày...” Theo thói quen bổ thêm một đao.

Mắt của Ngụy Ương như một con dao sắc bén bay đến, lúc này mới làm cho hắn im miệng. Chỉ là Thôi Tiến Đông nhìn nhìn Ngụy Ương, lại nhìn nhìn ba người Nhược Thủy cách đó không xa, bỗng nhiên nở nụ cười - hắn quyết định giúp người anh em một phen.

Thời điểm tan tiệc, Nhược Thủy tìm nửa ngày cũng không nhìn thấy Trịnh Hạo Sơ, lại đụng phải Lương Hàm đang tiễn khách. Nghe cô hỏi, Lương Hàm cười nói: “Lúc này đã tính nói với em, nhiều người quá liền quên. Tiểu Thần cùng Hạo Sơ hai người không biết sao liền uống say, lúc này chị kêu người ta đưa hai người bọn họ vào phòng nghỉ ngơi, em đợi lát nữa đi, trong chốc lát chị đưa em trở về.”

Nhược Thủy lắc đầu, “Không cần, lái xe dưới lầu. Nếu Hạo Sơ anh ấy uống say, em đi trước.”

Lương Hàm thấy thế, cũng không giữ cô, đang muốn đưa cô ra đại sảnh, Thôi Tiến Đông không biết từ nơi nào hiện ra, có chút lo lắng nói với Nhược Thủy: “Cậu em nó hôm nay uống không ít rượu, lúc này anh không giữ lại, lúc em đi xuống nhân tiện nhìn một cái, trăm ngàn lần đừng cho nó lái xe!”

Nhược Thủy ngần ra, lập tức gật gật đầu, bước nhanh xuống tầng. Phía sau, Thôi đại thiếu sờ sờ cằm, vừa lòng nở nụ cười.

Lương Hàm vừa thấy bộ dáng này của anh nhất định là trong bụng có ý nghĩ xấu, chỉ không biết có chuyện gì gật cô, cười lạnh một tiếng, xoay người muốn đi.

“Ôi chào, vợ ơi, em đi đâu vậy?” Thôi Tiến Đông hô to.

Lương Hàm trở lại, liếc trắng mắt: “Ai là vợ của anh, có chứng cứ không? Không có anh đừng nói lung tung.”

“Hai ta đều đính hôn ba năm, ai chẳng biết em là vợ của anh, đến, hôn một cái!”

“Anh... Ngô, ngô.”

Nhược Thủy gõ gõ cửa kính xe đang đóng chặt, Ngụy Ương có chút mơ hồ đem cửa kính xe hạ xuống, một cổ hương rượu nhất thời xông vào mũi.

Hương vị này cô thập phần không thích, nhưng lúc này chỉ có thể chịu đựng,: “Cậu nhỏ, cậu uống quá nhiều không thể lái xe, để xe lại nơi này, con đưa cậu trở về.”

Mắt Ngụy Ương đầy sương mù, dùng sức lắc đầu: “Không, anh không cần, anh không ngồi xe của em!”

Nhược Thủy đỡ nửa ngày anh cũng không chịu xuống xe, rơi vào đường cùng cô chỉ có thể ôn tồn thương nghị với người nào đó, sau khi uống rượu chỉ số thông minh đột nhiên hạ thấp: “Vậy cậu ngồi sang bên cạnh đi, con lái xe của cậu, đưa cậu về nhà được không?”

Ngụy Ương trầm tư trong chốc lát, lúc này mới miễn cưỡng gật đầu. Nhược Thủy thở dài, kêu lái xe Hách Liên Minh Tú phái tới đi trước, chính mình lên xe Ngụy Ương.

37. Chương 37

Dọc theo đường đi Ngụy Ương đều thực nhu thuận, trừ bỏ việc Nhược Thủy nghiêng người qua thắt dây an toàn cho anh liền hừ hừ hai tiếng, sau vẫn duy trì trạng thái mất to ngáp nước nhìn Nhược Thủy.

Vừa mới bắt đầu Nhược Thủy còn có chút là lạ, sau lại càng trấn định, dù sao đang lái xe, đâu ai rảnh đi để ý người bên cạnh đang say rượu không được bình thường.

Khi xuống xe có một vấn đề khó khăn không nhỏ, Ngụy Ương rõ ràng là say không tỉnh táo, Nhược Thủy hoàn toàn không có cách nào đem người đi lên tầng, chỉ có thể lại ôn tồn cùng anh thương lượng, để cho chính anh đi lên.

May mà Ngụy Ương tuy rằng say, nhưng chỉ là đầu óc có chút quay cuồng ra đi đường vẫn là có thể. Nhược Thủy vừa mở khoá, vừa quay đầu liền nhìn thấy anh đang lắc lư đi tới theo hình chữ S, nhanh chóng đi tới đỡ lấy anh.

Lúc trước Nhược Thủy đã đến nơi ở của Ngụy Ương một lần, còn nhớ rõ tầng trệt, Ngụy Ương dựa vào, hơn phân nửa thân mình đều đặt ở trên người cô. Nhược Thủy vừa đi vừa cẩn thận, nặng muốn chết!

Ngụy Ương vừa đi còn vừa nói chuyện, Nhược Thủy nghe cũng không hiểu anh đang nói cái gì, chính là ngẫu nhiên có thể nghe thấy anh gọi mình: “...Nhược Nhược... Nhược Nhược...”

“Ôi chào, con đây.”

“... Nhược Nhược... Nhược Nhược...”

“... Con đây.”

“... Nhược Nhược... Nhược Nhược...”

—# “Cậu có để yên không!”

“...”

Rất cục diu sô pha, Nhược Thủy há to miệng hút khí, Ngụy Ương nằm trên sô pha màu trắng, đi qua, nghe anh nói: “Muốn uống nước...”

Nhược Thủy nhận lệnh thở dài, tùy tay lấy tiểu A Ly bên cạnh trên sô pha nhét vào trong lòng Ngụy Ương, đi tìm nước.

Ngụy Ương ép buộc thật lâu, làm Nhược Thủy rất cục an bài cho anh xong, khi tính về nhà, đã là nửa đêm.

Trên giường Ngụy Ương đang ôm tiểu A Ly mà Nhược Thủy đưa cho anh ngủ say sưa, ngọn đèn màu vàng ấm áp, Nhược Thủy tựa vào cửa phòng ngủ, nhìn anh, ánh mắt chột loé. Cảm thấy có cảm xúc đang lên men, vừa chua xót lại ngọt, không biết là tư vị gì.

Thật sự không muốn thừa nhận, cậu nhỏ ngốc nghếch như vậy, thế nhưng ở đáy lòng cô chiếm vị trí nhỏ nhỏ.

Nhược Thủy bị tiếng chuông di động đánh thức, cô chậm rãi mở to mắt, lại phát hiện Ngụy Ương đang đứng ở trước giường của cô, thần sắc quỷ dị nhìn cô, trên tay còn cầm điện thoại của cô.

Xoa xoa mắt, duỗi tay ra, Ngụy Ương liền đưa di động qua, điện thoại vẫn còn reo, Nhược Thủy vừa nhìn, thì ra là Trịnh Hạo Sơ.

Tùy ý cùng Trịnh Hạo Sơ nói hai câu, làm cho anh không cần lo lắng, chính mình đã sớm ở nhà, sau liền cúp điện thoại, không hề cảm thấy bất cứ khi nói dối.

Buông di động, Nhược Thủy lấy tay che mặt, âm thanh rầu rĩ: “Cậu nhìn cái gì? Đi ra ngoài, con muốn rời giường.”

Ngụy Ương như là làm sai chuyện gì, chột dạ cúi đầu bước nhanh ra phòng khách, thuận tiện đóng cửa dùm Nhược Thủy.

Trong phòng bật máy sưởi, Nhược Thủy ra phòng khách mới nhìn thấy Ngụy Ương mặc một thân quần áo ở nhà, cùng quần áo thường gặp thì kém quá nhiều, tuy rằng gương mặt vẫn là bất an như vậy, bất quá lại ngoài ý muốn ở nhà, thoạt nhìn tựa như một người ——đàn ông tốt... Nếu lại đeo cái tạp dề thì càng giống.

Ười đàn ông tốt lúc này đang ngồi ở trước bàn ăn, tư thế ngồi giống như bạn nhỏ ở nhà trẻ phạm vào sai lầm, chỉ còn chờ cô giáo đến xử lý.

Nhược Thủy không có ý xử lý anh, khi nhìn đến hương thơm bốn phía trên bàn, một bàn đồ ăn vô cùng tốt thì kinh ngạc một chút, “Đây là cậu làm?”

Ngụy Ương gật đầu, mặt hơi hơi có chút đỏ.

Một câu hỏi bình thường lại đứng đần như vậy, cậu đỏ mặt cái gì a?!!!

Từ ngày đó Ngụy Ương ở trước mặt cô khóc lê hoa đái vũ, dường như nội tâm của cô số lần rít gào liên tăng nhiều.

Cậu nhỏ lúc trước xinh đẹp như hoa, ôn nhu sẵn sàng, phong lưu phóng khoáng đi nơi nào? Cô thật sự rất khó chấp nhận loại biến hóa thành linh này xảy ra a!

Ngụy Ương yên lặng hầu hạ cô ăn cơm, Nhược Thủy phát hiện cô thể nhưng thực thích ứng...

Nhưng quá im lặng cũng không tốt, vì thế cô tùy tiện chọn cái đề tài mở miệng: “Cậu đêm qua uống không ít rượu, hôm nay có đau đầu không?”

Lời này vừa nói ra, Ngụy Ương nháy mắt hồng thành một mảnh, ánh mắt né tránh không dám nhìn cô, “... Ngày hôm qua... Phiền toái em, không có đau đầu.”

Nhìn anh như vậy, Nhược Thủy rốt cục vô lực thở dài, “Chuyện của chúng ta đại khái thật có sự khác nhau.” Bằng không cô làm sao không hiểu được anh đỏ mặt vì cái gì?

Nói sự khác nhau, ai dám tranh phong. Tuổi xem như là tâm bệnh lớn nhất của Ngụy Ương, nhất là ngày hôm qua còn thấy được một màn chói mắt như vậy. Sắc mặt anh thay đổi cực nhanh, nháy mắt trắng xanh, tay run đến nỗi ngay cả chiếc đĩa đều cầm không được, “Em, đây là muốn cự tuyệt anh sao?”

“Ách... Con nói gì đó sao?” dấu chấm hỏi trên đầu Nhược Thủy cơ hồ muốn hiện hình, tư duy hai người thật sự ở cùng một bậc sao?

“Vậy, vậy em nói chúng ta có sự khác nhau...” Ngụy Ương nhỏ giọng nói.

Nhược Thủy ngẩng đầu lên, “Chúng ta vốn có sự khác nhau, cậu hơn con mười tuổi

Ngụy Ương bị thương cúi đầu không nói.

“Cậu có nghĩ tới, nếu chúng ta cùng một chỗ, trong nhà làm sao bây giờ?”

Ngụy Ương cứng đờ, giống như pha quay chậm trong điện ảnh chậm rãi ngẩng đầu lên, trong mắt là không thể tin mừng như điên. “Em... Anh... Em không cần lo lắng, anh đã an bài xong. Chỉ cần em nguyện ý, liền không có gì không thể.”

“Như vậy a...” Nhược Thủy lắc đầu, nhìn bầu trời phía ngoài cửa sổ, âm thanh giống như từ thế giới bên kia bay tới, “Nhưng là, mẹ con sẽ rất khó chấp nhận?”

Một cú trùng đích.

Ngụy Ương trầm mặc không nói, Ngụy Như Tuệ là một nhân tố duy nhất không xác định trong kế hoạch của anh. Đó là chị ruột của anh, Nhược Thủy là con gái kế của bà, nơi này, chỉ có thể bế tắc.

“Anh biết, anh thực ích kỷ. Nhưng anh không có cách nào bởi vì ánh mắt cùng cảm xúc của người khác mà buông tha em. Anh thử qua, nhưng không thể thực hiện được. Cho nên anh chuẩn bị thật lâu, chỉ sợ em không muốn.” Ngụy Ương nhìn cô, thản nhiên mỉm cười, ngữ khí trầm thấp, “Chỉ cần em nguyện ý, dù gian nan, anh liền không sợ.”

...

Cuối cùng, Nhược Thủy cũng không có thể cho anh một câu trả lời thuyết phục xác thực. Cô là người nhát gan, nhưng luyến tiếc anh, lại sợ hãi lọt vào sự phản đối của người nhà, càng sợ, làm bọn họ thương tâm.

Ngụy Ương hiểu được băn khoăn của cô, nhưng là cô không có cự tuyệt, chuyện này với anh chính là chuyện tốt.

Cái khác, có thể từ từ sẽ đến. Cho tới bây giờ, anh không thiếu nhất, chính là kiên nhẫn.

“Đại tuyệt?! Còn trăm năm mới thấy một lần?!”

Nhược Thủy ngồi ở trên sofa nhà Ngụy Ương, ôm tiểu A Ly của Ngụy Ương, nhìn chằm chằm tin nhắn của lớp trưởng gửi đến, mí mắt trái nháy xong mắt phải tiếp tục

“Làm sao vậy?” Ngụy Ương từ phòng bếp nhô đầu ra.

“Trường học chúng con nghỉ học, nói là tuyết rơi quá lớn, không an toàn.” Nhược Thủy lời ít mà ý nhiều giải thích nói.

Ngụy Ương như là nhớ tới cái gì, “À, đúng rồi, anh đều đã quên nói với em. Bên ngoài tuyết rơi quá lớn, em đừng vội đi, chờ tuyết ngừng, mặt đường dọn sạch sẽ anh sẽ chở em về.”

Nhược Thủy không đáp, kéo dép lê mới tìm ra của Ngụy Ương, đi đến trước cửa sổ sát đất xem —— quả nhiên, tuyết lông ngỗng đang rơi xuống, lâu dần bên dưới đã là một mảnh trắng xóa.

Ngụy Ương rửa xong chén đi ra, thuận tay mở tivi, mới mở ra, chợt nghe nữ phóng viên trong đó nói: “... đại tuyết trăm năm mới thấy một lần, hơn nữa rơi liên tục hai đến ba ngày, người dân tốt nhất không nên ra ngoài, nếu là ra ngoài nên chú ý an toàn...”

“Nhược Nhược, xem ra em nên ở nhà anh hơn hai ngày, bên ngoài thật sự rất nguy hiểm!” Ngụy Ương nghiêm túc.

“...” Mí mắt giật giật, sao mà lại nhảy?

38. Chương 38

Ngụy Ương ở trước bàn làm việc đi vòng quanh, thỉnh thoảng nhìn lên người nào đó chiếm lấy bàn làm việc của anh liếc mắt một cái, mưu toan để được chú ý.

Rất cục, Nhược Thủy ngẩng đầu từ màn hình máy tính cho anh một ánh mắt, người nào đó được chú ý đến lập tức bước lên, chớp chớp đôi mắt hoa đào lóe sáng: “Nhược Nhược ~~” một tiếng gọi trăm chuyển ngàn hồi.

“Con không uống nước, không đói bụng, không muốn đi ngủ, ánh mắt cũng không có mệt chết đi...” Nhược Thủy liếc mắt anh một cái, không đợi anh mở miệng hỏi, nói liền

Trên thực tế, vừa mới qua một giờ, Ngụy Ương vô số lần đi qua đi lại, đem vấn đề nhảm chán này hỏi vài lần. Nhược Thủy từ kinh ngạc lúc đầu biến thành không kiên nhẫn, cuối cùng đến bây giờ là trạng thái chết lặng.

Ngụy Ương ủy khuất nháy mắt mấy cái, cúi đầu tựa vào bên người cô không nói.

Nhược Thủy nhớ tới rối rắm của mình trong một giờ qua: “Gần nơi này có siêu thị không?”

Ngụy Ương gật gật đầu: “Trước cửa tiểu khu có một cái.” Sau đó cười nói: “Nhược Nhược muốn ăn cái gì sao? Anh đi mua được rồi, bên ngoài rất lạnh.”

Nhược Thủy không gật đầu cũng không lắc đầu, yên lặng suy tư.

Hôm nay trời rất lạnh, áo khoác áo lông cái gì, mặc hai ngày cũng không phải vấn đề lớn, nhưng nội y thật sự không thể không đổi. Tối hôm qua Nhược Thủy thật sự là mệt nhọc, đã mặc cả đêm, hôm nay lại bị thông báo còn phải ở trong này hai ngày, cái này thành cái vấn đề lớn.

Vừa rồi Nhược Thủy đang băn khoăn có nên mua ở trên mạng hai bộ mới, nhưng nhìn nhìn thời tiết bên ngoài, cảm thấy như vậy đối với người chuyển phát nhanh rất là vô nhân đạo. Cuối cùng không có biện pháp, cũng chỉ có thể tìm mua ở siêu thị gần đây.

Nhưng loại chuyện này sao có thể nói với Ngụy Ương? Nhược Thủy bị ánh mắt tò mò của Ngụy Ương nhìn quần bách vạn phần, hai chân đạp một cái, ghé đệm ở phía sau trượt ra, Nhược Thủy đứng lên đi ra ngoài thư phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Con đi ra ngoài mua chút đồ.”

Ngụy Ương nhú mào, lời nói thâm thía: “Nhược Nhược nghe lời, muốn mua cái gì nói với anh là được, bên ngoài rất lạnh, sẽ sinh bệnh.”

Nhược Thủy đứng ở cửa, mân miệng không nói lời nào.

Gặp Nhược Thủy như thế, đầu óc Ngụy Ương bỗng nhiên nhanh nhạy nghĩ tới cái gì, nhất thời trên mặt lại đỏ, ngượng ngùng nói: “Vây... vây anh đưa em đi.”

Nhược Thủy đang mặc áo khoác dừng một chút, quay đầu liền thấy anh đỏ bừng hai má, ánh mắt ngập nước, một trận vô lực: nào cậu lại nghĩ cái gì vậy?

Gặp Nhược Thủy muốn mặc áo khoác vào, Ngụy Ương đột nhiên nói: “Nhược Nhược, đợi chút, anh lấy áo lông cho em.”

Không đợi Nhược Thủy đáp ứng, anh đã vào gian phòng vẫn khóa kia, không bao lâu trở ra liền xách áo lông màu đen thật dài đi ra —— là của phụ nữ.

“Nhược Nhược, đến, cái này có vẻ ấm áp.” Ngụy Ương ý cười ôn nhu.

Nhược Thủy cũng không nhận, đứng ở đằng kia, yên lặng nhìn cái áo lông hồ ly đẹp đẽ quý giá đó, giọng nói như băng đánh nát ngọc, lạnh lùng: “Quần áo của ai vậy?”

Độ ấm trong phòng đột nhiên tụt xuống, Ngụy Ương sợ run cả người, không dám trả lời.

Trong lòng ngọn lửa vô danh bùng lên, sắc mặt Nhược Thủy càng khó coi, mặt lạnh nghiêm nhìn anh, tròng mắt cũng không chuyển.

Ngụy Ương cúi đầu như trước, không dám hé răng.

Nhược Thủy hít một hơi thật dài, lập tức đi tới căn phòng anh vừa mới lấy quần áo, đẩy cửa ra, cô liền giật mình lập tức.

Nơi này, dường như có thể thỏa mãn giấc mơ ảo tưởng làm công chúa của con gái.

Cả phòng sơn màu tím nhạt, vật dụng màu trắng ngà khắc hoa tinh xảo, màn trên giường, phía trước cửa sổ là màn thủy tinh, mỗi một kiểu đều mòng ảo bất khả tư nghị.

Đánh giá căn phòng xong, sắc mặt Nhược Thủy đã không thể dùng từ khó coi để hình dung. Cô hít sâu một hơi, tận lực làm cho ngữ khí không nổi giận dùm dùm: “Phòng ai vậy?”

Ngụy Ương nhắm mắt theo đuôi ở phía sau cô, thấy cô rốt cục phát hiện, lúc này mới nói nho nhỏ: “Của em.”

“Của con?” Nhược Thủy giật mình, lại quay đầu nhìn lại trong phòng.

Chỉ nghe anh ở bên tai nhẹ giọng nói: “Luôn nghĩ tới từ trước, em thích cái gì, sau đó, nhìn đến vài thứ, cảm thấy em sẽ thích, đều mua... Không biết từ lúc nào.....liền thành như vậy.”

Nhược Thủy bịt miệng lại, đè nén trái tim đập càng lúc càng nhanh, chậm rãi đi tới tủ quần áo màu trắng ngà thật to kia.

Mở tủ quần áo ra, rực rỡ muôn màu, xuân hạ thu đông. Cô liền có thể cảm giác được tâm tình của Ngụy Ương khi mua chỗ trang phục này.

Anh chưa bao đề cập qua, thậm chí cũng không dám cho cô biết, chỉ sợ tình yêu của mình làm cô nhiều áp lực. Nhưng là, anh yên lặng làm việc này, nếu không phải ngoài ý muốn bị phát hiện, có hay không, cả đời cũng sẽ không cho cô biết?

Nhấn nhìn nước mắt sắp sửa lan tràn, mũi nhỏ của cô hồng hồng, thấp giọng nói: “Quần áo của em rất nhiều, tủ quần áo này chắc không bỏ vào được. Anh cho em mượn một phòng giữ đồ.” (l: lúc này Nhược Thủy đã đồng ý nên thay đổi nhân xưng nha!)

Ngụy Ương đang cúi mắt không dám khẳng định nhìn về phía cô, đến khi cô dừng cảm đón nhận ánh mắt của anh.

Anh bỗng nhiên đem Nhược Thủy ôm vào trong ngực, găt gao ôm, tựa như lần đầu tiên ôm cô như vậy: “Cám ơn, cám ơn em, Nhược Nhược...”

Nhược Thủy tựa đầu chôn ở trước ngực anh, nước mắt ướt hết quần áo của anh, làm nóng tim của anh.

Lâu như vậy, chần chờ dám không xác định, khi cuối cùng ra quyết định này, lòng của cô bỗng nhiên buông lỏng.

Tất cả gánh nặng cùng lo âu đều có thể buông, ở trong lòng anh khóc một hồi, vì anh kiên trì, khóc nức nở một hồi.

Tuy rằng là đại tuyết trăm năm mới thấy một lần, nhưng mà siêu thị trước cửa tiểu khu này vẫn chuyên nghiệp như cũ. Nguyên nhân có thể là vì thời tiết, siêu thị rất ít người, vì thế người đàn ông vẫn ngây ngô cười kia cùng cô gái có thần sắc bất đắc dĩ trở thành đối tượng chú ý của các nhân viên bán hàng, nhất là hai người còn đẹp như vậy.

“Ai, anh đừng luôn lôi kéo tay của em nha, em cũng sẽ không đi lung tung, anh lôi kéo tay của em, em đều không có cách lấy này nọ!” Nhược Thủy vẫy vẫy tay, muốn đem tay nhỏ bé của mình bị bàn tay to kia đang nắm bở

Đáng tiếc người đàn ông cũng rất kiên trì: “Ừ, anh không buông.” Ngụy Ương than thở nhỏ nhỏ: “Thật vất vả mới tới tay, chỉ có kẻ gốc mới chịu thả.”

Nhược Thủy rất uy nghiêm trừng mắt nhìn anh một cái, hạ mệnh lệnh: “Anh đi lấy xe đẩy đi.”

Hiện tại đã bắt đầu không nghe lời, tương lai còn muốn ngồi đến trên đầu cô đi. Đây không thể được, cô phải nghiêm khắc mới được!

Ngụy Ương bị trừng liếc mắt một cái, rốt cục lưu luyến buông tay nhỏ bé mềm mại ra, ủy ủy khuất khuất đi lấy xe đẩy.

“Gi? Anh lấy đường đỏ làm cái gì?” Nhược Thủy thấy Ngụy Ương cầm lấy một bao đường đỏ đặt vào trong xe hàng, thập phần khó hiểu.

Ngụy Ương đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Em không phải... Anh nghe nói, phụ nữ ở mấy ngày kia sẽ đau bụng, uống nước đường đỏ sẽ đỡ.”

Nhược Thủy , “Phốc... Anh làm sao nhìn ra em tới ngày đó?”

Ngụy Ương ngẩng đầu nhìn cô liếc mắt một cái, muốn nói lại thôi, như là đang nói em biết rõ còn cố hỏi.

“...” Em thật sự không biết...

Nhìn nhau vài giây, Nhược Thủy rốt cuộc bị bại trận bởi sóng mắt lưu chuyển của anh, buông tha cho vấn đề và đối thoại kỳ quái này.

Ngụy Ương đẩy xe, cùng Nhược Thủy đi tới khu nội y, Nhược Thủy mặc dù có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn thoải mái chọn hai bộ mình cần.

Tính toán một chút, nguyên liệu nấu ăn đều mua đầy đủ, Nhược Thủy liền dẫn Ngụy Ương đi tới bàn thu ngân.

Ngụy Ương rốt cục nhìn không được sáp lại, ở bên tai Nhược Thủy nhẹ giọng nói: “Nhược Nhược, không cần đi mua... cái kia sao?”

“Cái kia? Người nào?” Nhược Thủy mờ mịt nhìn anh.

“Chính là... cái kia nha!” ngượng ngùng nói ra.

Nhược Thủy suy tư một phen, nhìn vành tai của anh nguyên bản trắng nõn đều đỏ, thế này mới có thể hiểu được, nhất thời , “Trước mắt... em còn không cần.”

“...”

Biết chính mình náo loạn bị chê cười, sau khi trở về Ngụy Ương vẫn có chút không được tự nhiên, vừa thấy Nhược Thủy không kịp thu hồi ý cười liền nghĩ đang cười anh, vì trái tim mong manh như thủy tinh của anh, chạy đến phòng bếp nấu cơm.

Nhược Thủy tựa vào cửa phòng bếp, nhìn người đàn ông bên trong kia đeo tạp dề, khoe miệng không tự chủ được cong lên.

Nghiêm khắc là phải có, nhưng có khi cần vẫn phải dễ dàng.

“Cậu nhỏ, Ngụy Ương, Ương Ương...” Người nào đó bị kêu xưng hô buồn nôn còn chưa có phản ứng, Nhược Thủy đã bị chính mình làm nổi da gà.

Nghe được tiếng gọi của cô, Ngụy Ương kiêu ngạo “Hừ” một tiếng.

Thấy thế, Nhược Thủy cười nói: “Anh đã như vậy, em đây sẽ không quấy rầy anh.” Nói xong xoay người làm bộ đi.

Ngụy Ương bỏ lại cái thìa trên tay chạy đến, ôm thắt lưng của cô không cho cô đi. “Em muốn đi đâu?”

Nhược Thủy chìa chìa thư phòng.

Thù mới hận cũ, bị dọa đến tâm hoảng ý loạn, người nào đó oán hận cắn một phát trên khuôn mặt mềm mại của cô.

Nhược Thủy hoảng sợ, đẩy anh ra, nhưng làm sao đẩy cũng không ra.

Ngụy Ương cắn không mạnh, nhưng làn da Nhược Thủy quá mềm mại, vẫn để lại hai dấu răng chính tề, sau khi cắn xong, anh vừa lòng hôn hai cái, ghé đầu sát bên tai cô, thổi khí nóng: “Hừ, em còn chưa dỗ anh!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: rốt cục cùng một chỗ, ai

~

39. Chương 39

Nhược Thủy bên này thỏa mãn đầy xuân, nhưng bên Tạ Phỉ Phỉ lại trôi qua mỗi ngày rất tẻ.

Lúc trước bởi vì sự kiện Lương Thần kia, Tạ Phỉ Phỉ một đoạn thời gian thật dài đều không có tham gia xã giao, vẫn trốn ở nhà, nghĩ chờ xôn xao trôi qua lại xuất hiện.

Ngày ấy Tạ Nhân Nhân không có ý tốt nhắc nhở, nhưng thật ra lời nói của cô làm cho ả tỉnh ngủ chút, tránh ở trong nhà thời gian lâu. Nhưng là, Tạ Nhân Nhân làm sao có thể hảo tâm nhắc nhở ả như vậy? Xem ả mất mặt còn vui mừng không hết.

Vì thế Tạ Phỉ Phỉ ở trong nhà đợi một đoạn thời gian, nghĩ mọi người hẳn là đem sự kiện kia phai nhạt đi không ít, mà từ sau khi Tạ Nhân Nhân nhắc nhở ả, thời gian dài như vậy ả cũng không có nghe Ngụy gia lên tiếng, cảm thấy thẹn hận Tạ Nhân Nhân lừa ả, há to mồm hút khí.

Ai ngờ, ả mới chuẩn bị tái xuất, liền phát hiện, ả đã không thể thoát khỏi cái vòng mà ả giăng ra!

Cuối cùng gọi một cú điện thoại, sắc mặt Tạ Phỉ Phỉ xanh trắng.

Một người bạn bình thường giao tình với ả rất tốt, cô ta thấy ả sốt ruột như ruồi bọ bay tán loạn xung quanh bàn, nhất thời mềm lòng, liền mịt mờ lộ ra chút nguyên nhân cho ả biết.

Lúc này ả mới hiểu được, Ngụy gia thủ đoạn cỡ nào!

Ở trong thủ đô, mặc dù hoàng thân quốc thích đầy đường cái, nhưng vẫn phân ba bảy loại như cũ.

Lương Thần cùng Ngụy Dịch, Ngụy Ương không thể nghi ngờ chính là người có thân phận cao nhất.

Bất quá gia thế tương đương, nhưng bởi vì lý do tuổi tác, hai người Lương Thần, Ngụy Dịch, so sánh với Ngụy Ương, vẫn là có rất nhiều chỗ không bằng.

Sau khi biết là Tạ Phỉ Phỉ giở thủ đoạn bỉ ổi, Lương Thần càng thêm chán ghét ả, trực tiếp công khai ra mặt. Có sự kiện trước kia ăn mỗi, mọi người cũng chỉ cảm thấy Lương Thần làm như vậy là đúng.

Mà Ngụy Dịch, bởi vì quan hệ với Tạ Nhân Nhân, anh cũng không trực tiếp tỏ vẻ gì, chính là gần đây giảm bớt số lần cùng Tạ Nhân Nhân tham dự các sự kiện công khai, bất quá dù như thế nào cũng đủ làm cho người có tâm bắt đầu nghi ngờ ngấm ra ý tứ của anh.

Ngụy Ương không giống bọn họ.

Anh nhiều năm kinh doanh, trừ bỏ có Ngụy gia làm chỗ dựa, nay thế lực của mình cũng phát triển đến độ nhất định. Đối với chuyện này, anh không cần như Lương Thần trực tiếp, cũng không cần uyển chuyển như Ngụy Dịch, chỉ cần thoáng ám chỉ, đều có người phía sau thao túng quan hệ của Tạ Phỉ Phỉ, bỏ đá xuống giếng đối với Tạ gia.

Vừa làm thỏa mãn ý của anh, cũng sẽ không mất thân phận.

Sắc mặt Tạ Phỉ Phỉ nhăn nhó, âm thanh ngoan độc, hoàn toàn không còn ngọt ngào như bình thường nữa: “Hách Liên Nhược Thủy... Đều là tại mày...”

Tâm cao khí ngạo, nhận hết ngàn vạn sủng ái, Tạ Phỉ Phỉ không biết, chuyện này mới chính là bắt đầu mà thôi.

Trận tuyết lớn rốt cục ngừng sau hai ngày, làm cho Nhược Thủy kinh ngạc là, hai ngày này vẫn thập phần dính người, Ngụy Ương không có quần quít lấy cô không cho cô đi, mà rất tự động tự giác đưa cô về nhà.

Trong lòng Nhược Thủy có chút nghi hoặc, nhưng anh không quần người quả thật làm cho cô nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng mà khẩu khí này của Nhược Thủy còn không có hoàn toàn nhỏ ra, Ngụy Ương lại là bộ dáng dính người kia.

“Anh không cần đi làm sao?” Nhược Thủy đau đầu nhìn về phía người đàn ông ngồi trên sofa nhà cô không đi.

Ngụy Ương nghe vậy thấp đầu, “Anh sợ, vừa đi em lại thay đổi.”

Nhược Thủy thở dài, người đàn ông này giờ đã biết làm sao uy hiếp cô.

“Em nếu đồng ý với anh, sẽ không thay đổi, lại càng không trốn tránh.” thần sắc Nhược Thủy bình tĩnh: “Anh cũng không cần như vậy, hạ thấp mình phụ vụ em, làm em vui vẻ.”

Trên mặt Ngụy Ương lần đầu tiên lộ ra thần sắc kinh hoảng: “Nhược Nhược, anh...”

Nhược Thủy xua tay, thần nhiên cười nói: “Anh không cần giải thích, em biết.” Dứt lời cúi đầu cười: “Tuy rằng, em quả thật là rất thích bộ dáng kia của anh, nhưng tính cách của anh không phải là như thế... Anh nguyện ý vì em ủy khuất chính mình, em lại không muốn ủy khuất anh.”

Trầm mặc thật lâu, Ngụy Ương cuối cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt mềm mại: “Anh không ủy khuất.”

“Được được được, không ủy khuất.” Trên mặt Nhược Thủy thêm vài phần ý cười: “Đi làm đi, buổi tối nhớ tới nấu cơm.” Hai ngày tuyết lớn này, cô rõ ràng có thêm bảo mẫu - Ngụy Ương. Dù thế nào có bị đối cũng không phải là cô.

“Được, anh đi làm.” Ngụy Ương cười nói: “Nhưng mà hôm nay không nấu cơm tối cho em được.”

“Vì sao?”

“Chú Thôi của em nói muốn mời chúng ta ăn cơm.” Người nào đó chậm rãi giải thích.

“...”

Về vì sao Thôi Tiến Đông biết chuyện này nhanh như vậy, Nhược Thủy chưa kịp hỏi, bởi vì trước khi cô nhìn thấy Thôi Tiến Đông, đều băn khoăn xưng hô chú Thôi hay là Thôi đại ca...

Khi cô nhìn thấy Thôi Tiến Đông, người nào đó lòng dạ hẹp hòi thay cô lựa chọn.

“Nhược Nhược, đến, chào chú Thôi của em đi.” Là một bộ dáng trưởng bối ổn trọng như trước.

Thôi Tiến Đông tái mặt, Nhược Thủy bật cười “Xì” một tiếng

Thôi đại thiếu thấy cô nở nụ cười, chính mình cũng buồn cười: “Có thể được Nhược Nhược cười, anh bị kêu già một ít cũng không sao cả.” Chuyện vừa chuyển: “Nhưng mà nếu Nhược Nhược kêu tao là chú, vậy mày nên gọi tao là gì nha?” Ngữ khí tràn đầy trêu tức.

Ngụy Ương không nhìn hấn ngây thơ khiêu khích, nắm tay Nhược Thủy đi thẳng đến bàn bên cạnh ngồi xuống, bắt đầu nhỏ giọng hỏi Nhược Thủy thích ăn cái gì.

Một quyền đánh vào không khí, Thôi đại thiếu nghẹn một hơi ở trong ngực, nửa vời, hặn hặn nhìn chòng chọc bạn xấu hời lâu, rốt cuộc đã trút giận, buồn bực ngồi xuống ghế bên cạnh.

Trong phòng riêng không có những người khác, bởi vì Nhược Thủy cùng Ngụy Ương quan hệ đặc thù, Thôi Tiến Đông ngay cả Lương Hàm cũng không nói.

Hai tên đàn ông luôn có chuyện tán gẫu, nhưng bọn họ sợ Nhược Thủy nghe buồn chán, liền thỉnh thoảng xả chút chủ đề Nhược Thủy cũng cảm thấy hứng thú.

Thôi Tiến Đông mở công ty giải trí lớn, bao nhiêu chuyện bí ẩn trong giới giải trí hần đều biết, nay vì làm cho cô gái nhỏ vui vẻ, không quan tâm cái gì, hấn cũng nguyện ý nói.

“... Chuyện về công ty MK nghe đồn đều là sự thật sao?” ánh mắt Nhược Thủy mở thật to, có chút không thể tin được.

Công ty MK là một công ty người mẫu rất nổi danh, rất nhiều gương mặt ngôi sao mới và các hồng nhân trên Internet đều xuất thân từ công ty MK.

Nhược Thủy thích ngâm mình ở diễn đàn Hải Giác xem bát quái, từng nghe thấy bát quái, công ty MK tuy rằng giới thiệu nói là vì cá nhân cùng hợp tác cung cấp người mẫu, diễn viên, nhưng trên thực tế là làm hoạt động môi giới mại dâm. Nơi đó người mẫu ngôi sao, mặc kệ là xinh đẹp, là danh tiếng, là thanh thuần, toàn bộ đều niêm yết giá công khai.

Tuy rằng trong kiếp này, cô có tư cách đi vào vòng luẩn quẩn của xã hội thượng lưu, nhưng trên thực tế Nhược Thủy đối với cái vòng luẩn quẩn kia cũng không có hứng thú, cho nên nhận thức ít người, cũng không đi chứng thật, giống như dân chúng bình thường, nửa tin nửa ngờ.

Lúc này nghe Thôi Tiến Đông nói chuyện giới showbiz, Nhược Thủy thuận miệng hỏi, không nghĩ tới thể câu trả lời như vậy.

Thôi Tiến Đông cười đến không chút để ý: “Việc này trong giới mọi người đều biết, cũng không có gì. Không đơn giản chỉ dưới cờ MK, giới showbiz sắp xếp, quản người nọ bên ngoài rất cao quý thanh thuần, toàn bộ đều có bằng giá...”

“Đông tử!” Ngụy Ương không hờn giận, thực không muốn hấn đem mấy chuyện xấu xa này đó nói cho Nhược Nhược nghe.

Nhược Thủy đang nghe hưng phấn, bị anh cắt ngang như vậy, nhất thời liền mất hứng, trừng mắt anh: “Anh làm sao không cho anh Đông tử nói?! Rất thú vị nha!”

Rất thú vị? Ngụy Ương trầm mặc, xem ra anh quả thật xem nhẹ năng lực tiếp nhận của Nhược Thủy...

Thôi Tiến Đông gặp Ngụy Ương kinh ngạc, lại vui vẻ, nói càng hăng: “Ngay Từ Từ ở đại học P, em biết không?”

Nhược Thủy gật đầu.

“Năm trước, không, hiện tại là năm kia, ả ở trên mạng không phải là hồng nhân sao? Khi đó người nhìn chăm chăm ả cũng không ít, cuối cùng thằng nhóc An Thành kia tặng xe Porsche, liền thu vào phòng. Lúc ấy đi theo An Thành, ả cũng rất là phong cảnh một trận.” Thôi Tiến Đông cười đến ý vị thâm trường: “Hiện tại nhà An Thành suy tàn, nguyên bản ả muốn tìm nhà thấp hơn cũng không khó, chính là... Hắc hắc, hiện tại là bài tử ở ‘Sở Quán’.”

“Sở Quán” là tiêu kim quật* lớn nhất thủ đô, chủ nhân sau lưng bối cảnh thâm hậu, nhiều năm không người nào dám động. Thanh lâu Sở Quán, vừa nghe liền biết là cái dạng địa phương gì.

*Tiêu Kim Quật: Động tiêu tiền

Nhược Thủy tìm trong trí nhớ cái tên An Thành này, là lúc trước Lý Lộ Lộ lừa cô đi “Vương Triều”, là gã đàn ông bị cô dùng bình hoa đập. Nhớ rõ lúc ấy bộ dáng hấn giống như rất giàu có, người vây quanh hấn nhiều như vậy.

Nghĩ đến đây, cô không khỏi hiếu kỳ nói: “Nhà An Thành làm sao có thể suy tàn vậy?”

“Cái này phải hỏi cậu em.” Thôi đại thiếu mỉm cười.

Cái này Nhược Thủy nề còn không biết, vậy về nhà ở luôn đi.

Cô nghiêng đầu nhìn Ngụy Ương vẫn im lặng nghe hai người bọn họ nói chuyện, tâm mềm mại rồi tỉnh rồi mù, tay nhỏ bé đặt ở bàn, nhẹ nhàng vươn qua, cầm bàn tay to của anh.

Ngụy Ương sưng sốt, lập tức nhìn cô cười.

Thôi Tiến Đông thiếu chút nữa bị một màn nùng tình mật ý này làm đau mắt, oán niệm ăn tôm viên cho hả giận.

May mà Nhược Thủy không phải loại người chẳng phân biệt được trường hợp, rất nhanh lại cùng Thôi Tiến Đông tám chuyện, rất nhiều chuyện khó hiểu mà trên diễn đàn Hải Giác nói về giới showbiz không có tin tức, cơ hội khó có được, cũng rất hưng trí, nhất nhất hỏi.

Đang nói đến phim truyền hình, Ngụy Ương bỗng nhiên chen vào nói: “Nhược Nhược, em viết kịch bản là về cái gì?”

Nhược Thủy phản ứng lại, lè lưỡi, không nghĩ tới anh còn nhớ.

“Chuyện xưa thực cầu huyết, không có gì hay để nói.” Nói tới kịch bản của mình, Nhược Thủy có chút ngượng ngùng.

Thôi Tiến Đông nghe vậy rất hưng trí, cười nói: “Cầu huyết không quan hệ nha, người xem chính là thích xem cầu huyết gì đó! Em xem mấy bộ phim gần đây của Đài Xoài*, phim nào không phải làm người ta chết không đèn mạng?”

*Đài Xoài : Nó là kênh Mango tv, một kênh của đài Hồ Nam Trung Quốc

“Phốc ~! Thì ra anh cũng xem Đài Xoài...” Sự thật này làm cho người ta có chút không thể tiếp nhận.

Thôi đại thiếu lại lơ đãng: “Chuyện này có cái gì, Điền Điền còn mở weibo*. Nghe nói fan rất nhiều, rất nhiều người trong giới diễn nghệ(d diễn viên, nghệ sĩ) đi nịnh bợ cô ta, thật sự náo nhiệt.”

*Vi Bác: Sina Weibo là một trang mạng tiểu blog của Trung Quốc. Tương tự như Twitter hay Facebook, đây là một trong những trang phổ biến nhất tại Trung Quốc, thu hút trên 30% người dùng mạng, với một mức thâm nhập thị trường cũng giống như cái Twitter đã tạo dựng ở Mỹ. Nó được tập đoàn SINA ra mắt ngày 14 tháng 8 năm 2009 và có 503 triệu người dùng đăng ký tính đến tháng 12 năm 2012.

Khoảng 100 triệu tin nhắn được gửi lên mỗi ngày trên Sina Weibo.

Vừa nghe tên này, Nhược Thủy lập tức dựng lỗ tai lên: “Điền Điền? Em biết cô ta, cô ta hình như vừa về nước không lâu. Cô ta đang làm gì vậy? Còn mở weibo?”

“Cô ta học thiết kế trang sức, là nghề thiêu tiền, người ta xem mặt mũi lão nhân nhà cô ta, không biết cho cái giải thưởng gì, sau khi trở về liền trở thành nhà thiết kế trang sức nổi tiếng.” Ngữ khí của Thôi Tiến

Đông có chút khinh thường: “Lương Hàm nhà anh rất có bản lĩnh, nhiều năm như vậy cũng chưa dám chụp mũ kiến trúc sư nổi tiếng trên đầu mình, cô ta thực không biết xấu hổ.”

Ngụy Ương cười nói: “Không chừng người ta cũng có bản lĩnh thật sự thì sao? Lên giọng, khiêm tốn đều là chuyện của người ta, mà bắt bình cái gì.”

Nhược Thủy nhìn anh một cái, không nói chuyện.

“Hắc hắc... tao nào có thời gian rồi?” Thôi Tiến Đông nhàn nhã nói: “Chính là cảm thấy cô ta dọa người thôi, tốt xấu cũng lớn lên cùng chúng ta trong một viện, dám làm chuyện nhà giàu mới nổi này.”

Ngụy Ương cười mà không nói.

Nhược Thủy cúi lông mi thật dài, tuy rằng ngữ khí của Thôi Tiến Đông tùy ý còn có chút khinh thường, nhưng rất quen thuộc không có sự khác biệt, mà Ngụy Ương thế nhưng hiếm khi nói thay cho người khác... Điền Điền này, rốt cuộc là cái dạng người gì?

*xì poi: chương sau gặp tình địch?

40. Chương 40

Nhược Thủy đang muốn gặp Điền Điền, không nghĩ tới hai người gặp nhau nhanh như vậy.

Hôm nay Nhược Thủy mới tan học liền nhận được điện thoại Ngụy Ương gọi tới, nói đến trường học đón cô về Ngụy gia ăn cơm.

Cùng với vài người bạn đi ra khỏi phòng học lại phát hiện thật nhiều người đi ra từ lễ đường, hiển nhiên là vừa xong hoạt động gì đó. Nhược Thủy có chút buồn bực, hỏi cô bạn bên cạnh: “Hôm nay có hoạt động gì sao? Nhiều người như vậy.”

“Bạn không biết sao? Có nhà thiết kế trang sức rất nổi danh đến diễn thuyết, hình như lúc trước vừa nhận được giải thưởng gì đó ở Paris, cũng học khoa chính quy trường chúng ta, xem như sinh viên xuất sắc. Trước đây ở cửa căn tin nhìn thấy vài lần, bất quá không cùng thời gian đi học với chúng ta, mình cũng không đi lĩnh phiếu.” Nữ sinh bên cạnh không chút nào tiếc rẻ đem những điều mình biết nói ra hết.

Một nữ sinh khác hưng trí bừng bừng chen vào nói: “Nhà thiết kế trang sức kia gọi là Điền Điền, mình còn chú ý weibo của cô ấy, rất nhiều ngôi sao đều đi ôm đùi cô ấy, lúc trước mình tò mò, còn đi search baidu, không nghĩ tới thân phận cô ấy hiển hách như vậy, ông nội cô ấy là Điền XX!”

Cô gái lúc trước trả lời Nhược Thủy kinh hô nho nhỏ một tiếng: “Điền XX?! Vậy trách không được.”

Nghe đến đó, Nhược Thủy đang đi, cước bộ chậm lại: “Điền Điền? Điền XX?”

Nữ sinh kia hưng phấn gật đầu: “Ừ, chính là Điền Điền, Hách Liên bạn cũng biết cô ta à. Nói thật, cô ta thiết kế gì đó mình thật sự không thấy đẹp bao nhiêu, có thể là mình thưởng thức không đến đi... Dựa theo trình tự bình thường, cô ta khẳng định là không thể tới trường học chúng ta diễn thuyết. Nói như thế nào cô ta cũng không tính là người thành công. Trường học của chúng ta nhiều người xuất sắc hơn nhiều ở ngoài xã hội, chắc là trường học xem mặt mũi của nhà cô ta...”

Nhược Thủy nghe chính là tùy ý cười cười, vừa vặn đến cổng trường, liền cùng mấy nữ sinh nói lời từ biệt, chính mình tới chỗ Ngụy Ương đang chờ đợi.

Xe Ngụy Ương dừng ở một bụi cây trên đường nhỏ gần cửa Đông, con đường này gần đại học Thanh Hoa, vị trí hẻo lánh, bình thường không có người đi.

Từ sau khi chính thức cùng một chỗ, Ngụy Ương liền thường thường tới đón Nhược Thủy tan học. Vừa mới bắt đầu anh không hề tự giác đứng ở ngoài cửa Đông, trước mắt bao người, xe mắc tiền, mỹ nam, Nhược Thủy chợt thấy đầu to ra.

Sau đó Nhược Thủy yêu cầu anh không được dừng xe ở nơi dễ thấy như vậy, Ngụy Ương tuy rằng đồng ý, nhưng lần sau vẫn y cũ như thế. Sau hai lần như vậy Nhược Thủy nổi giận, trực tiếp kêu anh không cần tới đón mình nữa. Chuyện này làm cho Ngụy Ương nóng nảy, chuyện này sao được?!

Cuối cùng anh chỉ có thể thỏa hiệp, tìm góc hẻo lánh như vậy, mỗi lần hai người gặp mặt đều giống như yêu đương vụng trộm...

Ủy khuất của anh Nhược Thủy đều biết đến, nhưng Ngụy lão phu nhân Phó Tú Hân là hiệu trưởng của đại học Thanh Hoa, môn sinh khắp nơi, nơi này có bao nhiêu người nhận thức Ngụy Ương? Ở thời điểm thời cơ còn chưa đến, Nhược Thủy không muốn phức tạp.

Nhược Thủy mới lên xe đã bị người nào đó chờ đợi lâu kéo đến trong lòng, nhanh chuẩn ngoan tìm được cái miệng nhỏ nhắn, còn chưa kịp nói chuyện đã bị hôn. Cô không hề phòng bị, dễ dàng bị xâm nhập lãnh địa, người đàn ông như mãnh thú đói bụng vài ngày, ở trong miệng cô công thành đoạt đất, qua lại càn quét.

Vừa hôn xong, ánh mắt Nhược Thủy mê ly, mềm nhũn ở trong lòng anh, thở từng ngụm từng ngụm. Đuôi lông mày khóe mắt Ngụy Ương đều mang theo xuân ý, ôn ôn nhu nhu liếm cánh môi của cô có chút sưng đỏ, vừa rồi khi kích tình không tự giác luồn tay vào trong xiêm y của cô, còn tại phía sau lưng dao động, khe vuốt da thịt rất mềm mại của cô.

Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cực mẫn cảm của cô, nhẹ nhàng nói từng chữ: “Nhược Nhược, anh sắp chờ không kịp... Em sao vẫn chưa đến mười tám tuổi vậy?”

Nhược Thủy rớt cục lại, chống lên ngực của anh ngồi dậy, trừng mắt nhìn anh liếc mắt một cái, đem nội y không biết khi nào thì bị cởi ra, cài lại, lườm trả lời câu hỏi một ngày oán giận ba lần của anh, tự sửa sang lại vạt áo hỗn độn trước ngực.

Đang đắm chìm trong ngọt ngào, hai người ai đều không có chú ý tới, một chiếc màu đen xe đi qua lơ đãng đi chậm lại.

“Không đi không được sao? Em thật sự có chút sợ hãi...” Nhược Thủy năn nỉ nói.

Ngụy Ương xoa bóp cái mũi nhỏ của cô, cười nói: “Có cái gì phải sợ? Cũng không phải đi ra mắt, chỉ ăn bữa cơm thôi.”

“Em vẫn sợ a, vạn nhất bị bà ngoại ông ngoại phát hiện không thích hợp làm sao bây giờ? Đều tại anh, hiện tại hại em cứ nghĩ đến gặp mọi người liền chột dạ...” Nhược Thủy bất mãn oán giận.

Ngụy Ương thở dài, vươn tay ôm chặt cô gái nhỏ sầu lo, nhu nhu lỗ tai nhỏ trắng nõn của cô, an ủi nói: “Đừng sợ, còn có anh đây. Cho dù thật sự nói ra, bà ngoại ông ngoại em cũng không nỡ, khẳng định anh là người bị mắng, phỏng chừng còn phải chịu đòn... Em là tiểu tâm can của chúng ta a, sao có người nỡ trách em?”

Nhược Thủy ở trước ngực anh cọ cọ, ngẩng đầu lên, con ngươi ngập nước nhìn anh: “Em cũng không hy vọng anh bị mắng, bị đánh.”

Nhìn đầy mắt trong suốt của cô tràn đầy đều là chính mình, Ngụy Ương ôn nhu nói nhỏ: “Ừ, sẽ không, sẽ có biện pháp.”

Thấy Ngụy Ương và Nhược Thủy cùng đến, Ngụy lão phu nhân thật cao hứng, cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái, lôi kéo tay Nhược Thủy liền bắt đầu hỏi han ân cần.

Trong bụng Nhược Thủy cảm thấy rất thẹn, chỉ biết vâng lời ngồi ngay ngắn ở đằng kia, bà ngoại hỏi một câu đáp một câu, nhu thuận vô cùng.

Ngụy Ương ngồi ở bên cạnh, nghe xong trong chốc lát, nhin không được đánh gãy lời mẹ: “Mẹ, ba đâu? Chị dâu hôm nay cũng không ở nhà?”

Bị Ngụy Ương cắt ngang như vậy, Ngụy lão phu nhân lại gấp lúc trước, vỗ đùi mạnh, cười nói: “May mà Tam Nhi con nhắc nhở mẹ, mẹ sao lại đem chuyện này quên mất. Ba con ở nhà lão Thôi cách vách, đang

chơi cờ. Chị dâu con ra ngoài đứng phải nha đầu Diên Diễm kia, kêu nó đến nhà chúng ta ăn bữa cơm, mẹ không phải đang chờ sao?”

“Diên Diễm?” Ngụ Ương nhíu mày, đã nhớ lại chuyện chị dâu Đào Diệc Ninh giới thiệu đối tượng cho anh lần đó, “Chị dâu cùng cô ấy cũng không có giao tình gì, vô duyên vô cớ kêu cô ấy đến ăn cơm là sao?”

“Hắc, con đứa nhỏ này!” Ngụ lão phu nhân bắt đầu nhìn anh một cái, “Biết con không ý tứ kia, nhưng chị dâu con đem người mời tới, con liền ý tứ chút, đừng cô phụ một mảnh tâm của chị dâu con.” Còn có câu không nói ra, nếu thật có thể xem mắt, vậy không thể tốt hơn.

Trong lúc đó Nhược Thủy vẫn giả bộ xem tivi, chờ Ngụ lão phu nhân rốt cục lái nhai với Ngụ Ương xong, tự mình chạy xuống bếp xem xét, Ngụ Ương lúc này mới có cơ hội thâu lại đây, thật cẩn thận đánh giá sắc mặt của cô, thấy trên mặt cô không gọn sóng, không sợ hãi, coi như không thèm để ý, không khỏi có chút ủy khuất.

Nhược Thủy bị ánh mắt của anh nhìn chòng chọc ngồi không yên, rốt cục bố thí cho anh một cái xem thường, lạnh lạnh nói: “Giá thị trường của cậu nhỏ rất tốt nha ~ ”

Nghe âm dương quái khí như thế, Ngụ Ương rốt cục viên mãn, trong mắt tràn đầy ý cười, cố ý đè thấp âm thanh: “Em đừng hiểu lầm, anh là người đứng đắn.”

“ ... ”

“Người đứng đắn, phiền toái anh cách xa một chút, cách xa cháu gái anh một chút.” Nhược Thủy ầm nhẩn cười nói.

Ngụ Ương nhìn chung quanh một vòng, thấy nơi này quả thật không an toàn, lúc này mới cách xa Nhược Thủy một chút, ổn trọng ngồi ngay ngắn ở đằng kia, miệng lại phiêu ra một câu: “Buổi tối lại thu thập em!”

Khi Đào Diệc Ninh dẫn Diên Diễm vào cửa, liền nhìn thấy trên sofa, hai cậu cháu ngồi rất xa, ngồi nghiêm chỉnh ở đằng kia xem tivi, nhìn không được cười.

“Thúc An, Diên Diễm đến nè. Hai em đã lâu không gặp phải không?” Đào Diệc Ninh vội kéo tay phá lệ thân thiết.

Ngụ Ương khách khách khí khí cùng Diên Diễm chào hỏi, quả thật như lời của anh, biểu hiện tựa như một người đứng đắn.

Dung mạo Diên Diễm cũng không ngọt ngào như tên gọi (diễm có nghĩa là ngọt ngào), nhưng trang điểm thoả đáng, quần áo đều thập phần tao nhã, liếc mắt một cái liền nhìn ra được xuất thân rất tốt.

Khi nhìn thấy Ngụ Ương, vẻ mặt cô vẫn thản nhiên thì rạng rỡ hẳn lên, tươi cười cũng thêm vài phần chân thật, gặp Ngụ Ương xa cách như thế, cô cũng không để ý, ngược lại đánh giá Nhược Thủy bên cạnh.

Đào Diệc Ninh nhìn thấy Nhược Thủy liền vui vẻ, chỉ vào cô cười nói: “Diên Diễm, đây là con gái của dì Tuệ, em hẳn là lần đầu nhìn thấy phải không?” Lại tiếp vậy Nhược Thủy: “Nhược Nhược đến, đây là chị Diên Diễm, đến làm quen một chút.”

Nhược Thủy lễ phép mỉm cười nói: “Chị Diên xin chào, em là Hách Liên Nhược Thủy.”

Tinh tế đánh giá Nhược Thủy một phen, trong mắt Diên Diễm hiện lên một ánh sáng kỳ dị, trên mặt lại tự nhiên cười nói: “Bé Nhược Thủy, chúng ta đã gặp qua, không biết em còn nhớ rõ không?”

Nhược Thủy đương nhiên nhớ rõ, chính là trước khi qua năm mới cô cùng Lương Hàm đi ra ngoài lần đó. Đối đãi với đối tượng xem mắt của Ngụ Ương, tình địch ẩn hình của cô, cô thật sự không có biện pháp cùng cô ấy chị em thân thiết, nhưng Diên Diễm dường như thực thích bộ dáng của cô, rất thích cùng cô nói chuyện, ngay cả Ngụ Ương đều để qua một bên.

Nhược Thủy cảm thấy ăn không tiêu, Diên Diễm nghe qua không có gì, nhưng để trả lời toàn bộ những câu hỏi của cô ấy, Nhược Thủy cho tới bây giờ vốn không có thiên phú về phương diện này, cố hết sức ứng

phó. Ngụy Ương vài lần muốn từ câu chuyện trên người Nhược Thủy ngăn lại, nhưng đều bị Điền Điền đá trở về.

May mà không bao lâu Ngụy lão phu nhân liền đi ra, vừa thấy Điền Điền liền thân thiết vô cùng, lôi kéo tay cô không chịu thả, Nhược Thủy lúc này mới thở ra một hơi.

*Xì poi: cuộc chiến giữa hai “tình địch”?

41. Chương 41

Sau khi ăn xong, mới từ bên ngoài trở về, Ngụy lão tướng quân bị bạn già kéo ra ngoài “tán bộ tiêu thực”, Đào Diệc Ninh cũng lấy cớ có việc lên lầu. Thực ra bà còn tính cũng kêu Nhược Thủy lên lầu, để hai người Điền Điền và Ngụy Ương có thời gian ở chung, nhưng Điền Điền vẫn lôi kéo Nhược Thủy không cho đi, biểu hiện rất thích Nhược Thủy, làm cho Đào Diệc Ninh không thể làm gì được.

“Nhược Thủy đang học tại đại học Thanh Hoa phải không?” Điền Điền cười tủm tỉm hỏi.

Nhược Thủy gật đầu.

“Hôm nay vừa vặn chị cũng đi đại học Thanh Hoa một chuyến, so sánh với tụi mình năm đó thay đổi thật nhiều a!” Một câu sau là nói với Ngụy Ương.

Ngụy Ương hé ra mặt nạ, khách khí xa cách cười: “Phải không? Không có cảm xúc gì.”

Nhược Thủy nhú mi, Ngụy Ương thế nhưng cũng tốt nghiệp từ đại học Thanh Hoa, cô vẫn là lần đầu tiên biết, lại từ một người không thân thiết biết được, loại cảm giác này không tốt chút nào.

Điền Điền lại giống như không có phát hiện thái độ Ngụy Ương không bình thường, vẫn cười nói chuyện trường học lúc trước, một người nói rất náo nhiệt:

“Đúng rồi, Ngụy Ương, anh biết không, Lăng Sương cũng về nước rồi.” Điền Điền như là bỗng nhiên nhớ tới, cười dài nói.

Nguyên bản dung mạo bình thường, nở nụ cười, nhưng li cũng có ba phần nhan sắc.

Ngụy Ương như là bị bừng tỉnh, nhanh chóng nhìn Nhược Thủy một cái, âm thanh không cao không thấp: “À? Không biết.”

Ý cười của Điền Điền càng sâu: “Nha, là em đã quên, hai người đã sớm chia tay, anh không biết tình hình của cô ta gần đây cũng thực bình thường.”

Cô ta là cố ý? Trong mắt Ngụy Ương trong nháy mắt như là kết hàn băng, mắt lạnh lẽo thối qua khuôn mặt nhàn nhả tự tại của Điền Điền, làm cho cô không khỏi cứng đờ.

Nhược Thủy ngồi ở một bên, mi mắt nửa cúi, như là nghe thấy được, hoặc như là đang lơ lửng ở đâu đó...

Sau khi Điền Điền nhắc tới cái tên kia, lưu lại nghi ngờ ở trong lòng Nhược Thủy.

Hai người lớn Ngụy gia sau khi trở về, Điền Điền vừa vặn đứng dậy cáo từ, Ngụy lão phu nhân còn chưa lên tiếng kêu Ngụy Ương đưa Điền Điền trở về, Ngụy Ương đã chuẩn bị tốt để chối từ.

“Mẹ, thời điểm không còn sớm, Nhược Nhược sáng mai còn có tiết học, con trước đưa con bé trở về.”

Vừa nói tên Nhược Thủy, Ngụy lão phu nhân cũng không nói cái gì nữa, chính là dặn dò hai người trên đường phải chú ý an toàn.

Đứng ở trước cửa, Điền Điền nâng mắt cười: “Cậu cháu hai người cảm tình thật tốt.”

Sắc mặt Ngụy Ương đổi đổi, ánh mắt nhìn về phía Điền Điền đều là đề phòng.

Hồi lâu chưa mở miệng nói, thần thái Nhược Thủy rất tự nhiên từ trên sofa đứng lên, ngọt ngào cười với Điền Điền: “Chị Điền đi thông thả.”

Nháy mắt, tất cả phía sau đều thành bối cảnh, nhất tiểu khuynh thành.

Dù Điền Điền là phụ nữ, đều bị hoa mắt, choáng váng một hồi lâu, sau khi phục hồi tinh thần lại, nhìn một cái thật sâu.

Tuy rằng Nhược Thủy ở trước mặt Điền Điền biểu hiện rất bình tĩnh, nhưng khi trước mặt cô chỉ còn lại Ngụy Ương, cô sao cũng không bình tĩnh được!

“Nhược Nhược, ai, Nhược Nhược đừng đóng cửa...” Gặp Nhược Thủy đi vào liền hung hăng đóng sầm cửa, Ngụy Ương chen vào khe cửa.

“Quý cô* Hách Liên, anh muốn xin thời gian 3 phút để giải thích.”

*trong bản cv là nữ sĩ

Ngụy Ương trông mong nhìn theo phía sau Nhược Thủy, không dám ngồi xuống, đứng giống như binh lính ở trước mặt Nhược Thủy.

Nhược Thủy gật đầu, đồng ý.

Vừa được cho phép, Ngụy Ương liền đem quá trình yêu đương với Lăng Sương nói một lần, toàn bộ hành trình yêu không bỏ sót đoạn nào, không có chút lảm nhảm, nhưng sau khi anh nói xong, biểu tình trên mặt Nhược Thủy vẫn không có biến hóa gì.

Anh không yên, bất an: “... Nhược Nhược, liền là như thế này, anh đã rất nhiều năm đều không có gặp qua cô ấy, cũng không có cùng cô ấy liên lạc, nếu không phải hôm nay Điền Điền nhắc tới, anh đều đã quên còn có người này...”

Trên mặt Nhược Thủy vẽ mặt khó lường: “Từ trong miệng một người xa lạ biết được trường học cũ cùng bạn gái trước của anh, loại cảm giác này cũng thật không tốt.” Thấy bộ dáng anh run sợ, có chút buồn cười:

“Anh ngồi đi, đừng làm cái gì. Em không trách anh, chỉ là chuyện coi mắt của anh, gặp được loại sự tình này luôn không thoải mái một thời gian.”

Lấy được cam đoan của Nhược Thủy, Ngụy Ương lúc này mới dám ngồi xuống cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô thở dài: “Anh đời này chỉ nằm ở trong tay em. Em không biết anh vừa rồi có bao nhiêu sợ hãi...” “Sợ cái gì?” Nhược Thủy nhũn mày cười, nhẹ nhàng nâng cằm anh, thổi khẩu khí: “Yên tâm, em không ngốc như vậy.”

Điền Điền phỏng chừng là nhìn ra quan hệ của bọn họ, hôm nay trong lời nói đều là những câu châm ngòi, nếu Nhược Thủy quả nhiên là cô gái nhỏ mười bảy tuổi, vậy phỏng chừng sẽ âm ỷ một chút với Ngụy Ương.

Cổ tình, đó là một phụ nữ lớn tuổi có bộ dáng lolita.

Hoặc có thể tâm trí Nhược Thủy cũng không có thành thực ứng với tuổi tác, nhưng cô cũng sẽ không giống như cô bé con xúc động ngay thơ.

Cô không biết mục đích Điền Điền là cái gì, nhưng nhất định không là ý tốt gì. Về điểm ấy, cô thấy rõ —— Điền Điền đối với cô không có uy hiếp, cho nên, thủ đoạn của Điền Điền cô đều có thể không thèm để ý.

Nhưng, hay là nên làm rõ ràng nguyên nhân có vẻ tốt hơn.

“Anh cùng Điền Điền có thù oán?”

“Không có a.” Ngụy Ương lắc đầu: “Tội anh chính là cùng giới mà thôi, không tiếp xúc gì khác.”

Nhược Thủy híp mắt, khẽ gật đầu: “Cái này kỳ quái.”

“Bảo Bối không cần suy nghĩ nhiều như vậy, về sau chúng ta sẽ không gặp cô ta nữa, chỉ là một người qua đường mà thôi.” Ngụy Ương thấy cô còn suy nghĩ về người khác, trong lòng thực bất mãn, tìm đến cái miệng nhỏ nhắn phân nộn liền hôn.

Suy nghĩ Nhược Thủy bị đánh gãy, đầu lưỡi bị kéo quần quít, chỗ mẫn cảm nhất trong miệng đều bị nhẹ nhàng xoát qua, một trận tê dại truyền khắp toàn thân, lửa nóng thân thể càng lúc càng cao.

Rốt cục có thể hô hấp, trong đầu Nhược Thủy vẫn còn là một mảnh hỗn độn, anh lại liếm lại cắn trên cấn cổ trắng nõn của cô, lưu lại một vết hồng ngân, tay cũng ngứa quen đường cũ tham tiến, đầu tiên là ở bên hông mảnh khảnh của cô tinh tế xoa nắn sờ soạng, sau chậm rãi di chuyển lên, cởi bỏ trói buộc trước ngực, nhẹ nhàng cầm một bên đầu vú kia.

Trước ngực buông lỏng, làm cho Nhược Thủy lược có chút tỉnh táo lại, vô lực đẩy anh ra, lại bị anh nhẹ nhàng vờn vê núm hồng trước ngực, nháy mắt hôn bay lên trời, cô không tự giác ưm một tiếng, càn cở vũ Nguyệt Ương, đem áo ngực của cô đẩy cao, hai điểm nõn hồng kia đột nhiên bại lộ ở trong không khí run rẩy, kích thích ánh mắt anh, đem một trái anh đào nhét vào trong miệng, nhẹ nhàng liếm hút, vang lên từng tiếng “chặc.. ..chặc”.

Nhược Thủy chưa từng trải qua chuyện này, cả người mềm yếu suy nhược, muốn mở miệng cự tuyệt anh, nhưng tất cả phát ra lại đều là âm thanh rên rỉ.

Mắt thấy cửa thành sẽ thất thủ, Nguyệt Ương lại cứng rắn dừng lại, nằm ở trên người Nhược Thủy thở hổn hển, chỗ gì đó nóng bỏng dán ở đùi Nhược Thủy, một bàn tay nắm một bên nõn nà kia, tay kia thì cũng đã chuyển xuống bụng mềm mại, một đường đi xuống tìm tòi bí mật, chỉ thiếu chút nữa, liền tới điểm kết.

Không hiểu vì sao anh không tiếp tục, Nhược Thủy mở to hai mắt mê mông nhìn anh, thoát nhìn có vài phần ủy khuất.

Anh mở miệng, âm thanh khàn khàn chưa từng có bao giờ: “Bảo Bối, đừng nhìn anh như vậy, ngoan, nhắm mắt lại.”

Nhược Thủy lúc này đã không còn năng lực suy xét, ngoan ngoãn nghe anh nói nhắm mắt lại.

Nguyệt Ương thất vọng thở dài, kiềm chế dục vọng rục rịch trong cơ thể, miễn cưỡng rút tay ra, chạy nhanh vào phòng tắm.

Khi anh từ phòng tắm đi ra, Nhược Thủy đã sớm trốn vào phòng ngủ, còn khóa cửa phòng.

Anh bất đắc dĩ cười, lúc này đã làm cô sợ: “Nhược Nhược, em mở cửa ra đi.”

Trong phòng, Nhược Thủy chôn đầu ở trong chăn, trên mặt nóng như muốn thiêu cháy, nghe thấy âm thanh của anh, thân mình bị một trận tê dại.

Gần nửa ngày, Nguyệt Ương mới nghe được bên trong truyền đến âm thanh rầu rĩ: “Anh trở về đi! Em không muốn gặp anh!”

Nhược Thủy nói xong, cảm thấy tựa như con thỏ nhỏ, vui vẻ, một khắc đều không im lặng. Cô vênh tai nghe, ngoài cửa một chút âm thanh cũng không có.

Chẳng lẽ anh thật sự đi rồi?

Nhược Thủy nhăn nhăn cái mũi nhỏ, nhẹ tay nhẹ chân mở cửa phòng ngủ ra.

Trong phòng khách chỉ mở một cái đèn tường, không sáng lắm, anh ngồi ở trên sofa trong ánh sáng hoàng hôn giống được phủ lên một tầng hư ảnh.

“Anh, anh sao còn không quay về?”

Nguyệt Ương đi đến trước mặt cô, đứng ở vị trí xa dừng lại, trong mắt tất cả đều là yêu thương cùng áy náy: “Nhược Nhược, lần này... Là anh không khống chế được, về sau sẽ không, anh cam đoan.” Ánh sáng trong mắt sáng ngời như là chấm nhỏ trong đêm, làm cho người ta không tự chủ tin phục.

Nhược Thủy tuy rằng vẫn xấu hổ, nhưng cũng đỏ mặt gật gật đầu.

Nhưng, sự thật chứng minh, đàn ông cam đoan trong việc này đều không tin được. Chuyện này là nói sau.

Nóng ko? Nóng không? Dù chỉ là dính răng nhưng ta edit cũng hơi bị nhức đầu nha!

Xì poi: chương sau kể về người cũ của Nguyệt Ương, tính cách thật của Điền Điền

42. Chương 42

Ngoài ý muốn Nhược Thủy thấy được Điền Điền sau khi cô ra khỏi khu lớp học.

Cô ta mang kính râm bản to, áo sơmi màu đen, quần kaki, bộ dáng năng động, lưu loát, đáng người cô ta thành thực xinh đẹp, hơn nữa phía sau dựa vào xe thể thao màu trắng tinh, hấp dẫn không biết bao nhiêu tầm mắt sinh viên đi ngang qua.

Cô ta giống như không chút để ý, khi phát hiện Nhược Thủy xuất hiện, một đường đi tới như cảnh liễu trong gió, làm cho Nhược Thủy không khỏi vì giấy cao gót của cô lo lắng một phen.

Đứng trước mặt Nhược Thủy, cô tháo kính râm xuống, tươi cười có chút khí khái: “Không biết em gái Nhược Thủy có chào đón, cùng đi uống trà chiều với chị không?”

Nhược Thủy nhìn thẳng tắp, bỗng nhiên liền nở nụ cười: “Là vinh hạnh của em.”

Bảy cua tám quẹo, xe dừng lại ở một nhà hàng ngay sườn núi.

Điền Điền đem chìa khóa vứt cho nhân viên ở bãi đậu xe, cùng Nhược Thủy sóng vai đi vào bên trong, vừa cười nói: “Đã lâu không ở Bắc Kinh, rất nhiều nơi cũng không quen thuộc, nơi này điểm tâm không tồi, không biết em có thích không.”

Nhược Thủy mỉm cười, cũng không nói gì.

Vào phòng đặt riêng, Nhược Thủy lại phát hiện bên trong một người đàn ông đang ngồi, rất đẹp trai, thể nhưng còn làm cho cô cảm thấy nhìn có chút quen mắt.

Người đàn ông kia nhìn hai người vào cửa, đứng lên nghênh đón, Điền Điền cũng không để ý, ngồi xuống ghế bên cạnh người đàn ông kia, cười nói với Nhược Thủy: “Em không biết anh ta?”

“Nhìn có chút quen mắt.” Nhược Thủy lắc đầu, nhưng nghĩ không ra.

“Anh ta ở dưới cờ công ty Thời đại thiếu, năm trước đóng hai bộ phim truyền hình, đều là cô gái nhỏ các em thích xem... Xuyên không? Còn là cái gì...” Điền Điền nháy mắt mấy cái với cô, có vài phần ý cười khê: “Chị còn tưởng rằng em cũng biết anh này.”

Nghe cô vừa nói như vậy, Nhược Thủy lúc này mới nhớ tới, người đàn ông này là Dụ Duy, hai năm nay mới trở thành ngôi sao thần tượng, nhân vật nam chính trong phim truyền hình thể loại xuyên không, cung đấu, làm ngàn vạn cô gái siêu

Nghĩ đến đây, Nhược Thủy không khỏi nhìn anh ta vài lần, quay đầu trêu tức Điền Điền: “Không nghĩ tới chị cũng chơi trò này.”

Điền Điền cười ra tiếng: “Vòng luẩn quẩn này người nào không chơi? Sở thích này của chị cũng không tính kỳ quái, ở trong tay chị so với vào tay bọn Thẩm tam tốt hơn, thủ đoạn bọn họ còn đáng sợ hơn...”

Khi nói chuyện hoàn toàn không để ý, kiêng kị nam ngôi sao kia vẫn bên cạnh, giống như nghệ sĩ, ngôi sao chỉ là đồ chơi thôi — bất quá trong mắt quý tộc, quả thật cũng chính là đồ chơi. Bất quá người đàn ông kia nhưng cũng không thèm để ý, phỏng chừng đối với thân phận chính mình hiểu biết thật sự khắc sâu.

“Thẩm tam?” Nhược Thủy mở to đôi mắt đen như mực, có chút khó hiểu: “Anh ta không phải tìm được tình yêu đích thực sao? Trước đó không lâu em còn nghe nói anh ta vì người đàn ông kia cùng trong nhà huyền nào mà.”

Thấy Nhược Thủy nói chủ đề không liên quan, Điền Điền cũng hoàn toàn không thèm để ý, hưng trí bừng bừng cùng cô nói bất quá mà mình biết:

“... Ai, càng nhìn em càng thích, thực hợp ý chị.” Điền Điền dứt lời, nhìn Nhược Thủy, bỗng nhiên cảm thán.

Nhược Thủy cúi đầu cười, vươn tay lấy ly nước trái cây có chân dài khuấy khuấy, màu sắc xinh đẹp ở trong ly thủy tinh đánh tan, chiết xạ ra ánh sáng lung linh khác thường.

Điền Điền chống cằm, nâng người về phía trước, ánh mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô: “Em không hiểu kỳ?”

“Tò mò. ” Nhược Thủy chậm rì rì đem cái ly buông xuống, thản nhiên cười, “Thì như thế nào? Em muốn biết, thì sẽ biết.”

“Vậy em còn đi theo chị?”

Nhược Thủy cúi đầu cười yếu ớt: “Em cũng thực thích chị, cho nên mới tới.”

“...” Điền Điền nhìn cô, không biết nói cái gì cho phải, cười một trận, hai người nhìn nhau cười.

Phụ nữ thật sự rất kỳ quái, có đôi khi lần gặp đầu tiên không thích, lần thứ hai cảm thấy có nguy hiểm, lại sẽ vì một chi tiết nhỏ nhỏ hiểu nhau không cần nói.

Phụ nữ không thể hiểu nổi, tình bạn càng hiểu không hết.

Nhược Thủy không biết Điền Điền nghĩ như thế nào, nhưng cô thực thích Điền Điền.

Xuất thân ở gia đình danh giá, có thể tùy tâm tùy ý làm nhiều việc. Mặc dù được hưởng quyền lực mà người khác không thể tưởng tượng được, nhưng cũng có nhiều trói buộc hơn, nhất là đối với các cô gái.

Có đôi khi, cho dù điều kiện cho phép, các tiểu thư thế gia đại tộc phát triển bên ngoài sẽ không được lựa chọn con đường của mình, phần lớn là học một ít gì đó có thể dệt hoa trên gấm, làm một ít chuyện tài cán để tăng thêm lợi thế chọn lựa chồng chưa cưới tương lai ình.

Nhưng là, địa vị Điền gia đang ở đỉnh núi, Điền Điền lại dưới áp lực thật mạnh sống được tùy ý, kiêu ngạo ngang hoàng.

Loại kiêu ngạo ngang hoàng này cùng đám người Tạ Phỉ Phỉ không giống nhau, Điền Điền còn thật sự làm chuyện chính mình thích, mặc dù bị gia tộc bỏ rơi trước mặt công chúng, mặc dù bị đám người kia cùng nhau lớn lên cười nhạo...

Mà đám danh媛 thực nữ Tạ Phỉ Phỉ kia, các ả chỉ có thể cậy gia tộc phía sau, các ả có thể kiêu ngạo đều là người khác cho, trước khi lấy chồng là cha anh trong nhà, sau khi lấy chồng là chồng mình.

Nhược Thủy vẫn là người không có chí lớn gì, nếu so sánh, cô còn so với bọn Điền Điền tự do rất nhiều, cổ tình, cô có cá tính như vậy.

Bất quá không vươn lên không có nghĩa là không muốn tiến tới, lúc trước Lương Hàm, hiện tại Điền Điền, cho dù cô ấy không có ý tốt, Nhược Thủy đều không có cách nào chán ghét cô ấy.

Điền Điền vẫy lui nam ngôi sao kia, nhân viên tạp vụ ở một bên chia thức ăn cũng lui ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

“Nhìn đến Ngụy Ương cùng em... Chị thực kinh ngạc.” Thần sắc trên mặt Điền Điền có chút trầm tư, làm như lâm vào suy nghĩ của chính mình: “Em không biết, anh ấy là một người rất... kỳ quái.”

Nhược Thủy im lặng nghe cô nói

“Lăng Sương là bạn bè tốt nhất của chị, cô ta xuất thân bình thường, nhưng rất đẹp, dung mạo và khí chất so với xuất thân của cô ta rất không tương xứng.” Cô kéo kéo khóe miệng, lộ ra chút trào phúng: “Chị cuối cùng là dễ dàng bị bề ngoài che mờ mắt, cô ta biết gia thế của chị, lại không kiêu ngạo không siểm nịnh, đối xử với chị giống như trước, chị tin tưởng cô ta, cảm thấy cô ta là người đáng kết giao bạn bè, thực tâm đối đãi với cô ta, mang cô ta tiến vào vòng luẩn quẩn của chúng ta.”

“Bộ dạng của Ngụy Ương từ nhỏ đã rất đẹp, so với con gái còn xinh đẹp hơn, nhưng cũng không thích nói chuyện, trong đại viện, bọn con trai phần lớn rất nghịch ngợm, chỉ có anh ấy, vẫn vẫn tĩnh tĩnh, cho tới bây giờ không gây ra chuyện gì. Chị từ nhỏ liền thích người có bộ dạng xinh đẹp, mặc kệ nam nữ, xinh đẹp chị đều thích.” Điền Điền cười nhẹ ra tiếng” “Nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị Lăng Sương lừa như vậy.”

“Lên đại học, người thích anh ấy rất nhiều, nhưng anh ấy không quan tâm, khuôn mặt luôn lạnh lùng, cũng không ai dám đi tỏ tình với anh ấy. Chị khi đó cũng thích anh ấy, xem như rất thích, Lăng Sương làm chị em tốt của chị, nghe chị nói không ít tâm sự, cũng nhân tiện quen biết anh ấy.” Điền Điền đem chất lỏng

trong ly uống một hơi cạn sạch: “Sau, thực tục khí, Lăng Sương chủ động thổ lộ với Ngụy Ương, huyền não rất lớn, anh ấy không biết làm sao, cũng tiếp nhận.”

Ánh mắt Nhược Thủy nguy hiểm nheo lại, tốt, lãng mạn như vậy!

Nhìn đến thần sắc của Nhược Thủy, Điền Điền bật cười, khoát tay nói: “Em đừng lo lắng, người phụ nữ kia cũng không chiếm được tiện nghi gì, Ngụy Ương phỏng chừng nhất thời choáng đầu, cũng không có yêu đương gì, hai người cùng một chỗ đoạn thời gian kia, Lăng Sương mỗi ngày mặt nóng dần mông lạnh, làm cho chị thư thái không ít.”

“Nếu, người có lỗi với chị là Lăng Sương, vậy hôm kia, vì sao muốn...?” Nhược Thủy chậm rãi sửa sang lại suy nghĩ, chậm rãi đem nghi vấn nói ra.

Điền Điền thở dài: “Đó là mối tình đầu của chị, tuy rằng thâm mến, nhưng còn là có chút không cam lòng. Nhiều năm như vậy, chị nghe nói sau Lăng Sương, anh ấy cũng không quen bạn gái, nhưng là đối với Lăng Sương, anh ấy vô tâm. Hiện tại, nhiều năm trôi qua như vậy, chị rất ngạc nhiên, là cô gái như thế nào, có thể làm cho anh ấy động tâm như vậy.” Nhìn về phía Nhược Thủy, cười nói: “Quả nhiên không có làm cho chị thất vọng.”

Nhược Thủy cười lắc lắc đầu.

“Thân phận của hai người, là vấn đề.” Điền Điền nhìn cô: “Nhưng mà Ngụy Ương là người khó tìm, vẫn là chúc phúc hai người. Nhất định phải hạnh phúc cho chị xem, chờ Lăng Sương trở về, cũng làm cho cô ta nhìn một cái, làm cho cô ta sáng mắt!”

Nhược Thủy bật cười, đáp ứng.

Thấy nv Điền Điền này dễ thương ko? Khúc sau càng “dễ thương” hơn!

43. Chương 43

Khi trở về, Điền Điền đưa Nhược Thủy đến dưới nhà, vừa vặn gặp Ngụy Ương cầm một giỏ đồ ăn từ bên ngoài trở về, vừa thấy Nhược Thủy từ xe thể thao xa lạ bước xuống, liền vội vàng chạy tới.

Thấy Điền Điền lái xe, lông mày của anh nhăn lại, Điền Điền cười, vẫy vẫy tay với Nhược Thủy rồi lái xe đi.

“Bảo Bối, cô ta không làm gì em chứ?” Ngụy Ương đem Nhược Thủy từ trên xuống dưới kiểm tra một lần, rất khẩn trương.

“Không có!” Nhược Thủy buồn cười nhìn anh: “Chị ấy cũng không phải sài lang hổ báo, anh khẩn trương như vậy làm cái gì?”

Ngụy Ương thấy cô hoàn hảo vô khuyết, lúc này mới an tâm, một tay cầm rau xanh, một tay nắm tay Nhược Thủy đi lên lầu: “Anh cảm thấy cô ta không có ý tốt... Cô ta tìm em làm gì?”

“Uống trà chiều.”

“Đơn giản như vậy?” Ngụy Ương không tin.

Nhược Thủy nhẹ giọng cười: “Thuận tiện hàn huyên tán gẫu chuyện ân oán tình cừu của cô ấy cùng bạn gái trước của anh.”

Ánh mắt Ngụy Ương mở to, đang định nói cái gì đó, lại bỗng nhiên ngừng lại, thẳng tắp nhìn thang máy phía trước.

Nhược Thủy cũng thấy Lương Thần đứng ở nơi đó, một đoạn thời gian không gặp, anh dường như hao gầy rất nhiều, thiếu niên như ánh mặt trời sáng sủa liền thành thực chỉ sau một đêm, im lặng đứng ở nơi đó chờ thang máy, im lặng làm người ta có chút đau lòng.

Thừa dịp anh chưa quay đầu lại, Nhược Thủy vội vàng giẫy tay Ngụy Ương ra, cùng anh bảo trì khoảng cách, lúc này mới gọi: “Lương Thần.”

Nghe được âm thanh quen thuộc, Lương Thần xoay người lại, thói quen tính gọi lên ý cười ôn nhu, một khắc kia khi nhìn thấy Ngụy Ương im bật: “Tiểu Nhược... Chú Ngụy.”

Ngụy Ương tuy rằng đối với loại hành vi trước tiên cùng anh phải sạch quan hệ này của Nhược Thủy thực bất mãn, nhưng trước mặt người ngoài cũng không biểu hiện ra, mang bộ dáng trưởng bối, ôn hòa cười nói: “Lương Thần tìm đến Nhược Nhược chơi sao? Vừa vặn chú hôm nay đến xem Nhược Nhược, cùng lên ăn cơm chiều đi.”

Lương Thần xấu hổ sờ sờ cái ót, cúi đầu, nhìn chằm chằm mũi chân: “Không cần, con... Con nói hai câu cùng Tiểu Nhược rồi đi.”

Ngụy Ương vừa nghe, cảm thấy cảnh báo nhất thời nổi lên, còn tính nói cái gì đó, lại bị Nhược Thủy liếc mắt một cái, lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Ánh mắt Nhược Thủy nguy hiểm, lại mỉm cười nói: “Cậu nhỏ, cậu đi lên trước đi, con cùng Lương Thần ở nơi này nói chuyện.”

Như thế rất tốt, Ngụy Ương nhất thời làm đổ bình dấm chua, trong lòng chua, nhưng lại không dám không nghe Nhược Thủy, cả người đều là oán khí đi qua Lương Thần, vào thang máy.

Thấy cửa thang máy đóng, Lương Thần lúc này mới đem tim buông xuống, vừa rồi không biết vì sao, anh luôn cảm thấy ánh mắt chú Ngụy nhìn anh là lạ, tuy rằng anh mặc rất ấm, mà khi Ngụy Ương đi qua người anh, cả người anh lại đông lạnh run lên. Thật sự là vô cùng khó hiểu mà...

Chỉ còn lại có hai người, nhưng không ai biết nên mở miệng như thế nào, sau một hồi lặng im, Lương Thần cúi đầu nhẹ giọng nói: “Anh tốt nghiệp xong sẽ đi Cambridge học nghiên cứu sinh ạc sĩ.”

Nhược Thủy kinh ngạc nhìn anh, một hồi lâu mới phản ứng lại, anh nói gì đó, cố nén nước mắt xuống: “Anh, khi nào thì đi?”

“Tháng sau đi.” Anh bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh sáng xẹt qua trong mắt, “Em sẽ đến tiễn anh đi chứ?”

Nhược Thủy rốt cục nhận không được, nước mắt rơi xuống: “Uh...Sẽ.”

Ngụy Ương ở phòng bếp nấu cơm, vừa nghe cửa mở, còn đeo tạp dề liền đi ra, vọt tới trước mặt Nhược Thủy, bỗng nhiên không biết nên mở miệng hỏi như thế nào... Mặc kệ hỏi như thế nào, đều giống như có vẻ anh có chút lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng rất nhanh anh liền không so đo vấn đề lòng dạ hẹp hòi, bởi vì anh phát hiện ánh mắt Nhược Thủy hồng hồng, rõ ràng là đã khóc.

“Nó làm gì em?!” Ngụy Ương giận không thể át.

“Gì?” Nhược Thủy đang đổi giày, nghe anh vừa hỏi như vậy, liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Ngụy Ương đang nổi giận: “Anh ấy không làm cái gì với em a.”

“Vậy sao em khóc?” Ngụy Ương đau lòng muốn sờ sờ ánh mắt ửng đỏ của cô, giơ tay, lại phát hiện trên tay còn cầm cái xẻng...

Nhược Thủy không có trả lời câu hỏi của anh, mà nhíu mày, cái mũi nhỏ giật giật: “Giống như, có cái gì bị khét.”

Ngụy Ương giật mình một cái: “Sườn xào chua ngọt của anh!” Giơ cái xẻng chạy vào phòng bếp.

“...”

Cuối cùng Ngụy Ương làm bốn món ăn, không có sườn xào chua ngọt còn có món khác, anh dường như đối với trù nghệ của mình mất tiêu chuẩn rất canh cánh trong lòng, khi bưng thức ăn lên bàn khuôn mặt đều lạnh băng.

Nhược Thủy ưu thương ngồi ở trước bàn ăn thờ dài thờ ngắn, hoàn toàn không có tâm tình bận tâm

Gương mặt Ngụy Ương đen thui xối cơm cho cô, khi đưa qua cho cô hỏi: “Nó tìm em nói gì đó?”

“Anh ấy sắp đi Anh quốc.” Nhược Thủy nhận chén cơm, buồn rầu nói.

Đây là chuyện tốt nha! Tinh thần Ngụy Ương rung lên, cố nén mới không làm cho chính mình cười ra tiếng, ra vẻ tiếc nuối nói: “Đang tốt sao lại xuất ngoại?”

Anh sẽ không nói cho Nhược Thủy, kỳ thật anh đã sớm biết chuyện Lương Thần nộp đơn!

Thời gian trước anh nghe Thôi Tiến Đông nhắc tới, Lương Thần bỗng nhiên muốn xuất ngoại học thạc sĩ, nhưng đơn xin học Cambridge từ tháng hai đã hết hạn đăng ký, lúc ấy cũng đã muộn. Nhưng Lương Thần là ai, cho dù không có quan hệ nhà nó, Thôi Tiến Đông anh rể này cũng sẽ giúp nó, hơn nữa Ngụy Ương trợ giúp... Thành công là chuyện vãn đã đóng thuyền!

Nay nghe Nhược Thủy vừa nói như vậy, phỏng chừng là thành, Ngụy Ương âm thầm suy nghĩ, tìm thời gian mời thằng nhóc Đông ăn bữa cơm, làm chuyện này rất lưu loát!

Tâm tình Nhược Thủy tương phản với Ngụy Ương, Lương Thần nguyên bản đã lên kế hoạch rất tốt cho tương lai, lại bỗng nhiên thay đổi, nếu nói nguyên nhân của chuyện này không có cô, đánh chết cô cũng không tin!

Nhưng cô hiểu được Lương Thần, anh thích trường học này, cùng bạn học ở chung vô cùng tốt, vừa đi như vậy, ngay cả hình tốt nghiệp đều nhất định không thể chụp được nữa, huống chi anh từ năm nhất đã bắt đầu kế hoạch làm bữa tiệc tốt nghiệp.

Mọi chuyện anh làm đều có kế hoạch cả, lúc này ngoài ý muốn lựa chọn rời đi.....Trong lòng Nhược Thủy trừ bỏ áy náy chỉ còn bi ai.

Là cô quá ngây thơ rồi sao? Thế nhưng mong giữa nam và nữ có thể có tình bạn đơn thuần. Ai cũng không nguyện nhìn cảm tình biến chất, nhưng không ai có thể không chế.

Khi biết được tin tức Lương Thần sắp sửa xuất ngoại, Ngụy Ương cảm thấy mình nên biểu hiện rộng lượng một chút, dù sao người này về sau cũng không có cơ hội đến gần Nhược Thủy nữa, vì thế khi Nhược Thủy nói muốn đi sân bay đưa tiễn, anh đáp ứng ngay

Vì thế chiếm được vài ánh mắt hoài nghi của Nhược Thủy, anh xoay qua, bên tai lại lặng lẽ đổ... Được rồi, kỳ thật anh vẫn là có chút chột dạ.

Bởi vì không thể nói mình chột dạ, ngày Lương Thần rời đi, anh cũng không có nháo muốn đưa Nhược Thủy đi sân bay.

Lúc Nhược Thủy đến, bên cạnh Lương Thần đã rất náo nhiệt. Nhân duyên với người khác luôn rất tốt, bạn học cùng lớp, hội sinh viên, vv và vv đến thành đám đông.

Cha Lương Thần lại không có tới, chỉ có Lương mẹ cùng Lương Hàm đến đây, chắc là sợ đến nơi đông đúc, gây ra một ít phiền toái không cần thiết.

Nhược Thủy chào mẹ Lương cùng Lương Hàm, mẹ Lương làm như nhận biết cô, đối với cô rất là thân thiết: “Con chính là Nhược Thủy phải không? Cô thường nghe hai chị em bọn họ nói về con, có rảnh qua nhà chúng ta chơi...”

Nhược Thủy ở trước mặt trưởng bối luôn luôn không biết nói gì, gặp mẹ Lương nhiệt tình như vậy cô cũng chỉ có thể cười lên tiếng trả lời, sau liền không nói cái gì.

May mắn dù bị mọi người vây quanh, Lương Thần cũng nhìn thấy cô, tách dòng người đi tới, mỉm cười với cô.

Lương Hàm thấy không khí khác thường, cực kỳ thức thời lôi kéo mẹ Lương đi qua tiếp đón bạn học, lưu hai người bọn họ nói chuyện riêng.

Lặng im như ở trước thang máy ngày ấy, sân bay ồn ào, đám người phía sau dường như sẽ tách hai người ra, làm cho ngàn vạn lời nói trong lòng không thể nói rõ.

“Tiểu Nhược, em phải bảo trọng...”

Em phải bảo trọng, anh sẽ rời xa em, ở xa nhớ em, không làm em phiền não gì.

Không có cách nào ở bên cạnh em, là chúng ta không có duyên phận.

Lúc trước em từng đi qua quốc gia nào, đi qua thành phố nào, anh sẽ lần lượt đi thăm, theo dấu chân của em, hoàn thành từng tiếc nuối.

Nếu lúc trước, anh vẫn đồng hành cùng em, có hay không hết thấy đều đã thay đổi?

Anh biết không có kết quả, nhưng vẫn không thể quên được như cũ, trong trí nhớ, khi mới gặp, trong giáo đường rộng lớn, cô gái nhỏ như tinh linh kia.

Chúc phúc cho em, người con gái của anh.

*Xì poi: chuẩn bị bắt gian tại trận^^

44. Chương 44

Từ sân bay sau trở về, Nhược Thủy liền đi thẳng vào phòng ngủ, nước mắt làm sao cũng dừng không được.

Khi Ngụy Ương vào cửa, trời đã tối, rèm cửa sổ chỉ kéo một tầng, mơ hồ lộ ra chút ánh sáng, chiếu lên người Nhược Thủy đang co thành 1 đống ở trên giường.

“Ôi, Bảo Bối, đây là làm sao vậy?”

Ngụy Ương mở đèn, đem cô gái nhỏ cuộn thành một đoàn yên lặng rơi lệ ôm vào lòng, đau lòng không biết sao cho tốt.

Dỗ nửa ngày cũng không thấy hiệu quả, Ngụy Ương chỉ có thể xuất ra đòn sát thủ, nói: “Bảo Bối, em hôm nay bỏ anh đi tiễn người đàn ông khác, trở về lại vì nó khóc lâu như vậy... Em bảo anh làm gì đây?”

Nhược Thủy quả nhiên ngừng khóc, ánh mắt rưng rưng vô tội lại ủy khuất nhìn anh, Ngụy Ương nháy mắt không chịu nổi, đem một giọt nước mắt trong suốt lau đi, môi âm áp hôn lên đôi mắt khóc đỏ của cô.

Nhược Thủy dừng khóc, nhìn vào đôi mắt sáng rọi như ánh sao của anh, trong nháy mắt say mê, quyết cái miệng nhỏ nhắn, lần đầu tiên chủ động hôn môi mềm mại của anh.

Ngụy Ương kinh hỉ không thể nói, rất nhanh liền từ bị động thành chủ động, tham nhập trong miệng cô, dây dưa đầu lưỡi của cô, ở chỗ cô mẫn cảm nhất chà đạp một phen.

Nhược Thủy bị công kích mưa rền gió dữ làm thất thần, dường như ả ả nghe được tiếng chuông cửa, miễn cưỡng từ trong miệng anh né ra, thở gấp nói: “Hình như, hình như có người...”

“Mặc kệ nó, Bảo Bối...”

“... Ngô... ừm...”

Lại bị ngăn chặn, lại bị Ngụy Ương giở trò quen thuộc. Tuy rằng anh từng rất nghiêm túc cam đoan sau này sẽ trừ bỏ ô nhiễm bên ngoài sẽ không tiến thêm nữa, nhưng thật sự động tình, ngay cả mẹ lão tử (ông mày) đều không nhớ rõ, huống chi là cái loại cam đoan không đáng tin cậy gì đó...

Trong phòng xuân ý nồng đậm, một bàn tay của Ngụy Ương đã xuyên qua áo ngực của Nhược Thủy, thành công chiếm đất, đang động tình, đột nhiên ——

“Hai người đang làm gì thế này?!”

Một tiếng rống long trời lở đất, đôi uyên ương nhỏ đang giao gáy chợt bừng tỉnh.

Đi theo phía sau Hách Liên Minh Tú, Ngụy lão phu nhân cũng thấy rõ tình huống trong phòng, khiếp sợ đến nỗi tay run run: “Con, Thúc An con...” Nói không ra lời..

Hách Liên Minh Tú cũng tức giận đến cả người phát run, gặp cảnh tượng trước mắt này thật sự là bà sao cũng không thể tưởng được!

Theo góc độ nhìn của hai bà, nửa thân mình của Ngụ Ương đều đặt ở trên người Nhược Thủy, quần áo của anh còn nguyên xi, cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn của Nhược Thủy, một bàn tay còn tiến vào trong quần áo của Nhược Thủy, cách T-shirt mỏng manh thậm chí có thể thấy vị trí cái tay kia!

Mà Nhược Thủy bị áp ở dưới, hai mắt sưng đỏ, tất nhiên là đã khóc, chắc là mới vừa rồi từ chối thật lâu (hai quý bà tưởng tượng quá phong phú – tác giả nói), sau khi được Ngụ Ương buông ra thở hồng hộc, hai gò má đỏ bừng, cái miệng nhỏ có chút sưng lên, trong mắt đầy hơi nước sương mù (còn không có phục hồi tinh thần lại – tác giả nói), nói không nên lời, thật đáng thương và ủy khuất!

Ngụ Ương là cảm thú!

Ngụ Ương phản ứng lại, động tác cực kỳ nhanh chóng đem chân đạp lên người Nhược Thủy, đứng lên ngưỡng ngưỡng kêu một tiếng: “Mẹ...”

“Ba” một tiếng, thanh thúy vang dội, nhìn ra được Ngụ lão phu nhân xuống tay rất nặng, bởi vì nửa bên mặt của Ngụ Ương rất nhanh liền hiện ra năm ngón tay rõ ràng.

“Con còn có mặt mũi gọi mẹ! Mẹ không có đứa con như vậy!” Ngụ lão phu nhân tức giận đến cả người run lên.

Hách Liên Minh Tú hận không thể ăn sống Ngụ Ương, ánh mắt nhìn Ngụ Ương như là thối độc, hung tợn, lại chuyển hướng Nhược Thủy sợ hãi đang trên giường, nước mắt của bà lập tức rơi xuống.

Bà đi hai bước, đem Nhược Thủy đang bọc chăn kéo vào trong lòng, an ủi nói: “Nhược Nhược không sợ, Nhược Nhược không sợ, cô ở chỗ này...” Thấy Nhược Thủy như một con thỏ nhỏ bị chấn kinh, bất an, nhìn không được khóc thành tiếng: “Ồ... Nhược Nhược đáng thương của cô...”

Lão phu nhân nhìn thấy tình trạng cháu gái đáng thương như thế, khí huyết dâng lên, chỉ vào Ngụ Ương: “Con thật vô liêm sỉ! Ngay cả cháu gái đều xuống tay được... Con, con bảo mẹ nói với chị con như thế nào đây!!!” Dứt lời cũng chảy nước mắt, ngực rất đau, lộ ra vẻ tức giận đến hung ác, lại đau lòng vạn phần.

Lúc này Ngụ Ương đã hiểu được hai người đang hiểu lầm cái gì, nhưng anh cũng không nguyện nói rõ ràng, trong đầu tính toán đâm lao phải theo lao, liền quỳ gối “bùm” một tiếng trước mặt mẹ, khóc nói: “Mẹ, con thật sự yêu Nhược Nhược!”

Nhược Thủy bị biến đổi đột ngột liên tiếp này dọa đến, choáng váng nửa ngày, thấy Ngụ Ương quỳ xuống mới phản ứng lại, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, cô giật giật thân mình, muốn xuống giường nói rõ ràng, ít nhất không thể làm cho Ngụ Ương một mình gánh vác.

Bị một câu thổ lộ của Ngụ Ương kia hấp dẫn lực chú ý, cô Hách Liên thấy cháu gái nhỏ trong lòng nhích nhích, nhất thời dùng một loại ánh mắt đánh giá tinh tế nhìn cháu gái, làm thân mình cô cứng đờ, không dám lại nhích nhích.

Lão phu nhân đúng là vẫn còn đau lòng con, một bên là cháu ngoại không có huyết thống, bên nào cũng không được, thấy Ngụ Ương nói tình chân ý thiết, bà nén tức giận xuống nhưng cũng nhớ tới nửa năm trước, Ngụ Ương vì tình khổ sở, tinh thần sa sút, nay nghĩ lại, phỏng chừng là đúng!

Bà vuốt vuốt ngực, nói với Hách Liên Minh Tú đang trấn an Nhược Thủy: “Minh Tú, chúng ta đi ra ngoài trước, để Nhược Nhược thu thập một chút.”

Hách Liên Minh Tú nghĩ nghĩ, gật gật đầu, ôn nhu nói nhỏ vài câu với Nhược Thủy, liền đứng dậy ra khỏi phòng ngủ.

Ngụ Ương còn quỳ ở nơi đó, Ngụ lão phu nhân nhìn anh, giận không thể nói, trách mắng: “Còn ở nơi này làm gì! Đi phòng khách quỳ!”

Ngụ Ương yên lặng đứng dậy, đi theo lão phu nhân ra ngoài, đến cửa quảng một ánh mắt trấn an cho Nhược Thủy.

Trong phòng rốt cục chỉ còn cô, Nhược Thủy nằm ngả lên gối đầu, hai mắt vô thần: chuyện này là sao nha?

Nhược Thủy thay xong quần áo đến phòng khách, Ngụy Ương còn quỳ, lão phu nhân ngồi thẳng lưng, Hách Liên Minh Tú ngồi qua một bên, không chịu đại lễ của anh.

Nhược Thủy cũng đi qua quỳ xuống, cô Hách Liên đau lòng: “Nhược Nhược đến chỗ cô ngồi xuống, không phải con sai, đừng quỳ!”

Lão phu nhân cũng nóng nảy, vươn tay muốn kéo cô gái nhỏ đứng lên: “Đều là người cậu hôn trưởng này của con làm chuyện tốt! Không liên quan tới con, đứa bé ngoan, đứng lên đừng quỳ.”

Nhược Thủy lắc đầu, né tay lão phu nhân: “Con có sai. Con cũng thích cậu nhỏ.”

Tay Ngụy lão phu nhân cứng ngắc ở giữa không trung, Hách Liên Minh Tú cũng sợ tại chỗ.

Thật lâu sau, lão phu nhân lau lệ khỏe mắt: “Con... đứa bé này, mềm lòng như vậy. Nó không xứng đáng làm cậu nhỏ của con, con còn thay nó nói chuyện...”

Nhược Thủy : con không phải đáng thương anh ấy giúp anh ấy nói chuyện a! Con là thật tâm!

Nhưng cô còn chưa kịp giải thích, cô Hách Liên cũng đã nhận định đáp án này, bà lại rơi nước mắt, yêu thương vạn phần nhìn Nhược Thủy: “Con.... đứa bé này, chính là rất thiện lương!”

Cả người nổi da gà, đây là chuyện gì xảy ra?! Mình thật sự không có tốt đến vậy nha! Vì sao không ai tin tưởng mình nói sự thật? Đây là vì sao?

Nhược Thủy cơ hồ muốn rơi lệ đầy mắt, thấy Ngụy Ương bên cạnh quay đầu nhìn, ánh mắt thâm tình cùng vô cùng hối hận: “Nhược Nhược, là anh, là sai của anh, em không cần thay anh chịu tội, nếu bị trừng phạt, tất cả đều là sai của anh!”

“ ... ”

Bạn học Ngụy Ương, anh là cha của nam chính trong truyện Quỳnh Dao sao?

Vô luận Nhược Thủy giải thích như thế nào, đều bị coi là thiện lương, mềm lòng không muốn cậu nhỏ bị trách tội... Cuối cùng Nhược Thủy chỉ có thể bảo trì trầm mặc, không giải thích nữa. Nhưng, ánh mắt càng ngày càng đau lòng là chuyện gì xảy ra?!!

Cô đã bị chuyện đêm nay kích thích đủ, hai vị trưởng bối cảm thấy cô gái nhỏ bị chấn kinh hẳn là mệt mỏi, cho nên trước mang theo hung thủ phạm tội rời khỏi hiện trường, áp tải về Ngụy gia thẩm vấn, về phần người bị hại ——

“Ngaoan, Nhược Nhược cố gắng ngủ một giấc, ngày mai sẽ không có chuyện gì.”

“ ... ”

Ngụy Ương đang ở cửa thư phòng lão gia tử quỳ ba giờ, trước đó còn trúng một quả trứng, may mà lão phu nhân ngăn cản, không là bị đánh thành tàn phế.

Không có Nhược Thủy, thái độ của quý bà Hách Liên lập tức không tốt, tuy rằng lão phu nhân là trưởng bối thân gia với nhà Hách Liên bọn họ, nhưng gặp loại chuyện này, Hách Liên Minh Tú sao có thể cho sắc mặt hoà nhã được!

Ngụy lão phu nhân cũng biết là lỗi của con mình, chỉ có thể năn nỉ Hách Liên Minh Tú đừng nói cho vợ chồng Hách Liên Thành cùng Ngụy Như Tuệ, bọn họ nhất định sẽ nghiêm trị không tha, cho Nhược Thủy cùng Hách Liên gia một cái công đạo vừa lòng.

Khà khà, ta vừa edit vừa phì cười với cái vụ bắt gian tại trận trong chương này!>

*Xì poi: 2 người làm sao để wa cửa đây?

45. Chương 45

Trong thư phòng Ngụy gia, lão phu nhân trải qua tức giận chỉ ngồi ở đằng kia yên lặng rơi lệ, Ngụy lão tướng quân chấp tay sau lưng đi tới đi lui, cũng không nhìn Ngụy Ương đang quỳ, mắt không thấy tâm không phiền.

Dân gian có câu: “Con trai út, cháu trai trưởng, là sinh mạng của lão gia tử và lão phu nhân.”

Lời nói đã thành thật sự, thật kêu hai người lớn như thế nào hung hăng trừng phạt Ngụy Ương, bọn họ thật đúng là không xuống tay được. Sao mà đành lòng?

Lúc trước, cháu trai trưởng Ngụy Dịch nháo ra chuyện đó, tức giận nhất không phải hai vị lão nhân gia, mà là cha mẹ Ngụy Dịch. Chính là Ngụy Dịch nghĩ sai phương pháp, muốn chống lại trong nhà, nếu là nó cúi người, yếu thế một phen, tuy rằng vợ chồng Ngụy Bá Bình sẽ không tha thứ cho nó nhanh như vậy, nhưng hai người lớn khẳng định sẽ.

Nay Ngụy Ương làm ra chuyện này, lúc trước tinh thần anh sa sút thời gian dài như vậy, nay lại một bộ dạng đáng thương vì tình khổ sở, đừng nói lão phu nhân, ngay cả Ngụy lão gia tử đều mềm lòng.

“Con nha con, thật sự là nghiệp chướng... Nhiều cô gái tốt như vậy, sao có tình là Nhược Nhược? Chuyện này con bảo mẹ nói với chị con như thế nào? Nhược Nhược mới lớn, con sao có thể xuống tay được a... Ôi...” Lão phu nhân vừa gạt lệ vừa quả trách anh, trong giọng nói cũng không còn tức giận chỉ còn thăm oán.

Ngữ khí Ngụy Ương bi thương: “Mẹ, con thật sự, không có cách nào...”

Thấy bộ dáng anh như vậy, trong lòng lão phu nhân một tia tức giận cũng không có, chỉ còn tràn đầy đau lòng.

Ngụy lão gia tử đang đứng rót cục xoay người lại, âm thanh trầm lãnh, thái độ cường ngạnh: “Sau này con đừng gặp Nhược Nhược nữa, ba sẽ cùng A Thành và Như Tuệ thương lượng, cho Nhược Nhược du học.”

“Ba!” Đồng tử của Ngụy Ương nháy mắt mở to, khiếp sợ đến tột đỉnh.

Bà Ngụy cũng không đành lòng, nhíu mi nói một tiếng: “Ông à, chuyện này...”

“Này cái gì này!” Ngụy lão tướng quân vung tay áo, lửa giận tăng vọt: “Nhà chúng ta còn có thể diện? Tính cho hai người cùng một chỗ? Nhược Nhược kêu lão Tam là cậu nhỏ nhiều năm, kia cũng là cháu ngoại của bà! Mặc kệ người khác nói gì đi nữa, cùng cậu của mình kết hôn, Nhược Nhược có thể đồng ý? A Thành có thể đồng ý? Bà cũng nói không mặt mũi gặp Như Tuệ, hiện tại đây là thế nào?!”

Sắc mặt Lão phu nhân buồn bã, cũng nói không nên lời.

“Ba, xin ba... Đừng như vậy, đừng như vậy...” Ngụy Ương thống khổ cầu xin.

Ngụy lão tướng quân quay đầu đi, không nhìn thần sắc buồn bã tuyệt vọng của anh, âm thanh lạnh lùng nói: “Ba nói lại lần nữa, con thích quỳ liền tiếp tục quỳ!” Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Bà Ngụy nhìn bóng dáng bạn già nổi giận đùng đùng, lại nhìn đến con trai nhỏ trước mắt bị thương, do dự trong chốc lát, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Thúc An, con trước đứng lên, chuyện này chúng ta chậm rãi nói sau.”

Ngụy Ương lắc đầu, quỳ thẳng tắp như trước.

Lão phu nhân khuyên trong chốc lát, thấy anh tâm ý đã quyết, chỉ có thể thở dài, đi ra ngoài mang chút đồ ăn vào.

Nhược Thủy ở trên giường quay cuồng một đêm, đầu tiên là đem chuyện phát sinh hôm nay đều suy nghĩ một lần, sau mới dần dần lo lắng.

Cô cùng bà ngoại đều rất tức giận, ai ~ cũng không biết anh hiện tại thế nào...

Khi trời sắp sáng, Nhược Thủy mới mơ mơ màng màng ngủ, trong lòng có chuyện, ngủ không sâu, khi bị ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào làm tỉnh giấc cũng chưa đến tám giờ.

Vội vàng rửa mặt một phen, ngay cả ăn sáng cũng không kịp ăn, Nhược Thủy liền lái xe tới Ngụy gia.

Vào Ngụy gia, là bảo mẫu ra mở cửa, nói hai người lớn đều ở trên tầng.

Nhược Thủy lên tầng, mới đi đến cửa thư phòng, chỉ thấy người cô tâm tâm niệm niệm quỳ ở đằng kia, nghe thấy âm thanh quay đầu lại, trong mắt hằn đỏ tơ máu cùng vẻ mặt mỗi một chứng tỏ anh đã quỳ cả đêm.

Thân mình cô run rẩy, đi nhanh vài bước, quỳ gối bên người anh, Ngụy Ương nâng cánh tay có chút cứng ngắc, đem cô gái nhỏ ôm sát vào trong lòng, làm cho cô ở trong lòng mình lên tiếng khóc lớn.

Nhược Thủy thở phì phò, lau nước mắt không ngừng rơi, muốn dìu anh đứng lên.

Ngụy Ương làm sao để cô kéo dậy, anh cười khổ một tiếng: “Bảo Bối ngoan, đừng khóc, anh còn phải quỳ...”

Nhược Thủy không có biện pháp nâng anh dậy, khóc nói: “Anh đứng lên! Để em quỳ, để em quỳ!”

Ngụy Ương xoa xoa đầu nhỏ của cô, muốn nói cái gì, lại bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt cổ quái nhìn phía sau cô.

Nhược Thủy không có chú ý tới, cô còn đang khóc, khóc đến thở không ra hơi, chợt nghe phía sau một âm thanh già nua uy nghiêm: “Đều dừng quỳ, đứng lên.”

Cô sửng sốt, quay đầu, một đôi mắt đầm lệ thấy rõ người tới, đúng là Ngụy lão tướng quân!

“Ông ngoại...” Trong âm thanh của cô còn mang theo tiếng khóc nức nở, phá lệ đáng thương.

Lão gia tử khụ hai tiếng, tâm đã sớm nhuễn, vẫn cố cứng rắn: “Mau đứng lên, vẫn còn quỳ còn ra bộ dáng gì nữa!”

Nhược Thủy lau khô nước mắt, đem Ngụy Ương nâng dậy. Anh quỳ cả đêm, chân đã sớm tê liệt, máu không thông, Nhược Thủy xoa nhẹ cho anh một lúc lâu mới có chút cảm giác, miễn miễn cưỡng cưỡng có thể dựa vào Nhược Thủy đứng lên.

Bộ dáng hai người chật vật nhưng vẫn đỡ nhau đứng lên, lão gia tử xem ở trong mắt cảm thấy thở dài được có một số việc quả thật là không có biện pháp thay đổi.

“Ngồi xuống đi.”

Ngụy Ương đang cố hết sức đứng, Nhược Thủy đau lòng anh, vừa nghe lão gia tử lên tiếng, vội vàng dìu anh đến ghế mềm bên cạnh, còn mình đứng ở một bên.

Ngụy Ương vỗ vỗ tay cô, muốn cho cô cũng ngồi xuống, lại bị Ngụy lão tướng quân phát hiện, vung tay lên: “Nhược Nhược cũng ngồi xuống đi.”

Nhược Thủy chần chờ một chút, lúc này mới tìm một cái ghế khác ngồi xuống, lưng thẳng tắp, hai tay nắm chặt.

Ngụy lão tướng quân nhìn hai người hồi lâu, rốt cục nhìn Nhược Thủy mở miệng: “Nhược Nhược, con tuổi còn nhỏ, tương lai có bao nhiêu chuyện đều có thể xảy ra. Lần này nhất thời thích, không đáng để con cả đời yêu thương.”

Nháy mắt Ngụy Ương khẩn trương, cơ bắp toàn thân đều căng thẳng, ánh mắt nhìn chòng chọc về phía Nhược Thủy, chờ đợi câu trả lời của cô.

“Con thật sự yêu.” Nhược Thủy trả lời không chút do dự.

Lão tướng quân rốt cục thở dài, hạ bả vai, tựa mạnh lưng vào ghế dựa, nói với con trai nhỏ mình thương yêu nhất: “Ba mẹ Nhược Nhược nơi đó, con phải chuẩn bị tâm lý.”

Đây là, cho phép bọn họ?!

Ngụy Ương cùng Nhược Thủy liếc nhau, hai người đều nhìn ra sự vui vẻ trong mắt đối phương.

Ngụy lão gia tử nhìn nhìn, đứng lên chấp tay sau lưng rời khỏi thư phòng, trong mắt là ý cười thản nhiên: “Ta già rồi, không xen vào chuyện các con, một đứa hai đứa đều không bớt lo như vậy...” Âm thanh dần dần đi xa.

Nhược Thủy còn có chút không thể tin, dễ dàng như vậy liền qua cửa?!

Ngụy Ương lại cười đến thoải mái sung sướng, giang hai tay ôm Nhược Thủy.

Cô gái nhỏ cười nhào vào trong lòng anh, cọ qua cọ lại, Ngụy Ương thỏa mãn thở dài: “Chuyện này rốt cục thì danh chính ngôn thuận.” Không uống công anh kiên nhẫn đợi

“Ừ.” Nhược Thủy trong lòng ấm áp, cúi đầu không nói.

“Ông già này, lại giở trò! Tối hôm qua hại tôi lo lắng cả đêm không ngủ ngon!” Ngụy lão phu nhân biết được kết quả cuối cùng, hầm hừ nói.

Ngụy lão gia tử xấu hổ sờ sờ cái mũi: “Tôi khi đó không phải tức giận sao?”

“Cái gì tức giận! Tôi thấy ông là đã sớm tính toán!” Lão phu nhân liếc mắt ông một cái: “Còn giả vờ la tôi!”

“Ha ha...” Ngụy lão gia tử thức thời không tiếp tục tranh cãi, chuyển đề tài, “Ai ~ tôi là lo lắng, Như Tuệ cùng A Thành, tuy rằng không phải con ruột, nhưng bối phận này tóm lại là cái vấn đề lớn, chính là Minh Tú bên kia cũng không biết nói sao.”

Nhắc tới chuyện này, Ngụy lão phu nhân cũng chỉ có thể thở dài: “May mắn không phải ruột thịt, nếu không cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Như Tuệ bên ấy, cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước, chuyện bối phận này, nhà chúng ta không cần để ý. Cũng may mắn Nhược Nhược đến lâu như vậy cũng không chính thức giới thiệu ra ngoài, biết thân phận của con bé cùng quan hệ hai nhà như vậy, tương lai tránh chút là được...”

Ngụy lão tướng quân lắc đầu, cười nói: “Việc này đều là chuyện bên ngoài, qua vài ngày, ai còn quản bên ngoài nói như thế nào? Tôi là sợ, Nhược Nhược mới 17, so với Thúc An nhỏ hơn mười tuổi, vẫn là đứa bé choai choai! Hiện tại đối với Thúc An là thích, vẫn còn mới mẻ, nhưng tâm tư của tiểu nha đầu ai có thể biết rõ ràng? Một ngày một kiểu! Tương lai nếu... xem bộ dáng Thúc An, chìm sâu, nó sẽ thương tâm.”

Ngụy lão phu nhân cũng không nói, một thời gian dài mới híp mắt mỉm cười nói: “Lúc trước tôi với ông cũng hơn nhiều tuổi như vậy, sao không thấy ông sợ tôi thay lòng đổi dạ?”

“Này... Ha ha, lão Thôi còn đang đợi tôi chơi cờ ha! Tôi đi trước, miễn cho người ta đợi lâu...”

“Hắc! Ông già chết bầm này!”

46. Chương 46

Không biết hai người lớn Ngụy gia nói với Hách Liên Minh Tú như thế nào, sau đó bà tự mình cùng Ngụy Ương nói chuyện với nhau một lúc lâu, lại hỏi tâm ý Nhược Thủy, rồi dặn hai người trước đừng nói cho vợ chồng Hách Liên Thành biết, tìm thời điểm thích hợp nói cho bọn họ cũng không sao.

Về phần vợ chồng Ngụy Bá Bình cùng Ngụy Dịch, Nhược Thủy không biết hai người lớn có nói cho hai người không, tạm thời chưa có gặp qua cho nên cũng không biết được thái độ hai người ấy như thế nào.

Chiếm được sự đồng ý của hai người lớn Ngụy gia và cô Hách Liên, Ngụy Ương bắt đầu tiến dần từng bước.

Lúc trước vì e ngại, Nhược Thủy phân phó bảo mẫu cơm chiều cũng không cần làm, hiện tại Ngụy Ương mỗi ngày đều rất ngoan ngoãn mua đồ ăn tới chỗ Nhược Thủy làm cơm chiều, các loại tư trang thường dùng cùng quần áo của anh không rõ từ khi nào đã thành nhập cư trái phép trong nhà Nhược Thủy.

Tuy rằng Ngụy Ương thủy chung không có bước qua giới hạn kia, nhưng mỗi đêm ôm hôn một phen là không thiếu được, ở trong chuyện này, Nhược Thủy quả nhiên là không hề có sức chiến đấu, mỗi lần chống cự cuối cùng lại đều thành ngênh đón, làm chính mình cũng bị dục hỏa đốt người, khó có thể tự kiềm chế.

Buổi tối hôm nay, hai người lại lưu luyến một trận.

Hồi 1: Nhược Thủy bị ép buộc lợi hại, nơi tư mật nhất bị đầu lưỡi mềm mại ấm áp xâm nhập, ra ra vào vào, nhụy hoa non mịn bị hái, bị mút có chút sưng đỏ.

Cô cúi đầu, thấy anh đang chôn ở giữa hai chân mình, mút vào gây ra âm thanh chắc chắn. Cô rất xấu hổ, che mặt nức nở một tiếng, bỗng nhiên cả người co rút, hoa kính phía dưới run rẩy không thôi, bọc đầu lưỡi linh hoạt của anh, một dòng chất lỏng nóng phun ra, đều bị anh nuốt hết.

Hồi 2: Nhược Thủy cả người hư nhuyễn ngã trên giường, đẩy dà trước ngực theo hô hấp run run, làm ánh mắt Ngụy Ương càng thêm thâm thúy, anh cúi đầu, nằm xuống, ngậm vành tai phấn hồng của cô gái nhỏ vừa mới trải qua cao triều, cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại đang nắm chặt ga giường, một đường đi xuống, cầm thứ dục vọng kia đang ngẩng đầu lên, hàm hồ nói: “Bảo Bối, giúp anh, nha? Được không?”

Nhược Thủy đầu còn khí lực nói không được, chỉ có thể mặc anh đùa nghịch, bị anh bắt nắm chặt thứ nóng bỏng kia, đổ mặt nghe anh ở bên tai rên rỉ kêu, dần dần cũng có chút lạc thú, di chuyển từ trên xuống dưới.

Hơi thở Ngụy Ương dần dần ồ ồ, anh cũng không ép âm thanh của mình xuống, một người đàn ông, ở trên giường kêu mị thanh mị khí, làm Nhược Thủy mặt đỏ tim đập, đồng thời, ngay chỗ đang một mảnh lầy lội, ẩm ướt chảy ra chút nước, cô xấu hổ nhắm mắt lại, không dám nhìn người trước mặt.

Làm thật lâu cũng không thấy anh sắp đi ra, tay Nhược Thủy đều mỏi nhừ, oán hận hỏi anh: “Sao còn không ra?” Không nghĩ qua là dùng sức một cái.

“Ừ... Cũng sắp... ưm a... Bảo Bối... Liền làm như thế này... Ha a... A...” Một trận ngậm mị tận xương tủy, anh rốt cục thích phóng ra, bị dính chất lỏng màu trắng biến hai người thành một đồng hỗn độn.

Anh còn chìm đắm trong cực lạc mới vừa rồi, cả người thoải mái ngay cả nâng lên ngón tay đều vô lực. Bị đặt ở dưới thân, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Thủy hồng hồng, oán hận cắn vai anh: “Anh, đại sắc lang này!”

“Ừ, anh là đại sắc lang, anh là đại phối đản!” Ngụy Ương cảm thấy mỹ mãn cọ khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ ửng của Nhược Thủy: “Đến, đại sắc lang ôm em đi tắm rửa!”

Ngụy Ương vẫn là đau lòng cô, bật nước nóng cho cô, điều chỉnh độ ấm rồi đem cô đặt vào bồn tắm lớn, cũng không có tiếp tục động tác, hôn cái trán của cô liền đi ra thu thập đồng hỗn độn trên giường.

Khi Nhược Thủy đi từ phòng tắm ra anh đã đổi ga giường mới xong, trên giường sạch sẽ chỉnh tề, hoàn toàn nhìn không thấy nơi này mới vừa rồi đã trải qua một hồi đại chiến.

Nhược Thủy nhìn anh, độ nóng trên mặt vừa mới hạ xuống giờ có xu thế tăng lên: “Anh sao không mặc quần áo?!”

Tuy rằng nhìn anh thu thập này nọ không có một phen hứng thú, nhưng vừa mới trải qua một phen cuồng phong mưa rào, lại nhanh chóng bị một màn hương diễm kích như vậy, có thể hay không chảy máu mũi nha?

Ngụy Ương không hề mắc cỡ, ái muội cười nhẹ nói: “Bảo Bối, trên người anh chỗ nào em không sờ qua? Nhìn một cái cũng có sao đâu!..”

“Anh!” Nhược Thủy vừa thẹn vừa giận, đẩy anh vào phòng tắm, “Anh nhanh đi tắm, đem quần áo ngủ mặc vào! Bằng không, không cho phép ra!”

“Ôi chào, ôi chào, ôi chào....Bảo Bối, em chờ anh lấy quần lót...”

“ (^) ”

Nhược Thủy đang định nằm xuống, lại truyền đến một hồi âm thanh, tựa hồ là tiếng chuông di động của Ngụy Ương.

Cô nhấc nửa người lên, ở tủ đầu giường tìm kiếm, quả nhiên là quả táo đen (Apple đen) của anh, cầm di động liền đi đến cửa phòng tắm: “Ngụy Ương, anh có điện thoại.”

Nói cách cửa phòng tắm, âm thanh Ngụy Ương có chút mơ hồ: “Điện thoại của ai?”

“Không biết. ” Nhược Thủy liếc mắt nhìn một cái: “Một người xa lạ.”

“Bảo Bối nghe giúp anh một chút.”

“Nha.” Nhược Thủy click vào màn hình, nhận điện thoại.

Đầu điện thoại bên kia lại truyền đến một giọng nữ ôn nhu: “Ngụy Ương.”

“...Vâng, xin chào. Ngụy Ương hiện tại không thể nghe điện thoại, xin hỏi cô là ai?”

Đầu kia trầm mặc trong chớp mắt, ngữ khí nháy mắt biến hóa: “Cô là ai? Kêu Ngụy Ương tới nghe điện thoại!”

Nhược Thủy nhíu nhíu mày, ngữ khí cũng có chút khó chịu: “Vị tiểu thư này, thật có lỗi tôi không quen biết cô, cho nên tôi cũng không có nghĩa vụ trả lời vấn đề của cô.”

Người phụ nữ kia như bị chọc giận, ở bên này Nhược Thủy có thể nghe thấy âm thanh cô ta dùng sức thở, cuối cùng cô ta nên tức giận, tận lực bình tĩnh nói: “Cô nói với anh ấy là điện thoại của Lăng Sương, kêu anh ấy tới nghe.”

Lăng Sương! Ha ha ha ha...

Ánh mắt Nhược Thủy nguy hiểm nheo lại, Ngụy Ương vừa mới từ phòng tắm đi ra, đang cầm khăn lau tóc.

Ngụy Ương đối với dao động cảm xúc của Nhược Thủy đều thực miễn cảm, tỷ như hiện tại, anh nhanh chóng nhận ra trong không khí ẩn ẩn hơi thở xao động, ngẩng đầu còn ẩm ướt, ánh mắt nhìn về phía Nhược Thủy, cười nhẹ rằng: “Nhược Nhược, làm sao vậy?”

Nhược Thủy ôn nhu nở nụ cười, cười làm anh nổi cả da: “Điện thoại của Lăng Sương.” Dứt lời bình tĩnh đem điện thoại đưa cho anh, đứng ở tại chỗ lấy loại mỉm cười quỷ dị nhìn anh nghe điện thoại.

Ngụy Ương tựa như tiếp nhận một trái bom tùy thời nổ mạnh, tay run run, khi Nhược Thủy đang nhìn chăm chú, đem điện thoại tới sát tai: “Xin chào.”

Lúc này trong phòng ngủ thập phần im lặng, cho nên Nhược Thủy có thể nghe được rõ ràng âm thanh Lăng Sương trong điện thoại nháy mắt giống như dính mật đường: “Ngụy Ương ~ là em ~ ”

Em gái cô*! Dưới đáy lòng Nhược Thủy hung hăng chửi tục, hận không thể đem cục gạch đen nhỏ kia nện cho tan xương nát thịt!

*Bạn nhỏ của con gái! ^^

Ngụy Ương nuốt nuốt nước miếng, đáp: “À, xin chào. Xin hỏi có chuyện gì sao?”

“Em đã trở về, anh còn hỏi tại sao?” Cỗ nào ôn nhu uyển chuyển, cỗ nào văn nghệ thanh mới!

Nhược Thủy hung hăng nói thảm.

“(o) a!” Tay Ngụy Ương run run: “Cô có hay không gọi lộn số?”

“Chúng ta hẹn thời gian gặp một lần được không? Em rất anh.”

Cô mơ tưởng người • đàn • ông • của • tôi! Nhược Thủy tiếp tục nói thảm.

“Không được.” Biểu tình Ngụy Ương vẫn hoảng sợ, nhưng ngữ khí lại rất bình tĩnh: “Lúc trước cùng cô cùng một chỗ là tôi còn trẻ không hiểu chuyện, nay tôi đã tìm được tình yêu đích thực của tôi rồi, hy vọng cô đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi, cảm ơn.”

Dùng ngữ khí đứng đắn nói lời phũ phàng như vậy “tình yêu đích thực”... Thật sự rất bình thường sao?

“Ngụy Ương em...” Đầu kia còn muốn nói gì, nhưng lại bị động tác cực nhanh của Ngụy Ương cúp điện thoại.

Sau khi cúp điện thoại, tay trái Nguyệt Ương khấn trương nắm chặt điện thoại di động, tay phải cầm chặt khăn tắm bên hông, để ngừa nó rơi xuống, còn có bộ dáng cúi đầu nhận sai.

Ánh mắt Nhược Thủy nhìn theo sợi tóc đen đang nhỏ nước, một đường xuyên qua trái hồng anh trên ngực, lướt qua thắt lưng khiêu gợi, cuối cùng biến mất ở khăn tắm màu trắng, đáng tiếc một chút, cô một lần nữa sửa sang lại, trưng ra biểu tình nghiêm túc: “Mau mặc áo ngủ vào, ngủ!”

Đang không yên, bất an chờ đợi phán quyết, người nào đó ngậy ngấn cả người, được nửa ngày mới thật cẩn thận hỏi: “Nhược Nhược, em, em không...”

Nhược Thủy lười biếng liếc mắt anh một cái, ngáp dài: “Chuyện nhỏ không đáng em để ở trong lòng.”

*Xì poi: Lương Hàm gặp chuyện...

47. Chương 47

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại, Nguyệt Ương đã đem chuyện tối hôm qua quên sạch, vừa vặn hôm nay Nhược Thủy không đi học, anh liền méo mó quần quít lấy Nhược Thủy, thế nào cũng phải làm cho cình đi làm..

Nhược Thủy đẩy móng vuốt đáng ghét ra, buông điện thoại, mỉm cười nhìn Nguyệt Ương đang bày ra một bộ dạng đáng thương để tranh thủ đồng tình: “Thực đáng tiếc, bản nhân đã có hẹn.”

“Có hẹn? Ai?!” Nguyệt Ương vênh tai, tròng mắt to.

“Chị Lương Hàm.” Nhược Thủy búng lỗ tai của anh.

“À, như vậy a.” Nguyệt Ương rất là mất mát.

Nhược Thủy thở dài, lời nói thâm thía: “Hiện tại anh rất thích em, cho nên mỗi ngày không muốn cùng em tách ra. Đối với anh sẽ có mới nói cũ, nếu mỗi ngày đều theo tâm ý của anh cùng anh một chỗ, rất nhanh em sẽ ngấy...”

Sắc mặt Nguyệt Ương đổi đổi, nắm tay Nhược Thủy không tự giác dùng sức, đến khi Nhược Thủy nhú mày, anh mới vội vàng thả lỏng, lại như trước bướng bỉnh không chịu buông tay, thấp giọng nói: “Anh, anh chỉ là không muốn cùng em tách ra... Trong chốc lát không thấy em cũng rất nhớ, làm chuyện gì đều muốn em...”

Cho nên, đây là mối tình đầu?

Nhược Thủy bắt đắc dĩ nhìn trời.

Lại nói tiếp, hai bảy tuổi, mối tình đầu “cao tuổi” của Nguyệt Ương ở các phương diện đều cực kỳ giống tình nhân chớp bóng, khi thì thâm trầm khi thì làm nũng, bám người rất chặt, dục vọng chiếm giữ rất mạnh.

Thấy Nguyệt Ương như vậy, Nhược Thủy cũng là không có cách, trừng phạt không được, mắng cũng không thể —— người ta đây mới là kiểu yêu đương đứng đắn, cô trừ bỏ nhận lấy quần quít, còn có thể làm cái gì?

Bị Nhược Thủy nói “có mới nói cũ” dọa đến, Nguyệt Ương tuy rằng trong lòng ủy khuất, nhưng không dám nói thêm cái gì, nhưng cô nhất định phải đáp ứng hai người cùng nhau ăn cơm trưa. Nhược Thủy nghĩ còn chưa có đi qua công ty Nguyệt Ương, vừa vặn đi xem, nên đáp ứng.

Chỉ nửa tháng không thấy Lương Hàm, cô ấy liền gầy yếu rất nhiều, sắc mặt nguyên bản hồng nhuận nay chỉ còn tiêu tụy tái nhợt, tự tin trong mắt, thần thái phơi phới cũng không thấy.

Nhược Thủy hoảng sợ, thật cẩn thận hỏi: “Chị Lương Hàm, chị đây là... làm sao vậy?”

Lương Hàm buồn rầu, miễn cưỡng cười một cái: “Không có việc gì, vừa mới chấm dứt một cái case, còn chưa có nghỉ ngơi.”

Nhược Thủy cau mày, tất nhiên là không tin, nhưng nếu Lương Hàm không muốn nói, cô cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể tận lực nói vài chủ đề thú vị làm cho cô ấy tạm thời vui vẻ.

Dần dần, Lương Hàm cũng thả lỏng rất nhiều, trên mặt cũng mang theo chút ý cười, lại bỗng nhiên nhận điện thoại, sau chân mày nhăn lại.

“Nhược Nhược, thật sự có lỗi, công trình lúc trước xảy ra chút vấn đề, chị phải đi qua...” Lương Hàm ngại ngùng.

“Không có việc gì, không có việc gì.” Nhược Thủy cười xua tay: “Dù sao em cũng nhàn rồi, đi ra ngoài một chút cũng tốt.”

Lương Hàm xin lỗi mãi, chuyện bên kia hình như là rất gấp, lại cúp điện thoại, cô chỉ có thể vội vàng tính tiền sau đó rời đi.

Nhược Thủy nhìn một bàn điểm tâm, nước trà hầu như chưa đụng qua, yên lặng thở dài, bưng hồng trà trong tay uống một ngụm, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Sao em một người ở trong này? Lương Hàm đâu?” Giọng nữ quen thuộc.

Nhược Thủy quay đầu lại, áo sơ mi trắng, quần kaki, giày cao gót sáu phân — rõ ràng là Điền Điền hồi lâu không thấy!

“Công ty chị ấy có việc đi trước, chị sao cũng ở trong này? Nhàn rồi như vậy?” Nhược Thủy có chút kinh hỉ, ngữ khí như đã quen biết nhiều năm.

Điền Điền cũng rất tự nhiên, giống như gặp bạn bè cũ, tự nhiên ngồi vào vị trí Lương Hàm vừa ngồi: “Đó chính là điểm tốt của nhà thiết kế, thời gian có thể tùy mình chi phối.” Nhìn mặt Nhược Thủy tràn đầy ý cười, cô cũng cười nói: “Vừa rồi tiến vào liền thấy hai người, bất quá có Lương Hàm, chị cũng không muốn lại đây chào hỏi.”

“Hả?” Nhược Thủy khó hiểu: “Chị cùng chị Lương Hàm bất hòa sao? Không thể nào, lần trước haicòn chào hỏi mà.”

Điền Điền lắc đầu: “Không, nhưng gần đây tâm tình cô ấy hẳn là không tốt, muốn đi với em phỏng chừng là muốn thả lỏng một chút, chị cũng không muốn quấy rầy hai người.”

Nhược Thủy nhớ tới mới vừa rồi thần sắc tiêu tụy của Lương Hàm, ánh mắt lóe lóe, không nói.

“Chị còn tưởng rằng em sẽ hỏi chị.” Điền Điền cười tủm tỉm chọc cô.

“Nếu chị ấy chưa nói, em cũng không hỏi thăm nơi khác.” Nhược Thủy lắc đầu, ánh mắt có chút phức tạp.

Điền Điền vừa thấy cô như vậy, chỉ biết trong lòng cô có chút vướng mắc, không chọc cô nữa, nói thẳng: “Chuyện này không phải cô ấy không tín nhiệm em, tuy rằng chị cùng cô ấy không thân, nhưng ngày bé cũng cùng nhau chơi đùa ở một nơi, tính tình của cô ấy, càng là người cô ấy để ý, cô ấy lại càng không muốn làm cho người đó lo lắng, có khổ đều chính mình nuốt xuống...”

Nhược Thủy suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy có đạo lý, hỏi: “Chuyện của chị ấy, chị làm sao mà biết?”

Điền Điền cười có chút châm chọc: “Không phải chuyện của cô ấy, là Thôi đại thiếu. Động tĩnh không nhỏ, phỏng chừng mọi người đều đã biết.”

Nhược Thủy sững sờ, không rõ ý tứ của cô.

“Thôi Tiến Đông không biết làm sao tìm được nữ sinh viên, gia cảnh bản hàn tự lập tự cường, nói là tìm được tình yêu đích thực, công khai mang tiến vào vòng luẩn quẩn, nghiêm nhiên bộ dáng tư thái nhà giàu*, không cho Lương Hàm mặt mũi...” Ngữ khí Điền Điền giọng mỉa mai, bất bình cho Lương Hàm.

*nhà giàu: chính thất, vợ hợp pháp, bạn gái chính thức

Nhược Thủy trợn to mắt, không thể tin: “Hai người bọn họ, cảm tình vẫn tốt lắm... Tại sao có thể như vậy?”

“Hừ! Ai biết được? Đàn ông loại này...”

Biết nghe đến đó, Nhược Thủy cũng không biết nói cái gì nữa, trước mắt ảm đạm, ngực rầu rĩ, đau lòng cho Lương Hàm.

Thấy cô khổ sở, Điền Điền có chút vô thố, an ủi cô: “Ai, em cũng đừng vì Lương Hàm mà khổ sở, loại chuyện này người khác cũng giúp không được, hiện tại đã xảy ra so với sau khi kết hôn mới phát sinh lại tốt hơn, em có biết, loại gia đình như chúng ta, ly hôn rất không dễ dàng.”

Cảm xúc Nhược Thủy vẫn rất thấp, nhưng vẫn gật gật đầu, xem như nghe vào lời của cô.

“Nghe nói kịch bản của em sắp quay phim?” Điền Điền chuyển đề tài.

Quả nhiên, nhắc tới chuyện này, Nhược Thủy hé miệng cười: “Nào có nhanh quay như vậy, còn đang tuyển chọn diễn viên.” Dứt lời tò mò hỏi: “Chị làm sao mà biết được?”

Điền Điền buồn cười nói: “Kịch bản kia của em chi nhiều tiền như vậy, đừng nói đạo diễn, ngay cả người dựng ánh sáng cũng là tốt nhất, bao nhiêu ngôi sao đánh vỡ đầu muốn nhảy vào, Dụ Dục nói với chị vài lần.”

Nhược Thủy có chút ngượng ngùng: “Em vốn là tùy tiện chơi đùa, không nghĩ tới hiện tại biến thành như vậy... Dụ Dục cũng muốn tham diễn sao?”

“Anh ta chuẩn bị đi cast thử, cụ thể là nhân vật nào thì chị không biết.”

Nhược Thủy chống má: “Nam chính em đã chọn xong rồi, nhưng Dụ Dục có thể diễn nam chính thứ, nhân vật kia rất thích hợp với anh ta.” Dứt lời cười giảo hoạt với Điền Điền: “Chị còn rất đau anh ta thôi ~ ”

Điền Điền cười nhạo: “Chị chỉ là nói với em một chút thôi, cái này tính đâu là đau anh ta? Vậy em còn chưa thấy qua càng đau đâu?”

“Sao? Nói thử xem.” Nhược Thủy vẻ mặt hứng thú.

Điền Điền nhìn bộ dạng cô ngồi nghiêm chỉnh nghe bát quái, nhịn không được bật cười: “Tạ Nhân Nhân em có biết không?” Thấy Nhược Thủy gật đầu, cô vỗ vỗ tay cười nói: “Là chị quen, Ngụy Dịch là anh họ của em.”

“Chính là ba Tạ Nhân Nhân -Tạ An Bang, rất thích tiểu minh tinh. Lúc trước có nữ ca sĩ hát dân ca, từ đoàn văn công đi ra, phỏng chừng em cũng biết, kêu xx, ả chính là một tay Tạ An Bang che chở, sau ả ta lại sinh con trai cho Tạ An Bang, lại đặc ý, không không xướng, làm vợ bé Tạ gia, công nhiên cùng Tạ An Bang tham dự các bữa tiệc tùng , phỉ thúy ngọc thạch đeo đầy người đều là...”

Nhược Thủy chép lưỡi: “Ông ta cũng không sợ bị song quy*.”

*Song quy là một hệ thống ngoài luật pháp của Đảng Cộng sản Trung Quốc nhằm duy trì sự hài hòa và kỷ luật trong hàng ngũ cán bộ Đảng.

“Song quy”, tạm hiểu là “quy định kép”, nói đến những cách thức nằm ngoài luật pháp của Đảng nhằm khởi tố và trừng trị các thành viên, những người bị triệu tập đến một địa điểm và thời gian xác định để thẩm vấn. Viên chức vi phạm này có thể bị giam giữ vô thời hạn, bị từ chối đại diện hợp pháp, và không được phép liên lạc với thế giới bên ngoài.

Đã có những báo cáo về việc vận động tâm lý và hành hạ thể xác trong suốt thời gian giam cầm và thẩm vấn, như là không cho ngủ, dìm nước, châm thuốc lá vào da, và đánh đập.

Cũng đã xuất hiện một số trường hợp các quan chức đã chết khi bị giam cầm.

Bởi vì ĐCSTQ thường xuyên thi hành ngoài luật pháp Trung Quốc, hệ thống song quy, được vận hành bởi Hội Ủy viên Kiểm tra Kỷ luật Trung ương, là một công cụ thuận lợi cho những người lãnh đạo Đảng nhằm duy trì bầu không khí khủng bố và theo đó là lòng trung thành trong hàng ngũ, nhóm hoạt động nhân quyền Đối thoại, đã viết trong một báo cáo năm 2011. Tra tấn và các kiểu hăm dọa có thể được thi hành tự do hơn rất nhiều so với dưới bộ máy tư pháp dân sự. Bởi vì nó nằm ngoài luật pháp, song quy cho phép Đảng xử lý những trường hợp nội bộ một cách tương đối bí mật, không dễ xảy ra những tai tiếng hoặc tranh cãi nếu như đưa ra công chúng.

“Ha! Tạ An Bang có gan lớn, nhưng mà...” Điền Điền cười không có ý tốt: “Nếu là Tạ gia trước kia, vậy ông ta chỉ cần không tạo phản, cả đời cũng không sợ bị song quy. Hiện tại, không nhất định.”

Chuyện Tạ gia bị chèn ép, Nhược Thủy cũng có nghe thấy, dường như chuyện này không liên quan tới cô, cô cũng không để ý.

Điền Điền bát quái tiếp: “Nhưng này, XX kia bây giờ thất sủng, Tạ An Bang gần đây đang sủng một con bé là diễn viên, so với khuê nữ Tạ Nhân Nhân của ông ta còn hơn, ừm, so với em không sai biệt lắm, mười bảy mười tám tuổi, tên Phùng Điền Điền, phỏng chừng em cũng nghe nói qua.”

Nhược Thủy kinh hô một tiếng nho nhỏ: “Là cô ta nha! Lạn phiến nữ vương*?”

*Lạn phiến nữ vương: nữ hoàng phim kém chất lượng, nữ hoàng đóng phim dở

Điền Điền xì một tiếng bật cười: “‘Lạn phiến nữ vương’? Danh hiệu này thật đúng.”

“Em ở diễn đàn Hải Giác xem qua bát quái của cô ta, đều nói cô ta có người phía sau, nếu không một chút kỹ thuật diễn cũng không có, sao lại để cho cô ta diễn vai chính chứ? Không nghĩ tới lại là ba Tạ Nhân Nhân.” Nhược Thủy hưng phấn không thôi, chặc chặc sợ hãi than.

Điền Điền rất nhiệt tình thỏa mãn sở thích bát quái của cô: “Nghe nói lúc đi đi tuần tra địa phương, người phía dưới đưa đến, con bé kia cũng là đứa có dã tâm, càng nhỏ tuổi càng muốn vào giới showbiz, vì xuất đầu lộ diện theo lão già so với cha ruột mình còn lớn tuổi hơn...”

Nhược Thủy nhớ tới bát quái lúc trước xem qua, cảm khái nói: “Ba Tạ Nhân Nhân chi rất mạnh tay, em nhớ rõ lúc trước nhìn thấy Phùng Điền Điền có cái giỏ Hermes da cá sấu, phụ nữ hơn bốn mươi tuổi rất thích loại này, hình như yếm giá hơn 200.000, còn có lúc trước đầu tư cho cô ta quay bộ phim lạn phiến, ít nhất cũng hơn một trăm triệu thì phải? Em xem Tạ Nhân Nhân cũng không xa xỉ như vậy, Tạ An Bang thật đúng là đối với cô ta so với con gái ruột còn tốt hơn nha!”

Điền Điền gõ gõ cái trán của cô, cười nói: “Nha đầu ngốc, con gái sao so với được với tiểu tình nhân đang vinh sủng đây?”

“Vậy nói như vậy, tương lai ông ta bị bắt cũng không oan uổng.” Nhược Thủy có chút tức giận, gạt loại đại tham quan cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân này, lập tức chứng tỏ lập trường của mình.

Điền Điền nghe cô vô tâm nói ra những lời này, sững sốt một chút, nháy mắt liền hiểu được kết cục tương lai của Tạ gia, khẽ cười nói: “May mà Ngụy Dịch cùng Tạ Nhân Nhân chia tay, nếu không tương lai liền khó khăn.”

*Xì poi: lần đầu gặp Lăng Sương...

48. Chương 48

Tuy rằng cùng Điền Điền nói chuyện phiếm, bị dẫn về phía những chủ đề khác, nhưng sau khi cùng Điền Điền tạm biệt, Nhược Thủy lại nghĩ tới chuyện Lương Hàm, nhất thời tâm tình liền buồn bực, nhìn thấy những người liên quan với “kẻ phụ lòng hán” đều không vừa mắt — đứng mũi chịu sào chính là quý ngài Ngụy Ương.

Hoan hoan hỉ hỉ đem cô gái nhỏ dẫn tới văn phòng của mình, kết quả lại bị giận chó đánh mèo, Ngụy Ương cảm thấy thực ủy khuất.

“Nó là nó, anh là anh thôi, tui anh tuy rằng là bạn bè, nhưng cách sống khác nhau, Nhược Nhược em như vậy làm cho anh rất đau lòng...” Ủy khuất nói.

Nhược Thủy xoa xoa thái dương, thở dài: “Em cảm thấy trái tim băng giá, nhiều năm cảm tình như vậy, nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ...”

Ngụy Ương lặng lẽ tới gần Nhược Thủy, bàn tay to xoa đầu nhỏ mềm mại, tìm đúng huyệt vị nhẹ nhàng vuốt ve, lực đạo vừa đúng, âm thanh cũng cực kỳ ôn nhu: “Anh cùng nó không giống nhau, nhiều năm như vậy, anh chỉ có một mình em.”

Nhược Thủy thoải mái mà nhắm mắt lại, tựa vào ghế ngồi của Ngụy Ương, hưởng thụ mỹ nam hầu hạ, ngực cũng dần dần phai bớt phiền muộn.

Đang làm thợ mát xa, Ngụy Ương bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, ngữ khí nghiêm túc: “Bảo Bối, nó làm chuyện này là mười phần sai a! Em trăm ngàn không thể học nó!”

“Học anh ta?” Nhược Thủy tư tưởng xấu trên chọc anh, mắt như cũ vẫn nhắm, ngữ khí lại nhẹ nhàng: “Anh là nói học anh ta đừng cảm theo đuổi tình yêu đích thực?”

Ngụy Ương trừng lớn mắt, ngừng tay, tới trước mặt Nhược Thủy ngồi xổm xuống, hé ra mặt bánh bao: “Cái gì theo đuổi tình yêu đích thực? Nó đang hồ nháo! Tình yêu đích thực của em chính là anh, không thể có người khác

Thấy Nhược Thủy mân miệng cười, cũng không đồng ý với anh, anh nóng nảy: “Nhược Nhược em cũng không thể phụ anh! Em nếu dám thay lòng đổi dạ, anh liền, anh liền...”

Lúc này rốt cục làm cho Nhược Thủy mở mắt ra, có chờ mong nho nhỏ nghe anh nói ra lời khí phách. Trong tiểu thuyết, nam chính không phải đều nói gì đó làm cho người ta mặt đỏ tim đập sao? Tỷ như “Anh khiến cho em không thể xuống giường” cái gì, ai za, ngấm lại làm cho người ta cảm thấy đỏ mặt xấu hổ.

“... Anh sẽ không sống!” Tiếng nói vang lên.

Nhược Thủy: “...”

Quả nhiên, cậu nhỏ khí phách chỉ có thể tồn tại trong ảo tưởng...

Vì vừa rồi chịu kinh hách của chuyện này, Ngụy Ương râm rì vui đầu vào nhuyển ngọc ôn hương thêm nhỏ dãi dãi lâu, cọt cọt xát xát.

Nhược Thủy đề lại bàn tay to đang sờ mó xương quai xanh, sắp sửa tiến vào trong cổ áo, cười như không cười: “Quý ngài Ngụy, xin tự trọng, đây là văn phòng của anh.”

Lúc này lời nói không có tác dụng gì với Ngụy Ương, đánh trở về Nhược Thủy một câu: “Anh khóa cửa, không sợ ~”

Nhược Thủy dùng sức đẩy cũng đẩy không ra cái đầu trước ngực, vừa then vừa giận: “Sẽ có người đến gõ cửa!”

“Sẽ không, bọn họ đều đi ăn cơm...” Ngụy Ương rốt cục ngẩng đầu lên, lại một tay ôm lấy Nhược Thủy, chính mình ngồi trên ghế xoay, làm cho cô gái nhỏ ngồi ở trên đùi.

Nhược Thủy bỗng nhiên bị ôm lấy kinh hô một tiếng, hai tay ôm cổ anh, lúc này ngồi xuống liền bị đùa nghịch thành tư thế rất tu nhân, rất giống cô đang yêu thương nhưng nhớ!

“Ha ha ~” Ý cười Ngụy Ương nặng nề, tay trực tiếp dọc theo cặp đùi trắng nõn thon dài chạy lên trên: “Bảo Bối hôm nay ăn mặc thật xinh đẹp!” Dứt lời liền hôn cái miệng nhỏ nhắn phần nhuận kia.

Nhược Thủy nghe được lời khen của anh càng thêm xấu hổ, cô hôm nay mặc váy liền áo, làn váy không tới đầu gối, không nghĩ tới lại tiện nghi cho anh, một đường công thành đoạt đất rất khoái ý.

Dần dần, cô cũng đắm chìm dây dưa ngọt ngào ở trong miệng, anh đốt lửa trên người cô, lan tràn toàn thân. Cái tay không an phận kia đã lặng lẽ tới cuối đùi, cách quần nhỏ bé vuốt ve nhẹ nhàng, đùa bỡn không ngớt.

Vừa hôn xong, Nhược Thủy đang thở hổn hển, lúc này mới cảm giác được phía dưới ướt át dính dính, xấu hổ đem mặt phần chôn ở cổ anh không dám ngẩng đầu nhìn biểu tình tà ác của anh.

Ngụy Ương ở bên tai cô cúi đầu cười nói: “Bảo Bối sao mãi cảm vậy? Hả?” Khi nói chuyện tay lại nhấn một cái.

Một chữ “hả” kia giống như mang theo móc, đem dục vọng bí ẩn nhất dưới đáy lòng cô câu đi ra, bị anh làm xằng làm bậy, Nhược Thủy nức nở một tiếng, rốt cục không ngăn được tiếng rên rỉ trong miệng, nũng nịu yếu ớt kêu lên, tiếng kêu mềm mại kiều mỹ, cô thậm chí không thể tin được đây là âm thanh vọng lại của mình.

Lúc đầu Ngụy Ương không tính toán, chỉ cần chăm sóc cô tốt, anh liền thập phần thỏa mãn, nhìn thấy cô dần dần thoải mái, cảm thấy rất là sung sướng .

Làm làm, cái tay kia liền không hề thỏa mãn tiếp xúc cách một tầng vải dệt, chọc chọc thử, tính từ viên quần lót tham nhập, cùng chỗ ẩm ướt xấu hổ thân mật tiếp xúc một phen.

Nhược Thủy mặc dù đang cao hứng, nhưng lý trí vẫn phải có, phát hiện ý đồ của anh liền vươn tay cầm cánh tay anh: “Đừng, đừng đi vào, ngón tay bẩn...” Ngữ điệu ngậm nga, làm cho người ta cơ hồ nghĩ đến này không phải cự tuyệt mà là mời gọi.

Ngụy Ương hôn cánh môi cô, trấn an nói: “Ừ, không đi vào ~ Bảo Bối thực ngoan, kêu ra đi, đừng sợ, ở đây không có người nghe thấy...”

“Um... A... Um... Aha...” Nhược Thủy dứt quãng yêu kiều ra tiếng. Người đàn ông hư đốn này, biết không có thể đi vào, thế nhưng ở bên ngoài ló vào quần lót nhần nhần, cách một tầng vải dệt cọ xát, tuy rằng không thoải mái bằng lần trước anh trực tiếp dùng lưỡi, nhưng địa điểm là ở văn phòng anh, cảm quan kích thích thậm chí so với lần trước còn mãnh liệt hơn.

“Đừng... Em không được... Ô ô... A ~!” Thời khắc cuối cùng, Nhược Thủy cả người co rút, móng tay hung hăng bấm trên lưng Ngụy Ương, kêu một tiếng ngậm mị, cả người liền nhụyễn ở trong lòng Ngụy Ương, tất cả lệ trong mắt đều là bị kích thích quá độ mà bức ra, thở từng ngụm.

Ngụy Ương vô cùng thân thiết cọ cọ cái mũi nhỏ của cô: “Tiểu trứng thối, thư thái?”

Nhược Thủy cắn môi dưới, xấu hổ, ánh mắt như thế nào cũng không dám nhìn anh, đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Anh, anh làm sao bây giờ?” Dưới mông còn có thứ lửa nóng gì đó chọc chọc cô, cô đương nhiên hiểu được kia là cái gì.

“Buổi tối sẽ tìm em đòi lại, hiện tại thôi ~” Ngụy Ương cười xấu xa đụng cô hai cái, sau liền ôm lấy cô, vào phòng rửa mặt bên cạnh. (Lk: phù phù thế là xong... không nhớ sau còn nữa hay ko chứ mỗi lần tới đoạn hot thì edit tốn thời gian gấp 3 lần vì... chả hiểu bản cv đang nói cái gì! Edit mệt mỏi! Haizzz...)

Nhược Thủy không biết anh muốn làm gì, đã thấy anh đem vấy mình tóc lên, lộ ra quần lót đã ướt đẫm, cô che mặt, xấu hổ và giận dữ muốn chết, không dám nhìn.

“Bảo Bối nghĩ anh muốn làm gì?” Ngụy Ương cười khi còn có chưa thư giải dục vọng, làm người ta nghi ngờ.

Tuy rằng anh trêu chọc cô, động tác trên tay rất mềm nhẹ rửa sạch phía dưới cho cô. Nhược Thủy như trước đem mặt trốn ở lòng bàn tay, mặc anh thu thập.

Loại việc này đối với Ngụy Ương mà nói là gánh nặng ngọt ngào, sau khi rửa sạch, Ngụy Ương không biết từ chỗ nào tìm ra một cái quần lót nữ sạch sẽ, mặc cho Nhược Thủy.

“Anh ” Nhược Thủy nhìn tay anh, nhìn anh đem quần lót ướt đẫm kia dùng khăn tay bọc lại, quăng thùng rác, biểu tình trên mặt đã không thể dùng lời nói mà hình dung được: “Anh đã sớm chuẩn bị tốt!”

Ngụy Ương bí hiểm: “Cơ hội chỉ cho người có chuẩn bị.”

Bị sói khoác da dè lại ăn một hồi, ngay tại nơi đứng đắn, trên mặt Nhược Thủy đỏ ửng đến khi ra cửa văn phòng còn không có hết.

Đúng thời gian giữa trưa, một tầng lầu văn phòng tổng tài này đều im lặng, các thư ký trợ lý đều đi xuống dùng cơm, Ngụy Ương ngọt ngào nắm tay cô gái nhỏ còn có chút không được tự nhiên, đi vào thang máy chuyên dụng.

“Rất xa xỉ!” Nhược Thủy làm dân chúng thành thị bình dân, tiến hành phê bình không chút khách khí với nhà tư bản trước mặt.

Ngụy Ương sủng nịch cười cười, ôn nhu nhìn chăm chú cái miệng nhỏ nhắn kia mở ra khép lại, dưới đáy lòng vẽ phác thảo ra một phen cảnh tượng tươi đẹp.

Nhược Thủy quở trách thật sự tận hứng, Ngụy Ương càng vui vẻ, vì thế khi hai người ra khỏi thang máy, biểu tình đều thập phần ầm ập.

“Ngụy tổng, vị tiểu thư này không có hẹn trước, nhưng cô ấy nhất định phải gặp ngài, chúng tôi đều ngăn không được.” Giữa trưa, cô gái tiếp tân nhỏ vừa thấy Ngụy Ương như là thấy thần giáng thế, mồm miệng thập phần lanh lợi liền trần thuật oan khuất.

“Ngụy Ương!” Vị tiểu thư lúc trước dây dưa không ngớt vừa thấy Ngụy Ương so với thân nhân còn thân thiết hơn, gọi một tiếng, giống như mang theo tình yêu triền miên vô cùng, vượt qua ngàn năm cách trở mà đến.

Người bị gọi lại cũng rất mất hứng, cau mày nhìn cô: “Lăng Sương, sao cô lại tới đây?”

49. Chương 49

Nhiều năm không thấy, nỗi nhớ trong lòng Lăng Sương như nước sông chảy ra, rất mãnh liệt. Gặp người trong lòng cứ chân thật đứng ở trước mắt như vậy, vẫn tuấn tú cao ngất như nhiều năm trước, thậm chí so với trước kia càng thêm vài phần mị lực đàn ông thành thục. Ắt hẳn, trong mắt trừ bỏ anh, lại dung không được những người khác.

“Ngụy Ương” Lời của ả mang theo chút ghen ngào, lại càng động tình: “Mấy năm nay, anh sống tốt không?”

Đây là... Muốn ôn chuyện sao? Hoàn toàn bị bỏ qua, Nhược Thủy rất rối rắm.

L tiên nhìn thấy vị bạn gái trước này, quả nhiên như Điền Điền nói, xinh đẹp phi phạm. Lăng Sương Lăng Sương, người cũng như tên, Lăng Sương Ngạo Tuyết, như hàn mai vào đông nở rộ, hoa mai lay động, làm lòng người rung động. Nghĩ đến bình thường ả cũng là phụ nữ rất cao ngạo, nhưng nay ở trước mặt người trong lòng mình làm ra cô gái nhỏ nũng nịu, hơn nữa dùng bộ dáng nặng tình này, đàn ông bình thường đều khó có thể đỡ được.

Ngụy Ương lại cũng không có trả lời ả, mà cúi đầu nhìn nhìn Nhược Thủy trong lòng, vẻ mặt khó lường của cô nhỏ nãi nãi càng lúc càng nhẫn, lúc này mới ngẩng đầu nhìn bạn gái trước thần sắc ôn nhu lại hơi buồn bã, trong vui sướng lại có chút ai uể, khách khí xa cách nói: “Cô tìm tôi là có chuyện sao? Nếu có chuyện, hiện tại nói đi, chúng tôi trong chốc lát còn phải đi ăn cơm trưa.”

Lăng Sương ngăn ra, giống như bị thương lui về phía sau hai bước, thiếu chút nữa đụng vào em gái lễ tân phía sau, nhưng ả lại bất giác giật mình, làm như lúc này mới phát hiện bên cạnh Ngụy Ương còn có một cô gái khác, nhìn nhìn Nhược Thủy, lại nhìn về phía Ngụy Ương, thương tâm muốn chết, cũng không tin đây là sự thật, vẫn mang hi vọng nho nhỏ, thấp giọng hỏi: “Này, cô ấy là bạn gái của anh?”

Ngụy Ương gật gật đầu, sắc mặt hòa hoãn chút.

Ánh sáng trong mắt Lăng Sương nhanh chóng tắt, đôi mắt ửng đỏ, nha nha nói: “Thì ra... Như thế...” ả dùng sức trừng mắt nhìn, đem nước mắt trong mắt trở về, miễn cưỡng cười, rất yếu ớt, chọc người thương: “Thật sự là ngưng ngừng, quấy rầy hai người. Em... Không có chuyện gì, chính là nhiều năm không thấy anh, vừa vặn đi ngang qua nơi này, liền đến thăm một chút... Hai người còn có việc, em đi trước đây.”

Dứt lời ả tạm biệt hai người, vội vàng ly khai, bóng dáng hốt hoảng như liễu yếu lác lư, rất cảm động, từng bước một đều đạp ở trong lòng những người đàn ông khác đi ngang qua.

Nhược Thủy nhìn bóng dáng của ả đi xa, cảm thấy âm thầm tán thưởng ——hành động này, đáng người này, chắc chắn!

Đang nhìn xem nhập thần, trước mặt lại bỗng nhiên xuất hiện khuôn mặt tuấn tú.

“Em nhìn cái gì vậy? Cô ta có gì để nhìn?” Ngụy Ương có chút không vui, sao chưa bao giờ thấy cô nhìn mình mê mẩn như vậy?

Nhược Thủy tức cười, hơn nửa ngày mới than thở nói: “Ó hiểu phong tình!”

Bất quá, nói tới nói lui, Ngụy Ương như thế, trong lòng cô có chút vui vẻ, dù sao đây là người đàn ông của cô, nếu Ngụy Ương thật sự bị cuốn hút bởi phong tình của Lăng Sương, vậy học mẫu chính là cô...

Chuyện của Thôi Tiến Đông và Lương Hàm, sau khi Lăng Sương xuất hiện đã bị Nhược Thủy quên không sai biệt lắm, bởi vì Lăng Sương xuất hiện, tuy rằng thái độ người nào đó kiên định, lập trường rõ ràng, nhưng là người của Ngụy Ương, Nhược Thủy không thể không nhanh chóng tiến vào trạng thái cảnh giới.

Bạn gái trước tìm tới cửa có phải không?

Hát được, vẽ mẫu thiết kế cũng được có phải không?

Vẫn là người hiểu được lấy lùi để tiến, cao thủ cung đấu có phải không?

Nếu cô hiện tại dám đến đào góc tường nhà tôi, cô sẽ không là bạn gái trước mà là tiểu tam!

Đối với người có khả năng trở thành tiểu tam, Nhược Thủy không chút nào mềm lòng, rất kiên định!

Bất quá, Nhược Thủy không nghĩ tới, cô sẽ ở cùng một ngày, trừ bỏ nhìn thấy vị Lăng Sương dự bị tiểu tam ở ngoài, còn nhìn thấy một vị tiểu tam chân chính.

Lần trước cũng nói qua, từ khi được lời chắc chắn của hai người lớn Ngụy gia, Ngụy Ương thấy không cần dấu diếm. Bởi vì tuổi cùng thân phận của hai người chênh lệch, Ngụy Ương cảm thấy nguy cơ rất mãnh liệt. Lúc trước cũng liên thôi, đó là thật sự không có biện pháp, anh chỉ có thể ủy ủy khuất khuất không danh không phận theo Nhược Thủy, nay ánh sáng tỏa ra trên đường đi, Nhược Thủy cũng thỉnh thoảng cùng cha mẹ gọi điện thoại, mật mờ nói, hết thấy đều là thuận lợi như vậy, chuyện này làm anh sao có thể lại tiếp tục ẩn nhẫn, khiêm tốn?

Khi có dịp tốt, Ngụy Ương hận không thể nói cho toàn thế giới biết, bởi vậy khi một người bạn chơi từ nhỏ trở về, mời vài người ăn cơm, anh liền hoan hoan hỉ hỉ cầu Nhược Thủy hồi lâu, muốn cô cùng mình đi.

Nếu là bạn bè anh, Nhược Thủy tự nhiên không có đạo lý không đi, bởi vậy chiều hôm nay, cô liền cùng Ngụy Ương

Nói là tiệc tẩy trần kỳ thật có chút khoa trương, tổng cộng chỉ năm sáu người, đều là bạn từ nhỏ của Ngụy Ương, trừ Ngụy Ương ra, cũng còn có hai người cùng vợ đến.

Nhược Thủy là lần đầu tiên xuất hiện, tuổi còn trẻ, lại xinh đẹp, khi Ngụy Ương chính thức giới thiệu, tránh không được bị vài anh em trêu ghẹo, đều cười Ngụy Ương là “trâu già gặm cỏ non”. Ngụy Ương cũng không vì chuyện tuổi tác mà tức giận, ôm cô gái nhỏ cười trộm.

Tất cả mọi người cùng Ngụy Ương tuổi không chênh lệch nhiều lắm, cùng Nhược Thủy kỳ thật là không có gì để tán gẫu, hai người mang theo vợ đều lặng lẽ dặn vợ mình, kêu hai cô đi cùng cô gái nhỏ, đừng làm cho người ta không vui.

Hai người kia tuổi cũng sần sần, hơn nữa đời trước, Nhược Thủy cùng các cô kỳ thật xem như bạn cùng lứa tuổi, tuy rằng hoàn cảnh trưởng thành không giống nhau, nhưng cũng có thể nói chuyện.

Khó có dịp tụ tập một chuyến, khẳng định không thể chỉ ăn cơm. Hôm nay vị làm ông chủ kia tên Tô Dương, mới từ nơi khác trở về, lúc này đây cũng coi như lịch lãm* đã xong, sau này tiền đồ vô lượng. Hôm nay gặp nhiều anh em đều tề tụ đông đủ như vậy, cũng cực kỳ vui vẻ, đặt phòng bao bên trong mọi thứ đầy đủ hết, chỉ kêu mọi người chơi tận hưởng.

*lịch lãm: Đi ra ngoài để thêm hiểu biết rộng, từng trải nhiều

Bên kia mấy người Tô Dương chơi mặt chược, hai cô gái bên này đều ca hát, Ngụy Ương tâm tâm niệm niệm cô gái nhỏ nhà mình, thân mật ôm vào trong ngực, hai người thấp giọng kể tai nói nhỏ.

Bỗng nhiên, cửa bị đẩy ra, Thôi Tiến Đông hấp tấp đi vào, còn nắm tay một cô gái tuổi còn trẻ, cười cùng Tô Dương nói: “Dương Tử, thật sự là xin lỗi, vừa rồi có chút chuyện trì hoãn.”

Tô Dương đang sờ bài thì dừng tay, ngẩng đầu muốn nói hai câu, rồi uống rượu, lại liếc mắt một cái liền thấy hấn nắm tay một cô gái trẻ tuổi, nhất thời nhú mày nói: “Đông tử mày sao lại thế này? Tụ hội anh em, Tam Nhi bọn họ đều đem vợ đến, mày mang người này tính cái gì? Nhanh đuổi đi, để Lương Hàm biết xem có lộ da của mày không!”

Nhà Tô Dương ở cách vách nhà Lương Hàm, trong đám anh em của Thôi Tiến Đông, anh xem như cùng Lương Hàm, tuy rằng lúc trước bên người Thôi Tiến Đông luôn oanh oanh yến yến vờn quanh không dứt, nhưng mỗi một lần Tô Dương thấy đều nói hẩn hai câu, bất bình cho Lương Hàm.

Thần sắc mọi người khác nhau, bọn họ đều biết chuyện “tình yêu đích thực” của Thôi Tiến Đông huyền ảo, ồn ào, chỉ có Tô Dương vừa về Bắc Kinh, còn chưa kịp biết, lúc này mới ở trước mặt cô gái kia bài xích một chút.

Lời kia vừa thốt ra, cô gái kia nhất thời liền thay đổi sắc mặt, cô quật cường dương mặt lên, ngạo khí nhìn chung quanh một vòng, khi nhìn đến Nhược Thủy cùng hai vị chính thất phu nhân kia, trong mắt tràn đầy khinh thường, cuối cùng cô hung hăng hất tay Thôi Tiến Đông ra, xoay người bước đi.

“Ôi chào, Mi Mi...” Thôi Tiến Đông gặp người trong lòng tức giận, cũng bất chấp các anh em trong phòng nói cái gì, nhanh chóng đuổi theo.

Tô Dương trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm bóng dáng Thôi Tiến Đông, được nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, mờ mịt nhìn về phía người anh em bên cạnh: “Này sao lại thế này? Ai có thể nói cho tao biết chuyện gì không?”

Vị nhân huynh kia bị hỏi thở dài, tình tế đem chuyện đã xảy ra gần đây nói cho anh nghe.

Mặt Nhược Thủy trầm như nước, lúc này cô vẫn đánh giá vị tiểu tam thực sự kia, rất trẻ tuổi, khoảng hai mươi, xinh đẹp cũng quả thật là thật xinh đẹp, xinh đẹp tươi mát. Xem trên người mặc là Chanel, không giống nghe đồn gia cảnh bản hàn lại tự tôn tự ái tự lập tự cường như vậy, trừ bỏ trẻ tuổi, ả làm sao đều kém so với Lương Hàm.

Nhưng cố tình, một cô gái trẻ tuổi của gia đình nghèo như vậy, dễ dàng bắt tim Thôi Tiến Đông làm tù binh, làm cho hẩn mê muội, cảm tình nhiều năm với Lương Hàm liền phao đến sau đầu. Thậm chí vì ả, cùng trong nhà đấu tranh.

Đột nhiên gặp chuyện như vậy, tâm tình mọi người đều rất tệ, biết ngọn nguồn, Tô Dương rất tức giận: “Lương Hàm từ nhỏ cùng chúng ta lớn lên, mười sáu tuổi cùng Đông tử, nay đều hơn mười năm! Đính hôn ba năm, nhiều năm như vậy, nó bên ngoài hồ nháo, tao vì Lương Hàm cho nó sắc mặt tốt! Lại vì một đứa không thể lên mặt bàn gì đó, nó này...” Anh thở phì phò, giận đỏ mặt: “Tao cũng không biết nên nói như thế nào! Nó cũng quá khốn kiếp!”

Những người khác thở dài, bọn họ cũng hiểu được Thôi Tiến Đông này rất hồ nháo, nhưng dù sao cũng bọn họ, tóm lại Thôi Tiến Đông theo chân bọn họ thân thiết hơn gần gũi hơn, hơn nữa loại chuyện này, người khác cũng không có biện pháp nhiều lời, phải để đương sự giải quyết mới được.

Hai cô gái kia cũng không có tâm tình ca hát, các cô là nhà giữa*, thân phận bối cảnh cũng xấp xỉ với Lương Hàm, đương nhiên là vì Lương Hàm không đáng.

*nhà giữa: chính thất, vợ hợp pháp, bạn gái chính thức

Ngụy Ương cũng thật sự không thể lý giải hành vi của bạn tốt, nhưng người này là anh em tốt nhất của anh, anh không có biện pháp chỉ trích Thôi Tiến Đông cái gì, nhìn sắc mặt phần nộ bất bình của tiểu nha đầu trong lòng, anh rất là bất đắc dĩ.

50. Chương 50

Sau khi trở về, Nhược Thủy vẫn bảo trì trầm mặc, Ngụy Ương nghĩ hờ hết cô, nhưng lại không dám mở miệng, sợ lại lọt vào ổ giận chó đánh mèo, chỉ có thể thật cẩn thận đảo quanh nơi cách cô không xa, thỉnh thoảng trộm nhìn cô một cái.

Nhược Thủy không để ý tới anh, hiện tại tâm tình cô đang bị đè nén, buổi sáng mới biết được Lương Hàm bị tiểu tam xen chân, giữa trưa gặp bạn gái trước của người nào đó, sau đó buổi tối liền nhìn thấy tiểu tam chính quy, còn bày ra thể hiện đẳng hoàng như vậy, rất giống như sợ người khác không biết!

Tức chết cô!

Chim cánh cụt* “Giọt giọt giọt” vang lên, là Điền Điền gửi tin nhắn: [Đừng tức giận ~ giận thì sao chứ? Đôi cậu nam nữ kia còn không phải sống rất dễ chịu sao (^)]

Nhược Thủy: [Em sao có thể không tức giận nha! A a a a! Em sắp tức chết!!!]

Điền Điền: [... Chị nghĩ em sẽ tức giận chuyện của Lăng Sương]

Nhược Thủy: [Chuyện đó có cái gì tức giận? Xem cô ta diễn trò còn rất thú vị]

Điền Điền: [... Được rồi, là chị suy nghĩ nhiều quá]

Điền Điền: [Đừng lo lắng cho Lương Hàm, chờ chính cô ấy suy nghĩ cẩn thận, em cũng đừng đi an ủi cô ấy, như vậy chỉ có thể sát muối lên miệng vết thương của cô ấy, em biết... Chị đã sớm xem Thôi Tiến Đông không vừa mắt!! Thằng tra nam như vậy, cũng không biết Lương Hàm sao có thể chịu nhiều năm như vậy, hiện tại cuối cùng tách ra, nếu không phải là “tình yêu đích thực” này, giam lại Lương Hàm nhả cả đời, chị đều thay cô ấy ghen khuất!]

Nhược Thủy: [ừ, (nơi này tính lược một ngàn năm trăm chữ)...]

(lại tính lược đối thoại thảo phạt tra nam tiểu tam một vạn chữ...)

*QQ: Đây là phần mềm chat của Trung Quốc, tương tự như Yahoo. Phần mềm này có biểu tượng là một con chim cánh cụt. Cũng giống như Yahoo, mỗi khi bạn đăng nhập QQ sẽ có biểu tượng con chim cánh cụt nhỏ nhỏ ở dưới góc màn hình. Khi có người nào đó add bạn, QQ sẽ phát ra tiếng kêu (mặc định là tiếng ho thì phải). Khi có người nhắn tin cho bạn, QQ sẽ kêu títt títt, đồng thời hình con chim cánh cụt sẽ nháy nháy nhảy nhảy. Mỗi khi có người on/ offline, QQ đều có tiếng báo hiệu.

“Nhược Nhược, em đang nói chuyện phiếm với ai vậy?” Ngụy Ương thấy Nhược Thủy nhìn màn hình máy tính, hai gò má kích động đỏ lên, rốt cục kiềm chế không được, lấp bắp đặt câu hỏi.

“Điền Điền!” Nhược Thủy cũng không ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn đánh chữ tiếp.

Ngụy Ương trợn to mắt, hít sâu một hơi, cứng ngắc mỉm cười: “Cùng Điền Điền? Ha ha, tán gẫu cái gì vậy?” Kích động như vậy, sẽ không

Điền Điền bao dưỡng nam ngôi sao, về chuyện này anh có nghe thấy, trong vòng này mặc kệ nam nữ, sở thích như vậy có khối người, Điền Điền kia cũng không tính khác người, ít nhất cô ta bao nuôi người này rất lâu, không có một tháng đổi một người...

Bất quá, tuy rằng hành vi của cô ta dựa theo tiêu chuẩn trong vòng nhìn như thập phần không sao, nhưng khi biết được Nhược Thủy cùng cô ta tiếp xúc nhiều, Ngụy Ương run run. Nhược Nhược mới mười bảy tuổi, rất nhiều chuyện cũng đều không hiểu, chính mình còn chưa kịp dạy cô đâu, vạn nhất bị Điền Điền ô nhiễm, thì anh khóc cũng không ra nước mắt!

Bị chính mình hù dọa, Ngụy Ương tiến đến bên cạnh Nhược Thủy, hôn vành tai của cô, mềm giọng nói: “Bảo Bối, tán gẫu cùng cô ta có cái gì tốt? Em cả đêm cũng chưa để ý anh...” Đang tính sử dụng mỹ nam kế, không nghĩ tới mở miệng liền chua, một cổ ai oán khí, Ngụy Ương có chút hối hận, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi không biết nghe lời.

Nhược Thủy rốt cục dừng đánh bàn phím, bổ thí anh một ánh mắt, tà mị cười: “Như thế nào, giữa trưa còn không có cho anh ăn no?”

“Phốc!” Người nào đó bị đùa giỡn rốt cục nhịn không được cười vang. Vừa rồi anh thật sự rất muốn phối hợp Nhược Thủy, nhưng vừa thấy khuôn mặt xinh đẹp như ánh bình minh của Nhược Thủy lộ ra khí phách, cùng cô gái nhỏ non non mềm mềm, nhất thời liền đổ bể, hoàn toàn phá hủy không khí.

Hai tay Nhược Thủy khoanh trước ngực, nhanh chóng thay thành hình tượng băng sơn lạnh lùng, nhướng mi lạnh lùng nhìn anh, anh càng nhìn càng không nhịn cười được.

“Anh cười cái gì?” Nhược Thủy ôm cánh tay như trước, lạnh lùng nheo mắt lại.

Xoa xoa nước mắt vì cười, Ngụy Ương điều chỉnh tốt biểu tình, nhanh chóng nhập diễn, sợ hãi vươn tay kéo ngón tay Nhược Thủy, xấu hổ đỏ mặt: “Em, em chỉ lo cùng người khác nói chuyện phiếm, không nhớ tới anh ~ em đã quên giữa trưa... em đáp ứng anh cái gì sao?”

Nhìn Ngụy Ương chịu nhập diễn, Nhược Thủy liếc mắt đưa tình, rồi rất nhanh khôi phục trạng thái băng sơn lạnh lùng: “Em hôm nay tâm tình không tốt, anh tay làm hàm nhai đi.”

Càng diễn càng high, người nào đó tất nhiên là không thuận theo, ở trên người Nhược Thủy băng sơn, lời nói trong miệng làm cho người ta mặt đỏ tim đập không dứt bên tai.

Nhược Thủy phối hợp trầm mắt, nâng cằm Ngụy Ương, nghiêm túc đứng đắn đùa giỡn anh: “Tiểu phóng túng, anh làm người ta quá mệt nhọc.”

Lời này thì quá mức! Ngụy Ương sợ run một chút, lập tức từ trong nhân vật thoát thân, mày mặt nhả lại: “Nhược Nhược, lời này em nghe ở đâu?”

Nhược Thủy thấy anh bỗng nhiên biến sắc, nửa điểm không sợ anh, giận anh liếc mắt một cái, cố ý nũng nịu: “Như thế nào, cậu nhỏ liền cho phép mình làm, còn không cho phép em nói sao?”

Một tiếng “cậu nhỏ” nhõng nhẽo, mềm yếu, làm cả người Ngụy Ương đều mềm xuống, chỉ có một chỗ còn cứng rắn. Anh cắn răng oán hận nói câu gì, Nhược Thủy còn chưa nghe thấy, đã bị che miệng.

“Giọt giọt giọt” âm thanh báo tin nhắn của chim cánh cụt làm cho Nhược Thủy thoáng thanh tỉnh chút, nhớ tới mình còn ở trước bàn học, liều mạng đem người đàn ông đẩy ra, nói: “Đừng... Đừng ở chỗ này...”

Ngụy Ương hít một hơi thật sâu, xem tiểu nha đầu trong lòng vẽ mặt hồng rực, ngay cả trên gáy ngọc cũng hồng nhạt mê người, một tay ôm lấy cô, lập tức đi về phía giường lớn trong phòng ngủ.

Về phần thư phòng cùng bàn học cái gì, bọn họ còn nhiều thời gian!

Kỳ thật thân mật như vậy, Nhược Thủy rất thích. Không biết là vì sao, thân thể cô rõ ràng là thiếu nữ, lại rất miễn cưỡng, thoáng trên chốc liền động tình lợi hại. Sau khi cùng Ngụy Ương cùng một chỗ, anh thủy chung chưa từng vượt qua phòng tuyến kia, trên giường chỉ luôn vì Nhược Thủy trước, mỗi một lần đều hầu hạ cô cực kỳ thoải mái, cho nên mới biết mùi tình dục, cô liền có chút nghiện, mỗi khi Ngụy Ương trên chốc liền, cô đều ồm ồm theo.

Lúc này cũng không ngoại lệ, Ngụy Ương cúi đầu mút trái anh đào hồng hồng mềm mềm kia, một bàn tay xoa nắn tuyết mềm bị vắng vẻ còn lại, xúc cảm mềm mại trong tay làm cho anh bị tức vũ khí đầu hàng.

Khi anh hôn tới bụng, Nhược Thủy biết anh muốn làm gì, giọng nói đứt quãng ngăn cản: “Cậu nhỏ, đừng... nơi đó... em... ưm a...”

Ngụy Ương làm sao không biết ý tứ của c đầu này thích sạch sẽ, mỗi lần không tắm sạch sẽ thì sẽ không cho chạm vào, giữa trưa hôm nay ở văn phòng đó là ngoại lệ, giờ phòng tắm bên cạnh, tự nhiên sẽ không cho anh lại đắc thủ.

Cố gắng đứng dậy, sự nhẫn nại của Ngụy Ương ở trên người Nhược Thủy đạt tới không giới hạn, anh lại ôm lấy cô gái nhỏ, sát thùy tai phiếm phần hồng của cô, trong miệng hàm hồ nói: “Tiểu trứng thối, em tra tấn anh đi!”

Vào phòng tắm, Ngụy Ương đem sự tra tấn mới vừa rồi từng chút một thu lại, anh tắm sạch sẽ, sau liền rất hưng trí hầu hạ Nhược Thủy tắm rửa, thân thể thiếu nữ trắng như tuyết, ở trong tay anh nở rộ từng chút một, mỗi một nơi tư mật, anh đều không buông tha, tinh tế tắm rửa, giống như đang hưởng dụng một bàn đại tiệc rất phong phú, ngon miệng.

Cũng không phải là đại tiệc sao?

“A... Cậu nhỏ... ưm... ưm a... đừng... đừng...” Nhược Thủy bị đặt ở trên bồn rửa, đưa lưng về phía gương, hai chân mở to, trên người không một mảnh vải, thân thể màu trắng sữa lắc theo động tác nhẹ nhàng của đầu lưỡi anh, lưng bàn chân căng chặt, ngón tay xuyên qua mái tóc ngắn mềm mại màu đen của anh, tiếp xúc đầu lưỡi nóng hổi trong miệng anh, độ mạnh yếu trên tay không ngừng biến hóa.

Vợ chồng bình thường cũng không làm loại chuyện tu nhân này, nhưng Ngụy Ương lại ngựa quen đường cũ, anh biết như vậy có thể làm cho Nhược Nhược của anh thoải mái, cho nên không vì Nhược Thủy e lệ, mỗi lần thân thiết sẽ làm một lần. Chỉ cần Nhược Nhược thích, dù cho anh quỳ ở dưới thân cô thì có ngại gì?

Nhược Thủy bị kích thích cực hạn kia làm mất thần trí, những lời nói cũng đa dạng thêm, một tiếng gọi “cậu nhỏ” làm cho chuyện này thêm vài phần khoái ý cấm kỵ, đang vui đầu, Ngụy Ương nghe thấy, được ủng hộ lớn, đầu lưỡi càng đi vào bên trong, mở ra tầng tầng thịt mềm, hưởng thụ lạc thú bị bó chặt. Bỗng nhiên, đầu lưỡi đảo qua một chỗ thoáng nổi lên, cả người Nhược Thủy cứng đờ, tiếng rên rỉ nháy mắt quyến rũ hơn rất nhiều, không chịu được nữa, năn nỉ anh: “Ừm... Aha... cậu, cậu nhỏ... Ồ... xin anh... đừng... A... Đừng nơi đó...”

Một tiếng kêu nũng nịu, làm anh càng cao hứng, dùng đầu lưỡi đi tới chỗ lúc nãy kia, đầu lưỡi cứng rắn chạm vào một cái, Nhược Thủy yêu kiều cơ hồ mang theo tiếng khóc, trong miệng cầu xin tha thứ không ngừng, nhưng nói một đường làm một nẻo, cái miệng cũng không tự chủ nâng lên phía trước, đem chính mình càng nhập sâu vào trong miệng anh

Một lần cuối cùng phát qua chỗ mẫn cảm nhất một cái, Nhược Thủy ngâm lên, thân thể run rẩy, trong hoa huyết co rút nhanh một trận thật dài, chất lỏng ngọt ngào phun ra, Ngụy Ương đều nuốt xuống hết. Cao triều lúc này kéo dài thật lâu sau, cho đến khi Nhược Thủy không chịu nổi cực lạc như địa ngục kia, thân mình mềm nhũn liền ngắt đi.

Ngụy Ương thấy thân mình cô mềm nhũn chỉ biết không tốt, đúng lúc vươn tay đem cô ôm vào lòng, để tránh cô ngã xuống bồn rửa. Nhìn trên mặt cô đỏ ửng sau kích tình, cái miệng nhỏ phía dưới cũng còn đang mở ra khép lại, chưa thoát khỏi một hồi dư vị, anh ần ần dục vọng đang dâng lên.

Nhưng anh chung quy là không đành lòng làm chút gì với tiểu nha đầu đang mất đi ý thức, chỉ có thể sau khi đem cô tắm sạch sẽ, an trí xong, vừa tay làm hàm nhai vừa đau khổ tính toán sinh nhật mười tám tuổi của Nhược Thủy còn bao lâu.

*Xì poi: quyết định của Lương Hàm...

51. Chương 51

Có lẽ là thương thấu tâm, lần này, Lương Hàm không nhịn nữa. Chỉ qua vài ngày, liền truyền đến tin tức hai người giải trừ hôn ước.

Khi Ngụy Ương đuổi tới “Vương Triều”, Thôi Tiến Đông đã uống rất nhiều rượu, nhưng vẫn thanh tỉnh như trước, giống như một người bình thường ngồi ở trong một đồng bóng rượu, ngọn đèn u ám, thần sắc của hắn ỉu xìu hết sức sống, trong mắt không còn thần thái kiêu ngạo tự tin như trước

Không ai đồng tình hắn.

Thậm chí huynh đệ tốt nhất của hắn —— Ngụy Ương, tới nơi này cũng không phải vì an ủi hắn, chính là đến nhìn hắn đã chết chưa, nếu không chết sẽ kéo trở về, miễn cho chết vì say rượu làm Thôi gia thương tâm.

“Thúc An, mày cũng thấy tao sai lầm rồi phải không?” Trong mắt của hắn không có tiêu cự, giống như hồn phách rời thân thể nhẹ giọng hỏi.

Ngụy Ương nhìn hắn, anh em này từ nhỏ cùng nhau lớn lên, là anh em tốt nhất của anh: “Ừ, mày sai lầm rồi.”

Thôi Tiến Đông bỗng nhiên liền nở nụ cười, cười đến tê tâm liệt phế, cười đến nước mắt rơi xuống đều mờ ảo: “Tao thật sự yêu Mi Mi, tao không thể ủy khuất cô ấy, cô ấy là cô gái tốt như vậy... Nhưng, nhưng Lương Hàm cùng tao cùng một chỗ mười một năm, mười một năm... Tao không thể cho cô ấy tình yêu, nhưng tao không thể ngay cả thân phận vị hôn thê cũng không cho cô ấy... Vì sao, vì sao hiện tại lại biến thành cái dạng này?” Hắn rơi lệ đầy mặt, để tay lên ngực tự hỏi. (người ta có thêm thân phận này hay ko thì chương sau sẽ biết!)

“A!” Ngụy Ương cười lạnh, nhìn bộ dáng Thôi Tiến Đông chật vật, nhưng không có nửa điểm đồng tình: “Mày cho là Lương Hàm hiểm lạ thân phận này? Cũng chỉ có Mi Mi kia của mày hiểm lạ thân phận Thôi phu nhân này, đừng đem Lương Hàm cùng cô ta so sánh, không đủ tư cách!”

Thôi Tiến Đông nhìn về phía hắn, trong mắt là thống khổ không được anh em lý giải: “Mày đừng nói Mi Mi như vậy! Cô ấy là cô gái tốt!” (ôi, cô gái tốt, ừ, chương sau sẽ rõ tốt hay ko? Sau bị quả báo cũng chẳng oan)

“Cô ta là cô gái tốt, Lương Hàm không phải? Lương tâm của mày đều bị chó ăn rồi!” Ngụy Ương sắp bị hắn làm tức chết, khẩu khí cũng cao lên: “May mắn Lương Hàm giải trừ hôn ước với mày, nếu gả ầy, đời cô ầy liền bị đập hư!”

Vốn Ngụy Ương đang đứng bên cạnh, nay nghe xong lời này của hắn, thật tình cảm thấy mình đến xem hắn là quyết định sai lầm: “Hiện tại không có người cản Mi Mi của mày làm Thôi phu nhân, mày cứ cùng vui vẻ với cô ta đi! Mày cũng không có say chết, tao liền trở về.” Dứt lời xoay người bước đi, đi đến ngoài cửa, lại dừng, nói một câu cuối cùng: “Mày có thể nhẫn tâm như vậy, tao cũng không nói thêm gì nữa. Khi cùng ‘tình yêu đích thực’ của mày ở cùng nơi, tốt xấu cũng nghĩ tới ba mẹ của mày đi.”

Trong phòng chỉ còn một mình Thôi Tiến Đông, hắn nhìn thân ảnh Ngụy Ương biến mất sau cửa, cầm bình rượu trong tay đập mạnh xuống, hai tay che mặt, nước mắt như mưa.

“Chị Lương Hàm, chị, chị đừng luẩn quẩn trong lòng a...” Nhược Thủy ôm lấy thắt lưng Lương Hàm, đứng ở sườn núi cách vách núi mười thước, không dám cho cô ấy đi tới phía trước.

Lương Hàm hình như sợ run một cái, lập tức đỏ đôi mắt, nhìn về phía vách núi đen cách đó không xa, bỗng nhiên nghẹn ngào ra tiếng: “Chị không muốn chết, kêu em đến cùng chị, là chị sợ chị nhất thời đầu óc luẩn quẩn... Chị còn có ba mẹ cùng Lương Thần, chị sao có thể chết...”

Nhược Thủy vẫn ôm chặt lấy cô, không chịu buông tay, nhẹ giọng nói: “Chị Lương Hàm, muốn giải sầu cùng em đi chỗ nào đều được, nơi này gió quá lớn, chúng ta trở về đi.”

“Em yên tâm, chị không có yếu ớt như vậy.” Chỉ trong nháy mắt, Lương Hàm thật giống như thay đổi thành người khác, cô nhẹ nhàng xoa xoa nước mắt, đem cái hộp nhỏ vẫn nắm ở lòng bàn tay ra: “Chị là đến xử lý cái này...”

“Đây là...?” Nhược Thủy có chút nghi hoặc, buông lỏng tay, nhưng vẫn nắm một cánh tay của Lương Hàm, e sợ cô bỗng nhiên luẩn quẩn trong lòng.

Lương Hàm không có trả lời cô, mà nhẹ nhàng đem nắp hộp mở ra, là một đôi nhẫn kim cương!

“Đây là, thời điểm trước khi tốt nghiệp, chị tự tay làm.” Lương Hàm cười ôn nhu, nhưng lại đau thương nói không nên lời.

Đôi nhẫn kia, không phải thiết kế tinh xảo, không có cấu tạo độc đáo, thậm chí đơn giản có chút thô ráp. Nhưng đó là tấm lòng của cô, cô khi đó, ở thời gian tươi đẹp nhất, mang tình yêu sâu đậm, tự tay làm thành nhẫn, chờ mong có một ngày, có thể đưa đến trong tay người nọ, trong lúc mọi người chúc phúc, nắm lấy tay cô, đeo cho cô, nói với cô lời thề cả đời một đôi.

Ai có thể nghĩ đến, lòng người thay đổi như thế, nay nhẫn kim cương vẫn như trước, ở trong hộp ánh sáng rạng rỡ, nhưng người làm cam tâm chờ đợi nhiều năm kia, nay lại đem tất cả ôn nhu dành cho người khác.

Kim cương tượng trưng cho “tình yêu vĩnh hằng không thay đổi”, minh chứng cô năm đó ước vọng mờ mịt, lúc nào cũng đều nhắc nhở cô, chuyện cô trả giá tuổi thanh xuân vì tình yêu chỉ là trò cười!

Lương Hàm đem nhẫn kim cương giơ lên cao, ánh nắng mùa hè xuyên thấu, ánh sáng kim cương chiếu xạ trong mắt của cô, đâm vào khiến cô chảy nước mắt, cô lẳng lặng cười: “Chị năm tuổi quen biết anh ta, mười sáu tuổi cùng một chỗ với anh ta, hai mươi ba tuổi cùng anh ta đính hôn, năm nay, chị hai mươi bảy.”

Nhược Thủy che miệng, rơi nước mắt, thấp giọng nức nở.

“Tại chị quen biết hai mươi hai năm, cùng một chỗ mười một năm, đính hôn ba năm.” Lương Hàm nhẹ cười ra tiếng, nước mắt lại như mưa: “Lại đều không bằng tình yêu đích thực mà anh ta nhất kiến chung tình.”

“Nay... chuyện này coi như là giải thoát rồi phải không?”

Cô tuy là cười, nhưng một thân bi thương thâm làm cho nước mắt Nhược Thủy không ngừng rơi, thấy Lương Hàm còn muốn tới gần mép vách núi đen, Nhược Thủy liền đi lên ôm cô: “Chị Lương Hàm!”

“Yên tâm, yên tâm....” Lương Hàm vỗ nhẹ tay cô, lắc lắc hộp nhẫn tinh xảo trong tay: “Chị chỉ là muốn đem cái này tiễn bước.”

Làm cho đoạn tình yêu không tốt đẹp này mai táng ở nơi cô không nhìn thấy.

Nhược Thủy lại ôm cô như trước, ngẩng đầu lên, trong mắt tất cả đều là lệ: “Chị Lương Hàm, em biết chị không muốn lại nhìn thấy cái này. Nhưng là, tất cả đều là anh ta sai, dựa vào cái gì chị phải khổ sở? Chị tốt như vậy, sẽ có người tốt hơn đeo cho chị, sẽ biết trân trọng chị.”

Cô lau nước mắt trên mặt: “Đừng ném nó. Đây là thời gian tươi đẹp nhất của chị, dùng tâm ý tốt nhất làm thành. Từ nay về sau, không liên quan tới anh ta!”

Lương Hàm đứng yên thật lâu, cho đến khi ánh mắt Nhược Thủy trở nên lo lắng, cô rút cục ôm Nhược Thủy, ở trong lòng cô khóc không thành tiếng, trong tay nắm chặt hộp nhỏ, cạnh hơi nhọn của hộp nhỏ kia hung hăng đâm vào giữa tay cô, làm như muốn lưu lại dấu vết sâu

*Xì poi: chương sau sẽ biết LH hạnh phúc, TTĐ bị báo ứng...

52. Chương 52

[kỳ thật đây là phiên ngoại]

Hai năm sau, Thôi gia.

Đang ở trong phòng khách, mẹ Thôi nhìn con đến, không khỏi vui vẻ ra mặt, cho dù con là vì người phụ nữ kia mới trở về, bà vẫn rất cao hứng.

Bà sinh ba đứa con, hai con gái một con trai, hai con gái đều gả tốt, nhưng là gả xa, hàng năm có thể trở về một lần cũng rất vui mừng, tuổi dần dần lớn, cũng chỉ hy vọng con có thể thường về nhà thăm.

Thôi Tiến Đông cùng mẹ nói chuyện một lát, vòng qua vòng lại vòng đến Liễu Mi.

Liễu Mi, chính là “tình yêu đích thực” hai năm trước làm hấn nhất kiến chung tình, không phải cô ấy thì sẽ không lấy vợ.

Mẹ Thôi thở dài: “Con nếu là thật sự nhận định, liền chọn thời gian, để ba mẹ và ba mẹ cô ấy gặp mặt một lần.”

Thôi Tiến Đông không thể tin, kinh hỉ nói: “Mẹ, mẹ, mẹ thật sự đồng ý?!”

Nhìn bộ dáng vui mừng của gã, mẹ Thôi hơi hơi thở dài: “Con cũng ba mươi tuổi, chúng ta không xen vào được nữa. Mấy ngày hôm trước, mẹ nghe nói Lương Hàm đã kết hôn, qua một thời gian sẽ làm tiệc rượu, gả cho lão đại Thẩm gia. Hai năm nay, không đồng ý các con, vì phải nhìn Lương gia, trước đây con rất có lỗi với Lương Hàm. Nay con bé cũng tìm được nơi chốn rồi, chúng ta cũng không nói gì nữa.”

“Cô ấy đã kết hôn?” Thôi Tiến Đông sửng sốt thật lâu, lẩm bẩm nói.

Mẹ Thôi vỗ vỗ tay hấn, khẽ cười nói: “Hôm nay liền lưu lại ăn cơm đi, mẹ tự mình xuống bếp, trong chốc lát ba con sẽ trở lại, con đừng lại cùng ba con ngang bướng, nói vài câu mềm giọng, dù sao hai người là cha con ruột, làm sao có thù hận được?”

Thôi Tiến Đông nhẹ nhàng gạt đầu, đáp ứng mẹ.

Kỳ thật trong lòng ba Thôi đã sớm không trách Thôi Tiến Đông, nhưng sượng mặt mũi, lúc này được hạ bậc thang, đương nhiên không nói hai lời liền hòa hảo. Không khí trong phòng hoà thuận vui vẻ, mẹ Thôi lặng lẽ lau khô mắt một chút —— loại tình trạng này đã thật lâu không có nhìn thấy qua.

Bỗng nhiên, Thôi Tiến Đông lấy điện thoại di động ra nhìn thoáng qua, nhất thời sắc mặt đại biến.

Mẹ Thôi thân thiết nói: “Làm sao vậy? Là công ty xảy ra chuyện gì sao?”

Thôi Tiến Đông miễn cưỡng cười cười: “... Vâng, công ty xảy ra chút chuyện, ba mẹ, con đi trước.”

Biết là chính sự, ông bà Thôi cũng không lưu hãm, chính là mẹ Thôi còn có chút luyến tiếc, một đường đưa hãm ra sân.

Ngồi ở ghế lái, sắc mặt Thôi Tiến Đông âm trầm, gọi điện thoại: “Alo, lão Trần, phiền toái cậu giúp tôi điều tra vị trí hiện tại của Liễu Mi... Ở sân bay?... À, được, cảm ơn.”

Cúp điện thoại, Thôi Tiến Đông nhắm mắt, khởi động xe đi đến sân bay.

Tin nhắn lúc này không liên quan tới công ty, mà là Liễu Mi gửi: [Tiến Đông, thực xin lỗi, hẹn gặp lại.]

Đang xếp hàng, Liễu Mi không nghĩ tới Thôi Tiến Đông nhanh như vậy liền chạy đến, khi bị hãm một phen lúi ra khỏi đám người, ả còn có chút không tin.

“Em là muốn đi đâu?” Thôi Tiến Đông bình tĩnh hỏi ả.

Liễu Mi mím môi, như nhiều năm trước kiêu ngạo mà hất cằm lên: “Tôi xin được học bổng của đại học tại Mỹ, đợt lát nữa sẽ lên máy bay.”

“A, ” hãm giận dữ mà cười: “Anh thì sao? Em chỉ dùng một cái tin nhắn phân rõ giới hạn với anh, từ nay về sau, cả hai không thể ở chung?”

“Tiến Đông” ả đang cao ngạo, thần sắc bỗng nhiên mang theo chút buồn bã: “Phụ nữ chỉ có thời gian vài năm, tôi theo anh hai năm, nhưng là, tôi không nhìn thấy tương lai, không nhìn thấy hy vọng! Bất luận tôi ăn nói khép nép như thế nào, người nhà anh vĩnh viễn sẽ không thừa nhận tôi, vĩnh viễn đều khinh thường tôi! Chúng ta không có kết quả, tôi không thể lại tiêu hao dần vì anh nữa.”

Nghe ả nói xong lời tâm huyết cảm tình dư thừa này một phen, Thôi Tiến Đông bình tĩnh có chút quỷ dị, hãm thậm chí mỉm cười, hỏi: “Vậy rời xa tôi, cô chuẩn bị làm sao bây giờ?”

Liễu Mi thấy thế, tự tin ngẩng đầu: “Tôi cho tới bây giờ không phải là hoa tầm gửi dựa vào anh, sau này tôi sẽ dựa vào chính mình, kiên cường độc lập sống sót!”

“Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha...” Thôi Tiến Đông cười to, mặc kệ ánh mắt của những người đi ngang qua, cười đến nỗi rơi nước mắt, “Kiên cường độc lập? Không cần dựa vào tôi? Công việc của ba mẹ cô là ai an bài?! Em trai cô học đại học là ai đưa vào?! Cô ăn mặc dùng là ai mua cho cô?! Liễu Mi, cô sao có thể không biết xấu hổ như vậy?!”

Thôi Tiến Đông đánh giá Liễu Mi giống như đang nhìn một người xa lạ bình thường, hôm nay ả mặc váy liền áo tơ tằm màu đen có thắt lưng, tóc uốn lộn to quăn rũ xoã ở sau người, dưới chân là giày cao gót đầy tinh tế màu đen, trên đầu trang sức kim cương, cổ tay đeo lắc tay khảm bảo thạch, còn có va li kéo trong tay, không chỗ nào không phải là hàng hiệu cao cấp nhất. Mặt ả trang điểm tinh xảo, cùng một thân cao ngạo khí chất, làm sao còn có bóng dáng nữ sinh viên bần hàn năm đó?

Liễu Mi bị lời nói của hãm làm đơ, kỳ thật ả cũng nghĩ qua có nên đem này nọ đều đưa lại hãm, nhưng lại nghĩ lại, chính mình theo hãm hai năm, cái gì cũng không muốn trả, quần áo trang sức cùng công việc của cha mẹ, em trai là phí tổn thất thanh xuân của ả đi, huống chi Thôi Tiến Đông trừ bỏ ả cũng không có phụ nữ khác, ả nếu đem này nọ trả về, không phải không công lãng phí sao?

“Tôi và anh cùng một chỗ suốt hai năm, anh thế nhưng còn muốn cùng tôi so đo mấy chuyện đó sao?!” ả không thể tin nhìn về phía Thôi Tiến Đông, làm như cảm thấy hãm thay đổi

Mà lúc này, Thôi Tiến Đông suy nghĩ, là từ khi nào thì bắt đầu nhỉ? Hình như, thật lâu, thật lâu trước kia, người con gái kia làm cho hắn tâm động, quần áo đơn giản mộc mạc, một thân tranh tranh ngạo cốt thanh lệ đã không thấy tăm hơi... Nay hồi tưởng lại, ngay cả trí nhớ đều mơ hồ không rõ.

Hắn bình tĩnh nhìn Liễu Mi, nhìn thoáng qua thật sâu, xoay người rời đi. Đi được mười bước, hắn lấy di động ra, gọi điện thoại: “Lão Trần, hủy bỏ vé máy bay của Liễu Mi, đóng băng tài khoản của cô ta, sa thải cha mẹ Liễu Mi, làm cho em trai cô ta bị đuổi học.”

Gọi xong cuộc điện thoại này, hắn tiếp tục đi ra ngoài, lại giống như mất hồn phách, trong đầu không ngừng hồi tưởng mấy câu nói ——

“Mày cho là Lương Hàm hiếm lạ danh phận này?”

“Chúng ta không có kết quả, tôi không thể lại tiêu hao dần vì anh nữa.”

“Phụ nữ chỉ có thời gian vài năm, tôi theo anh hai năm...”

Phụ nữ chỉ có vài năm thanh xuân, nhưng Lương Hàm lại đem thanh xuân của cô cho hắn, hai mươi hai năm, mười một năm, ba năm... Mỗi một đoạn thời gian đều có ý nghĩa đặc thù, đều so với hai năm buồn cười này dài hơn!

Lương Hàm dùng nửa đời thương hắn, nhưng hắn lại vì một người phụ nữ buồn cười như vậy, làm cô tổn thương sâu vô cùng!

Hắn thật sự là đồ khốn kiếp nhất thiên hạ!

“Ồ, người kia sao nhìn quen mắt ta.” Lương Hàm nhìn một thân ảnh cách đó không xa đi ngang qua, nhíu mày.

“Nhìn quen mắt?” Thẩm Niệm Xuyên nhìn theo ánh mắt của vợ, lại nhìn thấy bóng dáng một người đàn ông, nhất thời sắc anh mặt lạnh lùng, khụ một tiếng: “Khụ khụ! Thẩm phu nhân, anh nhắc nhở em, em hiện tại là phụ nữ đã kết hôn, hơn nữa chồng em là anh đang ở bên cạnh, đừng nhìn chằm chằm người đàn ông khác ~”

Lương Hàm quay đầu, quần bách thui anh một cái, có chút xấu hổ: “Biết! Anh là thùng dấm chua!”

Thẩm Niệm Xuyên nhìn mặt cô đỏ hồng, cảm thấy yêu thương, nhin không được cúi đầu xuống hôn.

Lương Hàm ngửa đầu, đón nhận nụ hôn ngọt ngào này, cũng bắt chập chung quanh người đến người đi.

Đại sảnh sân bay như nước chảy, một đôi vợ chồng tân hôn ngọt ngào thâm tình hôn nhau, mà người đàn ông tinh thần sa sút mới vừa đi qua, lại sớm biến mất trong biển người.

Thực ra đọc xong chương này thấy nhân vật Mi Mi sống thực dụng, thực tế thôi, chả đáng ghét vì tính cách ấy, chỉ ghét cái thái độ kênh kiệu làm tiểu tam!

*Xì poi: kết cục của Tạ gia – tập 1

53. Chương 53

Sau ngày đó, Lương Hàm liền đem toàn bộ tinh thần vào công việc, vừa vặn công ty đang có một công trình lớn ở Nam Kinh, cô không nói hai lời liền tiếp nhận, không quá vài ngày liền bay đi Nam Kinh, tạm thời rời khỏi nơi thương tâm này.

Đúng ngay thời điểm sắp được nghỉ hè, đối với Nhược Thủy vẫn là sinh viên mà nói, đây là một năm thống khổ nhất! Bị kỳ thi học kỳ kia bức khổ...

Thậm chí Nhược Thủy so với các bạn học khác còn bận rộn hơn nhiều, kịch bản tiểu đánh tiểu nháo lần trước kia, được Ngụy Ương hết lòng ủng hộ và ba ba Hách Liên đầu tư rất lớn, thế nhưng thành đại chế tác, tuyển vai và công việc chuẩn bị hậu kỳ đều đã làm xong, dĩ nhiên thanh thể rất lớn tiến vào giới điện ảnh, bắt đầu quay phim.

Làm biên kịch, Nhược Thủy cũng không cần quan tâm nhiều lắm, dù sao cô viết kịch bản, tổ biên kịch tùy tiện xách một người làm công đi ra đều có kinh nghiệm hơn so với cô. Nhưng cô cũng là người đầu tư, vì thế rất nhiều chuyện liên không thể không hỏi ý cô.

Lại một l cùng đạo diễn trò chuyện xong, Nhược Thủy xoa xoa thái dương, cảm thấy thật sự là khó tin. Có đôi khi nằm ở trên giường, nửa mơ nửa tỉnh nhớ tới chính mình viết cái kịch bản cầu huyết kia, đều bị dọa giật mình một cái tỉnh lại...

Kỳ thật, bộ phim này có thể bắt đầu quay liên quan tới Thôi Tiến Đông rất lớn, nhưng từ sau khi Lương Hàm cùng hân giải trừ hôn ước, mặc dù có tăng quan hệ kia với Ngụy Ương, Nhược Thủy vẫn không muốn gặp hân. May mà Thôi Tiến Đông chính là ông chủ lớn vỗ bàn quyết định, mọi chuyện cụ thể không liên quan tới hân, nhiều nhất thì tương lai khi mở tiệc giới thiệu phim lộ mặt một chút là được, Nhược Thủy lúc này mới yên tâm rất nhiều.

Bị cuộc điện thoại vừa rồi đánh gãy, thật vất vả bồi dưỡng được một chút không khí học tập, Nhược Thủy thở dài, đi ra khỏi thư viện, lưng đeo túi sách tính về nhà.

Gần đây Nhược Thủy ôn tập rất chăm chỉ, mỗi ngày không ở thư viện đến tối muộn thì tuyệt đối không chịu đi, chạng vạng cũng không quay về, trực tiếp đến căn tin gần thư viện giải quyết cơm chiều.

Ngụy Ương đưa cơm chiều đến cho Nhược Thủy, đều bị cự tuyệt. Kỳ thật Ngụy Ương đau lòng cô ăn không ngon, nhưng cô cũng đau lòng Ngụy Ương qua lại bốn ba vất vả. Lúc trước Ngụy Ương mỗi ngày đi làm, lại còn phải trở về làm cơm chiều cho cô, cô đã đề cập qua nhiều lần, nhưng Ngụy Ương muốn vậy, cô cũng không có biện pháp.

Nhược Thủy cũng từng nghĩ tới muốn học nấu ăn, nhưng khi cô dùng lý thuyết khoa học tự nhiên của đời trước cùng độ chính xác lại làm ra một chén cơm rang trứng bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa, Ngụy Ương ngàn đô vạn lừa mới đánh mất tâm tư tiếp tục xuống bếp của cô.

Đối với Ngụy Ương mà nói, vì người yêu dấu xuống bếp là hạnh phúc của anh, ở trong đầu của anh hoàn toàn không có tồn tại ý nghĩ “nam chủ ngoại, nữ chủ nội”, dựa theo ý muốn của anh, nếu có thể mỗi ngày ở nhà chuẩn bị một ngày ba bữa cho Nhược Thủy mới là hạnh phúc lớn nhất.

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà còn mang theo một chút nóng dưng ở trên người Nhược Thủy, ở phía sau cô kéo ra một cái bóng thật dài, làm cho trên người cô gái thanh lệ vô song một tầng vắng lặng như cảnh trong mơ, khi Ngụy Dịch lái xe qua, liếc mắt một cái liền thấy được cô mặc quần áo bình thường lại dấu không được một thân phương hoa.

“Nhược Nhược.” Một tiếng gọi từ phía sau truyền đến, Nhược Thủy kinh ngạc ngoái đầu lại nhìn, thấy Ngụy Dịch từ trên xe xuống.

“Anh Ngụy Dịch, đã lâu không thấy!” Nay lòng của cô đã sớm không giống ngày xưa, liếc thấy Ngụy Dịch, chỉ có kinh hãi, không có gì khác.

Ngụy Dịch cầm chìa khóa xe đi tới, cười nói: “Vừa mới tan học sao? Sao đi một mình, chú nhỏ cũng không tới đón em?”

Nhược Thủy nghe được một câu cuối cùng, sững sốt trong chốc lát, thấy anh thần thái tự nhiên, ngữ khí giống như ngày xưa, chỉ biết anh đã biết được hơn nữa tiếp nhận chuyện cô cùng Ngụy Ương.

“Vừa tự học xong. Anh ấy ở nhà làm cơm chiều.” Nhược Thủy biết được thiện ý của anh, cũng cười trả lời: “Nhưng anh sao lại đến đại học Thanh Hoa? Là bà ngoại có chuyện gì muốn làm sao?”

Ngụy Dịch đầu tiên là lắc đầu, sau đó lại gật đầu, sờ sờ cái mũi cười khổ nói: “Anh đến làm cu li. Chủ nhiệm hệ pháp luật của trường tụi em là học trò của bà nội, thời gian trước anh không phải hoàn thành một vụ án lớn sao? Vị chủ nhiệm kia không biết từ chỗ nào biết được thân phận của anh, đến tận nhà nói với bà nội, mời anh đến đại học Thanh Hoa diễn thuyết. Bà nội đương nhiên là đồng ý, anh không có biện pháp, chỉ có thể đến đây.” Dứt lời anh còn buông tay, bộ dáng thực bất đắc dĩ.

Trong mắt Nhược Thủy đầy ý cười, trêu tức nói: “Bằng diện mạo của Ngụy thiếu gia nhà chúng ta, khẳng định là mê đảo ngàn vạn nữ sinh đại học Thanh Hoa phải không?”

“Đừng đừng, đừng kêu Ngụy thiếu gia, cách gọi này anh không đảm đương nổi.” Ngụy Dịch liên tục xua tay, cười nói: “Chắc em không biết, vòng luẩn quẩn này Ngụy thiếu gia là chú nhỏ, anh chống đỡ lắm chính là Ngụy tiểu thiếu gia...”

Nhược Thủy bật cười.

Hai người đều không nói chuyện Nhược Thủy cùng Ngụy Ương, rất ăn ý nói giỡn, hàn huyên trong chốc lát, Nhược Thủy bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện: “Anh Ngụy Dịch, anh... cùng Tạ Nhân Nhân chia tay?”

Ngụy Dịch ngăn ra, khẽ thở dài một cái: “Ừ. Tụi anh đúng là không thích hợp.”

“Lúc trước anh còn kiên trì như vậy, cứ cảm thấy ba mẹ bọn họ có thành kiến với cô ấy, chuyện trường bối không thể liên lụy đến trên người hậu bối, thậm chí... Còn oán bọn họ.” Anh cười có chút chua xót: “Nay, anh mới hiểu được, chân chính bị che mắt là anh, cảm tình của tụi anh, vốn có vấn đề.”

Nhìn anh như vậy, Nhược Thủy không biết nên nói tiếp như thế nào, chỉ có thể im lặng nghe anh nói. Ngụy Dịch nói tới đây, phồng chừng cũng ngưng ngừng, liền không nói nữa.

“Gần đây, em có nghe được một ít tin tức, là về Tạ gia.” Nhược Thủy có chút chần chờ: “Nghe nói Tạ An Quốc đã bị khai trừ, Tạ An Bang từ sau khi bị bắt không lộ mặt, ông nội Tạ Nhân Nhân đột nhiên phát bệnh, bây giờ còn đang cấp cứu... Tạ Nhân Nhân chị ấy không biết...”

“Cô ấy không có việc gì.” Ngụy Dịch biết cô muốn hỏi cái gì, ôn nhu cười với cô: “Dù sao cùng một chỗ nhiều năm như vậy, anh cũng giúp cô ấy một phen, trước khi ba cô ấy bị bắt, cô ấy cũng đã xuất ngoại. Phồng chừng, rất nhiều năm cũng không trở lại.”

Một nhà Tạ gia rơi đài, cây đổ bầy khỉ tan*, Tạ lão gia tử bị đả kích lớn, đột phát chảy máu não, được đưa vào bệnh viện cấp cứu, đến nay còn chưa thể thoát ly nguy hiểm. Lúc trước có liên quan với Tạ gia, những người dựa vào lấy lòng Tạ gia nay đều tránh né, e sợ không kịp. Hai anh em Tạ Phỉ Phỉ cùng Tạ Trường Không được Tạ lão gia tử sủng ái nhất ở Tạ gia sau khi chuyện phát sinh liền biến mất, ngay cả Tạ lão gia tử còn ở bệnh viện cũng chưa từng đi thăm.

*Cây đổ bầy khỉ tan: Nguyên gốc là (Thụ đổ Mi hầu tán/thụ đổ hồ tôn tán) – một câu thành ngữ Trung. Hồ tôn là loại khỉ lông dày, hay còn gọi là khỉ Ma-các, một giống khỉ ở miền Bắc Trung Quốc.

Hồ tôn

Xuất xứ: Tổng Tào Vành dựa vào Tần Cối, làm quan tới thị lang, vinh quang một thời...Vành uy hiếp đủ kiểu, Đức Tư vẫn bất khuất. Đến khi Tần Cối chết, Đức Tư sai người gửi thư đến Tần Vành, mở thư ra, bên trong viết “Cây đổ bầy khỉ tan” – ý chỉ cây đổ rồi, khỉ ở trên cây liền chạy đi hết.>

Nhân tình ấm lạnh, Ngụy Dịch anh lại vẫn nguyện ý ra tay giúp đỡ Tạ Nhân Nhân thoát thân như cũ, mặc dù đã là người xa lạ.

Nhược Thủy nhìn anh, hình như có thể thấy được bóng dáng chàng thiếu niên mới gặp kia. Mấy năm nay, rất nhiều người, rất nhiều chuyện đều đã hoàn toàn thay đổi, nhưng anh lại vẫn thiện lương như cũ vẫn, ôn nhu như vậy.

Ôn nhu trí mạng nhất.

Khi Nhược Thủy về nhà, Ngụy Ương còn chưa trở về, trong nhà rất yên tĩnh.

Cô nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho anh.

Mới vang một tiếng đã bị tiếp: “Uy, Nhược Nhược.”

“Cậu nhỏ, anh sao còn chưa trở về? Sẽ tăng ca hả?” Khi Nhược Thủy cùng anh nói chuyện luôn không tự chủ được mang theo chút làm nũng.

Ngụy Ương vừa nhìn đồng hồ, lúc này mới phát hiện đã qua thời gian, không hờn giận nhìn người trước mặt một cái, ngữ điệu lại hết sức ôn nhu: “Bảo Bối đói bụng phải không? Trong tủ lạnh còn có một chút đồ ăn vặt, Bảo Bối trước ăn tạm, anh sẽ trở về nấu cơm.”

Nhìn anh khi nói chuyện điện thoại trong mắt đầy sùng nịch và trong ngữ khí lấy lòng mà chính mình đều không có chú ý tới, lông mi vừa dày vừa mềm của Lăng Sương run rẩy, như con bướm hoảng loạn, yếu ớt lại xinh đẹp.

Thấy anh rút cục cúp điện thoại, Lăng Sương cười nói: “Là bạn gái anh gọi?” Ngữ khí rất tự nhiên, không biết còn tưởng rằng ả đang nói chuyện cùng bạn lớn lên từ nhỏ.

Ngụy Ương rút cục không hề che giấu chính mình không kiên nhẫn, lười ứng phó với ả: “Lăng tiểu thư, thật sự có lỗi. Bữa ăn đêm nay tôi không có thời gian, trong chốc lát tôi sẽ phái Trương trợ lý thay tôi tham dự, Vương quản lý bộ phận phát triển cũng sẽ đi, cô nếu là muốn tìm người tham khảo vấn đề lần này hợp tác, có thể tìm Vương quản lý, việc này từ anh ta toàn quyền phụ trách.”

Trong lời nói thập phần không kiên nhẫn, Lăng Sương đương nhiên nghe ra, ả cho tới bây giờ sẽ không là người càn quấy, thân mình gây một chút, lập tức liền sẵn sàng cười nói: “Là sai của em, tan tằm còn chiếm dụng thời gian của anh dài như vậy.” Sau liền tự nhiên rộng rãi đứng dậy tạm biệt Ngụy Ương, thân ảnh thướt tha duyên dáng biến mất ở ngoài cửa.

Ả vừa đi, Ngụy Ương cũng ngồi không nổi nữa, vừa rồi bị người phụ nữ này lãng phí quá nhiều thời gian, làm hại Nhược Nhược của anh đáng thương hề hề ở nhà đói bụng. Ngụy Ương nghĩ đến bộ dạng Nhược Thủy bị đói, nước mắt lưng tròng đáng thương, trong lòng nhảy dựng, vội vàng chạy xuống gara.

Trương trợ lý đã sớm được phân phó tham dự bữa ăn đêm nay, vì cam đoan trong sạch của Boss không bị vị Lăng tiểu thư kia cướp đi, anh vẫn canh giữ ở ngoài cửa văn phòng của Ngụy Ương.

Nhìn thấy vị Lăng tiểu thư kia rút cục đi ra, hơn nữa khách khí cùng anh chào hỏi, sau liền rời đi, anh chính là hơi hơi thở dài. Lúc này nhìn thấy Boss nhà mình vô cùng lo lắng chạy về nhà như chạy đi đầu thai, ở trong lòng anh yên lặng cảm tạ một nửa của mình, cảm tạ cô ấy đến nay còn chưa xuất hiện, để cho anh có thể toàn lực ứng phó xây dựng sự nghiệp.

*Xì poi: scandal của bạn Diễm Diễm

Gặp lại Lăng Sương

54. Chương 54

Trên bàn rượu đồ ăn uống linh đình, Lăng Sương hoàn toàn không còn ôn nhu uyển chuyển như ban ngày khi ở trước mặt Ngụy Ương nữa, trưng ra bộ mặt lãnh mỹ nhân. Ngẫu nhiên liếc qua cô thư ký nhỏ xinh đẹp đang ngồi trên đùi lão tổng công ty của mình nũng nịu, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Trương trợ lý đêm nay là đại biểu của Ngụy Ương, bị luân phiên kính rượu một vòng, nhưng tửu lượng anh thập phần tốt, khi mặt mày của lão tổng công ty Lăng Sương đã đỏ ửng, bàn tay đặt ở trên đùi trắng nõn của thư ký nhỏ bắt đầu có chút hạnh kiểm xấu, sắc mặt anh vẫn như thường.

Lăng Sương đã muốn thập phần nhẫn nại, vốn bữa ăn đêm nay ả cũng không cần tham dự, nhưng vì cơ hội tiếp xúc nhiều với Ngụy Ương, ả chủ động xin ông chủ đi giết giặc, ông chủ tai to mặt lớn, bụng nhị thể tổ còn tưởng rằng mỹ nhân lạnh lùng này rút cục thông suốt, cao hứng cả một ngày.

Lại nhẫn nại trong chốc lát, Trương thư ký đứng dậy đi toilet, ả cũng lấy cớ ra ngoài hít thở không khí.

Trên hành lang ánh sáng huy hoàng, bị váy liền áo bảo thủ vây lấy, dáng người mỹ nhân lại càng có vẻ xinh đẹp, lẳng lặng dựa vào tường, ánh trăng càng làm sáng tỏ thần sắc trên mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, như thánh nữ cao không thể với tới.

Khi Trương trợ lý đi qua thấy liền một cảnh tượng như thế này, anh cùng Ngụy Ương gặp qua rất nhiều, đối với loại cảnh tượng này, cũng chỉ là thần nhiên cười, lễ phép nói: “Lăng tiểu thư đi ra thay đổi không khí?”

“Ừ.” Ngữ điệu Lăng Sương thấp mềm mại, vẻ mặt cũng hiền hoà rất nhiều, cùng người cao ngạo lạnh như băng vừa rồi ở trong phòng như là hai người khác nhau.

Chào hỏi qua, Trương trợ lý liền muốn lướt qua ả trở về phòng, lại bị ả gọi lại: “Trương trợ lý, xin đợi chút.”

“Lăng tiểu thư có việc?” Trương trợ lý quay đầu, cười hỏi.

“Tôi... anh có thể cùng tôi nói một câu, Ngụy Ương anh ấy, chuyện mấy năm nay của anh ấy không?” Á cười có chút chua xót, nói không nên lời, réo rắt thấm thiết động lòng người: “Anh có biết, người... bạn gái...kia của anh ấy quả có vẻ nghiêm, anh ấy vì tị hiềm, rất nhiều chuyện đều không có thể cùng tôi nhiều lời.”

Trương trợ lý: “...”

Quả có vẻ nghiêm? Cô xác định cô nói là bạn gái Ngụy tiên sinh —— Hách Liên tiểu thư? Sao anh cảm thấy là Ngụy tổng bọn anh mới quả nghiêm?

Hơn nữa, cô là bạn gái trước nhiều năm không liên hệ, ôi chào, vì sao muốn cùng cô nói?

Trương trợ lý cảm thấy logic của mình bị khiêu chiến, anh nghiêm túc nói cho Lăng Sương đang chờ mong trước mắt: “Thật có lỗi, Lăng tiểu thư. Tôi chỉ là trợ lý của Ngụy Tổng, không có tư cách nói cho cô chuyện của anh ấy. Nếu cô muốn biết, có thể tự mình đi hỏi anh ấy.” Nếu anh ấy uyện ý nói cho cô.

Biểu tình của Lăng Sương rất thất vọng, nhưng ả cũng không dây dưa, lập tức mỉm cười: “Thật sự ngưng ngừng, là tôi lỗ mãng.” Khuôn mặt của ả làm như nghĩ tới cái gì, có chút nhợt nhạt u buồn cùng thần nhiên đau thương, “Tôi chỉ là... quá yêu anh ấy mà thôi...”

O()o suýt nữa bị sét đánh thành tro, Trương trợ lý yên lặng rời xa người phụ nữ kỳ quái này.

Đang còn biểu đạt trong lòng sầu bi nan giải, Lăng Sương nhìn Trương trợ lý bước nhanh rời đi, nhú mi, đứng ở tại chỗ suy nghĩ thật lâu, rốt cục cầm lấy di động, thông qua cái kia xa lạ điện thoại.

“Alo, xin chào, ai vậy?”

Giọng nữ trong điện thoại truyền đến thoảng có chút khàn khàn lại phá lệ khiêu gợi, Lăng Sương nghe giọng nói đã lâu này, sợ run một chút, hít sâu một hơi: “Điền Điền, mình là Lăng Sương.”

“... Cho nên, cô ta tìm chị hỗ trợ, hẹn em gặp mặt?” Nhược Thủy nằm trên giường, hưởng thụ mỹ nam mát xa, cùng Điền Điền nói chuyện điện thoại.

Nhược Thủy xoay cổ, bàn tay to của Ngụy Ương lập tức liền biết, xoa xoa gáy của cô, cô vừa lòng nghiêng đầu cọ bàn tay to chăm chỉ một chút, “Chị nói cho cô ta, em đáp ứng gặp cô ta. À, địa chỉ chị quyết định đi, tìm nơi tốt ~”

Thấy cô rốt cục cúp điện thoại, Ngụy Ương cúi thấp đầu xuống hỏi: “Bảo Bối, là ai muốn gặp em?”

Thái độ Nhược Thủy không chút để ý, nhưng nói ra lại dọa Ngụy Ương ra một thân mồ hôi lạnh: “Lăng Sương.”

Anh có chút phiền não oán giận nói: “Cô ta sao như âm hồn không tiêu tan vậy?”

Chuyện buổi chiều hôm nay Lăng Sương đi tìm anh, anh đã báo cáo một hồi, mọi chuyện đều nói sáng tỏ. Nguyên vốn tưởng rằng hôm nay không khách khí như vậy cô ta sẽ chết tâm, không nghĩ tới cô ta thể nhưng càng thêm quá đáng, vươn tay đến trên người Nhược Nhược!

Trần acậu nhỏ đang dựng lông lên, Nhược Thủy nhàn nhạt nói: “Còn không phải bộ dạng anh rất họa thủy, nên mới chọc hoa đào. Ai ~ từ ngày nhận lời anh, em đã giác ngộ. May mà hoa đào này là một đóa quá thời hạn mặc danh kỳ diệu, tuy rằng em cũng không biết cô ta rốt cuộc muốn làm gì, nhưng không giải quyết triệt để luôn không an tâm.”

Chiếu theo tình trạng trước mắt này, Lăng Sương tiểu thư là toàn tâm toàn ý muốn cùng Ngụy Ương hợp lại, nhưng thái độ Ngụy Ương rất rõ ràng, cô ta không thể cứu vãn, cũng không biết cô ta đến tốt cùng có tính toán gì không, kiên trì tìm tới Điền Điền đã sớm cùng cô ta cả đời không qua lại với nhau, nhờ cô hỗ trợ liên hệ Nhược Thủy. Cô ta nếu chấp nhất như vậy, Ngụy Ương ra mặt khẳng định là vô dụng, hay là muốn cô tự mình đi gặp vị bạn gái trước đây này một lần.

Ngụy Ương nghe được cô coi anh làm vật sở hữu, tay ngừng động tác, cúi đầu dùng cái mũi hơi lạnh cọ cọ hai má Nhược Thủy, lòng tràn đầy ngọt ngào, thấp giọng nói: “Được, đều nghe lời em.”

Dù là trước một ngày Nhược Thủy nghĩ ra rất nhiều tình huống có khả năng xuất hiện, cũng thật không ngờ sẽ là một loại tình huống này ——

Làm cô vừa mới đi vào quán trà kia, một thân ảnh yếu điệu tức giận tận trời vọt ra, như một trận gió chạy ngang qua Nhược Thủy, sau đó... đã không thấy tăm hơi.

Cho đến khi Nhược Thủy đi đến trước mặt Điền Điền, cô mới bỗng nhiên tỉnh ngộ: trách không được vừa rồi nhìn thân ảnh kia nhìn rất quen mắt, thì ra là Lăng Sương!

Nhưng, cô ta không phải muốn gặp mình sao, sao liền nổi giận dùng dùng chạy mất?

Vấn đề này rất nhanh được Điền Điền giải đáp, cô tư thái tao nhã uống một ngụm hồng trà trong ly trà, sâu kín thở dài: “Lăng Sương nhiều năm như vậy thế nhưng một chút tiến bộ đều không có, dùng lại mấy chiêu này, tính tình cũng lớn, không bằng lúc trước có thể chịu đâu ~ ”

Nhược Thủy bỗng nhiên lạnh trí, hiểu được Lăng Sương tức giận từ đâu mà đến, ngồi xuống cười nói: “Có lẽ không phải cô ta không có tiến bộ, mà là chị tiến bộ quá nhanh.”

“Ừ, có đạo lý.” Điền Điền gật gật đầu.

“Nha, nếu Lăng Sương không chiến mà chạy” Lời này Nhược Thủy nói không chút nào chột dạ: “Chúng ta đây sẽ thảo luận một chút chuyện của chị đi!”

Điền Điền khó hiểu: “Của chị? Chuyện gì?”

Một tạp chí ở trước mặt cô, rõ ràng là tuần san bát quái giải trí lớn nhất trong nước, tiêu đề dùng chữ đậm thật to: [Thân phận bạn gái thần bí của Dục Dục đã sáng tỏ]

Bìa tạp chí là hình chụp, hình chụp Dục Dục cùng Điền Điền sóng vai đi ra nhà trọ, tuy rằng là hình chụp, nhưng chụp thật phần rõ ràng, mặt hai người đối diện màn ảnh, Dục Dục ngọt ngào tươi cười nhìn một cái không sót gì.

Có tờ báo khác, trang đầu là hình chụp hai người hôn môi, chụp không rõ ràng lắm, nhưng có thể nhận ra người nào. Tiêu đề là cực đoan ánh mắt [Bạn gái dạ hội thần bí của Dục Dục, chuyện tốt của hai người sắp đến]

“Chuyện tốt gần đây?” Nhược Thủy trêu đùa nhìn cô.

Điền Điền nhìn đến hai “chứng cứ phạm tội” này, tươi cười trên mặt phai nhạt chút: “Ngay cả em đều thấy được...”

Nhược Thủy sững sốt, lập tức liền đoán: “Đây là Dục Dục tự mình làm?” Gặp Điền Điền không có phủ nhận, cô nhăn mày lại: “Anh ta gần đây trừ bỏ phim của em hình như không có diễn phim mới khác, không cần phải làm vậy nha!”

“Không phải để làm gì, là để thử chị.” Điền Điền giải thích nghi hoặc cho cô, “Gần đây, xảy ra chút chuyện...”

Có thể được Điền Điền dùng ngữ khí trịnh trọng như vậy nói chữ “chuyện”, vậy tuyệt đối sẽ không là chuyện nhỏ! Sắc mặt Nhược Thủy hơi trầm xuống, hai mắt sáng ngời nhìn về phía Điền Điền, dường như tính từ thời lau nước mắt cho cô.

“...” Điền Điền bị cô nhìn đến mặt đỏ, rũ mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Chị ngủ với Thẩm tam.”

Thẩm tam?

Thẩm tam?!

Thẩm tam!!!

“Aha?” Nhược Thủy nghe xong cảm thấy chính mình đang mơ, “Thẩm tam? Con trai thứ ba của Thẩm gia thích đàn ông kia?”

Điền Điền yên lặng gật đầu.

“... Chờ, chờ, em muốn chậm lại, chậm lại...” Nhược Thủy đem hồng trà vẫn còn nóng uống một hơi cạn sạch, cầm cái ly sửa sang lại thể giới quan của mình bị đả kích thất linh bát lạc.

“Quên đi, chị vẫn là từ đầu tới đuôi nói một lần đi.” Nhược Thủy bắt đắc dĩ thở dài, càng sửa sang lại càng loạn.

Vì thế, Điền Điền đã đem tiền căn hậu quả đại khái nói một lần.

Thẩm Tam công tử ở thủ đô kỳ thật là rất nổi danh, nguyên nhân chủ yếu không phải ông nội và ông ngoại anh ta là thượng tướng khai quốc, cũng không phải có cha ruột là bộ ngoại giao quốc gia, lại càng không là vì các anh em của anh ta đều có tiền đồ tột đỉnh, mà là vì một cái tên đặc biệt —— Sở Quán.

Dù gia đình có tiền nhiều tới đâu, xuất thân không đủ, liền vào không được Sở Quán, chỉ có thể xa xa nhìn cửa lớn Sở Quán mà thèm. Thiên thượng nhân gian cái gì, nếu bị bắt được bại lộ ở trước mặt công chúng, cũng không tính là nơi sang nhất.

Điền Điền cũng không có sở thích đặc biệt, sau khi bao Dụ Dục cô cũng rất ít gặp mặt đàn ông khác, hay đi Sở Quán, là vì nơi đó không chỉ có cực phẩm mỹ nhân, còn có cực phẩm mỹ thực.

Thẩm tam tuy rằng là đại Boss Sở Quán, nhưng anh ta rất ít xuất hiện. Cho nên khi anh ta gặp Điền Điền, là thập phần ngoài ý muốn.

Sau lại cụ thể hai người làm sao có thể lôi nhau lên giường, Điền Điền vì tiết kiệm thời gian vốn không có nói tỉ mỉ, nhưng xem về mặt cô xấu hổ, phỏng chừng thật sự là cô thượng Thẩm tam, nhưng lại đem người ta ép buộc không nhẹ.

Nhược Thủy đè nén hưng phấn xuống, thấp giọng hỏi: “Chị sẽ không ở phía trước, mặt sau đều làm đi?”

“...”

Đây là... cam chịu?! Nhược Thủy quả thực muốn kinh hô ra tiếng, kỳ thật cô còn muốn hỏi Điền Điền là lấy cái gì “chọt” Thẩm tam, nhưng nghĩ đến cô vẫn là hoa cúc khuê nữ (...), nên rụt rè chút, vì thế cũng rất hiểu ý không hỏi nữa.

“Sau đó thì sao?”

Sau lại, Thẩm tam không biết muốn làm như thế nào, liền bò lên người Điền Điền, thậm chí vì cô thông cáo thiên hạ —— anh ta tuy rằng không thích phụ nữ, nhưng anh ta thích Điền Điền!

Điền Điền rất là bất đắc dĩ, nhưng loại sự tình này là lúc trước cô đuối lý, chỉ có thể đông trốn tây núp, miễn cho bị Thẩm tam bắt được lại nháo một chút. Thẩm tam cùng Điền Điền chơi trốn tìm vài ngày, trong lòng rất là sốt ruột, vì thế anh ta cảm thấy muốn tìm nguyên nhân. Anh ta kiên định cho rằng là Dụ Dục dụ dỗ lừa gạt Điền Điền trốn anh ta, cũng bởi vì Dụ Dục hồ ly tinh này, Điền Điền mới coi anh ta như rắn rết.

Cuối cùng, Dụ Dục không hay ho.

Trừ bỏ đang quay bộ phim của Nhược Thủy, những quảng cáo đại diện, hợp đồng điện ảnh khác toàn bộ đều bị hủy, Thẩm Tam công tử mảnh khoé thông thiên, đối với tình địch này như gió thu vô tình cuốn hết lá vàng.

Tại loại thời điểm này, mấu chốt nhất là thái độ Điền Điền. Dụ Dục biết rõ điểm này, vì thế rất nhanh liền xuất hiện hai tấm hình chụp này, trên báo giải trí, làm sáng tỏ quan hệ hai người, các loại phỏng đoán ùn ùn kéo đến.

“Vậy chị hiện tại... là hai chọn một sao?” Nhược Thủy cố sức tiêu hóa chuyện xưa thần kỳ này, mờ mịt đặt câu hỏi.

Điền Điền nâng trán, hơi hơi thở dài: “Chị cũng rất muốn có quyền được lựa chọn, nhưng chọn bên nào cũng không ổn.”

phiên ngoại phân cách tuyển

“Em còn giúp thằng đó nói chuyện, thằng đó chính là hồ ly tinh! Chính là, chính là!!” Thắm tam hé ra khuôn mặt tuần tú trắng nõn tức giận đến đỏ bừng, hét lớn với Diên Diễm.

Diên Diễm bất đắc dĩ nhượng bộ, cô tận lực ôn nhu giải thích với Thắm tam: “Em cùng anh ta không phải như anh nghĩ. Em ra tiền, anh ta xuất lực, lại không có gì khác. Hiện tại anh ta bởi vì em gặp tai bay vạ gió, em đương nhiên giúp anh ta.”

Cô ôn nhu như vậy, Thắm tam lập tức liền không giận nổi, quay đầu đi bất mãn than thở: “Vây, vậy em đã không thích anh ta, vì sao còn muốn trốn anh?”

... Vấn đề này quá thâm ảo! Diên Diễm suy nghĩ nửa ngày, thật sự ngượng ngùng nói ra “nam nữ hoan ái là chuyện thực bình thường, không phải ngủ với anh một lần thôi sao? Tính toán chi li như vậy làm cái gì?” Vô sỉ đến như vậy, tuy rằng trong lòng cô quả thật là nghĩ như vậy.

Thắm tam nhìn ánh mắt cô trốn tránh, thần sắc chần chờ, nhất thời liền tự nghĩ rất nhiều nội dung không tốt, bi phần hỏi cô: “Em, em nhưng là chê anh từng ngủ với đàn ông?”

“... (o) a!” Diên Diễm trợn mắt, há hốc mồm mà nhìn anh ta.

Này Thắm tam tuy rằng sinh ra trắng nõn tuần tú lại có vẻ gầy, nhưng cô dùng ánh mắt sắc bén xem ra, đáng người kia khẳng định là rất rắn chắc nha! Xem eo nhỏ kia, mông nhỏ kia, chân thon dài kia... Hơn nữa anh ta tựa như một con sư tử nhỏ xù lông, tính cách cũng cũng không phải dễ... chịu nha!

Chắc chắn, thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm [những lời này dùng ở trong này thật sự thích hợp sao?]

Thấy Diên Diễm thật lâu không trả lời, thần sắc cổ quái, Thắm tam bị thương rất nặng. Anh ta thương tâm muốn chết nghĩ: thì ra là nguyên nhân này, anh ta... Ô ô...

“Vây, anh để ý em từng ngủ đàn ông khác sao?” Nhìn mặt anh ta đang hồng nhuận nháy mắt xám trắng, Diên Diễm vội vàng làm bộ bình tĩnh đặt câu hỏi.

“Anh không ngại!” Người nào đó vừa rồi còn ử rử nháy mắt như đánh máu gà, trả lời cực nhanh, nhưng, rất nhanh, anh ta lại đỏ mặt nho nhỏ bổ sung một câu: “Nhưng là, từ nay về sau, em chỉ có thể ngủ với một mình anh

~“... Được rồi.”

Diên Diễm tuyệt vọng tiếp nhận người đàn ông mười phần vừa ngạo kiều* vừa nóng nảy này.

Từ nay về sau, hai người nữ vương cùng ngạo kiều trên đường càng chạy càng xa...

*Ngạo kiều: mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất ôn nhu – đây chính là “ngạo kiều”. Nói đơn giản là “Ngoại lãnh nội nhiệt”! Thường nói các em “thụ”. ^^

Cúi cùng 2 cực phẩm cũng cứu vớt lẫn nhau! Nấn cong thành thẳng! ^^

Xì poi: gặp lại Tạ Phi Phi... tập2 của Tạ gia!

55. Chương 55

Tính tình Diên Diễm xưa nay rất rộng rãi, mặc dù là gặp chuyện làm cho người ta rối rắm như vậy, cũng chỉ thoáng u buồn trong chốc lát, lập tức lại khôi phục phong phạm nữ vương ngày thường.

Nhược Thủy thấy cô như thế, cũng biết cô cũng không để trong lòng chuyện này, vì thế liền yên tâm bất quái: “Lại nói tiếp, em còn chưa có gặp qua Thắm tam đâu, nhưng đại danh của anh ta như sấm bên tai. Có một lần ở trong đại viện gặp qua đại ca anh ta - Thắm Niệm Xuyên, mặc một thân quân trang, đẹp trai muốn chết, siêu cấp có phong độ! Nghĩ đến anh ta hẳn là cũng không kém phải không?”

Nhớ tới vị soái ca quân trang kia Nhược Thủy hứng thú hai gò má phấn đỏ lên, bộ dạng đàn ông đẹp trai cô thấy rất nhiều, nhưng toàn là kiểu xinh đẹp như hoa, giống như anh họ Trịnh Hạo Sơ, Ngụy Ưng nhà cô đều là một loại này, còn lại chính là ôn nhuận như ngọc, như Ngụy Dịch. Giống đại ca Thắm gia lạnh lùng, cao lớn, rất đàn ông như vậy thật đúng là rất ít gặp, nhất là —— mặc đồng phục rất dụ hoặc

Điền Điền hồi tưởng Thẩm Niệm Xuyên một chút: “Nha, đại ca Thẩm tam quả thật cực phẩm, hình như ở quân khu Nam Kinh thì phải? Chị cũng nhớ không rõ. Về phần Thẩm tam...” Điền Điền có chút rối rắm nhíu nhíu mày: “Không biết sao lại thế này, càng nghĩ càng nhớ không rõ diện mạo của anh ta...”

“...” Nhược Thủy nhìn trời, loại tình huống này cô nên nói cái gì?

Điền Điền hình như cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cô hiểu chính mình là người ra sao? Da mặt dày đến nỗi ngủ với Thẩm tam, mặt cũng không đỏ sắn, rất nhanh cô liền đem chuyện này ném ra sau đầu, hưng trí bừng bừng nói với Nhược Thủy: “Nghỉ hè em về thành phố L sao? Lần tới phải một thời gian thật dài mới gặp nhau, hôm nay chúng ta tụ tập một phen. Sở Quán có đầu bếp trưởng làm đồ ăn Phúc Kiến rất ngon, phật nhảy tường* cùng tôm he thái cực*...” Nhắc tới mỹ thực, mắt của cô chớp chớp, hận không thể hiện tại liền chạy tới Sở Quán, gọi một bàn đồ ăn lớn.

*Món “Phật nhảy tường” có tên tiếng Hán là “Phật khiêu tường” (tức là Phật nhảy qua tường). Ngoài ra, món ăn này còn có nhiều tên gọi khác như bụt leo tường, Phật trèo tường... được tương truyền là món ngon danh tiếng trong ẩm thực của người Phúc Kiến (Trung Quốc), được chế biến cầu kỳ, đòi hỏi nhiều nguyên liệu và gia vị đặc biệt.

Liên quan đến món ăn kỳ lạ này, một câu chuyện được nhiều người truyền khẩu nhất là vào thời nhà Đường (khoảng 1.300 năm về trước), có một vị cao tăng không rõ lai lịch đến vùng đất Phúc Kiến truyền giảng Phật pháp. Bên cạnh ngôi chùa vị cao tăng trú ngụ có một quán ăn, thường phảng phất một mùi thơm rất lạ, làm cho vị cao tăng dậy lên nỗi nhớ phàm trần. Đến một ngày kia, vị cao tăng nọ thật sự không chịu nổi sự cám dỗ bèn nhảy qua bức tường để thưởng thức món ăn và đã vi phạm giới luật. Từ đó, người ta gọi tên món ăn này là Phật nhảy tường.

Tuy nhiên, một giả thuyết khác cho rằng món “Phật nhảy tường” là món ăn truyền thống nổi tiếng của vùng Phúc Châu có lịch sử hơn trăm năm, do ông chủ của quán Tự Xuân Viên là Trịnh Xuân Phát nghiên cứu ra. Món này tập trung nhiều sơn hào, hải vị như: Vi cá, hải sâm, gà, gân thú, sò hến khô, nấm hương, bào ngư hơn 20 loại nguyên liệu chế biến thành, quy trình chế biến cũng rất kỹ lưỡng. Món này có giá trị dinh dưỡng cao, mùi thơm đậm đà, ăn nhiều không ngán. Quán Tự Xuân Viên nổi tiếng nhất là món này, giá cả của nó cũng tương đối cao nhưng ban đầu nó mang một cái tên khác hoàn toàn. Truyền thuyết kể rằng, một năm nọ có mấy vị Tú tài ghé quán ngâm thơ làm phú. Ông chủ Trịnh Xuân Phát dọn lên một món do chính tay ông chế biến. Vừa mới mở nắp vung, mùi thơm ngào ngạt cả phòng, mấy vị Tú tài không ngớt vỗ tay khen và ngâm rằng: “Đằm khải huân hương phiêu tứ lân/Phật văn khí thiên khiêu tường lai”. Hai câu thơ này tạm được dịch như sau: “Mở nắp vung, mùi thơm bay lừng khắp xóm/Phật ngồi được, liền bỏ chùa nhảy qua tường chạy đến”. Từ đó trở đi, món ăn đặc biệt này có tên là “Phật khiêu tường”

tôm he thái cực

“Ách...” Nhược Thủy thật cẩn thận đánh gãy thao thao bất tuyệt của cô: “Kia nhưng là địa bàn của Thẩm tam, chị không phải đang trốn anh ta sao? Sao còn dám tới nơi đó?”

Điền Điền hào phóng khoát tay: “Không có việc gì, anh ta xuất ngoại, mấy ngày mới có thể trở về.”

Nếu cô nói chắc chắn như vậy, Nhược Thủy cũng không hỏi cô làm sao biết. Tuy rằng lần trước ở “Vương Triều” chịu một lần kinh hách, vốn Nhược Thủy nên đối với loại địa phương này e sợ chạy không kịp, nhưng không chịu nổi Điền Điền nhiệt tình giới thiệu, hơn nữa Sở Quán là của Thẩm tam, nghe nói quản lý thập phần nghiêm khắc, có Điền Điền là khách quen nơi này, nghĩ đến cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, Nhược Thủy liền vui vẻ đáp ứng.

Mới tiến tới cửa lớn Sở Quán, Nhược Thủy liền giật mình đứng tại chỗ.

Ở đại sảnh, lại thoáng như bị thu nhỏ chia làm hai thế giới. Bên trái là cổ kính, bên phải là ánh sáng ngọc xa hoa, thiết kế rất mâu thuẫn, lại có vẻ vạn phần hài hòa, giống như nơi này từ trước đến nay đều như thế.

Hai bên trái phải đều đứng một đội trai gái tuổi trẻ, bên trái con gái mặc sườn xám, xinh đẹp nhã trí, bên phải còn lại là trang phục nữ hầu cung đình nước Pháp*, rất trang trọng lại dụ hoặc. Nam nhân viên đều thống nhất mặc đồng phục trắng đen, người người tuấn tú trắng nõn.

Trang phục nữ hầu cung đình nước Pháp

Điền Điền cùng cô đi về phía bên trái, lập tức có hai thiếu niên bước ra khỏi hàng, bọn họ nhận ra Điền Điền, đi lên liền tươi cười đầy mặt chào hỏi, dẫn hai người đi vào bên trong.

Điền Điền vừa đi vừa cười nhắc tới đại sảnh Sở Quán: “Chị lần đầu tiên đến cũng bị choáng váng, không biết là ai thiết kế, lớn mật như vậy.”

Nhược Thủy gật đầu, quả thật là thiết kế lớn mật. Một nam nhân viên trong đó cười giải thích nghi hoặc cho hai người: “Là Mạc tiên sinh thiết kế. Quý cô Điền quen biết Tam thiếu chúng tôi, hẳn là cũng biết Mạc tiên sinh?”

Nhược Thủy còn có chút nghi hoặc, dường như cũng chưa từng nghe nói qua người này, lại bỗng nhiên cảm giác được Điền Điền nắm tay mình căng thẳng. Cô quan tâm nhìn Điền Điền liếc mắt một cái, thấy thần sắc cô phức tạp, lắc lắc đầu với mình, ý là lát nói sau.

Ở trong nhĩ gian, ngồi vào chỗ của mình, Điền Điền ngựa quen đường cũ gọi đồ ăn, lại hỏi khẩu vị của Nhược Thủy, sau liền kêu mấy nhân viên đứng ở bên cạnh đều đi ra ngoài, lúc này mới nói: “Bọn họ nói Mạc tiên sinh tên là Mạc Vũ, thời gian trước Thẩm tam vì anh ta cùng trong nhà đại náo một hồi.”

Dù là trong lòng Nhược Thủy đã quay cuồng vô số loại dự đoán, cũng không nghĩ tới sẽ là loại này. Cô cứng họng, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “VẬY... Anh ta hiện tại đâu?”

“Thẩm tam nhớ tình bạn cũ, cho anh ta đi nước ngoài, cụ thể đi nơi nào chị cũng không biết.” Điền Điền nhún nhún vai, không thêm để ý.

Đại sảnh mà Điền Điền cùng Nhược Thủy vừa mới đi qua, lúc này một người như gió đi vào, quản lý đại sảnh vừa thấy người nọ, vội vàng đi ra đón, cúi đầu khom lưng nói: “Tam thiếu, Điền tiểu thư ở ‘Nhất trì yên liễu’, ngài xem...”

Vừa mới còn vội vã Thẩm tam hiện tại không chút hoang mang, nhìn bên trong hỏi hỏi: “Vừa rồi là ai hầu hạ?”

Quản lý đại sảnh cười làm lành nói: “Là Thanh Diệp cùng Phong Hoa.”

Nhân viên làm ở Sở Quán, mặc kệ đang làm gì, đều có “nghệ danh”. Nghệ danh nơi này cũng không giống chỗ ăn chơi khác, tên gọi chỉ nghe hay và hương diễm, mà là dựa theo sự không giống nhau của khu phục vụ và tính chất phục vụ mà đặt tên.

Thanh Diệp cùng Phong Hoa chính là hai nam nhân viên trẻ tuổi vừa mới dẫn đường cho Nhược Thủy, Điền Điền.

Thẩm tam bước không ngừng, thuận miệng phân phó nói: “Bên cạnh ‘Nhất trì yên liễu’ là ‘Ánh trăng Phong Hà’? Tôi ngồi nơi đó, đem hai người hầu hạ kia kêu đến.”

Quản lý lau mồ hôi, liên tục xác nhận, vội vàng phân phó truyền lời.

Vào phòng bao “Ánh trăng Phong Hà” ngồi xuống, trên bàn tràn đầy điểm tâm tinh xảo, trà hương lượn lờ xông vào mũi, các nữ nhân viên mặc sườn xám người người ngoài mặt rất hứng thú, nhưng Thẩm tam lại vô tâm để ý tới, trong lòng đang âm thầm tính toán thời gian, nghĩ khi nào thì xuất hiện ở trước mặt cô mới tốt.

“Tam thiếu gia.” Hai chàng trai đứng trước mặt Thẩm tam, sợ hãi mở miệng chào hỏi. Vị gia này của bọn họ lúc trước thích đàn ông, hai người bọn họ cảm thấy sợ hãi, còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Lúc này là hai người dẫn đường cho hai quý cô cách vách kia?” Thẩm tam bắt tay vào thưởng thức ngọc chế hương cầu (?) làm rất tinh xảo, đặc sắc, không chút để ý hỏi.

”Vâng.

“VẬY... Các cô ấy có nói cái gì không?”

Thanh Diệp nghĩ nghĩ, cẩn thận trả lời: “Điền tiểu thư có khen ngợi thiết kế đại sảnh, còn hỏi thiết kế sư là ai.”

Thẩm tam dừng tay một chút, giương mắt nhìn về phía chàng trai thanh tú: “Cậu trả lời như thế nào?”

Thanh Diệp bị ánh mắt Thẩm tam làm sợ tới mức run lên, tiếng nói đang trong sáng, có chút không xong: “Tôi, tôi nói, là Mạc tiên sinh thiết kế.”

“Ba” một tiếng vang lên, quả cầu bằng ngọc trong tay Thẩm tam bị anh ta bóp nát. Anh ta hoảng hốt một trận, nhìn đến hai thiếu niên trước mắt sợ tới mức sắc mặt đều thay đổi, anh ta vẫy vẫy tay: “Hai người đi xuống đi.”

Thanh Diệp cùng Phong Hoa như được đại xá, cúi mình chào Tam thiếu, thật cẩn thận lui xuống.

Thẩm tam nhẹ nhàng che ngực, nhắm mắt lại —— rõ ràng hai người chỉ cách một bức tường, nhưng trong nháy mắt này anh ta lại thấy được ngăn cách bọn họ thiên sơn vạn thủy.(trăm núi ngàn sông)

Được Điền Điền giới thiệu đầu bếp trưởng ở Sở Quán quả nhiên danh bất hư truyền, Nhược Thủy rất chú trọng dưỡng sinh, dù cho ăn đều chỉ ăn no tám phần, không nghĩ tới hôm nay phá giới, ăn ngấu ăn nghiêng không thể ngừng lại.

Đem canh cặn thịt thừa đều ăn hết, sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt cùng trà xanh, Điền Điền vừa giúp Nhược Thủy xoa bụng, vừa quở trách cô: “... Ăn đến nỗi bụng phình to ra, còn có thể không khó chịu? Nếu cho Ngụy Ương nhà em biết chị mang em tới nơi này, còn chống đỡ như vậy, cũng không thắm oán chết chị! Thật sự là...”

Nhược Thủy chợt dạ không thôi, chỉ có thể rầm rì tựa vào người cô, mở to mắt ngập nước tranh thủ đồng tình. Quả nhiên, Điền Điền nhìn lên thấy bộ dáng đáng thương hể hể này của cô, lập tức liền mềm lòng, đau lòng bụng nước sơn tra cho cô tiêu thực.

Lăn qua lăn lại như vậy, đợi đến khi hai người rời đi sắc trời đã có chút tối. Đèn lên rực rỡ, là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày ở Sở Quán

Bên người Điền Điền còn mang theo con cừu nhỏ Nhược Thủy này, không muốn sinh nhiều chuyện, liền kêu nhân viên dẫn hai người theo cửa hông đi ra ngoài. Muốn lên lút vụng trộm không ít người, dù sao Sở Quán không phải là nơi đứng đắn, nhưng người tới lại không phú thì quý, cho nên cửa hông cũng có không ít người ra ra vào vào, bất quá từng người đều đáng về vội vàng, không dừng bước lại.

Đang sắp bình an vô sự đến cửa hông, hai nam nhân viên đang muốn xoay người chào hai người, Nhược Thủy lại đột nhiên dừng lại cước bộ, thẳng tắp nhìn về phía một cái góc nhỏ.

“Làm sao vậy?” Điền Điền kinh ngạc hỏi.

Nhược Thủy cũng không trả lời, chỉ vào gã đàn ông cách đó không xa chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, hỏi nhân viên: “Đó là ai?”

Người nọ rất giống một người trong trí nhớ cô, nhưng quần áo cũ nát, cùng trong trí nhớ quang vinh chói lọi hoàn toàn tương phản, cùng Sở Quán xa hoa lộng lẫy này không hợp nhau, cho nên mới có câu hỏi vừa rồi.

Thanh Diệp còn thật sự nhìn nhìn phương hướng ngón tay Nhược Thủy, vẻ mặt không hiểu: “A? Nơi đó không ai a.”

(o)! Nhược Thủy bỗng nhiên bị dọa một thân nổi da gà, lại nhìn lại, gã đàn ông kia vẫn đứng ở đằng kia, cô nhanh chóng giữ chặt cánh tay Điền Điền, hỏi: “Điền Điền chị cũng không thấy sao?”

Điền Điền còn thật sự nhìn nhìn, thận trọng nói: “Có người, một người đàn ông.”

Nhược Thủy lúc này mới an tâm, chuyển hướng nhìn nam nhân viên tuần tú kia, thần sắc không đổi.

Thanh Diệp bị biểu tình của cô làm hoảng sợ. Dung mạo cậu tuần tú, trắng nõn, khách nữ đến Sở Quán rất thích cùng cậu nói giỡn, thỉnh thoảng nói đùa một chút, cậu cũng thích thú, lần này cậu chỉ đùa một chút, không nghĩ tới lại chọc vị này thấp phần không vui.

Cậu kinh sợ, nơm nớp lo sợ trả lời câu hỏi của Nhược Thủy: “Đó là anh trai Phỉ Phỉ tiểu thư, Phỉ Phỉ tiểu thư là hồng bài nơi này của chúng tôi.”

tiểu thư? Điền Điền mị hí mắt: “Tạ Phỉ Phỉ Tạ gia... kia sao?”

Thanh Diệp lắc đầu, cái này không phải cậu có thể biết đến.

Trong mắt Nhược Thủy xẹt qua một ánh sáng kỳ dị: Tạ Phỉ Phỉ, Tạ Trường Không, là hồng tam đại! Cô sao liền không nghĩ tới nhỉ? Thì ra Tạ Trường Không là anh trai Tạ Phỉ Phỉ... Ha, hai người bọn họ thật đúng là anh em!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: mọi người khẳng định đem Tạ Trường Không đã quên đi?

tiểu kịch trường

Một trận kịch tình qua đi, Điền Điền tựa vào trên giường, nhìn Thẩm tam đang ở trước ngực mình bận rộn, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện: “Ồi chào, tên thật của anh là gì nha? Từ nhỏ chợt nghe mọi người gọi anh Thẩm tam, bên ngoài không phải Tam thiếu gia chính là Thẩm Tam thiếu gia, đến bây giờ em còn không biết tên anh là gì!”

Hận không thể đem chính mình vùi đầu tiến vào trong ôn nhu kia, Thẩm tam một hồi lâu mới phản ứng lại, hơn nửa ngày, chậm rãi ngẩng đầu: “Chúng ta cùng một chỗ hai tháng, em thế nhưng còn không biết tên anh gọi là gì!”

“Ách... Ha ha, này...” Điền Điền cười mỉa.

“Em... Hừ? (? ^ ?)?” Thẩm Tam công tử kiêu ngạo nghiêng đầu, từ trên người Điền Điền lui xuống, đưa lưng về phía cô sinh hờn dỗi.

Điền Điền? Trong chốc lát, khó được chủ động đi đến gần, ôn nhu dễ nói: “Bảo Bối, anh đừng nóng giận, là em không phải. Anh nói cho em biết, hợp với nhũ danh từ nhỏ một lần, tương lai em khẳng định sẽ không quên.”

Thẩm tam vạn phần ủy khuất: “Em đem tên Dụ Duy hồ ly tinh kia liền nhớ rõ như vậy, nhưng là anh... vui vẻ liền kêu Bảo Bối, Tiểu Ngoan, xuống giường liền kêu anh Thẩm tam Thẩm tam... em... Ô ô...”

“Ồi, sao lại khóc?” Điền Điền luống cuống tay chân, vừa dỗ vừa lừa, đáp ứng anh ta những chuyện mà bình thường tuyệt đối không cho phép, Thẩm tam thế này mới thu nước mắt, mở to một đôi mắt con thỏ ngập nước nhìn cô.

“Em không thể đổi ý.” Anh ta đỏ mặt nó

Điền Điền thấp giọng cười: “Không đổi ý không đổi ý, anh nếu muốn, hiện tại cũng được.” Vừa dứt lời, chỉ thấy trong mắt Thẩm tam tràn đầy chờ mong, chỉ có thể nhanh chóng đi lấy đạo cụ, thực hiện lời hứa.

Chỉ chốc lát sau, trên giường liền lại là một phen cảnh tượng kiều diễm. Thẩm tam thân mình tinh trắng hữu lực lại thư phục nằm ở dưới thân Điền Điền, hông rắn chắc cao cao nhếch lên, trong mắt hơi nước sương mù, trong miệng rên rỉ không ngừng, rất thoải mái.

“Ừm... A... dừng, dừng nơi đó... em làm tốt lắm, cầu em... Aha... Chính là nơi đó... nhanh một chút... Ân a...”

Tiếng va chạm thân thể cùng tiếng rên rỉ khó nhịn của đàn ông, trong phòng xuân sắc.

Cho nên, Thẩm tam anh rốt cuộc tên gọi là gì nha?!!!!!!

56. Chương 56

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Nược Thủy mới suy nghĩ cẩn thận quan hệ của Tạ Trường Không cùng Tạ Phỉ Phỉ, Tạ Phỉ Phỉ liền xuất hiện.

Hồi lâu không thấy Tạ Phỉ Phỉ, lần trước thấy ả là năm trước lúc gặp Lương Thần. Mặc dù rơi vào phong trần, bộ dáng ả vẫn là thanh thuần khả ái, một thân váy liền áo Chanel trắng đen kinh điển, vẫn phong phạm danh giá như trước, chỉ có trên mặt ngẫu nhiên lộ ra một chút tiêu tụy có thể nhìn ra cuộc sống không thuận lợi. Nghĩ đến làm kinh doanh da thịt cũng rất hao tổn thân mình, so với lúc trước, ả quả thật chẳng còn tươi mát mềm mại.

Phổng chừng bên trong ả đang trăm việc không dứt ra được, đi rất vội vàng, giày cao gót “đát đát” đập vào trên mặt đá cẩm thạch, như thân sắc rất vội vàng của ả.

Cửa hông là ở hoa viên nhỏ, hành lang gấp khúc, bóng cây lắc lư, vị trí đứng vài người Nhược Thủy cùng Điền Diễm bị ắt, cho nên Tạ Phỉ Phỉ cũng không có chú ý tới các cô, mà lập tức đi đến trước mặt Tạ Trường Không chờ đã lâu, cùng hẳn nói chuyện.

Cách không xa, Nhược Thủy mơ hồ nghe được Tạ Trường Không tìm đến đòi tiền Tạ Phỉ Phỉ, Tạ Phỉ Phỉ vừa tức vừa vội, ả muốn vội vàng đi “đi làm”, tự nhiên không có thời gian cùng Tạ Trường Không dây dưa, nhưng ả lại không muốn cho tiền người anh trai không có việc gì chỉ biết dựa vào ả, nhất thời hai người giằng co.

Nghe xong vài câu, Nhược Thủy chỉ cảm thấy dần dần vô vị, nguyên bản còn có chút tâm tư muốn bỏ đá xuống giếng, giờ phút này cũng biến mất. Xem bọn họ vì sinh tồn chật vật đến như thế, Nhược Thủy cũng không có nhiều hứng thú chú ý bọn họ.

Tuy rằng kiếp trước Tạ Trường Không truy đuổi trên chóc cô, tạo thành phức tạp một đoạn thời gian rất dài, nhưng cuối cùng cũng không có thương tổn thực chất gì, qua nhiều năm như vậy, nếu không phải ngẫu nhiên gặp được hẳn, Nhược Thủy đã sớm quên từng có người như vậy xuất hiện qua. Về phần Tạ Phỉ Phỉ, từng là cô gái được chiều chuộng nay lại thành người phụ nữ đề tiện thấp kém, oán khí của Nhược Thủy đối với ả lúc này cũng không thấy.

Nghĩ Ngụy Ương còn ở nhà chờ, Nhược Thủy liền cùng Điền Diễm đi về. Hai nhân viên gặp hai tôn đại phạt này rất cực rồi đi, cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, đem hai người đưa tới cửa, xe Điền Diễm đã chờ sẵn.

“Điền Diễm, đợi chút!” Một giọng nam xa lạ từ phía sau truyền đến, Nhược Thủy dừng cước bộ một chút, lại bị Điền Diễm kéo tay đi ra ngoài nhanh hơn.

Mất thấy sắp lên xe, trước mặt Nhược Thủy và Điền Diễm nhảy ra một người. Thấy đi không được, Điền Diễm buông tay Nhược Thủy ra, thản nhiên cười nói: “Thẩm Tam công tử, đã lâu không thấy.”

“Là ‘Đã lâu’ không thấy ~” Ngữ khí của Thẩm tam ở chữ “đã lâu” càng thêm nặng, ánh mắt nhìn chằm chằm Điền Diễm, hận không thể đem cô ăn luôn, như vậy cô sẽ không lại trốn tránh anh ta.

Điền Diễm nhìn ánh mắt anh ta như sói như hổ, trong lòng biết hôm nay chạy không thoát, đem chìa khóa xe đưa cho Nhược Thủy, thấp giọng dặn: “Em lấy xe của chị về nhà, chị đi ngay không được.”

Nhược Thủy không có nhận chìa khóa xe, cô lo lắng nhìn Thẩm tam một cái, hạ giọng: “Anh ta thoát nhìn rất tức giận, chị...”

Điền Diễm trấn an vỗ vỗ vai của cô, cười nói: “Không có việc gì, anh ta không dám làm gì chị. Tránh né nhiều ngày như vậy, trốn cũng không phải là biện pháp, vừa vặn hôm nay đụng phải, liền nói rõ ràng. Em nhanh chút trở về đi, không quay về Ngụy Ương nhà em lại gọi điện thoại đến thúc giục.”

Nhược Thủy nhìn Điền Diễm một cái, nghĩ đến trở về đã muộn, Ngụy Ương sẽ hỏi mình ở nơi nào, nói không chừng còn muốn lại đây đón, khi đó... Cân nhắc mãi, Nhược Thủy vẫn lấy chìa khóa xe, thực không nghĩa khí về nhà.

Sống qua kỳ thi học kỳ vạn phần gian khổ, rốt cục nghênh đón kỳ nghỉ hè năm nhất.

Lần này đã mấy tháng không gặp ba ba Hách Liên cùng mẹ Như Tuệ, Nhược Thủy rất nhớ bọn họ, ở đây mặc dù đang ở trong tình yêu, nhưng cô vẫn như cũ được nghỉ liền muốn về nhà.

“Cậu nhỏ, anh có thấy bộ nội y màu phấn hồng của em không?” Nhược Thủy vùi đầu tìm trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn Ngụy Ương đang dựa vào cửa phòng ngủ sinh hồn dỗi.

“... Không có.” Ánh mắt Ngụy Ương có chút trốn tránh, giọng nói có vẻ có chút chột dạ và lo lắng không thôi.

Nhược Thủy không quá tin tưởng: “Thật sự không có thấy sao? Là bộ phía trước có nơ con bướm.”

Hai ngày nay Ngụy Ương luôn ở thời điểm Nhược Thủy thu thập này nọ quấy rối, thỉnh thoảng vụng trộm đem một ít đồ giấu đông giấu tây, làm cho Nhược Thủy tìm không thấy, cho nên câu trả lời lúc này của Ngụy Ương không có độ đáng tin.

Nghe cô miêu tả như vậy, Ngụy Ương nháy mắt đã nghĩ đến buổi tối, ở trên sofa, người nào đó bị thoát trên người chỉ còn kiện hồng nhạt kia, bộ dáng rất đáng yêu, thiếu chút nữa phun ra máu mũi. Anh bịt mũi lại, khuôn mặt lạnh lùng, con vịt chết còn mạnh miệng: “Anh không có thấy.”

Nhìn bộ dáng anh không được tự nhiên, Nhược Thủy làm sao còn không biết, cô buông quần áo trong tay, đi đến trước mặt anh, ôm thắt lưng gầy gò của anh, không nói được một lời.

Cô là khắc tinh của Ngụy Ương, mặc kệ bên ngoài trầm ổn nghiêm túc như thế nào, ở trước mặt Nhược Thủy chỉ có thể hóa thành một vũng nước xuân, mềm mại đến không thể nắm bắt.

Tựa như lúc này, Nhược Thủy nhẹ nhàng ôm anh, một câu cũng không nói, anh liền lập tức chân tay luống cuống, không biết nên làm gì.

“Cậu nhỏ, em biết anh luyến tiếc em về nhà. Em cũng luyến tiếc anh. Nhưng em cũng rất nhớ ba mẹ, hơn nữa bọn họ còn không biết chuyện hai chúng ta, em không có lý do gì không trở về nhà.” Nhược Thủy ôn tồn nói.

Chỉ cần cô nói chuyện, Ngụy Ương sẽ không sợ, tiếp tục năn nỉ: “Muộn một chút về nhà cũng được! Em không đủ yêu anh, thế nên mới được nghỉ là muốn về.” Nói xong, giọng nói lại thấp xuống, mềm mại năn nỉ cô: “Muộn một chút đi được không? Liên nói với bọn họ là em đi thực tập, ở công ty anh thực tập... Chúng ta mới cùng một chỗ bao lâu? Em về nhà, khẳng định phải chờ tới khi hết ngày nghỉ mới trở về, anh làm sao bây giờ?”

Nhược Thủy bị anh năn nỉ như vậy, tâm đã sớm nhuỷ, chần chờ nói: “VẬY... Em về nhà một tháng, tháng sau trở lại?”

“Một tháng, không được... một tháng!” Ngụy Ương ôm cô, một đôi mắt hoa đào nháy nháy, ý đồ dùng mỹ nam kế dỗ cô đáp ứng.

Nhược Thủy nhú mày: “Không được, em thật lâu không gặp ba mẹ, muốn ở nhà với bọn họ. Liên một tháng.” Trực tiếp quyết định.

“... Một tháng liền một tháng.” So với hai tháng không thể gặp mặt tốt hơn, hơn nữa, hừ hừ, đợi lát nữa ở trên giường, bên gối thổi gió, xem cô còn không đáp ứng

~Ôm tâm tư này, chẳng được bao lâu Nhược Thủy lại bị gục, chính là lúc này, Ngụy Ương lại hư hỏng, ở bên cạnh cọ xát, chọc cô, làm cho tâm cô ngứa ngáy khó nhịn.

Lại là một lần suýt nữa lên đỉnh, Nhược Thủy mở mắt ra, hai mắt đẫm lệ sương mù, vừa tức vừa giận. Ngụy Ương thấy thế, nằm xuống, tiếng nói từ tính câu dẫn đòi mạng: “Cục cưng, đáp ứng anh được không? Một tháng sẽ trở lại, đáp ứng anh liền tha cho em, nha?”

Nhược Thủy cho tới bây giờ cũng không phải là người có thể chịu hiếp bức, mặc dù là tại thời điểm hương diễm này, cô cần môi dưới, sắc mặt hồng, trong lòng mất mị ý lưu chuyển giống như muốn chảy nước, mở miệng, một đôi mắt to ngập nước chỉ nhìn người đàn ông hư hỏng này.

Ngụy Ương thiếu chút nữa bị cô câu dẫn, cố gắng nhẫn nại, anh ngoan nhẫn tâm, tránh ánh mắt của cô, nói: “Bảo Bối, được không? Đáp ứng anh...”

“Cậu nhỏ ~” Nhược Thủy nũng nịu kêu một tiếng, kéo đầu của anh xuống, chủ động hôn, lưỡi nhỏ tiến vào trong miệng của anh, chủ động hiếp có.

Ngụy Ương rất nhanh liền kiên trì không được, đảo khách làm chủ, quần quít lấy đầu lưỡi đang tác loạn phạm thượng kia, hung hăng khiển trách cô. Nhược Thủy ưm một tiếng, tay nhỏ bé mềm mại sờ hầu kết của anh, một đường xuống phía dưới, ở hai điểm trước ngực anh nhéo vài cái, Ngụy Ương nhịn không được tràn ra mấy tiếng kêu đau đớn, gọi cảm đến cực điểm.

Ở trên cơ bụng của anh sờ soạng một trận, nhưng tay nhỏ bé không có tiếp tục đi xuống, mà nhẹ nhàng nắm bàn tay to của anh, đưa tới đỉnh tuyết phong kia, động hai cái. Ngụy Ương không rời đôi môi anh đào ngọt ngào kia, nhìn về phía chỗ tay mình đang nắm.

Nhược Thủy thở gấp, hai gò má đỏ hồng nhìn anh: “Cậu nhỏ ~ người ta muốn...”

Cả người Ngụy Ương run lên, rốt cục nhịn không được, bàn tay nắm một bên mềm mại, niết nhẹ nhàng, mút nhẹ trái anh đào bên kia, làm cho trái anh đào sau khi bị thấm ướt càng thêm hồng nộn.

Cô gái nhỏ hoàn toàn chìm vào tình dục, cũng không thẹn thùng như bình thường, ưỡn ngực, đem nơi mềm mại kia tiến vào trong miệng người đàn ông, bụi hoa đã sớm ướt đầm, cách một lớp vải mỏng manh, ở trên đùi anh cọ xát, tiếng nước róc rách.

“Ngô... Ừm... Aha... Tuyệt quá a... A!” Khi một tiếng rên rỉ cuối cùng vang lên, Nhược Thủy không tự chủ được, thân thể banh ra một độ cong rất lớn. Đầu Ngụy Ương còn chôn ở trước ngực cô, tay đảo quanh, vẫn không chịu tiến tới nơi tư mật, cũng chưa từng nghĩ, cô gái nhỏ này mãi cảm đến tình trạng này, mới khiêu khích thể này đã tới điểm cực nhạc...

Ngụy Ương còn đang giật mình thất thần, trong miệng vẫn ngậm nhuyển nộn ôn hương chưa nhả, trên đùi một mảnh ướt át, tất cả đều là chất lỏng của cô chảy ra. Thoáng khôi phục một chút, Nhược Thủy tà nghệ liếc mắt anh một cái, rút hồng mềm từ trong miệng anh ra, một tay đẩy anh ra, đi vào trong phòng tắm.

Người đàn ông nhìn dưới thân mình đang dựng lều, trợn tròn mắt, vội vàng đứng lên chạy theo vào phòng tắm.

“Bảo Bối anh biết sai rồi... Anh thật sự biết sai rồi...”

57. Chương 57

Buổi sáng ngày thứ hai, trước ngực Nhược Thủy đều sưng lên, khi mặc nội y mặc dù chọn loại rất mềm mại thoải mái, nhưng cô vẫn mãi cảm khê hít nho nhỏ.

Oán niệm nhìn đầu sỏ gây nên một cái, Ngụy Ương sờ sờ cái mũi, cười lấy lòng cô, thần thanh khí sảng đi làm bữa sáng. Nhược Thủy đặt vé máy bay ngày mai, nguyên bản Ngụy Ương còn tính cả ngày hôm nay dính lấy cô, nay xem ra, kế hoạch này có khả năng biến hóa một phen.

Ăn xong điểm tâm, sắc mặt Nhược Thủy tốt hơn rất nhiều, đem chuyện tối hôm qua cùng sáng sớm hôm nay đều ném ra sau đầu. Mấy ngày hôm trước cô đã đi qua Ngụy Trạch và Trịnh gia Hách Liên Minh Tú để chào, hôm nay rất rảnh rỗi, Ngụy Ương lấy đúng thời cơ, dỗ Nhược Thủy cùng đi mua đồ ăn, nói là muốn đêm nay làm đại tiệc.

Hôm nay Ngụy Ương hiếm khi không mặc tây trang, T-shirt trắng và quần jean vô cùng đơn giản, có vẻ trẻ lại không ít, Nhược Thủy cũng mặc T-shirt trắng, váy ngắn ô vuông, đứng chung một chỗ, xứng đôi nói không nên lời.

Về ngoài của hai người đều là xuất chúng, nùng tình mật ý, mười ngón đan vào nhau, hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt.

Khi Hách Liên Thành cùng Ngụy Như Tuệ đi vào tiểu khu, liền nhìn thấy một cảnh tượng như thế này.

Dù trong lòng Ngụy Như Tuệ ẩn ẩn có chút đoán, vẫn bị một màn tương thân tương ái này của em trai ruột cùng con gái kế chấn ngốc tại chỗ, lại càng không thể nói Hách Liên Thành hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý.

Ngụy Ương đang vừa đi vừa cùng Nhược Thủy, ánh mắt ôn nhu đầy ý cười, tay nắm chặt tay nhỏ bé kia, giống như nắm toàn thế giới.

Đang nói, chợt thấy Nhược Thủy dừng bước.

“Nhược Nhược, sao...” Một câu chưa nói hết, bởi vì anh cũng thấy Hách Liên Thành cùng Ngụy Như Tuệ đang đi đến, bàn tay to theo bản năng cầm chặt tay Nhược Thủy, trong lòng bất an.

Khi Hách Liên Thành nhìn thấy hai người bọn họ liền dừng bước, giờ phút này đang dùng một ánh mắt bất khả tư nghị nhìn bọn họ, Nhược Thủy chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: “Ba, mẹ...”

Hai vợ chồng đều không có trả lời, Ngụy Ương thấy thế, trong mắt ảm đạm, cũng mở miệng gọi người: “Chị, anh rể.”

Ngụy Như Tuệ như từ trên trời rơi xuống, cuối cùng dừng ở bàn tay đang nắm chặt của hai người, bà run rẩy môi: “Thức An, em... Nhược Nhược đã lớn, em là cậu, nên giữ ý, không nên quá mức gần gũi...”

Nhược Thủy khẽ run lên, giấy dựa muốn đem tay rút ra, cô không phải nhất gan muốn phủi sạch quan hệ, nhưng loại thời điểm này, thật sự không nên lại kích thích bọn họ thêm nữa.

Dù sao sức lực nam nữ sai biệt khá xa, Ngụy Ương thoáng thêm vài phần lực, liền nắm chắc tay nhỏ bé trắng nõn của Nhược Thủy, làm cho cô không có đường lui.

Một loạt động tác này, Ngụy Như Tuệ đều xem ở trong mắt, mặt mũi bà trắng bệch, ánh mắt kinh hãi nhìn chồng, đã thấy ông thẳng tắp nhìn chằm chằm mười ngón nắm chặt của hai người, bỗng nhiên chấn động mãnh liệt, nhất thời liền ngã quỵ về phía trước!

Ngụy Ương tay mất lạnh lẽo, chạy lên đỡ được Hách Liên Thành, Nhược Thủy nháy mắt sắc mặt trắng bệch, gọi: “Ba ba!”

Khi Hách Liên Minh Tú biết được tin tức, từ văn phòng mình chạy tới, bác sĩ đã từ phòng cấp cứu đi ra, nói người Hách Liên Thành đã không sao, nhưng còn cần nằm viện quan sát hai ngày, bị ngất là vì đường huyết cùng huyết áp rất cao, hôm nay nhất thời bị kích thích quá lớn nên mới bị ngất, cũng dặn Hách Liên Minh Tú cùng Ngụy Như Tuệ rất nhiều chuyện cần chú ý sau này.

Sắc mặt Nhược Thủy xám trắng, được Ngụy Ương ôm, từ khi ba bị đẩy vào phòng bệnh, cô liền lạnh run, khi nghe thấy tin tức ba ba không sao, sắc mặt của cô cuối cùng cũng khôi phục chút hồng nhuận.

“Cậu nhỏ, anh đi về trước đi.” Nhược Thủy suy nghĩ thật lâu, rốt cục thì nói ra một câu như vậy với Ngụy Ương.

Ngụy Ương lập tức thay đổi sắc mặt, con người thay đổi bất ngờ, đen sẫm nặng nề nhìn chằm chằm cô, vừa tức vừa vội, hận nói không ra lời.

Thấy anh như thế, Nhược Thủy lập tức hiểu là anh hiểu lầm ý tứ của cô, giải thích: “Em không phải muốn phủi sạch quan hệ với anh, nhưng hôm nay ba ba như vậy... Chuyện của chúng ta, vẫn là lần khác rồi nói sau.”

Mặc dù Nhược Thủy giải thích hợp tình hợp lý, nhưng Ngụy Ương vẫn thấy lạnh tâm, anh lẳng lặng nhìn Nhược Thủy, nhìn thật lâu liền gian nan lên tiếng: “Được.”

Nhưng anh vẫn không đi được, Ngụy Như Tuệ sau khi cùng bác sĩ trao đổi, xoay người liền kêu anh, có vẻ như là muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Nhìn thân ảnh hai người biến mất ở góc hành lang, Nhược Thủy lặng lẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, lại bị Hách Liên Minh Tú phát hiện, đem cô ôm vào trong lòng.

“Đứa bé ngoan, đừng sợ. Ba con không có việc gì, có cô ở đây, con cùng Ngụy Ương cũng sẽ không có việc gì.” Hách Liên Minh Tú vỗ nhẹ cô, ôn nhu an ủi, giống như cô vẫn là cô gái nhỏ năm đó vừa mới rời xa mẹ, như nhược e lệ.

Cho tới nay bất an cùng áy náy treo ở trong lòng rốt cục có thể tuôn ra, Nhược Thủy cúi đầu nức nở một tiếng, vẫn là nhịn không được, ở trong lòng cô ruột thấp giọng khóc.

“... Đều là... con sai...”

Trong phòng bệnh cao cấp sạch sẽ, Hách Liên Thành nửa tựa vào trên giường bệnh đọc báo, Nhược Thủy ngồi ở ghế bên cạnh giường gọt quả táo, thật vất vả đem vỏ quả táo đều gọt sạch vào thùng rác, từ một quả táo mập mập chỉ còn lại có hai phần ba, còn thập phần không đẹp mắt.

“Ba ba, ăn táo đi.” Nhược Thủy lấy lòng cầm quả táo trong tay đưa ch

Ba ba Hách Liên “Hừ” một tiếng, nhìn như có chút ghét bỏ tiếp nhận quả táo sứt sẹo, kỳ thật lại rất cao hứng, nhưng trên mặt còn rắng chống.

“Ba đặt vé máy bay ngày kia, buổi tối mẹ con sẽ cùng con trở về thu thập hành lý, ngày kia theo ba cùng đi Copenhagen.” Hách Liên Thành vừa ăn đồ “hối lộ” của con gái, một bên thản nhiên tuyên bố quyết định của mình.

Nhược Thủy đang lau dao gọt hoa quả, tay run lên, dao sắc bén liền cắt vào tay một vết nhỏ, một giọt máu đỏ tươi thấm ra, ở trên ngón tay trắng nõn phá lệ chói mắt. Nhưng lúc này cô không để ý miệng vết thương nho nhỏ này, ngây người nửa ngày, mới thấp giọng nói: “Công ty ba ba mở chi nhánh sao?”

Hách Liên Thành vẫn không dám nhìn con gái, chỉ sợ thấy ánh mắt con gái thương tâm cầu xin, chính mình khẳng định sẽ mềm lòng, lúc này lại nghe cô hỏi như vậy, cũng không có kịch liệt phản đối, ông lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra: “Cùng con đi ra ngoài đi một vòng, thời gian vẫn phải có.”

Nhược Thủy nhẹ nhàng ấn nơi chảy máu ở ngón tay, cũng không nói được hay không, cô không biết nên làm thế nào khi đối mặt với chuyện này. Cô không dám kiên trì ý nghĩ trong lòng mình, sợ lại làm ba ba Hách Liên giận đến bệnh, nhưng cô lại luyến tiếc Ngụy Ương, không thể cũng không muốn rời đi.

Đây là một bế tắc, bế tắc không lối thoát.

Tại cục diện này, xấu hổ nhất là Ngụy Như Tuệ.

Bà cùng Ngụy Ương nói chuyện một phen, đại khái biết rõ tình huống của hai người, cùng với thái độ những người khác ở Ngụy gia và Hách Liên Minh Tú. Nhưng ngay cả Ngụy gia không người phản đối Ngụy Ương cùng Nhược Thủy cùng một chỗ, nhưng chỉ cần Hách Liên Thành không đồng ý, bà sẽ không tỏ thái độ.

Nếu bà đồng ý, Hách Liên Thành khó tránh khỏi sẽ không sinh ra khúc mắc với bà, nhưng nếu bà không đồng ý, tình mẹ con nhiều năm của Nhược Thủy và bà như vậy liền tràn ngập nguy cơ, thậm chí Ngụy Ương cùng hai người lớn Ngụy gia đều ở trong lòng trách bà.

Quyết định như thế nào, đều là sai.

Khi đêm đến, Ngụy Như Tuệ từ Ngụy trạch đi ra, đến phòng bệnh của Hách Liên Thành, Nhược Thủy đang cùng Hách Liên Thành xem tivi.

Hách Liên Thành vẫn như trước, không mặn không nhạt, Nhược Thủy nói chuyện với ông, mặt ông băng bó cũng chỉ có lệ hai câu.

Ngụy Như Tuệ than nhỏ, dặn dò Hách Liên Thành vài câu liền dắt Nhược Thủy rời đi. Trong lúc thái độ Hách Liên Thành vẫn thản nhiên, Nhược Thủy nhìn thấy lại áy náy, suýt nữa lại đỏ đôi mắt.

May mắn Ngụy Như Tuệ cũng không thèm để ý, sau khi dẫn Nhược Thủy ra phòng bệnh còn an ủi cô: “Đừng để ý ba con, ông ấy thích để tâm vào chuyện vụn vặt. Tuổi một bố to, tính tình y như trẻ con...”

Nhược Thủy ôm cánh tay bà, tựa vào trên vai bà, ủy khuất hô một tiếng: “Mẹ ~”

“Ai, Nhược Nhược không sợ, ba con ông ấy đang nổi nóng. Vài năm nay ông ấy phát phì, đường huyết và huyết áp cũng tăng cao, con trước hết theo ông ấy, đi chơi một thời gian, qua một thời gian chờ ông ấy hết giận, chuyện gì đều có thể thương lượng.” Ngụy Như Tuệ ôn nhu an ủi cô, giúp cô thả tâm.

“Vâng.” Nhược Thủy xoa xoa cái mũi lên men, ngoan ngoãn đồng ý.

58. Chương 58

Sân bay quốc tế Bắc Kinh, Nhược Thủy liên tục quay lại, trong mắt tràn đầy chờ đợi cùng mong chờ, làm cho ba ba Hách Liên bên cạnh nhìn thấy thập phần khó chịu.

Ông cảm giận trừng mắt nhìn Nhược Thủy một cái, than thở nói: “Thật sự là con gái lớn ko thể giữ... nha đầu không lương tâm...”

“Ba...” Đôi mắt Nhược Thủy hồng hồng, trong lời nói tràn đầy cầu xin: “Ba cho con... gọi điện thoại cho anh ấy...”

“Gọi điện thoại cho nó? Con muốn nói gì?” Ba ba Hách Liên thập phần không hờn

Buổi sáng ngày hôm qua, ông tịch thu di động của Nhược Thủy, chỗ ở của Nhược Thủy không có laptop điện thoại bàn, mà lúc nào cũng đều có Ngụy Như Tuệ bên cạnh, buổi tối Ngụy Như Tuệ ngủ cùng với cô. Hai ngày này Ngụy Ương đều không có xuất hiện, cô còn chưa kịp nói cho anh, để anh không cần lo lắng, đã bị ba áp giải đến sân bay.

Từ nhỏ đến lớn, Hách Liên Thành chưa từng la cô, thần sắc nghiêm nghị như vậy. Bị ba ba chất vấn như vậy, hai mắt Nhược Thủy chứa đầy lệ: “Con...”

Nhìn bộ dáng lả chã chực khóc của con gái bảo bối, trong lòng Hách Liên Thành vừa tức vừa đau lòng, nhưng lúc này, ông không thể bởi vì nhất thời mềm lòng để cô lại tiếp tục sai lầm, ngoan nhẫn tâm nói: “Đi thôi!”

Nhược Thủy cắn môi dưới, giống ngày bé giữ chặt tay áo ba ba, bi thương khóc: “Ba ba, con thương anh ấy, con không muốn đi...”

Cô thật sự thực vô dụng, sống uống phí hai đời, khi chính mình gặp chuyện, lại ngay cả một biện pháp giải quyết đều không nghĩ ra được, chỉ có thể rơi nước mắt. Nghĩ đến đây, cô khóc càng thương tâm.

Đời này Hách Liên Thành có một cái huyết tử, bảo bối coi như tròng mắt, cho tới bây giờ ngay cả lớn tiếng một câu đều luyện tiếc. Lúc này đột nhiên phát hiện con gái nhỏ chính mình ngàn cứng vạn mềm nuôi lớn, thế nhưng bị đàn ông nhúng chàm, lại là cậu em vợ ông, khuê nữ ông kêu người đàn ông kia là cậu nhỏ! Ông rất tức giận, liên tục vài ngày chưa cho con gái sắc mặt hoà nhã, nhưng con gái lại đối với Ngụy Ương tình yêu thâm thiết, lại làm cho ông tức giận đến đau gan!

Khó khăn mới làm mất thối vài ngày, lúc này nhìn thấy con gái khóc lê hoa đái vũ, khóc thút thít nghẹn nói với ông “Không muốn đi”, tim đều rất đau!

“Con còn nhỏ, thiên hạ đàn ông tốt còn rất nhiều! Nó lớn hơn con nhiều tuổi như vậy, lại vì bối phận, thật sự không thích hợp với con.” Lời nói Hách Liên Thành thấm thía, lần đầu tiên trước mặt con nói đến vấn đề này.

“... Hơn nữa, nếu các con thật sự kết hôn, tương lai, làm ẹ con làm sao bây giờ? Một người là em trai, một người là con gái... Mẹ con mấy năm nay đều coi con là con ruột mà yêu thương, con cũng vì bà ấy suy nghĩ một chút.” Tung một trái bom rất phân lực Thủy cứng đờ người tại chỗ, lại không một tiếng động. Cô kỳ thật đã suy nghĩ vấn đề này, nhưng ngày đó Ngụy Như Tuệ biểu hiện như hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí là ủng hộ bọn họ, đối đãi giống như Ngụy Dịch cùng Tạ Nhân Nhân lúc trước.

Cô thậm chí từng mừng thầm, chỉ cần mẹ đồng ý, trở ngại của cô cùng Ngụy Ương ít đi rất nhiều!

Hiện tại nghĩ đến, ý nghĩ ích kỷ như vậy, cùng Ngụy Dịch lúc trước bị cô ở trong lòng đánh giá là không hiểu chuyện lại có cái gì khác nhau? Nếu Ngụy Như Tuệ đối tốt với cô đến mấy, gặp phải loại chuyện gần như loạn luân này, một phía khác là em trai ruột của bà, bà mặc dù chưa từng trách cứ Nhược Thủy, nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ.

Ở tình huống như vậy, Ngụy Như Tuệ lại vẫn như cũ không có tỏ vẻ phản đối... Nhược Thủy sao còn có thể tiếp tục kiên trì?

Nhìn về phía lối vào một lần cuối cùng, Nhược Thủy lau lệ trên mặt, im lặng theo ba rời đi.

Khi nhìn đến thân ảnh tuấn tú cao ngất đứng ở ngoài hàng rào màu trắng, Nhược Thủy cơ hồ nghĩ đến chính mình đang nằm mơ.

Cô thẳng tắp nhìn Ngụy Ương, Ngụy Ương cũng nhìn cô thật sâu.

Mới ba ngày không thấy, anh dường như tiêu tụy rất nhiều. Nhược Thủy kinh ngạc xuất thần.

Mới ba ngày không gặp mặt, vẻ mặt Bảo Bối sao vẫn hồng nhuận? Không phải là “Như cách chín thu”, “Vì nhớ người nên tiêu tụy” sao?

Ngụy Ương tinh tế đánh giá tiểu nha đầu nhà mình, thấy cô mặc váy liền áo màu trắng, trên đầu đội mũ rơm rất khác biệt, như là muốn ra ngoài, lúc này thấy anh cũng chỉ đứng ở tại chỗ, hoàn toàn không như trong dự đoán, vừa thấy mặt liền nhào vào trong lòng anh, nước mắt như mưa khóc kể nhớ thương... rồi lại triền miên.

Được rồi, kỳ thật Nhược Thủy vì nhớ anh mà tiêu tụy, anh vẫn hy vọng nhìn thấy cô gái nhỏ này sống khỏe mạnh như ánh mặt trời, tuy rằng bộ dáng này làm cho anh có chút nhỏ nhỏ mất mát.

“Anh... Làm sao có thể đến?” Nhược Thủy rốt cục mở miệng, cách một hàng rào màu trắng nói chuyện với anh

Ngụy Ương lại vô tâm chú ý chi tiết nhỏ này, thâm tình chăm chú nhìn qua, anh đem người ôm vào trong ngực, thật sự cảm thụ cô mới có thể an tâm.

Bị anh gắt gao ôm vào lòng, cái mũ vương vấn bị cởi đặt trên hàng rào, từng nụ hôn nhỏ vun lên trán của cô.

“Bảo Bối, anh rất nhớ em, em có nghĩ đến anh không?”

Thật vất vả có một chút kháng cự, nháy mắt quân lính tan rã, hai thân thể không có tự chủ, ở thời điểm cô còn không có phát hiện, đã bị anh ôm chặt.

Chỉ mấy ngày ly biệt ngắn ngủn, đã nhớ mong da diết.

Ngụy Ương rốt cục đem cô nhét vào trong lòng, tâm vẫn chưa buông xuống, thỏa mãn hít một ngụm mùi hương thơm ngát từ tóc cô, nhớ tới mấy ngày nay không gặp được, nhìn không được ở trước mặt cô gái nhỏ tổ úy khuất: “Bảo Bối, trở về em phải giáo huấn Trịnh Hạo Sơ một chút! Nó quá đáng! Nếu không phải nó, hai chúng ta cũng không cần tách ra nhiều ngày như vậy...”

Nhược Thủy tựa vào đầu vai anh, nghe anh than vãn như trước đây, ngực bị một loại cảm xúc không biết tên tràn đầy, muốn rơi lệ.

“Khụ khụ.” Một tiếng ho khan cố ý đánh vỡ hai người đang tỉ tê, Hách Liên Thành từ trong phòng đi ra.

Nhược Thủy từ trong lòng Ngụy Ương chui ra, sợ hãi hô một tiếng: “Ba ba.”

Ngụy Ương: “...”

Anh thực rồi rắm, anh rốt cuộc là kêu anh rể, hay là không gọi? Kỳ thật anh muốn kêu nhất là ba vợ, nhưng cho dù anh cùng Nhược Thủy kết hôn, xưng hô này khả năng đều kêu không được, quan hệ nhà bọn họ rất phức tạp...

Hách Liên Thành nhìn con gái một cái, thản nhiên nói: “Không phải cùng Albert hẹn ba giờ gặp sao? Hiện tại đã hai giờ năm mươi lăm phút.”

Nhược Thủy lúc này mới nhớ đến, mình là đi hẹn gặp bạn, cầm lấy mũ rơm trên hàng rào, tầm mắt đảo qua ba ba cùng Ngụy Ương đang giao phong bằng mắt, cô do dự không đi.

ìn cô, chỉ thúc giục nói: “Con mau đi đi, ba còn có thể ăn thịt nó sao?”

Được ba cam đoan, Nhược Thủy nhẹ nhàng cầm tay Ngụy Ương một cái, rồi rời đi.

Ngồi máy bay hơn mười mấy giờ, phong trần mệt mỏi, lại lập tức đã bị bỏ rơi, người nào đó cảm thấy nhất thời gờ vang cảnh báo, trên mặt cũng không yếu thế đối mặt với Hách Liên Thành.

Hơn nửa ngày, Hách Liên Thành mới thu hồi ánh mắt, không gợn sóng, không sợ hãi lên tiếng: “Tiến vào ngồi đi.”

“... Cho nên, hai người rốt cuộc nói gì đó nha?” Nhược Thủy bị người nào đó ấn ngồi ở trên đùi, tò mò ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, lần thứ 397 hỏi vấn đề này.

“Bé con không cần hỏi nhiều, đây là chuyện của người lớn.” Ngụy Ương nghiêm mặt, bộ dáng thập phần đứng đắn, nhưng tay lại lặng lẽ tham nhập vào làn váy, làm chuyện thập phần không đứng đắn.

“Hừ ~” Nhược Thủy xoay người, không chịu dễ dàng để anh thực hiện được, “Đã sắp 9 giờ rưỡi, anh cần phải trở về. Ba em nói, trước khi kết hôn anh không thể ở chỗ này quá 9 giờ rưỡi.”

Biểu tình nghiêm túc của Ngụy Ương nhất thời giữ không được, lấy lòng cười nói: “Bảo Bối, thêm nửa giờ có được hay không? Hai chúng ta cũng không nói cho ông ấy, ông ấy cũng không biết.”

Nhược Thủy thương xót nhìn anh một cái: “Mười giờ mười lăm phút, mẹ sẽ gọi điện thoại bàn nhà anh để kiểm tra.”

“...” Người nào đó vẫn ai oán giãi dụa: “Vậy nói cho ông ấy, anh đi công tác được không? Vẫn còn đang xã giao...” Âm thanh nói chuyện càng ngày càng yếu, cuối cùng biến mất ở ánh mắt hư hư thực thực vui sướng khi người gặp họa của Nhược Thủy.

“Hừ, nếu phải đi, vậy hôn đủ rồi đi.” Ngụy Ương oán hận nắm cằm nhỏ tinh xảo, hôn cái miệng nhỏ mềm mềm hồng hồng kia.

“Anh... Ngô...”

Về phần 9 giờ rưỡi, nó đã sắp xấu hổ đến mức trốn phía sau 10 giờ rưỡi...>

[Hoàn chính văn]

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chính văn kết thúc.

Cảm tạ mọi người, kể tiếp còn có phiên ngoại, vật hi sinh lúc trước không đến lĩnh cặp lồng cơm đều đã xuất trường, ừm, còn có Thẩm Niệm Xuyên Lương Hàm cùng cục cưng bọn họ

~

59. Chương 59

Đại tiệc tám mươi của Thẩm lão gia, tân khách tụ tập, khách quý chật nhà, rất rầm rộ. Trong bữa tiệc được chú ý nhất còn là một đám cháu nội, cháu ngoại tiền đồ lấp lánh của Thẩm lão gia, mặc dù cháu trai nhỏ nhất của Thẩm gia Thẩm Niệm Bách (ko biết đây có phải là tên của Thẩm tam ko ta??? ^^) cũng đã kết hôn năm ngoái, nhưng điểm này cũng không cản trở ánh mắt tán thưởng của các quý cô đang ngồi đối với các vị thiếu gia Thẩm gia.

Nhưng, được nhìn bằng ánh mắt tán thưởng vẫn có chút phiền toái, tỷ như lúc này Thẩm Niệm Xuyên đang bị vợ không tiếng động tàn phá.

“..... Tê vợ nhẹ một chút, cẩn thận đau tay ~”

“Hừ! (^) ” Lương Hàm nhéo anh một cái, buông tay ra, tha cho bắp đùi của chồng.

Thẩm Niệm Xuyên thay đổi hình tượng lạnh lùng ở trước mặt người ngoài, ôm mình vợ dụ dỗ một phen, cái gì buồn nôn nói

Thật ra thì anh xuất thân bộ đội, mặc dù hôm nay đã sắp bốn mươi tuổi, thế nhưng vóc người tinh tráng cũng không phải là chỉ có nhìn đẹp mắt, Lương Hàm lúc này là tính toán bấm hông của anh, kết quả thật không tìm được thịt dư để ra tay, chỉ có thể đổi đường xuống bắp đùi, hung hăng bấm một khối thịt non ở bắp đùi mới coi là hả giận.

“Con trai cũng lớn như vậy, còn tới chỗ này chiêu phong dẫn điệp*!” Lương Hàm hiển nhiên có sức miễn dịch cực mạnh với mấy lời buồn nôn của chồng, trực tiếp ném cái liếc mắt cho anh, xoay người rời đi.

*Bản gốc : – Chiêu phong dẫn điệp. Thành ngữ ‘Chiêu phong dẫn điệp’, giải thích : dụ dỗ ong mật, hấp dẫn hồ điệp, ý so sánh rằng hấp dẫn được sự chú ý của người khác.

“Vợ ơi, anh oan uổng nha, anh chỉ đứng ở chỗ này, nhưng không có nói với người khác một câuƠ, Ơ, Ơ, vợ, em muốn đi đâu?” Thấy Lương Hàm xoay người, Thẩm Niệm Xuyên nóng nảy, kéo tay của cô không cho đi.

Lương Hàm chột chột mặt anh (cái trán với không tới), chê cười nói: “Còn có thể đi chỗ nào? Mới vừa rồi Thần Thần bị tiểu Tam cùng Điền Điền ôm đi, một lúc lâu không thấy bọn họ. Hai vợ chồng bọn họ đều không đáng tin cậy, em phải đi tìm.”

“Anh với em cùng đi.” Thẩm Niệm Xuyên nắm tay vợ yêu.

Lương Hàm còn muốn để cho anh ở chỗ này chào hỏi, nhưng vừa nhìn cách đó không xa lão nhị Thẩm gia bộ dáng thành thạo có thừa, cũng không nói thêm nữa, hai vợ chồng cùng nhau đi tìm con trai.

Trong phòng coi như an tĩnh, Nhược Thủy cầm một trái táo lớn đo đỏ, cũng không ăn, cố ý ở trước mặt người bạn nhỏ Thẩm Dân Thần quơ qua quơ lại, nghi ngờ hỏi bé: “Thần Thần, tại sao hơn một tháng cô không thấy con, con không có cao lên, nhưng bụng nhỏ lại bự ra?”

Thẩm Dân Thần tuổi tuy nhỏ, lại rất có chí khí, bé nhạy cảm phát giác cô gái trẻ trước mặt cười không có ý tốt, cuối cùng nhìn trái táo đỏ đỏ một cái, cái miệng nhỏ nhắn mới vừa rút hai cái răng nhếch lên, sắc bén chỉ ra: “Cô cũng không có cao lên, bụng cô cũng lớn ra.”

Nhược Thủy cười híp mắt nhìn bé, tự động bỏ quên nửa câu sau: “Cô là người lớn nha, người lớn dĩ nhiên sẽ không cao nữa, ba mẹ của con cũng không có cao nữa. Nhưng là con xem, Tô Tô nhà chú Tô Dương cùng tuổi với con, cô bé cao hơn rất nhiều đó.”

Thần Thần á khẩu không trả lời được, Tô Tô ngồi cùng bàn với bé, bé dĩ nhiên biết Tô Tô cao hơn bé mặc dù bé không phản bác được, nhưng cái này không có nghĩa là bé sẽ thừa nhận mình mập, trên thực tế gần đây bởi vì bé vừa nhổ răng, mẹ một mực quản bé, rất nhiều thứ đều không để cho bé ăn, cho nên bé còn cảm giác mình gầy chút.

Ở một bên bị Thẩm tam cuốn lấy không thả, Điền Điền rút cục lần nữa thoát khỏi ma chướng, chạy tới gia nhập nói chuyện với hai người: “Thần Thần mập lên rất nhiều nha, nhưng người bạn nhỏ mập mập mới đáng yêu ~”

Cô gần đây rất muốn có con, nhưng Thẩm tam một mực không đồng ý, không chịu làm ra người thứ ba tới phá hư thế giới ngọt ngào hai người bọn họ, cho nên cô chỉ cần thấy trẻ con liền phá lệ ôn nhu, cả người đều tràn đầy tình thương của mẹ.

Thẩm tam bị vứt bỏ, chậm rãi đi tới, nhìn cháu trai một cái, nhận xét một câu: “Cũng may, so với Lôi Cầu Cầu gầy.”

Thần Thần hung hăng run lên một cái, chột có xung động muốn khóc. Lôi Cầu Cầu là đứa bé mập nhất trong đại viện, từ xa nhìn lại, tựa như một trái cầu to lớn.

Lúc này hai vợ chồng Lương Hàm Thẩm Niệm Xuyên tìm được đến nơi, Thẩm Niệm Xuyên một tay ôm lấy con trai đang lâm vào khổ não thật sâu, hôn một cái, cười nói: “Thần Thần sao vậy?”

Thẩm Dân Thần ngẩng đầu lên, nhìn ba ba ôn hòa một cái, nhớ tới lúc trước mẹ cắt giảm khẩu phần ăn của bé, chính là ba ba len lén đưa chocolate cùng khoai tây chiên cho bé, không khỏi buồn bã, nhìn về phía

Lương Hàm, yên lặng chảy xuống hai hàng lệ nóng: “Mẹ, sau này ba ba lấy thêm đồ ăn vặt cho con, con cũng không ăn nữa”

Lương Hàm nhận lấy con trai, ách... quả nhiên có chút nặng, cô quét Thảm Niệm Xuyên ở đằng sau con trai một cái, dùng ánh mắt ý bảo anh: chuyện này chút nữa chúng ta trở về tính!

Bên ngoài cửa đại sảnh, Thôi Tiến Đông đang định tiến vào, cũng thấy tình cảnh này, dừng bước chân lại. Cô vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng bên cạnh chồng cùng con trong ngực thêm mấy phần ôn nhu lúc trước không có, một nhà ba miệng, không khí ấm áp hạnh phúc, hẳn lại thấy chói mắt vạn phần!

Nếu như, ban đầu hẳn không có ngu ngốc, có phải hay không hôm nay, đứng ở nơi đó, ôm vợ đẹp con thơ, cười hài lòng không phải là Thảm Niệm Xuyên, mà là hẳn?

“Đông tử, mày đứng nơi này làm gì? Sao không đi vào?” Ngụy Ương từ bên ngoài đi vào, vỗ vỗ vai hẳn, đem Thôi Tiến Đông đứng ngẩn hồi lâu từ trong suy nghĩ thức tỉnh.

Thôi Tiến Đông liếc mắt nhìn trong phòng, cười khổ nói: “Tao không muốn vào.”

Ngụy Ương ghé đầu nhìn, trong nháy mắt liền hiểu, thấy hẳn xoay người rời đi, trong bụng than nhỏ.

Trong dạ tiệc Nhược Thuỷ uống chút rượu, hai gò má hồng phơn phớt, trên đường trở về vẫn luôn quán Ngụy Ương, giống như cái đuôi nhỏ treo ở trên người anh, dù dễ thể nào cũng không chịu xuống.

Bất đắc dĩ, Ngụy Ương chỉ có thể gọi tài xế tới, còn mình ôm cô vợ bé nhỏ ngồi ở ghế sau. Ôm Nhược Thuỷ uống say, thật là hành hạ ngọt ngào. Cô gái nhỏ ngồi cũng không an phận, uốn tới ẹo lui, thỉnh thoảng không tự chủ liền nhún lên giải đất nhạy cảm của người nào đó, đốt một thân lửa còn quyết cái miệng nhỏ nhắn muốn hôn hôn.

Cặp mắt Ngụy Ương như muốn phun ra lửa, hít một hơi thật sâu, liếc nhìn tài xế, vừa trấn áp Tiểu Nhược Nhược đang tạo phản, vừa âm thầm suy tính lần sau ra cửa phải đổi xe.

Thật vất vả đem Nhược Thuỷ ôm trở về nhà, một đường nhẫn nại không có làm thịt cô, mới đóng cửa nhà lại, tay nhỏ bé của Nhược Thuỷ không có biện pháp gì liền dờ vào quần áo anh, bộ dáng gấp gáp khó dừng nổi.

Anh không thể kiềm chế được nữa, cúi đầu chộp lấy cái miệng nhỏ nhắn đang làm loạn kia, một tay từ cổ áo đi xuống, đẩy xuống áo ngực của cô, cầm một con thỏ ngọc hung hăng nắn bóp.

Lúc hai người tách ra đều thở hồng hộc, áo ngực của Nhược Thuỷ bị cởi ra không biết lúc nào, vút trên mặt đất, Ngụy Ương đem áo cô cởi ra, lộ ra nước da như ngọc, mắt anh đầy sương mù, há mồm ngậm một viên anh đào, dùng đầu lưỡi trên chọc, khe cắn, duệch ra tiếng sách sách

Cặp mắt Nhược Thuỷ như sương mù ngược đầu lên, ôm cổ anh, dồn dập thở, bộ ngực bị kích thích làm cho cô không ngừng động tình, nơi nhạy cảm nhất chảy ra rất nhiều chất lỏng, thấm ướt hết quần lót nhỏ.

“Ừ a hắc nga ~” Một tiếng rên rỉ thật dài, Nhược Thuỷ phát hiện có cái gì đó dờ vào thân thể, vật kia không bằng dục vọng lớn của Ngụy Ương, cũng không nóng bỏng, nhưng lại hết sức linh hoạt, chui qua tầng tầng thịt non, ở bên trong dưng đạo ướt át uyển chuyển di chuyển, đâm đâm nhẹ nhẹ, làm cho Nhược Thuỷ bộc phát rên rỉ kiều mỹ.

Ngụy Ương ở trước ngực cô ngẩng đầu lên, một tay khác nắn bóp thịt mềm trước ngực, anh rất thích nhìn cô vợ nhỏ sắc mặt ửng đỏ, cái miệng nhỏ đỏ thắm khép lại mở, động tác trên tay chột tăng nhanh, bắt chước động tác giao hợp, ra vào nhanh chóng, từng trận tiếng nước chảy ở trong phòng khách an tĩnh vọng lại, phá lệ mắc cỡ.

Nhược Thuỷ lúc này áo đã bị cởi, bên dưới vẫn còn mặc quần đùi kaki, người đàn ông một thân tây trang không loạn chút nào, thần sắc nghiêm túc, trịnh trọng, như là đang sắp họp hội nghị công ty, nhưng tay của anh lại ở bên trong quần cô gái nhỏ, ra ra vào vào, làm cô gái nhỏ lão đảo lắc lư, mềm giọng đứt quãng năn nỉ: “..... Ừ anh trai tốt ừ a đừng không muốn nơi đó không muốn a”

Không biết ngón tay của Ngụy Ương đụng phải nơi nào, thân thể Nhược Thuỷ run một cái, trong mắt Ngụy Ương sáng lên, thêm lực đâm đâm khối thịt non mới vừa đụng phải kia, trong nháy mắt cô ngay cả kêu cũng không kêu được, chỉ không ngừng co quắp, thân thể run rẩy, thư sướng trên tay Ngụy Ương.

Cao trào đi qua, Nhược Thuỷ mềm nhũn từ trên cửa trượt xuống, Ngụy Ương vội vàng ôm lấy cô, cũng không đi phòng ngủ, chỉ đem cô ôm lên ghế sa lon, quần đùi kaki màu đen bị cởi xuống, quần lót đã sớm không biết đi nơi nào.

Ngụy Ương khẽ hôn cái trán cùng gò má của cô, không đợi cô từ trong cao trào tỉnh táo lại, liền đẩy hai chân của cô ra, cúi đầu tinh tế quan sát nơi ấy của cô.

Hách Liên gia là hạnh lâm thế gia, Nhược Thuỷ tuy chưa từng học y, nhưng một ít phương thuốc tổ thượng lưu truyền vẫn biết, mặc dù kết hôn hai năm, nhưng chỗ tư mật của cô lại được bảo dưỡng cực tốt, vẫn như cũ, béo mập mê người. Ngụy Ương đối với nơi này có thể nói là vô cùng quen thuộc, lúc hai người còn chưa chọc rách tầng da kia, thỉnh thoảng phương pháp khác, sau khi chính thức ở chung, Ngụy Ương cũng thích dùng miệng phục vụ cô.

Lúc này, Ngụy Ương tinh tế nhìn một lần, chỉ sợ mình mới vừa quá mức cần rõ, làm tổn thương nơi này, lại dùng ngón tay nhẹ nhàng vệt cánh hoa ra, dò nhìn bên trong, thấy cũng không tổn thương, chẳng qua là bởi vì cao trào mà có chút đỏ ửng, anh lúc này mới yên lòng lại.

Nhược Thuỷ rốt cục tỉnh lại, rượu cũng phai nhạt không sai biệt lắm, lại thấy Ngụy Ương đang vui đùa ở hai chân cô, ở chỗ mắc cỡ đó quan sát, cô mắc cỡ muốn nước nỡ nghẹn ngào ra tiếng, cũng không ngăn cản anh, hai người kết hôn đã lâu, chuyện khuê phòng này cô cũng hưởng qua không ít lần, tất nhiên hiểu chồng thích vậy, chẳng qua là bụm mặt không nhìn tới, vẫn mở to hai chân như cũ mặc anh đùa bỡn.

Quả nhiên, Ngụy Ương kiểm tra một phen, thấy không việc gì, cười nhìn cô vợ nhỏ ngượng ngùng vụn vặt một cái, cúi đầu liếm lên cánh hoa hồng mềm kia. Đầu lưỡi anh vô cùng linh hoạt, sau khi tách ra cánh hoa, lập tức liền tìm được nhụy hoa nhạy cảm kia, làm cho Nhược Thuỷ rên rỉ không ngừng, tay của cô nắm vào trong tóc anh càng lúc càng chặt, mấy lần mém bị đưa lên thiên đường.

Bởi vì trước đã làm một lần, nên dưới đầu cánh hoa so bình thường càng thêm nhạy cảm, Ngụy Ương mới kết thúc trấn an bên ngoài, mới vừa đâm vào bên trong hoa kính nhẹ nhẹ, Nhược Thuỷ liền hưng hăng rung mình, lúc này cao trào đến rất kịch liệt, lưng của cô bị nắm rất chặt, mấy lần ưỡn lên, cuối cùng hai mắt thất thần, nặng nề dựa vào ghế sa lon mềm mại.

Liên tiếp đạt tới cao trào hai lần, thân thể Nhược Thuỷ giống như là từ trong nước đi lên, Ngụy Ương lau mặt dịch kia, ngón cái đặt ở trong miệng liếm liếm, đứng lên đem Nhược Thuỷ đã hư mềm vô lực ôm lấy, đi vào phòng ngủ.

Trong bốn tám, Ngụy Ương tắm cho cô gái nhỏ, lúc tắm đến chỗ thích chảy nước kia, Nhược Thuỷ hơi mở mắt ra, mắc cỡ đỏ mặt đè lại tay của anh: “..... đừng”

Ngụy Ương cười nhẹ hai tiếng, cắn cắn lỗ tai của cô: “Anh còn không có làm, nha đầu hư, mình thư thái cũng không quan tâm anh sao?”

Nhược Thuỷ then thùng liếc anh một cái, chủ động ngẩng đầu, hôn môi của anh, tay cũng không nhàn rỗi, một tay sờ lên lồng ngực của anh, nắm được một hạt đậu đã sớm cứng rắn, giống như anh trêu chọc mình, nhẹ nhàng niết, một tay khác một đường đi xuống, cảm nơi kia đã sớm ngẩng đầu hồi lâu, tay nhỏ bé mềm mại nhẹ nhàng cử động.

Ngụy Ương rên lên một tiếng, âm thanh đầy mị hoặc: “Bảo Bối mà, cái này cũng không đủ” dứt lời liền đem Nhược Thuỷ ôm lấy, đặt vào một bên bốn tám.

Đột nhiên không nặng nữa, làm cho Nhược Thuỷ sơ ý không có khống chế lực đạo một chút, trên tay nặng nề nắm chặt, Ngụy Ương rên rỉ lên tiếng, rốt cục không nhịn được, tách hai bắp đùi thon dài trắng nõn ra, đặt ở trên vai, hạ thân một cái, đi thẳng vào.

Ngụy Ương mỗi một lần xâm nhập phát ra tiếng va chạm “ba ba”, cùng tiếng rên rỉ của cô gái, tiếng gầm nhẹ của đàn ông, ở bên trong không gian không lớn phá lệ rõ ràng.

“Bảo Bối mà rất chặt nóng quá nga Nhược Nhược Nhược Nhược của anh..... gọi ra đứa bé ngoan gọi ra” Giọng nói Ngự Ương khàn khàn.

Nhược Thuỷ bị đụng phải hồn phi phách tán, mỗi một cái đúng chính giữa hoa tâm, cô lắc đầu, âm thanh càng ngày càng mê người, suy nghĩ sớm đã bị bay mất, chính mình cũng không biết mình đang nói gì: “A hắc cậu ngoan thật thoải mái ừ a nơi đó còn phải mạnh một chút anh trai tốt thật là giỏi a a”

Một phòng đầy tiếng rên rĩ. Cuối cùng hung hăng mấy cái rồi rút ra, Ngự Ương rên rĩ một tiếng, ở trong hoa tâm, một dòng nóng rực toàn bộ bắn vào, thân thể Nhược Thuỷ lên cao trào, co quắp phun ra một dòng chất lỏng ngọt ngào lẫn nữa.

60. Chương 60

Sinh nhật Thẩm lão gia tử và Nhược Thuỷ cũng rất gần nhau, sau thọ yến hôm đó, qua mấy ngày là sinh nhật Nhược Thuỷ. Nhược Thuỷ tốt nghiệp một năm, sau khi tốt nghiệp cũng không có tìm việc làm, ba ba Hách Liên Thành đầu tư, trực tiếp thu mua một tạp chí coi như nổi danh, đặt ở dưới danh nghĩa của Nhược Thuỷ.

Nhược Thuỷ là bà chủ lớn danh nghĩa, mỗi ngày làm việc là viết kịch bản, trừ quyết định một ít đại sự, những chuyện khác thì toà tạp chí vận hà bình thường như trước.

Hách Liên Thành cùng Ngự Như Tuệ đã hơn hai tháng không nhìn thấy con gái bảo bối, sinh nhật này, từ sớm liền gọi điện thoại tới, kêu Nhược Thuỷ về nhà, chị gái anh rể kiêm mẹ vợ ba vợ đều lên tiếng như vậy, Ngự Ương tự nhiên chỉ có thể tòng mệnh, an bài xong sự vụ công ty, phụng bồi Nhược Thuỷ bay trở về thành phố L.

Đã là lúc đầu thu, nhiệt độ để đô vẫn cao không hạ như cũ, vì vậy hai người lúc tới đều là một thân quần áo mùa hè, vừa tới thành phố L, một trận gió đi qua, khí trời lập tức chuyển lạnh, Nhược Thuỷ liền tiếp nhảy mũi.

Mẹ Như Tuệ ở tủ treo quần áo tìm tòi một phen, tìm ra áo khoác lúc trước của Nhược Thuỷ, chẳng qua là Ngự Ương liền thăm, thân hình ba ba Hách Liên cùng anh chênh lệch quá lớn, bây giờ tìm không ra một bộ y phục thích hợp.

Ngự Ương ngược lại cũng không cảm thấy lạnh, thấy Ngự Như Tuệ tìm nửa ngày, anh chỉ cười nói: “Chị, đừng tìm nữa. Khí trời cũng không phải rất lạnh, ở hai ngày, không có chuyện gì.”

Ngự Như Tuệ trợn mắt nhìn anh một cái: “Mùa thu nơi này không giống Bắc Kinh, em còn cậy mạnh, chờ bị cảm mới biết lợi hại!”

Nhược Thuỷ lĩnh hội sâu sắc, đồng ý gật đầu, suy nghĩ một chút, cô nắm cánh tay của Ngự Ương cười nói với mẹ: “Mẹ, mẹ đừng tìm, gần đây không phải là có trung tâm thương mại sao? Trực tiếp đi mua một bộ là được rồi.”

Ngự Như Tuệ suy nghĩ một chút, cũng không chơi đùa tủ treo quần áo trong nhà nữa.

Nhìn người đến người đi phồn hoa trong trung tâm thương mại, Nhược Thuỷ cảm khái nho nhỏ một phen. Ngự Ương nắm tay nhỏ bé của cô, thỉnh thoảng ngắt chéo một cái, cười tủm tỉm nhìn cô: “Ngự phu nhân, xin hỏi, chúng ta đi tiệm nào?”

Nhược Thuỷ nhìn chung quanh một chút, hoàn toàn không tìm được bộ dáng trung tâm thương mại trong trí nhớ, lắp bắp nói: “Ách tùy tiện đi dạo một chút đi.”

Ngự Ương bật cười, ôm vai của cô, chậm rãi đi dạo.

Ở trong một cửa tiệm, Nhược Thuỷ chọn áo khoác màu xám tro cho Ngự Ương mặc vào, quan s một phen, hài lòng gật đầu một cái, để cho nhân viên gói vào, mình tới quầy trả tiền.

Như đàn bướm vây quanh nụ hoa, nhân viên trong tiệm ngăn người nhìn Ngự Ương, rồi nhìn Nhược Thuỷ sáng khoải quẹt thể, mà Ngự Ương mặc quần áo xong đi theo, nghiêng nhiên là tình huống một thiên kim nhà giàu nuôi mặt trắng nhỏ. Mọi người nhất thời tối mặt, khinh bỉ nhìn Ngự Ương mấy lần, đảo người tiếp đãi những khách nhân khác.

Ngự Ương quay đầu, thấy Nhược Thuỷ đi tới, liền tự giác xoay một vòng, Nhược Thuỷ gật đầu, cười nói: “Người đẹp mặc cái gì đều dễ nhìn.”

Được vợ mình khích lệ, Ngự Ương vui vẻ nhìn gương một cái.

Nhược Thuỷ buồn cười nhìn anh, người đàn ông này sau khi kết hôn, thật là càng ngày càng giống trẻ con. Bên ngoài chừng ra bộ dáng người khác chớ lại gần, nhưng ở trước mặt cô, làm nũng ăn vạ dạng nào cũng có.

Bất chợt, Nhược Thuỷ xuyên thấu qua cửa kính trong tiệm, thấy ngoài cửa một đôi nam nữ đi ngang qua, nhìn rất quen mắt. Ngự Ương quay lại, thấy vẻ mặt cô, có chút kỳ quái: “Nhược Nhược, sao vậy? Thấy người quen?”

Nhược Thuỷ nhướn mi lên: “Mới vừa thấy hai người, cảm giác giống như có chút quen thuộc. Nhưng em không nhớ nổi là ai...”

“Vây coi như xong, đoán chừng đã gặp mặt trước đó.” Ngự Ương xoa xoa đầu nhỏ của cô, cười nói: “Chúng ta tiếp tục đi dạo một vòng đi. Em luôn bận rộn, lần trước hai ta cùng nhau đi dạo trung tâm thương mại đều là mấy tháng trước kia.” Trong giọng nói có chút nhỏ nhỏ buồn bã.

Nhân viên trong tiệm cách không xa đều nghe thấy, không khỏi lại khinh bỉ nhìn Ngự Ương một cái, ở trong lòng lắc đầu thở dài: xã hội này sao thế này? Người đàn ông xuất chúng như vậy lại là mặt trắng nhỏ được bao nuôi...

Hai người dĩ nhiên không biết mình bị định vị thành quan hệ kim chủ cùng mặt trắng nhỏ, ra cửa không lâu, bọn họ đang ở một tiệm xa xỉ phẩm gặp hai người mới vừa rồi Nhược Thuỷ cảm thấy nhìn quen mắt.

Cầm một giỏ đồ mới dựa vào trong ngực người đàn ông làm nũng chính là Từ Tử Huyền, trong lòng Nhược Thuỷ khiếp sợ không thôi!

Làm Nhược Thuỷ cảm thấy khiếp sợ không phải là Từ Tử Huyền đang gió xuân đắc ý, cũng không phải khắp người ả toàn là quần áo nhãn hiệu danh tiếng cùng đồ trang sức châu báu đeo tay, mà là người đàn ông ả đang dựa vào kia!

Đó là một ông già tuổi không sai biệt lắm so với Từ Chính Hoa - cha của Từ Tử Huyền, dĩ nhiên, nếu như chỉ là như vậy, Nhược Thuỷ sẽ không khiếp sợ như vậy. Mấu chốt là, cái ông già này, là cha ruột của bạn trai Từ Tử Huyền—Nghiem Vũ Hàng!

Cái thế giới này quá điên cuồng

Nhược Thuỷ tựa vào trong ngực Ngự Ương, trợn mắt há miệng.

Ngự Ương hết sức không hiểu nhìn về phía hai người bên kia, sờ khuôn mặt nhỏ bé của Nhược Thuỷ một cái, cúi đầu khẽ gọi nói: “Bảo Bối à, sao vậy?”

Nhược Thuỷ hung hăng rung mình một cái, phục hồi tinh thần lại, sắc mặt hết sức cổ quái nói cho anh biết: “Không có sao, trở về nói tỉ mỉ cho anh.”

Sau khi nói xong những lời này, Nhược Thuỷ liền tính toán lôi kéo Ngự Ương rời đi, mới vừa bị một màn kia kích thích quá lớn, cô phải trở về tiêu hóa một chút. Hơn nữa cô cũng không muốn gặp gỡ hai người kia, ba Nghiem Vũ Hàng ở thị ủy quan chức không thấp, đã từng tới nhà Hách Liên báỉ phỏng, Nhược Thuỷ kêu ông ta là chú Nghiem, mà Từ Tử Huyền, Nhược Thuỷ một chút cũng không muốn nói chuyện với ả.

Đáng tiếc, ông trời luôn thích xem náo nhiệt, mới ra khỏi tiệm này không có mấy bước, liền gặp Lâm Mộng Thi nhiều năm không thấy, ở nơi xa hoa này.

Bà ta đại khái là đi cùng bạn bè hoặc đồng nghiệp, Nhược Thuỷ đứng yên, cứ như vậy quan sát bà. Cuộc sống những năm này ở Từ gia đã mài mòn hết kiêu khí của bà, trên mặt lúc trước trắng nõn cũng bị năm

tháng nhuộm phong sương, đoán chừng nguyên nhân là bởi vì sinh hoạt cùng kinh tế không như ý, bà so với mẹ Như Tuệ, thật là già hơn rất nhiều.

Gặp lại bà, trong lòng Nhược Thuỷ thật là trăm ngàn cảm xúc. Nhìn bà đi chung với một đám phụ nữ mặc quần áo bình thường, nhìn tiệm này một chút, cửa tiệm kia xem một chút, trong mắt không che giấu được hăm mộ cùng thấp thỏm, Nhược Thuỷ cười châm chọc.

Xem một chút đi, đây chính là bà lựa chọn tình yêu. Bà hối hận sao?

Nhược Thuỷ cứ như vậy đứng ở nơi đó, bên cạnh là Ngụy Ương cao lớn tuấn tú, hai người đều là người dung mạo xuất chúng, quần áo trên người vừa nhìn liền biết không rẻ, một đôi bích nhân như vậy, người đi đường lui tới đều phải nhìn thêm một lần, lúc đám người Lâm Mộng Thi đi qua, cũng không nhìn được nhìn thêm vài mấy lần.

Từ nhỏ, Nhược Thuỷ lớn lên vẫn không giống Lâm Mộng Thi, cũng không giống Hách Liên Thành, ngược lại hết sức giống cô ruột Hách Liên Minh Tú, sau khi lớn lên, vẫn như thế. Chẳng qua là không bằng Hách Liên Minh Tú diễm sắc kinh người như vậy, trên người Nhược Thuỷ càng thêm mấy phần quý khí, để cho người ngoài nhìn thấy một cái liền biết đây không phải là con gái nhà bình thường có thể nuôi ra.

Lúc mới vừa thấy, Lâm Mộng Thi chỉ cảm thấy có chút quen mắt, càng nhìn, lại càng giống. Nhưng khí phái toàn thân Nhược Thuỷ kia, làm cho Lâm Mộng Thi không dám dễ dàng tiến lên hỏi thăm.

Bà bắt tri bắt giác ngừng bước, tinh tế nhìn, rốt cục không nhận được, đi về phía trước mấy bước, chần chờ nói: “Con, con là Nhược Nhược?”

Thấy Lâm Mộng Thi làm như biết cô gái trẻ này, đồng nghiệp của bà đi tới, hăng hái bưng bưng chờ Nhược Thuỷ trả lời.

Nhược Thuỷ khẽ gật đầu, lễ phép lại xa cách cười nhạt: “Là con, ngài khỏe, đã lâu không gặp.”

Lâm Mộng Thi nhìn dáng vẻ Nhược Thuỷ khách khí, nhất thời lắp bắp không biết như thế nào mở miệng. Lại thấy Nhược Thuỷ quay đầu nói với người đàn ông tuấn tú cao ngất: “Vị này là mẹ đẻ em.”

Ngụy Ương thông suốt, thoáng chốc hiểu vợ từ lúc này liền bắt đầu có cái gì không đúng. Sau khi Nhược Thuỷ giới thiệu thân phận Lâm Mộng Thi cho anh, lần nữa nhìn về phía Lâm Mộng Thi, giới thiệu Ngụy Ương với bà: “Đây là chồng con, Ngụy Ương.”

Lâm Mộng Thi kinh ngạc nhìn người đàn ông kia, một lúc lâu mới phản ứng được: “Nhược Nhược, con con kết hôn?”

Nhược Thuỷ mỉm cười gật đầu.

Đồng nghiệp Lâm Mộng Thi đang đứng ở một bên vừa nghe mấy câu nói này, tất cả đều kinh ngạc vạn phần. Lâm Mộng Thi cùng Từ Chính Hoa kết hôn vài năm mới đi ra ngoài làm việc, cho nên những đồng nghiệp kia cũng chỉ biết là bà có một cô con gái, bất quá cũng không cầu tiến, cùng đàn ông lâu lổ. Mà lúc này gặp Nhược Thuỷ, dung mạo thanh lệ, khí chất xa hoa, hiển nhiên không phải là cô con gái trong miệng mọi người hay nhắc tới.

Cuộc sống có lúc chính là trùng hợp như thế, đang lúc mọi người nghi ngờ không hiểu, mua một bộ quần áo đắt giá xong, Từ Tử Huyền hài lòng kéo tay bà Nghiêm đi ra.

Lâm Mộng Thi liếc mắt liền thấy được ả, còn có lão già đang ôm ả. Bà hét lên một tiếng, lập tức không để ý tới con gái ruột thịt lâu không gặp lại bên này, mấy bước vọt tới trước mặt hai người, giơ tay tát một cái.

Đầu Từ Tử Huyền bị đánh lệch, che nửa bên mặt nóng hừng hực, ả trợn to hai mắt, lửa giận bốc ba trượng: “Bà đánh tôi? Bà làm sao dám đánh tôi! Tôi sẽ kêu ba ba bỏ bà!”

“Mày còn có mặt mũi nói ba ba mày!” Lâm Mộng Thi giận đến đỏ mặt, cũng không cố kỵ đang ở nơi công cộng, còn có đồng nghiệp của bà, “Mày sao không biết xấu hổ như vậy? Ông ta già bằng ba ba mày rồi! Chúng tao là không ày ăn, không ày mặc sao? Mày phải làm ra chuyện như vậy?!”

Một bên ba Nghiêm hết sức khó xử, hôm nay ông ta không chịu nổi Từ Tử Huyền làm nũng, lúc này mới theo ả đi dạo. Cái thành phố L này không lớn cũng không nhỏ, ở chỗ này nháo một hồi, không suy nghĩ cũng biết liền truyền tới trong tai vợ ông ta, vậy coi như phiền toái lớn!

Suy nghĩ một chút, ông ta nhú mày, nhanh chóng nói với Từ Tử Huyền vài câu, liền tính toán đi trước. Nhược Thủy tâm vừa động, mấy bước đi tới, ngọt ngào cười nói: “Chào chú Nghiêm!”

Ba Nghiêm bị kêu sững sốt, tinh tế quan sát Nhược Thủy một phen, lúc này mới nhớ tới mình cháu của Ngụy bí thư, thiên kim nhà Hách Liên. Ông ta lúng túng cười cười: “Nhược Thủy gọi là Nhược Thủy phải không? Thật lâu không thấy con, nghe Ngụy bí thư nói còn làm việc ở Bắc Kinh, lần này trở lại thăm ba mẹ?”

Nhược Thủy cười càn động lòng người, chỉ chỉ Ngụy Ương bên cạnh, cô cười nói: “Đúng vậy, cùng chồng con trở về.” Dứt lời cô tò mò nhìn Từ Tử Huyền một cái, “Đây không phải là bạn gái Nghiêm đại ca sao? Chú Nghiêm mang cô ấy đi ra... là Nghiêm đại ca sắp kết hôn sao?”

Một câu nói nhảy mắt giết toàn trường.

An tĩnh thật lâu, Lâm Mộng Thi không kịp phản ứng, bà đã bị đả kích quá lớn, chỉ Từ Tử Huyền, như muốn ngắt xiu: “Mày... mày... mày lại quyến rũ ba Vũ Hàng! Tao đánh chết mày, đứa không biết xấu hổ này...” Đánh lên đầu Từ Tử Huyền đang che mặt.

Từ Tử Huyền vừa tức vừa vội, nhưng chỉ có thể tránh sau lưng ba Nghiêm. Ba Nghiêm tránh trái tránh phải, còn bị Nhược Thủy nhìn, thẹn quá thành giận.

Cũng may, Nhược Thủy nói với ba Nghiêm: “Chú Nghiêm, chúng ta còn có việc, đi trước.” Lời còn chưa dứt, liền nhanh chóng kéo Ngụy Ương rời khỏi cái hiện trường hỗn loạn đó.

Dọc đường đi, tâm tình Nhược Thủy cũng cực tốt, tựa vào trên vai Ngụy Ương, nhỏ giọng hát nhịp điệu không biết tên. Ngụy Ương cưng chiều cúi đầu hôn cô một hớp: “Em nha em ~”

Mới vừa rồi, Nhược Thủy đã đại khái đem thân phận mấy người cùng nguyên nhân nói cho Ngụy Ương, cho nên lúc này Ngụy Ương chỉ cảm thấy vừa hoang đường vừa buồn cười, tiểu nha đầu nghịch ngợm này không có biện pháp.

Thành phố L ở đông nam, phần lớn cây cối đều là xanh tươi bốn mùa, cho dù là mùa thu, cũng khó thấy cảnh tượng lá rụng phiêu linh xào xạc.

Đi qua một đường hai bên trồng đầy cây ngô đồng, Nhược Thủy và anh tay đan tay, từ đầu đường đi tới cuối đường. Nhược Thủy nhìn cảnh tượng trước mắt quen thuộc đến muốn rơi lệ, lên tiếng thật thấp: “Đây là nơi lúc trước kia em đi học, mỗi ngày đều phải đi qua.”

Con đường này, ở đời trước, cô đi qua rất nhiều năm, quen thuộc đến nỗi, nhắm mắt lại cũng có thể miêu tả bộ dáng của nó.

“Khi đó em liền len lén nghĩ tới, tương lai, em sẽ nắm tay người nào, dẫn người ấy đi qua con đường em đã đi, nơi em lớn lên.”

“Không nghĩ tới, sẽ là anh.”

Âm thanh dần dần tiêu tán ở trong không khí, trên con đường, hai thân ảnh sóng vai mà đi càng lúc càng xa.

The End

Tác giả có lời muốn nói: đây mới thật sự là kết thúc.

Thấy có bạn nói muốn coi ngoại truyện của Thẩm tam – Điền Điền và Lương Hàm – Thẩm Xuyên bọn họ, thật ra thì không dám viết nữa, chỉ sợ mình đem nhân vật viết bằng, phá hư ấn tượng tốt trong lòng mọi người. Cho nên, hãy tưởng tượng bọn họ hạnh phúc đi!

Cảm tạ mọi người một đường ủng hộ, ta biết truyện này vẫn có rất nhiều chỗ chưa tới đích, mọi người không có chê, một mực coi đến cuối cùng, A Mộc rất cao hứng.

Cái hồ mới là giá không cổ đại, liên quan tới chuyện xưa con đường thành nữ hoàng. Bất quá gần đây sắp đi học, chuyện thật nhiều, cái hồ mới còn có một chút tài liệu đang chuẩn bị, cho nên tạm thời không thể nhanh đào hồ như vậy, đoán chừng sẽ qua tháng 9, chờ chuyện trường học đi vào quỹ đạo mới bắt đầu tiếp tục.

Cuối cùng, mặt dày cầu xin bao nuôi ~ hy vọng mọi người có thể cất giấu ta ở chuyên mục tác giả ~ hồ của A Mộc vẫn rất tốt!

Các vì sao, các cô nương, giang hồ gặp lại sau!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-nhuoc-thuy>